

Giang Nam Hận

Contents

Giang Nam Hận	2
1. Chương 1: Tuyết Bay Trong Gió	2
2. Chương 2: Hoàng Hôn Buông Nắng.	4
3. Chương 3: Bỏ Quên Mùa Xuân.	7
4. Chương 4: Ý Xuân Rệu Rã.	10
5. Chương 5: Thối Hết Hạnh Hoa.	14
6. Chương 6: Hương Hoa Trần Tay Áo	17
7. Chương 7: Mùa Thu Xanh Biếc	19
8. Chương 8: Nhụy Sen Tàn Hương	22
9. Chương 9: Mưa Trên Cây Ngô Đồng	24
10. Chương 10: Gió Thu Cuốn Rèm	27
11. Chương 11: Khói Chiều Ngừng Bay.	29
12. Chương 12: Sương Lạnh Cuối Thu.	32
13. Chương 13: Cỏ Thơm Mùi Cũ	35
14. Chương 14: Vườn Cỏ Mướt Mà.	38
15. Chương 15: Sáng Sáng Chiều Chiều.	40
16. Chương 16: Nhuộm Hồng Giấc Mơ.	43
17. Chương 17: Cột Khói Giang Đông.	45
18. Chương 18: Ngày Ngã Về Chiều.	48
19. Chương 19: Gió Thơm Bột Phấn.	50
20. Chương 20: Đèn Đêm Bên Song Cửa.	53
21. Chương 21: Khói Nước Dềng Dặc.	55
22. Chương 22: Khói Mờ Núi Non.	57
23. Chương 23: Gió Về Tuyết Bay.	61
24. Chương 24: Mây Tan Ngọc Sáng.	63
25. Chương 25: Khói Che Mây Vùi.	66
26. Chương 26: Mưa Gõ Cây Chuối.	70
27. Chương 27: Hoa Nở Triều Rơi.	72
28. Chương 28: Nước Chảy Đỏ Rực.	74
29. Chương 29: Hạnh Phúc Tan, Lời Tắt Lịm.	77
30. Chương 30: Tỉnh Giấc Chiêm Bao	78
31. Chương 31: Phù Dung Hương Sâu.	81
32. Chương 32: Tơ Nồng Mùi Nhuộm.	83
33. Chương 33: Gió Lay Thanh Ảnh.	86
34. Chương 34: Mưa Gió Lúc Hoàng Hôn.	89
35. Chương 35: Nước Biếc Đông Đưa.	92
36. Chương 36: Trăng Tròn, Hoa Đẹp.	96
37. Chương 37: Phiên Ngoại – Giang Hải Quyền Vs Tô Mi.	98
38. Chương 38: Phiên Ngoại – Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng.	105
39. Chương 39: Phiên Ngoại – Hách Liên Tĩnh Triết.	106
40. Chương 40: Phiên Ngoại – Hách Liên Huyền.	110

Giang Nam Hận

Giới thiệu

Thế nào là yêu? thế nào là hận? Nàng cứ nghĩ việc gả cho hắn giống như chuyển từ cái lồng son này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-han>

1. Chương 1: Tuyết Bay Trong Gió

Tối qua tuyết rơi suốt đêm trong cơn gió bắc, không khí lạnh lẽo khiến hơi thở mọi người đều biến thành khói.

Trong phủ Giang tư lệnh Giang Nam phủ một màu trắng xóa. Ánh sáng lấp lánh phản chiếu của những bông tuyết nhẹ nhàng xuyên qua khung cửa sổ bằng kính, uốn lượn vào thư phòng.

“Tư lệnh, ông dứt khoát phải quyết định như vậy? Mối hôn sự tốt thế sao không dành cho Tịnh Tường chúng ta?” Người được Giang tư lệnh nuông chiều nhất, Nhị di thái tử trung không bằng lòng đang làm nũng bên tai.

Giang Hải Quyền nhíu mày nhìn Nhị di thái tử một cái, chằm chằm nói ‘nữ nhân tóc dài, kiến thức nông cạn’, hóa ra vẫn rất có đạo lý. Xưa nay Nhị di thái tử thích làm nũng, đeo bám, lại có kinh nghiệm cao trên giường nên vẫn được cưng chiều. Hôm nay đánh giá cạn kẻ không tránh khỏi phiền chán.

Thế cục hiện giờ ông đã quyết định rồi!

Ông quay đầu lại nói: “Bà lui ra trước đi!” Giọng trầm thấp mà uy nghiêm.

Nhị di thái tử nhìn ông vài lần, biết ông đang khó chịu, liền đi ra.

Giang Hải Quyền phân phó tiếp: “Gọi đại tiểu thư tới đây!”

Người hầu ngoài cửa vội tuân lệnh, rời đi.

Qua khỏi mấy khoảnh sân lớn mới đến phòng Giang Tịnh Vi. Đó là một góc hẻo lánh, khi đại phu nhân còn sống không đem niềm vui tới cho Tư lệnh, lại chỉ sinh một đại tiểu thư, người cô thế yếu, từ khi bà qua đời không còn giành giật tình cảm vì đại tiểu thư, nên hoàn cảnh sống kém cỏi nhất trong nhóm các thiếu gia, tiểu thư. Tuy nhiên trong tiểu viện có nhiều bồn hoa cây cảnh, vừa tĩnh mịch lại tao nhã. Vài nhánh hoa mai nhô ra từ góc nhà, tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Chưa bước tới bậc thang đã nghe thấy tiếng mở cửa kéo kẹt, nha đầu Hỉ Thước đi ra, vừa trông thấy Hứa Toàn liền nhanh miệng hỏi: “Sao hôm nay anh Hứa Toàn lại rảnh rỗi đến viện của đại tiểu thư thế này?”

Hứa Toàn bị nàng hỏi đỏ mặt, từ sau khi thành người hầu của Tư lệnh, hắn chưa bao giờ tới chỗ này. Hắn hắng giọng, nói: “Tư lệnh kêu tiểu thư qua thư phòng!”

Hỉ Thước nghe xong liền hỏi ngược lại: “Tư lệnh gọi tiểu thư qua đó?” Nàng gãi đầu lặp lại. Nàng theo tiểu thư đã hơn mười năm, biết rõ số lần tiểu thư gặp Tư lệnh có thể đếm trên đầu ngón tay. Hàng năm

ngoại trừ đêm giao thừa, tiệc sinh nhật của Tư lệnh và ngoài mấy việc quốc gia đại sự ra, tiểu thư muốn gặp Tư lệnh còn khó hơn so với người hầu bình thường trước mặt. Bây giờ sinh nhật Tư lệnh đã qua mấy tháng, lễ mừng năm mới hơn một tháng nữa mới tới, sao có thể gọi tiểu thư qua đó?

Hứa Toàn làm sao biết được suy nghĩ của nàng, chỉ đáp: “Đúng vậy!”

Lúc này Hỉ Thước mới lấy lại tinh thần: “Ồ, vậy tôi đi báo với tiểu thư!”, rồi xoay người vào trong. Vài phút sau, Giang Tịnh Vi đi ra gạt đầu với Hứa Toàn xem như là bắt chuyện.

Hứa Toàn đi dẫn đường phía trước bất giác quay đầu, chỉ thấy vạt nắng buổi trưa rọi trên mái đầu nàng, ánh sáng như nghiêng ngả. Những bước chân nàng in bên trong sân viện đang phủ đầy tuyết trắng đường như biến thành khói bay lượn lơ.

Không lâu sau đã đến trước cửa thư phòng của Tư lệnh, Hứa Toàn chào một tiếng rồi bấm báo: “Thưa Tư lệnh, đại tiểu thư đã tới.”

“Vào đi!”

Hứa Toàn mở cửa, đưa tay làm cử chỉ mời nàng.

Giang Tịnh Vi nhanh chóng bước vào, chỉ thấy người cha uy nghiêm ngồi trước chiếc bàn làm việc lớn bằng gỗ tử đàn nhìn nàng chăm chú. Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Cha!”

Từ bé chẳng biết nguyên do nào mà nàng không muốn được cha thương yêu, vì thế tình cảm cha con hai người cứ nhạt nhẽo. Thời thơ ấu còn e ngại người cha mặc quân phục, súng vất bên hông mà không dám nũng nịu trước mặt ông như các anh em khác. Lớn lên đã dưỡng thành thói quen, càng thêm ít nói.

Giang Hải Quyền lẳng lặng nhìn nàng, mang theo ánh mắt soi xét. Đứa con gái này tới giờ vẫn không để lại ấn tượng gì trong đầu ông, từ nhỏ cũng ít thân thiết. Ông đông con cái, nên thật sự hiếm có tâm tư tìm hiểu. Hơn nữa với ông mà nói, con trai mới dốc sức bồi dưỡng, con gái sớm muộn gì cũng gả chồng nên không cần lo lắng, chỉ gặp mặt trong những dịp lễ tết truyền thống của gia đình, cũng rất ít lưu tâm. Bây giờ nhìn kĩ hóa ra là một cô gái cực kì xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt trong veo.

Giang Tịnh Vi không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng yên. Cha có dụng ý gì, nàng chưa hiểu được. Một lúc lâu sau, Giang Hải Quyền mới mở miệng hỏi: “Tịnh Vi, năm nay con bao nhiêu tuổi?”

Chẳng hiểu tại sao lòng Giang Tịnh Vi trào lên nỗi chua xót, nhưng ngữ khí vẫn bình tĩnh trả lời: “Con năm nay hai mươi!”

Giang Hải Quyền “Ồ” lên một tiếng, lát sau mới nói: “Con đã hai mươi rồi, cũng đến lúc lấy chồng!”

Bây giờ Giang Tịnh Vi mới hơi ngẩng đầu, giật mình nhìn cha, im lặng chờ lời nói tiếp theo của Giang Hải Quyền.

“Hách Liên đốc quân của tám tỉnh miền Bắc thay đại công tử nhà hấn đến quý phủ chúng ta cầu hôn! Muốn cưới một người con gái trong nhà chúng ta làm vợ!”

Giang Tịnh Vi khẽ chau mày, Hách Liên đốc quân của tám tỉnh miền Bắc hiện nay là nhà quân phiệt danh tiếng hàng đầu. Ông sở hữu tám tỉnh phía Bắc, binh lực mạnh, trang bị vũ khí tối tân, là nhà quân phiệt thực lực hùng mạnh nhất bây giờ.

“Mẹ của Hách Liên đại thiếu là phu nhân duy nhất mà Hách Liên đốc quân cưới hỏi hàng hoàng, cho nên chúng ta không thể sơ suất. Trong các con của ta, chỉ có con là con gái vợ cả, mới xứng đôi với thân phận của Hách Liên đại thiếu. Gả đến Hách Liên gia, cũng không trở thành lời đàm tiếu của các bà bên ấy.”

Giang Tịnh Vi im lặng, chỉ nhìn chăm chăm con bướm gấn trên giày. Trong phòng có lò sưởi nên rất khoan khoái, nhưng từ đầu ngón tay đến lòng bàn chân nàng đều lạnh. Hơi ấm trong phòng vẫn xông lên mặt, mà ngực nàng lại lạnh lẽo đến khác thường.

“Ta đã chấp thuận rồi, mấy ngày nay Hách Liên đốc quân đã phái xe đưa sính lễ tới. Ngày cưới cũng đã định, sẽ làm trước năm mới. Chi tiết cụ thể thì để các di nương giúp con chuẩn bị!” Giang Hải Quyền nhấn mạnh từng chữ, âm điệu không cao nhưng chứa đựng sự uy nghiêm miễn cưỡng tuyệt.

Giang Tịnh Vi cúi đầu vâng dạ một tiếng. Giang Hải Quyền nhìn nàng rũ tóc xuống cúi đầu trả lời, cho rằng đó là sự e thẹn của thiếu nữ mới lớn nên cũng lơ đãng.

“Con cũng lo chuẩn bị cho tốt đi. Hách Liên gia khác với nhà chúng ta, rất phức tạp...” Tiếng Giang Hải Quyền ngập ngừng, lảng lạng nhìn ngoài cửa sổ rồi im lặng.

Giang Tịnh Vi đợi thật lâu cũng không thấy cha nói tiếp đành ngẩng đầu lên nhìn ông. Chỉ thấy hai hàng lông mày ông nhíu chặt, tựa như có rất nhiều chuyện buồn đang quấy nhiễu.

Mấy năm nay các nhóm quân phiệt hỗ trợ nhau chinh phạt, chinh chiến mấy năm liên tục. Một năm cha chỉ ở nhà vài tháng, khó có cơ hội được đứng gần thế này. Giờ trông kỹ thì phát hiện tóc cha đã muối tiêu, trắng đen xen lẫn khác lạ bất ngờ. Tịnh Vi nhìn, bỗng hít mũi xót xa.

Rất lâu sau, Giang Hải Quyền mới lấy lại tinh thần, nhìn Tịnh Vi khoát tay nói: “Con về trước đi!”

Tận lúc này Tịnh Vi mới cáo lui bước đi.

Vừa về đến phòng, Hỉ Thước đã lải nhải: “Tiểu thư, chẳng phải chị tới chỗ của Tư lệnh thôi à? Sao lại mất hồn thế kia? Có phải bị Nhị di thái, Tam di thái hay Ngũ di thái ăn hiếp?”

Tịnh Vi nhếch nhẹ khóe môi, trong toàn phủ này e rằng chỉ mỗi Hỉ Thước là lo lắng ỉn. Nàng nhìn cô nàng một lúc rồi cười cười: “Đâu có, thật ra chị có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?”

Hỉ Thước trừng mắt nhìn nàng, rồi phớt lờ đi thẳng vào nhà tắm lấy khăn nóng tới cẩn thận lau khuôn mặt nàng: “Tiểu thư à, từ ngày em theo chị tới giờ chưa từng nghe thấy tin tức tốt, chị nói tin xấu trước đi!”

Tịnh Vi lấy chiếc khăn trên tay cô nàng, thản nhiên nói: “Tin xấu là chị sắp lấy chồng rồi!” Hỉ Thước lặng người, im re một lúc lâu khóe miệng mới giương lên. Tịnh Vi hiếm thấy bộ dạng của cô nàng như thế, nhìn không được muốn bật cười.

“Lấy chồng? Lấy ai? Hay các bà Nhị di thái, Tam di thái, Ngũ di thái không ưa tiểu thư nên trăm phương ngàn kế muốn tống chị ra khỏi cửa...” Hỉ Thước vì Tịnh Vi nổi lòng bất bình. Tịnh Vi ngồi xuống mở cuốn sách nàng đang xem lúc Hứa Toàn đến. Trước giờ nàng vẫn hiểu Hỉ Thước, tạm thời lúc này cô nàng khó dừng lại được, vì thế đọc sách vẫn tốt hơn.

Cuối cùng Hỉ Thước cũng trút xong oán giận, trấn tĩnh nhìn lại, thấy tiểu thư đang đọc sách thì nàng hết nhìn được, giật phăng cuốn sách trên tay Tịnh Vi: “Tiểu thư, vậy tin tốt đâu?”

Tịnh Vi ngẩng đầu, nở nụ cười nhẹ: “Không phải có thể rời khỏi ngôi nhà này sao?” Miệng Hỉ Thước há hốc có thể lọt luôn quả trứng gà!

Một lúc sau, Hỉ Thước mới nói: “Tiểu thư, nói này giờ rồi, cuối cùng chị được gả cho ai?”

Tịnh Vi sâu kín nhìn ra cửa sổ, trong viện khóm mai đang kiêu sa nở rộ, ngọn gió bắc lùa từng cơn len lỏi vào khung cửa lạnh lẽo đến thấu xương, nhưng trong cái buốt giá ấy cũng đem theo hương mai ngọt ngào.

“Hách Liên Tĩnh Phong!”

Trong đầu Hỉ Thước phát ra tiếng những tiếng ‘ong ong’, miệng có thể nhét luôn hai quả trứng gà. Nàng chẳng thể ngờ tiểu thư sẽ phải gả cho Hách Liên Tĩnh Phong. Vị Hách Liên đại thiếu của tám tỉnh phía Bắc này thật sự là một người ai cũng biết, ai cũng rõ! Từ nhỏ đã được Hách Liên đốc quân bồi dưỡng thành người nổi nghiệp, từ năm mười chín tuổi đã tòng quân tới nay. Hắn lãnh đạo quân đội tám tỉnh phía Bắc, lập được đây chiến công hiển hách.

2. Chương 2: Hoàng Hôn Buông Nắng.

“Tiểu thư?” Hỉ Thước im lặng nhìn nàng, như an ủi, như đồng cảm lại như ủng hộ. Hách Liên đại thiếu! Vậy mà tiểu thư sắp được gả cho Hách Liên đại thiếu!

Tịnh Vi nhìn nàng nhem miệng cười: “Tóm lại không phải sắp lấy chồng thôi sao? Mỗi người mỗi cảm nhận, thật ra anh ta là một vị hôn phu cực phẩm!” Nàng an ủi ngược lại Hỉ Thước. Hách Liên Tĩnh Phong – tên

của hần dù là phụ nữ hay trẻ em đều tường tận như sấm bên tai. Tịnh Vi nghe rất nhiều lời đồn về hần, nàng cố gắng hồi tưởng những chuyện đã biết, đại khái tóm gọn thành một câu: ‘Anh hùng tuổi trẻ!’

“Tiểu thư, em không hiểu tâm tình của chị hay sao? Chị đâu thèm để ý mấy thứ đó... Nếu êm đẹp sao bỗng dưng Tư lệnh gả chị đi chứ? Trước đó một tiếng bóng gió cũng chẳng nghe.” Hỉ Thước vừa nói vừa suy nghĩ.

Tịnh Vi nhớ lại vẻ mặt của cha khi nói chuyện trong thư phòng, có lẽ là bế tắc. Nàng nhìn những hoa mai lác lác trong gió, cúi đầu thản nhiên nói: “Thật ra đây là chuyện sớm hay muộn thôi. Em xem những vị công chúa thời xưa, chỉ vài người kiếm được phò mã tốt. Hơn phân nửa được ban cho tướng quân, trạng nguyên, trọng thần triều đình để kết bè kéo phái. Nặng hơn thì đưa tới man di để hòa thân. Từ xưa tới giờ, chuyện này trên đời là thường tình! Hôm nay nếu chị không lấy Hách Liên Tĩnh Phong làm chồng, ngày khác cũng có kẻ thứ hai.”

Ngoài kia gió bắc nổi lên, đánh phần phật vào cánh cửa sổ. Thực ra trong phòng rất ấm, nhưng những lời thì thâm sâu kín rơi vào tai Hỉ Thước chẳng hiểu sao thật buồn giá. Cô nàng biết tiểu thư luôn hồ hững, chưa từng tranh giành cho bản thân mình thứ gì. Tuy nhiên cứ như thế mà đồng ý thì... đây là lần đầu cô nàng nghe chính miệng tiểu thư thốt ra. Cô nàng âm thầm thở dài, hỏi: “Tiểu thư, mấy ngày nay chị có muốn tới trường nữa không?”

Tịnh Vi giật mình quay đầu: “Đi chứ.” Dù sao học kì cũng sắp xong, còn vài ngày nhàn tản, nếu trước tết phải đi phương Bắc, e rằng sau này khó có dịp trùng phùng. Thật ra nàng chẳng phải nữ tử tân tiến, nhưng không khí trong trường so với ở nhà tốt hơn vạn lần. Mặc dù nàng ít tham gia hoạt động với các bạn cùng lớp, nhưng cảm giác tự do và thanh thản trong gia đình không thể mang tới.

Tịnh Vi ôm chồng sách vở trong lớp chậm chậm bước ra. Trước giờ nàng luôn cô lập bản thân, thứ nhất bởi trời sinh thiếu tính không chủ động, thứ hai vì người ta biết nàng là con gái của Giang tư lệnh, khó tránh khỏi e sợ cả nể, nên hiếm người dám bắt chuyện. Kể từ đó nàng hầu như không có bạn bè trong trường. Dĩ nhiên ngoại trừ hai người, đó là Vân Sơ Hương và Tiêu Dương.

Vân Sơ Hương là một cô gái rất hoạt bát đáng yêu, gia đình cô nàng giàu có, từ bé đã được cả nhà yêu thương, việc gì cũng nhiệt tình chủ động, là một người tính cách khác hẳn với Tịnh Vi. Tuy nhiên cô nàng tuyệt đối chẳng hề e ngại thân phận của nàng, luôn bám dính lấy nàng. Hệt như Hỉ Thước, cô nàng lải nhải bên tai nàng không ngớt. Lâu ngày Tịnh Vi cũng quen với sự tồn tại đó. Nếu vào trường mà vắng bóng cô nàng, Tịnh Vi cảm thấy thật tẻ nhạt.

Tiêu Dương là người rất thú vị, phong độ hiên ngang, cha hần là một trong số những nhân vật quan trọng của quân đội Giang Nam. Vì thế từ bé mỗi lần Giang gia có hội họp, hai người sẽ gặp mặt. Nên đến trường hai người chẳng xa lạ, mối quan hệ so với các bạn học khác cũng tốt hơn. Cứ như vậy, từ khi bắt đầu đi học, Vân Sơ Hương, Tiêu Dương và nàng ba người thường xuyên hẹn hò ngoài quán trà, quán cơm... để tâm tình, hàn huyên.

Nàng vừa ra khỏi cửa lớp, đã nghe thấy tiếng Vân Sơ Hương phía sau hét to: “Tịnh Vi, đợi tớ với!” Vân Sơ Hương ba chân bốn cẳng bắt kịp nàng, hai người chậm rãi bước trên hành lang.

“À... Tịnh Vi!” Vân Sơ Hương ngập ngừng, thái độ ấp úng lạ lẫm.

“Chuyện gì?” Tịnh Vi trái lại thấy không quen, xưa giờ nàng luôn hâm mộ Sơ Hương tính tình cương trực thẳng thắn.

“Tớ nghe cha tớ và anh cả nói, cha cậu... Giang tư lệnh định gả cậu đi miền Bắc...” Vân Sơ Hương vừa hỏi vừa nhìn nàng.

Tịnh Vi đón ánh mắt của cô nàng, khẽ gật đầu. Đúng như nàng dự đoán, Sơ Hương giật mình: “Cậu thật sự sắp lấy Hách Liên Tĩnh Phong sao?” Nàng lại gật đầu. Cha mẹ Sơ Hương có vài mối quan hệ với binh tướng trong quân đội Giang Nam, thường xuyên quyên góp chút ít tiền của làm quân dụng, vì thế biết chuyện này cũng không lạ.

“Vậy cậu đi miền Bắc thật hả?” Sơ Hương nóng nảy hỏi, trên mặt không biết vì giá rét hay kích động mà đỏ bừng, trông rất đẹp.

Tịnh Vi gật đầu: “Đương nhiên phải đi miền Bắc rồi.”

“Không phải năm kia mới đánh nhau với miền Bắc à? Sao tự dưng bọn họ chạy tới cầu hôn với Tư lệnh?”

Tịnh Vi khẽ thở dài, có vẻ thông suốt nói: “Chẳng phải mười tỉnh phía Nam và bảy tỉnh phía Tây kết thông gia sao? Nếu Giang Nam chúng ta liên kết với miền Bắc... sinh tồn thêm phần vững mạnh!”

Vân Sơ Hương nhìn chăm chăm nàng, như đã thấu đáo: “Vì thế cha cậu đưa cậu ra làm quân cờ, liên minh với miền Bắc?”

Nàng nhìn đăm đăm cành cây trợ trợ lá bị gió rét thổi bay, sinh mệnh chìm trong mưa.

Đang nói chuyện thì Tiêu Dương vội vàng chạy tới, vẻ mặt sốt ruột: “Vừa nãy thầy giáo kéo dài giờ tan học, tôi sợ các cậu bỏ về trước.” Quay đầu nhìn Tịnh Vi nói: “Đúng dịp tôi có chuyện tìm cậu, chúng ta qua quán trà đối diện trường uống trà đi, chỗ này lạnh quá!”

Ba người tới quán trà, vừa ngồi xuống tiểu nhị đã bưng hạt dưa, đậu phộng, mít, bánh ngọt và nước trà mà bọn họ ưa thích. Cầm nắp ấm trà mở ra, hơi nóng bốc lên khiến người ta ấm áp. Tiêu Dương chờ tiểu nhị rời khỏi, liền bật máy phát thanh: “Tịnh Vi, tôi nghe cha tôi nói, Tư lệnh đem cậu gả cho Hách Liên đại thiếu ở miền Bắc? Tôi nửa tin nửa ngờ muốn tới hỏi cậu, có phải thật hay không?” Thực ra, hắn ngỡ ngàng khi nghe tin từ cha, cũng biết chần chừ đó là sự thật. Chẳng qua hắn không tin hoặc không muốn tin mà thôi. Giống như tên cờ bạc, dù thua đến rỗng túi, hắn vẫn cảm thấy mình chưa thất bại.

Tịnh Vi chưa kịp mở miệng, Sơ Hương đã vội cướp lời: “Tớ đã hỏi Tịnh Vi rồi, là thật đó!”

Ngay tức khắc, mặt Tiêu Dương trắng bệch, mắt nhìn Tịnh Vi chăm chú kèm theo tia tuyệt vọng, tiếng nói trầm xuống: “Hóa ra là sự thật!”

Sơ Hương phớt lờ hắn, tiếp tục nói: “Tin này từ quân đội truyền ra, sao cha cậu lại không phân biệt thật hay giả?”

Tiêu Dương im lặng một lúc, mới ngẩng đầu nhìn Tịnh Vi: “Cậu đồng ý rồi à?” Ánh mắt sâu nặng khó lường.

Tịnh Vi liếc hắn, chỉ cái liếc mắt thoáng qua lại khiến tim Tiêu Dương nhảy dựng. Nàng cúi đầu tiếp tục nhìn lá trà trôi lênh bênh trôi tách, thật lâu mới đáp: “Cha tớ đã quyết định, ai có thể phản đối?” Ngự khí phiền muộn nao lòng: “Một hai ngày nữa có lẽ tớ không thể đến trường. Miền Bắc đã cho người tới...”

Ba người im lặng, chỉ nghe tiếng cười nói xôn xao của những bàn bên cạnh. Rất lâu sau, Tiêu Dương đứng lên nói: “Tôi đi mua ít hạt dẻ rang, món ăn hai người thích nhất. Mai mốt Tịnh Vi đi miền Bắc, ba người chúng ta rất khó có cơ hội tụ họp.” Vừa dứt lời liền chạy xuống lầu.

Sơ Hương vốn là người sôi nổi, từ nhỏ đến lớn đều thuận buồm xuôi gió, chưa bao giờ gặp chuyện khốn khổ. Giờ thấy bạn tốt vài ngày nữa theo chồng đến phương Bắc xa xôi, khó tránh khỏi thương tâm. Tịnh Vi thả lỏng lòng, kéo tay cô nàng: “Thiên hạ này có buổi tiệc nào không tàn. Huống chi tớ sẽ quay về Giang Nam thăm các cậu, hoặc các cậu đến miền Bắc thăm tớ, mất chút thời gian ngồi xe lửa thôi!”

Lúc này Sơ Hương mới cảm thấy khá hơn, nói: “Tớ không nỡ xa cậu!” Dứt lời liền lòi ra vẻ vùi vỉnh trẻ con.

Tịnh Vi cười, vừa dời mắt thì chạm phải ánh mắt của một người. Người nọ nhìn nàng không chớp, khóe miệng chứa ý cười nhưng đáy mắt phẳng lặng. Tim nàng đập thành thịch, vội thu hồi ánh mắt. Tuy chỉ nhìn thoáng qua, vậy mà hình bóng người đàn ông đó đã in vào óc, dung nhan anh tuấn, khí khái anh hùng. Chẳng hiểu tại sao nàng không dám đem tâm mắt dời qua.

Tiêu Dương nhanh chóng trở lại, kèm theo một túi to hạt dẻ còn nóng hổi, thơm lừng, đúng là món Tịnh Vi yêu thích. Tiêu Dương là chàng trai am hiểu, thấy hai người thích như thế liền đem vỏ hạt dẻ tách ra đặt vào đĩa sứ, mời hai người dùng. Ba người xưa nay vốn thân quen, chẳng hề ngại ngần kẻ bóc người ăn. Tuy nhiên Tịnh Vi vẫn cảm thấy bất thường, giống như nhất cử nhất động đều bị người khác rình coi, rất mất tự nhiên. Nàng nhún vai ngồi một lát rồi nói: “Chúng ta về thôi, mấy ngày nay cha tớ không đồng ý cho tớ ra ngoài, tớ phải về sớm.”

Ba người lập tức thu dọn sách vở đi xuống lầu. Tịnh Vi tò mò liếc thoáng qua chỗ người nọ, vẫn thấy ánh mắt sắc bén của người ấy nhìn nàng chăm chú. Nàng bất giác đỏ mặt, thu hồi tầm mắt theo Sơ Hương bước xuống lầu.

Vừa về tới nhà, Hỉ Thước đã mở cửa đón nàng: “Đại tiểu thư, sao giờ chị mới về? Tư lệnh ở đại sảnh đợi chị lâu rồi!” Tịnh Vi đổi phương hướng, nhắm lối vào đại sảnh.

Hỉ Thước vừa đi vừa nói: “Xe của người miền Bắc tới đem theo nhiều sính lễ lắm, còn có mấy vị quan quân và các bà lớn nữa!”

Mới tiến vào đại sảnh thì ánh mắt khắp nơi dồn lại phía nàng. Giang Hải Quyền cười ha hả, nói: “Đây chính là con gái tôi – Tịnh Vi!”

Quả nhiên trong đại sảnh có vài vị quan quân phương Bắc đang ngồi, dường như cấp bậc rất cao. Bên cạnh còn có mấy bà lớn mặc sườn xám khoát áo lông cừu, rất quý phái. Nàng bị ánh mắt của họ làm ngượng ngập, nhưng do có tác phong giao tiếp bên ngoài khá nhiều, vì vậy nàng nở nụ cười tự nhiên thay lời chào hỏi.

Giang Hải Quyền cười nói: “Các di nương của con đang cùng các bà lớn thương lượng ngày lành. Con ngồi đi!” Tịnh Vi vâng lệnh, ngồi xuống bên cạnh Ngũ di nương. Vừa lấy lại bình tĩnh thì nàng phát hiện, hôm nay các di nương đều lấy hết của cải ra đeo, khiến người ta hoa mắt. Ngược lại nàng mặc chiếc áo xanh, váy đen như một nữ sinh, đứng ở giữa thật quá giản dị. Nàng hài lòng ngẩng đầu nhìn vị phu nhân dẫn đầu, thấy bà ta đang nhìn mình, trong mắt chứa ý khen ngợi. Dù sao cũng là thiếu nữ sắp lấy chồng, thấy bà ta cười mình, mặt Tịnh Vi đỏ lên.

Sau đó hai bên bàn luận điều gì, nàng chẳng để lọt tai một chữ. Ngày lành đã chọn, hơn hai mươi ngày nữa sẽ xuất giá. Tịnh Vi nhìn khắp căn phòng, dù thiếu thốn nhưng đã làm bạn với nàng nhiều năm, nay sắp phải rời xa trong lòng thực khó chịu. Suy đi nghĩ lại, bỗng nhớ tới người gặp ở quán trà hôm nay, nhớ con người sắc bén, có thứ gì đó nảy lên.

3. Chương 3: Bỏ Quên Mùa Xuân.

Ánh mắt sắc bén ấy kèm vài phần dò xét, tựa như nàng là món hàng. Tịnh Vi chưa từng gặp kiểu người dám dùng thứ ánh mắt đó nhìn mình như thế. Người này cố tình trưng cái vẻ coi khinh thiên hạ, khiến người ta e dè.

Giữa lúc nàng ngơ ngẩn, Hỉ Thước đẩy cửa bước vào: “Tiểu thư, Tư lệnh mời chị qua sảnh phía Tây.”

Bình thường sảnh phía Tây là nơi Giang gia tụ họp bàn thảo chuyện gia đình, mà đại sảnh là chỗ cha hay dùng để đãi khách, có thể thấy cha vì chuyện hôn lễ mà tìm nàng. Nàng kéo nhẹ khóe môi cười hời hợt, nàng nên ý kiến gì đây? Dẫu có thì ai quan tâm? Hỉ Thước luôn cho rằng nàng quá hồ hững, nhưng giả dụ nàng cố tranh giành thì sẽ nhận được thứ gì?

Từ xa nhìn tới, sảnh phía Tây đèn đuốc sáng trưng, dưới giá rét đều hiu vẫn pha vài phần ấm áp. Vừa vào cửa đã thấy bên trong ló nhô người. Nhị di thái, Tam di thái, Ngũ di thái đều có mặt, ngay cả các anh em xưa nay ít lui tới cũng đông đủ. Ngũ di thái ngồi ngoài cùng gần cánh cửa, Tịnh Vi mới bước vào, bà ta ngẩng đầu trông thấy nàng liền nói: “Tịnh Vi, đến đây con!”

Nàng mỉm cười kêu một tiếng: “Ngũ di nương!”, rồi xoay qua chào hỏi Nhị di thái và Tam di thái. Cuối cùng ngược lên nhìn người cha đang ngồi nghiêm túc chính giữa gọi một tiếng “Cha.”

Giang Hải Quyền khẽ gạt đầu phát tay áo, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh. Ông ho một tiếng rồi nói: “Tịnh Vi, ngày con xuất giá đã định! Mấy ngày nay các di nương lo chuyện đồ cưới cho con tối tăm mặt mày...”

Tịnh Vi im lặng cúi đầu lắng nghe. Giang Hải Quyền đưa mắt liếc Hứa Toàn đứng đằng sau, Hứa Toàn lập tức đi lên đưa Tịnh Vi một tờ giấy. Nàng mở ra xem, trên đó chữ viết chỉ chút, nào là trang sức vàng bạc, nào là lăng la tơ lụa, nào là lương thực... Nàng khó hiểu ngược nhìn cha, Giang Hải Quyền nói: “Những thứ

ấy là của hồi môn cho con. Con xem cần thêm gì nữa không?” Chuyện này nàng mù tịt, nên nhất thời á khẩu.

Tuy nhiên Nhị di thái mở miệng: “Tư lệnh, của hồi môn nhiều quá chừng, ông còn sợ không đủ? Huống hồ tới Hách Liên gia đã thành chủ quản cả gia đình, thiếu gì chứ?” Dù khó nghe, nhưng Tịnh Vi vẫn đứng im bất động.

Ngũ di thái xen vào: “Hách Liên gia tặng quá nhiều sính lễ, Tư lệnh cũng sợ mất mặt.”

Tam di thái bồi thêm: “Tịnh Vi là chị cả, đằng sau còn nhiều em gái, mai này Tư lệnh đừng coi bên nặng bên nhẹ!”

Nhị di thái và Ngũ di thái đều có con gái, mà Tam di thái chỉ mỗi mụn con trai nên bà ta đặc ý đục nước béo cò, lẽ nào Tịnh Vi không hiểu?

Giang tư lệnh ngồi trên ghế bành dường như đã hết kiên nhẫn, nhìn Tịnh Vi hỏi: “Ý của con ra sao?”

Trong hoàn cảnh này, dù muốn cũng chỉ im lặng. Tịnh Vi đành nhẹ nhàng nói: “Như thế đủ rồi, cha.” Rồi xoay qua phía Nhị di thái, Tam di thái, Ngũ di thái, nói: “Cảm ơn các di nương đã lo lắng cho con.”

Nhị di thái cựa gãi lên mặt: “Ai kêu mẹ con qua đời sớm, di nương ta quan tâm con là điều hiển nhiên.” Tịnh Vi mỉm cười im lặng.

Giang tư lệnh phân phó tiếp: “Mấy ngày nữa trong nhà nên sửa soạn lại. Mọi người nghe cho kĩ, ai cũng phải có mặt, coi như bữa cơm đoàn viên trước khi Tịnh Vi xuất giá.” Các anh em đều lên tiếng vâng dạ.

Tịnh Vi nghĩ hết chuyện để ở lại nên muốn cáo lui, nhưng Nhị di thái vẫn xỉa xối nàng: “Không phải Nhị di nương dạy đời con, Hách Liên gia khác với nhà chúng ta, con nên lưu ý...” Bà ta vờ ngáp ngừng nhìn nàng cổ quái, đầy mắt dường như vui sướng khi người gặp họa, lại như đồng tình: “Nghe nói Hách Liên đại thiếu có nhiều hồng nhan tri kỷ lắm!”

Tịnh Vi bắt đầu thấy thẹn, lời đó nói ra cũng chẳng sao nhưng đằng này lại ngay trước mặt các anh em thì quá đáng, chỉ thấy Giang tư lệnh từ trên ghế đứng bật dậy: “Tịnh Vi, con về phòng trước đi. Từ nay đừng ra ngoài nữa.” Tịnh Vi nhanh chóng lui ra, mới cất vài bước đã nghe tiếng cha vang lên: “Sao bà dám nói mấy thứ đó trước mặt Tịnh Vi? Nó còn chưa được gả...”

Chớp mắt đã đến ngày cưới. Hách Liên gia là gia đình cổ điển, vì thế Giang phủ đã chuẩn bị một bộ mũ phượng khăn quàng xa xỉ. Chiêng trống rền rang đưa nàng đến một toa tàu chuyên biệt do Hách Liên gia chuẩn bị, tàu chưa chạy được bao lâu thì nàng bắt đầu say sóng vì lần đầu tiên ngồi xe lửa. Trên tàu có đầy đủ mọi thứ, Hỉ Thước giúp nàng thay bộ quần áo khác, lấy khăn nóng. Ngoài cửa tàu, từng mái nhà, từng ruộng lúa, từng thôn làng lần lượt lướt qua. Vì còn mùa đông, cảnh sắc âm u đìu hiu kèm theo tiếng còi tàu, khiến lòng chủ tớ hai người trào nổi buồn chua xót biệt ly. Cũng may Mã tướng quân đến đón các nàng là một người rất đúng mực, mỗi ngày hỏi han một lần, thường không làm phiền, chỉ đứng bên ngoài phân phó thị vệ đem trà bánh tiếp đón.

Tịnh Vi rất thích như thế, nàng mang theo vài cuốn sách, hoặc ngồi hoặc nằm đọc sách tiêu khiển. Qua nửa ngày đã luyện thành thói quen, không còn nghe tiếng tàu hỏa chuyển động ầm ĩ nữa.

Buổi sáng ngày thứ ba đã đến An Dương – thủ phủ của Đốc quân.

Tất cả trên sân ga đều có lính canh gác, mặc quân phục màu xanh, lưng đeo súng trường, đi tới đi lui. Đâu đó văng vẳng tiếng nói chuyện với nhau, tuy cố ý giảm thấp nhưng vẫn loáng thoáng nghe được. Giờ phút này dù Tịnh Vi có hồ hững cũng khó tránh bất an, vì chính mình không biết cuộc sống sẽ về đâu với kẻ sắp trở thành người thân thiết nhất kia...

Dưới sự trợ giúp của Hỉ Thước, vừa đội mũ phượng khăn quàng lên thì có tiếng đập cửa, Mã tướng quân mang theo một vị phu nhân tiến vào. Tịnh Vi bình tĩnh nhìn, mới nhận ra đây là vị phu nhân dẫn đầu ngày đó ở Giang phủ. Ngày ấy nàng e lệ không chú ý đến thân phận của bà ta, giờ đối mặt, nàng đành mỉm cười gật đầu chào, khó bắt chuyện.

Vị phu nhân kia rất khéo léo, cười nói: “Chồng tôi họ Diêu, lần này phụ trách hôn lễ cho Đại thiếu. Nếu cô thấy không hài lòng điều gì, xin cứ nói với tôi.”

Tịnh Vi nhẹ nhàng nói: “Xin chào, Diêu phu nhân!”

Diêu phu nhân cười, liếc con ngươi sáng như sao: “Thiếu phu nhân thật khách khí. Cô chuẩn bị đi, chúng ta cần xuống tàu rồi.”

Hỉ Thước cầm cái rương nhỏ bên mình giao cho thị vệ ngoài cửa: “Diêu phu nhân, tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi. Bà xem khi nào xuống tàu thì được, đừng làm trễ ngày lành tháng tốt.”

Diêu phu nhân lại nở nụ cười: “Cô nói rất đúng, vậy chúng ta rời khỏi đây, xe đã chờ bên ngoài.” Nói xong liền kéo tay Tịnh Vi, vừa đi vừa nói: “Bên ngoài có nhiều học sinh và phóng viên báo chí, náo nhiệt lắm.”

Tịnh Vi mới xuất hiện ở cửa tàu thì đã thấy trước mắt chớp nháy liên tục, hóa ra các phóng viên đang chụp ảnh, đám đông xung quang cũng bắt đầu ồn ào. May mắn Hách Liên gia phái nhiều thị vệ dẹp đường, và được Diêu phu nhân dìu, Tịnh Vi cũng thoát nạn lên xe.

An Dương là thành phố cổ lớn qua nhiều triều đại, Tịnh Vi định thần đánh giá sơ bộ, đường xá rộng rãi, nơi buôn bán và nhà ở phân biệt rõ ràng. Vì đậm chất phương Bắc nên khác hẳn với Giang Nam, phong cách kiến trúc hoang sơ nhưng mỗi cái đều đậm bản sắc riêng. Xe trước xe sau nối đuôi nhau, binh lính trên xe ‘tiền hô hậu ủng’ chạy thẳng đến trước cửa tòa nhà lớn.

Chiếc cối xay gió cao sừng sững, từ cổng chính trông tới, tuy là mùa đông nhưng cây cối rậm rạp che khuất tầm nhìn. Ngoài cửa đứng đầy binh lính, xe dừng lại, từ xa đã thấy một người anh dũng giữa đám đông vây quanh tiến ra cửa lớn. Người đó mặc áo hỉ dài, khối đoan cũng biết đó chính là Hách Liên thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy!

Diêu phu nhân cười nói: “Đại thiếu quá nôn nóng! Thiếu phu nhân xinh đẹp như vậy, quả thực khiến Đại thiếu yêu thích. Mai sau vợ chồng ân ái, sống đến đầu bạc!”

Thấy Tịnh Vi im lặng, biết nàng thẹn thùng nên tiếp lời: “Tôi giúp cô trùm khăn hỉ, lát nữa Đại thiếu tới mở cửa... Cửa xe làm bằng kính màu nâu, nếu cô muốn nhìn trộm tướng mạo Đại thiếu thì có thể vén một góc mà nhìn, bên ngoài không thấy đâu.” Tịnh Vi nghe bà ta trêu ghẹo mình, mặt bỗng đỏ ửng còn đầu can đảm nữa mà làm.

Ngoài cửa xe huyền náo xôn xao, một giọng nói luống tuổi vang lên: “Đại thiếu, giờ lành đã tới, mau mở cửa xe giúp tân nương. Trước kia thì đá cửa kiệu, bây giờ đá cửa xe là xong thủ tục.”

Tịnh Vi đội khăn hỉ chẳng thấy được điều gì, chỉ nghe ‘cạch’ một tiếng, cửa xe đã được mở, tiếp theo người ấy đỡ vai nàng rời khỏi xe. Bên tai truyền đến vô số âm thanh ào ồ, náo nhiệt mà nàng đã mất cảm giác. Điều duy nhất nàng vẫn cảm nhận, đó là độ ẩm nóng hực của hắt xuyên qua từng lớp quần áo, và hơi thở mang hương nam tính tự nhiên pha lẫn khói thuốc quanh quần khắp người nàng. Ra khỏi cửa xe, hắt buông nàng ra. Diêu phu nhân cũng xuống xe, nói: “Đại thiếu, ngài đi phía trước, tôi dìu tân nương phía sau. Ngài chỉ cần đưa tấm lụa đỏ trong tay cho tân nương là được.”

Tịnh Vi được Diêu phu nhân dìu, Hách Liên đại thiếu dắt, xoắn từng bước tiến vào Hách Liên phủ. Dựa theo phong tục quỳ lạy thiên địa, cha mẹ, vợ chồng giao bái xong thì có người đưa Tịnh Vi về phòng tân hôn. Vừa ngồi xuống giường, Diêu phu nhân đã bước vào, giọng áy náy: “Thiếu phu nhân, vừa rồi là nghi thức cổ truyền, vì địa vị của Đốc quân bây giờ có vài nhà báo nước ngoài cũng muốn tường thuật lại hôn lễ này, nên Đốc quân bắt buộc phải bổ trí thêm một hoạt động để các phóng viên nước ngoài chụp hình. Cô thay bộ quần áo khác đi.”

Tịnh Vi ngạc nhiên, nhưng bình tĩnh ngay lập tức. Gả đến Hách Liên gia, thì sao có thể tự mình làm chủ? Nàng cuối cùng “Ừ” một tiếng.

Diêu phu nhân hỏi thăm Hỉ Thước: “Hỉ Thước! Cô là nha đầu hồi môn của thiếu phu nhân, cô và tôi giúp thiếu phu nhân thay đồ đi. Quần áo làm của hồi môn cất chỗ nào?”

Hỉ Thước thương cảm tiểu thư, nhưng hết cách đành hỏi: “Vậy Đại thiếu đâu ạ?”

Diêu phu nhân mỉm cười, đáp: “Đại thiếu đang đón khách bên ngoài, hôm nay đông người lắm.” Rồi bà ta ba chân bốn cẳng cùng Hỉ Thước lôi ra mấy bộ y phục, cuối cùng chọn một bộ sườn xám màu hồng giúp Tịnh Vi thay, đeo thêm bộ trang sức phù hợp, hài lòng nói: “Eo thiếu phu nhân thật nhỏ, tôi nhìn không

được mướn sờ thử. Trang sức này tìm đúng chủ rồi, nhìn thiếu phu nhân cứ như người bước ra từ trong tranh!” Tịnh Vi bị bà ta trêu thẹn thùng.

Nơi chụp ảnh là đại sảnh kiểu Âu của phủ Đốc quân, nền đại sảnh trải thảm màu đỏ thẫm, dẫm lên mềm mại không phát ra tiếng động. Cuối đại sảnh là một vóc dáng cao ráo mặc quân phục đưa lưng về phía nàng. Hắn đưa mắt nhìn lên chùm hoa tươi thật lớn treo trên tường, từ chùm hoa thả xuống vài sợi dây ruy băng đỏ tím rất đẹp. Nàng vừa xuất hiện, người hầu bên cạnh liền kéo tay áo hắn, mọi ánh mắt dồn hết lên người nàng. Dù con gái Giang gia chẳng đẹp như tiên trên trời, cũng không đến mức bỏ chạy, Tịnh Vi tự tin vì điều ấy. Nàng cười nhẹ từng bước theo chân Diêu phu nhân tiến về phía hắn, hắn cũng mỉm cười xoay người lại nhìn nàng.

Dưới ánh đèn loang loáng, khuôn mặt hắn dần hiện rõ. Diện mạo hắn rạng rỡ, đôi chân mày khí khái, cằm chẻ, đáy mắt sâu ngăm ngăm nhưng bị nụ cười của hắn xua tan – tất cả, tất cả mọi thứ đều vô cùng quen thuộc. Ánh sáng vừa chớp lên, nàng đã phát giác ra hắn chính là người mình đụng phải trong quán trà gần trường học ở Giang Nam. Khó trách lúc ấy ánh mắt hắn nhìn nàng kĩ càng như xem một món hàng. Nàng nhìn hắn đưa tay về phía mình, nhìn hắn đỡ nàng đứng trước chùm hoa... Bọn người hầu đứng cách họ vài bước nhẹ nhàng kéo mấy sợi dây, những cách hoa lượn lờ trên không trung từ từ bay lá tả lên người họ. Máy chụp ảnh khắp nơi liên tục dồn về, chớp nháy không ngừng.

4. Chương 4: Ý Xuân Rệu Rã.

Tịnh Vi mỉm cười phối hợp hí hoáy gần nửa canh giờ, mắt nàng liếc thoáng về phía hắn, tuy bề ngoài giữ nụ cười nhưng nàng biết chắc hắn đang dẫn lồng. Những người hầu bên cạnh đều lạnh lợi, thường xuyên theo Đại thiếu giao tiếp nên rất nhạy bén. Người hầu đứng gần bọn họ nhất nói với các phóng viên: “Quý vị đã cực nhọc rồi, Đốc quân mời quý vị qua đại sảnh dùng trà, xem kịch!”

Ai cũng thu được nhiều chiến lợi phẩm, nên nhanh chóng cất máy ảnh và dụng cụ theo người hầu ra ngoài. Ngay lập tức, trong sảnh chỉ còn thừa thớt vài người. Diêu phu nhân cười nói: “Đại thiếu, lần này nhiệm vụ đưa tân nương về phòng giao cho ngài.” Dứt lời bà ta liền xoay gót, ra đến cửa bỗng dừng lại quay người nhìn Tịnh Vi cười cười.

Tịnh Vi bị bà ta cười đến bối rối. Thường ngày tâm trạng nàng ít xáo trộn khác hẳn với hôm nay, hơn nữa bên cạnh là người chồng tản ra hơi thở cường thế khiến nàng luôn thấp thỏm. Nàng xem đi xét lại, chắc hẳn hôm đó ở quán trà là hắn cố ý nhìn nàng. Có lẽ như thương nhân chọn một món hàng, nếu hắn không ưng mắt con gái lớn của Giang gia thì... sẽ có nhiều nơi khác bị chọn. Trước khi nàng đến vốn đã biết hoàn cảnh của mình, giờ giáp mặt càng thêm phần sáng tỏ.

Hách Liên Tĩnh Phong chiếu ánh mắt sắc bén nhìn nàng chăm chú, biểu hiện của nàng khiến hắn kinh ngạc. Dựa vào cái cách nàng nhìn hắn thì biết nàng đã nhận ra hắn, nhưng lại vờ như chưa từng quen. Hôm đó hắn theo xe đưa sính lễ tới Giang Nam, ngoài bí mật quân sự cần dấu kín, không thể phủ nhận hắn muốn trước ngày cưới đi nhìn người vợ tương lai. Được cha chấp thuận, nếu hắn không vừa lòng với con gái lớn của Giang tư lệnh... thì có thể chọn người con khác của ông ta. Thật ra, hắn bất lực trong chuyện này, từ nhỏ đã biết vợ mình không thể do mình lựa chọn, cũng biết hôn nhân của hắn là sự giao dịch. Tuy vậy, hôm đó gặp nàng ở quán trà, dù đã nhìn qua ảnh nhưng hiện thực vẫn sống động hơn. Nàng không phải là cô gái quá quyến rũ, cũng chẳng phải thiếu nữ quá dịu dàng. Nàng có thứ gì đó khiến người ta khó quên, tựa như hoa mai nhìn kiêu diễm tinh khôi nhưng khó nắm bắt. Hắn hài lòng với vẻ bề ngoài của nàng, hơn nữa nàng là con gái duy nhất của vợ cả Giang tư lệnh, nếu lấy về cũng đỡ bớt phiền toái.

Giờ nàng đứng bên cạnh, hắn hạ mắt liền có thể thấy ngay chiếc cổ thanh tú trắng ngần lấp ló. Cả người hắn bỗng nóng lên, nhưng hắn vẫn thong thả nói: “Tôi đưa em về phòng!”

Đây là lần đầu tiên nàng nghe tiếng hắn, giọng hắn trầm ấm vang bên tai. Nàng khẽ giật mình ngược lên, chỉ là cái liếc thoáng qua lại khiến hắn bất giác con ngươi đen láy trong vắt hết viên kim cương đen. Hắn từ nhỏ đã ảnh hưởng nền giáo dục phương Tây, lập tức chẳng kiêng dè gì nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng bước ra cửa. Hắn cảm thấy bàn tay nàng mềm như không xương, lạnh lạnh như một viên ngọc hạng nhất. Hắn nhẹ nhàng nắm chặt như không muốn nó rơi xuống.

Từ Tây sảnh đến lầu Tiểu Dương nơi hần đang ở chỉ mất thời gian uống hết chén trà, vậy mà chẳng hiểu tại sao hần lại đi thật chậm. Nhóm người hầu cách bọn họ nửa thước, nối gót theo sau.

Tịnh Vi cũng chậm chậm bước theo, chỉ thấy hần xuyên qua viện này vòng tới một con hành lang, lại đến mấy khoảng sân rồi đứng trước lầu Tiểu Dương. Nàng nhớ mang máng hình như Diêu phu nhân đưa nàng từ nơi đây ra ngoài. Vì lúc đi tới đại sảnh quá vội vàng, nàng không được ngắm nghía, giờ nhìn kĩ, trước lầu là một vườn hoa kiêu phương Tây, trong mùa đông hơi tĩnh lặng nhưng có nhiều chủng loại cây. Nếu đến mùa xuân, hoa lá đâm chồi nảy lộc càng thêm rực rỡ, bên cạnh vườn hoa còn trồng nhiều tùng bách um tùm xanh biếc.

Trong nhà khắp nơi đều gắn chữ Hỉ vẻ hân hoan. Tầng trệt là đại sảnh thảm trải thật dày, sofa kiểu Âu, và vài gian phòng. Nàng chưa kịp nhìn, hần đã đưa nàng lên lầu, trên lầu cũng có vài căn phòng, phòng của họ nằm ở phía Đông. Nhóm người hầu rất ý nhị, tự động rút lui. Bàn trong phòng bày vài món ăn, chè long nhãn, đậu phộng, hạt sen, còn có rất nhiều bánh trái thơm ngon cùng bình rượu.

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn thấy, mỉm cười nói: “Không biết sao người giúp việc lại sửa soạn nửa tây nửa ta như thế? Thực ra căn phòng này là sự pha trộn giữa hai phong cách Tây – Trung.” Ý hần nói căn phòng trang trí kiểu Tây mà trên bàn thì bày kiểu Trung, nhìn kĩ thật buồn cười.

Hần dìu nàng ngồi xuống ghế, gấp vài miếng bánh đưa đến trước mặt nàng: “Bạn bị cả nửa ngày rồi, em ăn một chút gì đi.”

Tịnh Vi nghe hần nhắc mới phát hiện mình thật đói bụng, liền đem mẫu bánh nhỏ hần gấp dùm bỏ vào miệng. Mùi vị thơm ngon khiến nàng ăn liên tục mấy miếng nữa. Vừa ngẩng đầu thì thấy hần đang nhìn mình đăm đăm, Tịnh Vi đỏ mặt nói nhỏ: “Sao anh không ăn?”

Hần nhìn nàng, đáp: “Tôi không đói!” Vừa dứt lời thì thấy người hầu đứng lấp ló ngoài cửa, hần chưa lên tiếng, Hách Liên Tĩnh Phong đã hỏi: “Có việc gì?”

Người nọ chào theo kiểu nhà binh, không bước vào mà đứng luôn ngoài cửa trả lời: “Đốc quân cho người mời Đại thiếu!”

Hách Liên Tĩnh Phong khoát tay, nói: “Biết rồi, tôi sẽ qua ngay!” Liền đứng dậy cất bước, chưa tới cửa thì xoay người lại: “Em ăn nhiều một chút...” Chưa nói xong đã đi khỏi.

Màn đêm đậm dần, trong phòng chỉ còn lại nàng và Hỉ Thước, càng thêm tĩnh lặng. Kỳ thật, trước kia ở Giang phủ cũng chỉ có Hỉ Thước và nàng. Nhưng khác hẳn bây giờ, đừng nói đến cả phòng đều dán chữ hỉ, chỉ nghĩ đến tối nay sẽ xảy ra chuyện gì thì lòng nàng đã kinh hoàng. Chẳng biết nàng hoang mang bao lâu, trong sân truyền tới tiếng bước chân... Không lâu sau, tiếng một người hầu ngoài cửa cất lên: “Thiếu phu nhân, Đại thiếu say rượu rồi.”

Tịnh Vi lên tiếng trả lời, hai người hầu liền dìu hần vào đặt lên giường. Họ nhanh chóng cáo lui, vừa đi khỏi cửa đã nháy mắt vài cái với Hỉ Thước. Hỉ Thước có đốt cũng không thể lưu lại, nói: “Tiểu thư, em ra ngoài trước, có gì thì chị gọi em!”

Tịnh Vi nhìn hần nằm bất động trên giường, mặt đỏ gay, hô hấp sâu, như say mà như ngủ. Tay chân nàng luống cuống không biết phải làm sao, đứng một hồi mới kéo chăn đắp lên người hần, lại thấy trán hần lấm lấm mồ hôi... Nàng liền vào nhà tắm lấy khăn nóng giúp hần lau sạch.

Chỉ chốc lát đã lau xong, nàng hết việc làm thì đâm ra hoang mang. Liếc bộ sofa trong góc lại nhìn vào chiếc giường, lưỡng lự không biết nên nằm ngủ ở đâu. Giữa lúc phân vân bỗng có người từ đằng sau ôm ngang, nàng sợ tới mức muốn hét thành tiếng, cả người đảo lộn bị người đó kéo lên giường. Người ấy trở mình đặt nàng bên dưới... Hơi thở ấm áp kèm theo hương rượu tỏa trên mặt nàng, vừa êm ái vừa nhồn nhột. Toàn thân nàng mềm nhũn, chỉ nhận ra cảm giác này quá xa lạ. Nàng muốn đẩy hần, hần lại dùng hai tay chế ngự phản kháng của nàng rồi ấn nụ hôn xuống...

Rốt cuộc nàng đã hiểu, một người đàn ông có thể làm một cô gái đau đớn ra sao và ngọt ngào như thế nào. Nàng vô cùng mệt mỏi nhưng vừa tỉnh mơ liền tỉnh giấc, chẳng biết do chưa quen hay vì gió bên ngoài, trong phòng mở lò sưởi, không khí rất khoan khoái. Xuyên qua mấy tấm màn mỏng, bài trí trong phòng có chút mờ ảo, nàng quay đầu thấy hần vẫn đang ngủ say, đôi mắt giãn thư thái... Mặt nàng bỗng đỏ ửng, tuy

đã thành vợ chồng nhưng vẫn chưa được tự nhiên. Nàng dứt khoát đứng dậy, đi vào nhà tắm. Khi nàng đi ra, Hách Liên Tĩnh Phong vẫn chưa tỉnh. Nàng mới tắm xong, tóc còn ướt, những giọt nước chảy xuống từ lọn tóc. Bình thường ở nhà nàng dùng máy để sấy, nơi này chắc cũng có nhưng bây giờ chưa biết cất chỗ nào, đành ngồi xuống sofa dùng khăn lau kĩ.

Bình minh dần tỏ, ánh sáng xuyên qua màn loang lổ chiếu vào. Hấn vẫn chưa thức, nàng không biết quy củ của phủ Đốc quân ra sao nhưng dựa theo tập tục Giang Nam thì ngày hôm sau tân nương phải tới dâng trà cho cha mẹ chồng.

Đang lo lắng thì nghe tiếng bước chân truyền tới, có giọng nói ngoài cửa vang lên: “Đại thiếu, thiếu phu nhân, hãy chuẩn bị sớm một chút.”

Tĩnh Vi lên tiếng trả lời, quay đầu lại đã thấy hấn tỉnh và đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt dường như sâu không thấy đáy. Tự dừng mặt nàng đỏ ửng, nhìn mũi chân nói: “Anh dậy đi!”

Hấn im lặng vào nhà tắm, chỉ nghe tiếng xột xoạt vang lên. Nơi này vốn là phòng ngủ của hấn, đồ đạc chỗ nào hấn rành nhất. Chốc lát hấn đi ra, trên tay cầm theo máy sấy tóc, chẳng nói chẳng rằng đưa cho nàng.

Trong đại sảnh đông nghịt người, ngồi chính giữa là Hách Liên Khiếu hùng bá một phương, hàng lông mày khí phách. Điều khiến Tĩnh Vi ấn tượng nhất là tóc của ông, như dựng thẳng lên. Nàng và Hách Liên Tĩnh Phong quỳ xuống, được người hầu đem trà đưa tới, hai tay hấn cầm lấy cất tiếng: “Mời cha dùng trà.” Rồi đem chén trà dâng Hách Liên Khiếu.

Hách Liên Khiếu tươi cười đón lấy uống một ngụm, người hầu bên cạnh vội đỡ lấy rồi truyền tiếp cho người hầu phía sau. Tĩnh Vy cũng làm y theo, hạ mí mắt nói: “Mời cha dùng trà!”

Hách Liên Khiếu khẽ gật đầu, nhận lấy uống một ngụm, trên mặt cười đầy nếp nhăn: “Đây là quà cha tặng ngày gặp mặt, con hãy nhận lấy!” Vừa dứt lời thì đưa vật gì đó, Tĩnh Vi chưa nhìn rõ đã thấy tiếng hít thở...

Hóa ra đây là vòng trang sức bằng ngọc, ở giữa chạm trổ tinh tế, vừa tầm nhưng tinh xảo đặc sắc. Hóa ra đây là vòng ngọc gia truyền của Hách Liên gia, dĩ nhiên Tĩnh Vinh mù tịt chỉ mỉm cười tiếp nhận rồi nói cảm ơn.

Vì mẹ của Hách Liên Tĩnh Phong qua đời sớm, nên theo trình tự mời vợ hai của Hách Liên Khiếu dâng trà. Tĩnh Vi theo chân Hách Liên Tĩnh Phong, thấy hấn cầm chén trà từ tay người hầu, không quỳ mà chỉ gọi một tiếng: “Nhị di nương!” Tĩnh Vi khó hiểu nhưng giả ngơ.

Nhị di thái không tiếp, quay đầu nhìn Hách Liên Khiếu, vẻ mặt đanh lại, Tĩnh Vi thấy bầu không khí có phần ngưng ngập. Sau đó nghe Hách Liên Khiếu nói: “Mau uống trà đi, tay con đau rồi.” Ngờ ngơ chẳng nghe ra là trách cứ hay tức giận, chỉ như thường. Nhị di thái lúc này mới nhận, cầm một bao đỏ từ nha đầu đằng sau đưa cho Tĩnh Vi.

Tĩnh Vi vội vàng cảm ơn! Rồi cứ thứ tự lần lượt từng người một. Hách Liên Khiếu có rất nhiều vợ: Tứ di thái, Lục di thái, Thất di thái, Bát di thái, mỗi người mỗi vẻ, đặc biệt Bát di thái chỉ lớn hơn nàng chừng một hai tuổi. Cuối cùng cũng đã dâng trà xong, nàng theo Hách Liên Tĩnh Phong qua lầu phía Tây, ở đó có nhóm anh chị em kêu réo. Người thứ nhất là một thiếu nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi, môi hồng răng trắng, mặc chiếc áo gấm màu xanh cực kì xinh xắn. Cô nàng cất giọng nói thanh thoát: “Chào chị dâu.”

Tĩnh Vi biết Hách Liên Tĩnh Phong còn một em gái ruột tên Hách Liên Tĩnh Kỳ, xem ra là người này. Nàng mỉm cười trả lời, Hỉ Thước đứng phía sau liền đưa một bao đỏ, nàng cầm lấy nhét vào tay cô em chồng. Tiếp theo thay phiên nhau từng người một, tuy nhiên nàng vẫn ấn tượng nhất với hai đứa con trai của Nhị di thái, tuổi tác ngang ngửa Hách Liên Tĩnh Phong, một người thấp béo, một người cao gầy và rất tuấn tú. Xét theo ánh mắt của hai người nhìn nàng, cũng đoán biết họ chẳng thân thiết gì với Hách Liên Tĩnh Phong.

Buổi sáng trôi qua, sau khi dùng bữa trưa, lúc đang uống trà thì Hách Liên đốc quân bị người kéo đi đánh bài, xem kịch. Ông vừa rời khỏi, người trong đại sảnh cũng tản dần.

Chẳng biết tân hôn của người khác ra sao, với nàng rất thoải mái. Quy tắc trong phủ dần quen thuộc, buổi sáng trừ Đốc quân, Hách Liên Tĩnh Phong và mấy người con trai (hoạt động trong quân đội) của Nhị di

thái, Tứ di thái phải có việc ra ngoài, thì các di thái thái và các tiểu thư đều dậy trễ.

Hách Liên Tĩnh Phong sai nha đầu Hương Lan và thím Vương phụ giúp nàng. Họ là người sống trong phủ lâu năm, đối với mọi việc đều am tường, nên Tĩnh Vi không hiểu chỗ nào, liền hỏi ngay rất tiện.

Nếu muốn hỏi một hai tháng nay nàng đã thu hoạch được gì? Thì đó là mối quan hệ với em chồng – Hách Liên Tĩnh Kỳ. Nàng ở mãi trong phòng cũng cô đơn, bỗng một ngày nhớ tới em gái của Hách Liên Tĩnh Phong, liền kêu Hương Lan mời qua.

Ban đầu cô nàng cũng mất tự nhiên, vẻ nhút nhát. Sau đó mới biết Hách Liên đại phu nhân qua đời khi Hách Liên Tĩnh Phong còn đang du học, cô nàng chỉ mới bảy – tám tuổi, Đốc quân ít quan tâm, trong nhà có nhiều vợ, vì thế tính cách cô nàng hướng nội. Thân phận của nàng cũng giống Hách Liên Tĩnh Kỳ nên rất đồng cảm. Cô nàng xinh xắn, ngoan ngoãn lại thường xuyên tiếp xúc nên yêu thương như em ruột.

Ngày nào Tĩnh Kỳ cũng chạy tới đây. Hôm nay cũng vậy, chị dâu em chồng hai người đang ngồi phòng khách uống cà phê, thì nha đầu Xuân Mai của Nhị di thái đến mời qua bên bà ta đánh mật chược. Bất kể ra sao thì bà ta vẫn là trưởng bối, Tĩnh Vi vội thay quần áo kéo Tĩnh Kỳ theo Xuân Mai qua đó.

Nơi đánh bài là chỗ của Tứ di nương, đốt gỗ đàn hương thơm ngát dễ chịu. Nhị di thái, Tứ di thái và Lục di thái đã gây sóng. Độ ẩm trong – ngoài chênh lệch nên Tĩnh Vi bước vào phòng, Hỉ Thước đã cởi chiếc áo lông chồn nàng mặc cầm trên tay. Nhị di thái tinh mắt, liếc sơ đã biết là hàng đắt tiền liền móc méo: “Màu lông áo này rất đẹp, chắc đắt lắm đây.”

Lục di thái hòa theo: “Mua ở đâu vậy?”

Tĩnh Vi mỉm cười, đáp: “Màu sắc cũng tạm tạm, đồ của các di nương toàn đắt hơn của con.” Đối với những thứ này, xưa giờ nàng không quan tâm, Hỉ Thước đưa cái nào thì nàng mặc cái nấy. Tuy nhiên nàng rút kinh nghiệm, sau này sẽ dặn Hỉ Thước nếu có đi gặp các di thái thái thì vẫn lựa đồ thường thôi.

Nhị di thái không để nàng đánh trống lảng: “Cái này là da lông chồn, chắc ít có bên miền Nam.”

Tĩnh Vi trả lời: “Đúng là Nhị di nương tinh mắt, cái này không phải con mang đến từ Giang Nam, của Đại thiếu mua.”

Nhị di thái nhếch nhếch khóe môi: “Sao Đại thiếu lại là người hoang phí thế kia...” Tiếng nói ngân cao.

Tĩnh Vi nhảy cảm hiểu ngay, im lặng mỉm cười. Tứ di thái vội xen vào giải vây: “Mọi người ngồi đi, mau mở bàn.”

Tĩnh Vi không biết đánh bài, từ khi vào phủ Đốc quân chẳng có việc gì làm, ban đầu các di thái thái sai người đến gọi nàng, nàng cũng luôn từ chối. Sáng sớm tỉnh mơ vì thiếu tay chơi, Tứ di thái kéo tới coi như học tiêu khiển, mãi đến chạng vạng, các di thái thái vẫn không bỏ qua... Nàng nâng cổ tay nhìn đồng hồ, nghĩ sắp đến giờ phải về, vừa ngẩng đầu đã thấy Hương Lan vào cửa. Nàng ta chào hỏi mọi người, rồi hướng phía nàng nói: “Thiếu phu nhân, Đại thiếu về rồi, đang hỏi chị ở đâu?”

Vừa xong vấn bài, Tứ di thái cười: “Nghỉ chơi thôi! Người ta còn tân hôn đấy, chúng ta cứ giữ cô ấy coi chừng Đại thiếu lấy mạng.”

Tĩnh Vi mắc cỡ khi bị bà ta trêu, rửa tay xong nhanh chóng về phòng. Tới cửa quả nhiên thấy nhiều người hầu đang đứng đợi, các nàng đi vào liền đồng thanh hô: “Chào thiếu phu nhân, Thất tiểu thư.”

Tĩnh Vi khẽ gật đầu xem như trả lời. Vào trong, thấy tổng thị vệ Khổng Gia Chung đang đứng gần nơi Hách Liên Tĩnh Phong ngồi trên sofa, dường như có chuyện cần báo cáo. Khổng Gia Chung nhìn nàng đi vào, y liền hạ giọng: “Chào thiếu phu nhân, Thất tiểu thư.” Sau đó cáo lui ra ngoài.

Tâm trạng hân hân như rất tốt, khóe miệng hàm chứa nụ cười, hỏi: “Tĩnh Kỳ cũng tới à?”

Tĩnh Kỳ chạy tới, kêu một tiếng: “Anh cả.”

Hắn cầm một chiếc hộp trên bàn đưa cho cô nàng: “Mở ra xem có thích không?”

Hai mắt Tĩnh Kỳ lóe sáng, vui sướng mở gói quà. Nhìn vào, hóa ra là một hộp son môi nhập khẩu. Cô nàng vô cùng vui vẻ, nói: “Cảm ơn anh cả!”

Hắn cười quay lại phía Tịnh Vi, nói: “Em muốn mở một hộp?”

Tịnh Vi đến gần, trên bàn còn rất nhiều quà, chẳng biết nên lấy cái nào. Nàng ngược lên nhìn hắn nghi ngờ, hỏi: “Cái nào ạ?”

Nụ cười của hắn lan rộng, đáp: “Tất cả đều là của em!” Lòng nàng trào xúc động, trái tim như đi hoang.

5. Chương 5: Thối Hết Hạnh Hoa.

Hắn đối với nàng rất tốt, thường tặng nàng một số quà, có đồ quý giá cũng có thứ đáng yêu.

Tĩnh Kỳ cảm thấy mình được hưởng lộc từ nàng. Hôm đó cô nàng thì thâm vào tai nàng: “Hồi trước anh cả ít mua quà cho em lắm, trừ lễ lộc hay tết nhất thôi.”

Chẳng hiểu vì luồng nhiệt cô nàng thổi bên tai, hay vì thời tiết đang dần ấm áp mà cả người nàng lâng lâng, thoải mái vô cùng. Thỉnh thoảng nàng đeo trang sức hắn mua, hoặc bôi thời sơn hắn tặng khi đi đánh mặt chược cùng các di thái thái. Lúc bọn họ biết lai lịch xuất xứ, nàng khó tránh được ánh mắt ái mộ từ các bà. Hôm đó nàng và Hi Thước tới chỗ Tứ di thái, người gác cửa đi vắng, xa xa vọng lại tiếng nói lạnh lạnh của Nhị di thái: “Cô coi có phải gần đây Đại thiếu đối tính hay không? Nghe người hầu nói, mỗi ngày cậu ấy xong việc quân cơ liền chạy thẳng về nhà. Chẳng phải cậu ấy thích nhất khiêu vũ, xem kịch sao? Nghe đầu năm ngoái còn bao cả đám đàn bà bên ngoài, sao tự dưng giờ quy cũ thế?”

Lục di thái a dua: “Thật hả? Tôi thấy thiếu phu nhân của chúng ta rất có bản lĩnh, mới hơn nửa năm đã nắm đầu Đại thiếu rồi! Kể ăn người ở trong nhà đều nói Đại thiếu suốt ngày mua này tặng kia!” Lời này được Nhị di thái liên tục đồng ý.

Tứ di thái vẫn còn chút tình người, cười mắng các bà: “Hai bà thật là... chẳng nhẽ lại mong bọn họ xích mích sao? Hai bà cũng hâm mộ mà!”

Lục di thái cắt ngang lời bà ta, nói: “Tôi hâm mộ chẳng lẽ chị không sao? Từ khi Bát di thái đến đây, mấy tháng rồi chả thấy Đốc quân ghé phòng tôi lần nào. Hơn nữa, tôi lạ gì mấy thứ ấy, tôi cần gì chứ? Chỉ là khó dễ cho tâm tư của Đại thiếu!”

Nhị di thái nói tiếp: “Cứ chờ xem! Chặt đầu tôi cũng không tin Đại thiếu có thể chung thủy! Đàn ông ai chả ham của lạ, nhớ hồi đó chúng ta mới vào cửa chẳng phải cũng được Đốc quân cưng chiều như vậy sao?”

Tuy đây là những lời ganh ghét nhưng Tịnh Vi nghe cũng rất có lí. Chẳng biết sao ngực nàng âm ỉ đau. Nàng đánh bài nửa ngày, vận may cũng không tới, liên tục thua mấy trăm đồng. Tối giờ nàng vẫn làm ngơ, nhưng lúc về phòng lại nói đó vẫn rõ mồn một. Khi hắn về, nàng đang nằm trên giường khép hờ mắt. Hắn dường như không phát hiện điều gì, chui tọt vào chăn quấy loạn lên.

Ngày hôm sau, không biết tại sao tâm tình nàng lại tốt hơn. Nàng vốn là người hiểu chuyện, từ bé nhìn thấy các di nương dùng thủ đoạn để tranh giành tình cảm, nên nàng không muốn cuốn vào giữa, chỉ bàng quang đứng xem. Vì thế từ khi vào phủ Đốc quân, nàng luôn nhắc nhở bản thân phải lãnh đạm. Trải qua chuyện này, nàng có chút sợ.

Hắn về sớm hứng chí nói với nàng: “Đạo này thời tiết rất đẹp, ngày mai chúng ta dắt Tĩnh Kỳ đi dã ngoại.”

Mấy hôm nay thời tiết ấm áp, thích hợp đi dã ngoại. Sau khi nàng tới An Dương, ngoại trừ thỉnh thoảng dạo phố cũng ít ra ngoài... Nghe hắn đề nghị, nàng thật hơn hở.

Người hầu sớm đã chuẩn bị vài thứ đơn giản như thức ăn, đồ dùng linh tinh... Vàng dương rất đẹp, ánh vàng rực rỡ rơi vào người, kéo chiếc bóng của hắn càng thêm cao ngất. Tĩnh Kỳ rất hưng phấn, bước xuống xe liền chạy tung tăng, dường như chẳng biết mùi vị buồn vui của cuộc đời. Tịnh Vi nhìn thấy vô cùng hâm mộ.

Ngọn núi xanh um phủ nhiều hoa cúc dại... Đủ thứ côn trùng chim muông bên này ca, bên kia hát riu rít liên hồi. Làn gió ấm áp thổi ngang mang theo hương thơm của hoa cỏ dại, khiến trái tim ai cũng bị ngọn gió này làm mềm nhũn.

Hai người ngủ dậy muộn, mặt trời sắp đứng bóng, vội vã chạy mất cả canh giờ. Vì thế vừa xuống xe, các tùy tùng đã khiêng đá đặt bếp, bắt đầu chuẩn bị...

Tĩnh Vi và Tĩnh Kỳ luôn ru rú trong nhà, đâu thấy qua cảnh này nên cảm thấy vô cùng thú vị. Tĩnh Kỳ ngứa tay liền chạy đến giúp đỡ. Từ ngày Tĩnh Kỳ thân thiết với Tĩnh Vi, trở nên rất hòa đồng. Tất nhiên Hách Liên Tĩnh Phong vô cùng vui mừng, thấy cô nàng tẩy máy tay chân, hần chỉ đứng nhìn cười xòa. Tóm lại tính nết Tĩnh Kỳ vẫn còn trẻ con, riu rít một lát liền kéo Tĩnh Vi lại giúp đỡ. Hai người đâu biết gì, nhóm người hầu đưa món trứng chiên – thức nấu đơn giản nhất cho bọn họ.

Tĩnh Vi mặc bộ quần áo kẻ ca-rô kiểu phương Tây, chân mang giày ống, từ ngày cưới tới giờ hần chưa từng thấy nàng ăn mặc như vậy, trông thật cá tính và mạnh mẽ. Tóc nàng xõa dài như thác nước, cách khá xa hần vẫn tựa hồ ngửi được mùi hương thoang thoảng từ nàng, có thể thấy sợi tóc quấn lấy gương mặt xinh đẹp của nàng. Nàng cười cầm chiếc muỗng, vài sợi tóc rơi xuống má, nàng liên tục vén nó ra sau tai. Nàng đứng đó, vạt nắng vàng rơi xuống, hần mê mẩn ngắm, giống như trước mắt lốm đốm màu sắc rực rỡ đang nhảy múa bên người nàng...

Đang chìm đắm, bỗng nghe nàng “Á” lên một tiếng, hần chạy vọt tới. Hóa ra mẻ trứng chiên bị cháy, hần bật cười. Thấy nàng buồn bực liếc hần, hần liền xin tha: “Lần đầu em nấu nướng, như vậy là giỏi rồi.” Nàng phớt lờ.

Cái này chắc chắn rất khó nuốt, vậy mà hần nói: “Ngon mà! Ngon mà!” Rồi cầm miếng trứng cháy đen nhai ngấu nghiến.

Lúc này nàng mới thấy mình giận hờn vô cớ, bất giác thẹn thùng. Quay đầu liếc đám người hầu, tuy bọn họ cật lực nín nhịn nhưng ý cười đã lan tới đáy mắt. Tĩnh Kỳ luôn e sợ anh trai mình, dù không dám bật thành tiếng, nhưng khóe môi đã giật giật...

Nhà càng giàu càng nhiều chuyện, vụ Hách Liên Tĩnh Phong ăn hết mẻ trứng gà cháy khét nàng chiên lan truyền khắp phủ. Các di thái thái lấy đó làm trò cười suốt nhiều ngày. Kể ăn người ở trong nhà càng thêm kính nể nàng.

Hôm đó nàng nhàm chán cùng Tĩnh Kỳ ngồi bên vườn sen hóng mát. Bỗng người gác cửa theo người hầu vào bẩm báo: “Thưa thiếu phu nhân, có người xin gặp!”

Tĩnh Vi ngẩn ra, ai muốn gặp nàng? Nàng ở miền Bắc chẳng quen biết ai! Người hầu tiếp tục nói: “Anh ta bảo ở Giang Nam tới!”

Tĩnh Vi đang nằm dựa lưng, nghe thế liền ngồi dậy, nói: “Mau mời anh ta qua đại sảnh.” Nàng xoay người lại nheo má em gái chồng, cười nhẹ nói: “Chị đi đây, em tự mình tìm thú vui nhé!”

Vào đại sảnh, nàng bàng hoàng – đúng là Tiêu Dương. Từ năm ngoái lấy chồng xong, khoảng bảy – tám tháng không gặp. Vốn dĩ hần là một trong số ít bạn tốt của nàng, giờ gặp ở phương Bắc xa xôi, cảm xúc thật khó có giấy bút nào miêu tả được.

Trùng hợp hôm đó Hách Liên Tĩnh Phong rồi việc trong quân đội, nghĩ đến đã nhiều ngày chưa tặng trang sức cho Tĩnh Vi, liền tới cửa hàng mua rồi gấp gấp trở về.

Người hầu đứng trên hành lang từ xa thấy hần đi tới, vừa há mồm gọi: “Đại thiếu!”, thì hần đã để tay lên miệng làm dấu im lặng, nên đem lời nói nuốt vô. Hần không để ý sự khác thường của tên người hầu, hưng phấn chạy đi, sắp vọt vào cửa thì nghe tiếng Tĩnh Vi cười duyên dáng: “Cậu cẩn thận đấy, coi chừng lúc về bị Sơ Hương làm thật!”

Âm điệu mềm mại ấy, sự nũng nịu ấy, hần chưa từng nghe qua bao giờ, tim không tránh khỏi xốn xang! Hần tưởng Tĩnh Vi đang nói chuyện phiếm với em gái, khỏi suy tính nhiều liền đi vào... Lúc này mới phát hiện ngồi trong đại sảnh là một gã đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, vóc dáng tuấn tú quen mắt. Lòng hần không biết mùi vị gì, thân thể bỗng cứng ngắt. Tĩnh Vi đang cười, thấy hần đi vào thì bất ngờ, bầu không khí pha chút ngưng ngập, nàng vội nói: “Đại thiếu, đây là Tiêu Dương.”

Bởi vì thân quen nên nàng giới thiệu ngắn gọn. Chẳng biết lọt vào tai của Hách Liên Tĩnh Phong ra sao lại biến thành vô cùng ngọt ngào! Hần lạnh nhạt vuốt cằm, nói: “Xin chào, Tiêu tiên sinh.”

Tiêu Dương cũng bình tĩnh xưng hô một tiếng: “Chào Hách Liên đại thiếu.”

Hách Liên Tĩnh Phong là người thức thời, nói: “Các người cứ nói chuyện nhé! Tôi có chút việc.” Dứt lời liền lên lầu.

Chiếc hộp nhung hắc đang cầm nóng như muốn phỏng tay, tiếc không thể đập vỡ ngay tại chỗ mới hả hận. Hắc vào thư phòng, tên sai vặt bưng chén trà tới, dù cố nén nhưng hắc vẫn thốt thành lời: “Gã đó là ai?”

Người hầu đáp: “Nghe gác cổng nói là từ Giang Nam đến.”

Từ Giang Nam đến! Hắc hiểu ngay trong chớp mắt, ngày ấy ở quán trà, hắc đã gặp rồi. Trước giờ hắc vẫn luôn tự tin hơn người, xưa nay không đặt ai trong lòng. Hôm ấy thấy gã ân cần chạy tới chạy lui, lại nén tình cảm yên lặng nhìn Tĩnh Vi, lúc đó hắc còn cảm thấy buồn cười. Bây giờ nghĩ lại khó kìm tức giận. Hắc nắm chặt tay, chỉ nghe thấy tay phải truyền tới tiếng ‘răng rắc’, cúi đầu nhìn thì ra là nắp chiếc hộp bật tung. Hắc vút ‘ầm’ một tiếng ném nó xuống đất. Trên mặt thảm, chiếc nhẫn kim cương từ hộp nhung đỏ rơi ra, lăn xuống đất lặng lẽ. Khổng Gia Chung đứng bên cạnh, thấy thế vội nhặt lên... Bỗng nghe tiếng Hách Liên Tĩnh Phong từ trên đầu dội xuống, thờ ơ nói: “Ném nó đi!”

Đĩ nhiên Khổng Gia Chung nào dám đem đi quăng, cầm chiếc hộp ra đưa cho thị vệ ngoài cửa.

Xưa giờ hắc không bàn chuyện đàn bà. Từ khi trưởng thành, hắc đã rất rành rõi về phương diện phụ nữ. Nàng là cô gái khác hắc với các cô trước đây hắc từng gặp, luôn cười nhạt, tuy nụ cười nhẹ nhưng như cả khoảng trời xa cách, cũng chẳng thích hắc tặng vòng vàng này nọ... Nửa năm trôi qua, hắc tặng nàng rất nhiều quà, cũng chẳng thấy nàng đeo bao lần. Nàng trước nay ưa mộc mạc, không thích tô son trét phấn, ngay cả chuyện phòng the cũng khép khựng, tất cả đều do hắc chủ động. Nếu gặp người khác thì chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn, mọi biện pháp để níu giữ hắc. Nàng lại hồ hững, hắc thử qua nhiều lần đi cả đêm, nàng cũng không tra hỏi.

Hắc tưởng rằng tính nàng vốn bẩm sinh như thế, hoặc sự nhiệt tình của nàng chưa được khai phá. Vừa rồi bắt gặp nụ cười duyên dáng của nàng, mới hay nàng cũng có vô vàn biểu hiện, tất cả mọi hoặc chính là chưa bao giờ thể hiện trước mặt hắc. Hắc nghĩ đi nghĩ lại, buồn bực trào lên, xoay qua phía Khổng Gia Chung phân phó: “Chuẩn bị xe, đi Bách Nhạc Môn.”

Bách Nhạc Môn là nơi trước kia hắc và một số thanh niên tướng lĩnh quân Bắc hay lui tới tiêu khiển. Từ ngày thành thân hắc hiếm khi qua đó, dù khó tránh dăm ba lúc xã giao nhưng xong xuôi thì quay về nhà. Khổng Gia Chung cực kì nhạy bén, sớm nhận ra điều lạ, bề ngoài nhìn hắc yên lặng nhưng bên trong đang cuộn sóng, nên vội vàng gọi người mau chóng chuẩn bị xe.

Tĩnh Vi thấy vẻ mặt hắc chào hỏi Tiêu Dương bình thường, nhưng ẩn điều gì đó là lạ. Tiễn Tiêu Dương đi, liền muốn nói với hắc vài câu... Chỉ thấy hắc từ trên lầu đi xuống, phớt lờ nàng, lập tức ra ngoài. Khóe môi nàng giật nhẹ, muốn gọi hắc nhưng nhịn xuống.

Hôm sau, Tĩnh Vi cảm nhận rõ sự lạnh nhạt của hắc. Hắc thường xuyên qua đi quá nửa đêm, hoặc không trở về. Trước giờ nàng không chú ý đến quần áo của hắc, vậy mà vô tình nhiều lần thấy vết son trên cổ áo, mùi nước hoa xa lạ... Nàng vốn đã có dự trù, nhưng hiển hiện trước mắt vẫn khó tránh nỗi đau ê ẩm.

Hôm đó Tĩnh Kỳ kéo nàng tới chỗ Tứ di thái, bây giờ khắp phủ có ai mà không biết nàng bị ruồng bỏ? Cô em chồng vẫn là bạn tri kỉ, lời nàng đi đánh mặt chực. Bọn họ luồn đường tắt, đến gần cửa sổ lại nghe trộm được mẩu chuyện trong phòng của Tứ di thái.

“Dạo trước còn yêu thương say đắm, bây giờ thì...” Đó là tiếng ngậm ngùi của Tứ di thái.

Giọng Nhị di thái rõ mồn một, the thé truyền ra: “Chả phải tôi đã nói trước rồi sao? Gần đây Đại thiếu hoang đoàng quá, đang nồng nhiệt với một ả vũ nữ của Bách Nhạc Môn.”

Loại chuyện này dĩ nhiên không thể thiếu Lục di thái: “Chẳng phải kẻ ăn người ở nói rằng lâu lắm rồi Đại thiếu không ghé qua phòng thiếu phu nhân sao? Thú thật chứ bỏ qua gia thế, chỉ với tướng mạo của Đại thiếu thì khối kẻ muốn bầu vào.”

Tĩnh Kỳ nghe hết nổi muốn kéo Tĩnh Vi đi. Tĩnh Vi đứng bất động, nhìn cô nàng cười nhẹ rồi bước vào. Trong phòng đông người, đã gây sóng, ngay cả Thất di thái hiếm gặp cũng có mặt. Tĩnh Vi nghe thím

Vương nói Thất di thái không khỏe, lúc nhìn kĩ quả nhiên có chút tái nhợt.

Nàng mỉm cười chào hỏi các di thái, đến phiên Thất di thái thì hỏi nhiều hơn: “Thất di nương, bà có khỏe hơn không?”

Thất di thái cười, đáp: “Chẳng còn như xưa, cảm ơn thiếu phu nhân quan tâm.” Nụ cười kia nhợt nhạt, khiến người ta thương tiếc.

Người hầu bưng nước trà lên, Tịnh Vi liền ngồi xuống nhìn lá bài. Trong số các di thái, Nhị di thái là người vào cửa sớm nhất, lại sinh được hai con trai, hiển nhiên là người đứng đầu các di thái thái. Bình thường bà ta tránh không cạnh khỏe Tịnh Vi, giờ nàng bị ghét bỏ liền bắt đầu thừa nước đục thả câu: “Em bầy à! Chẳng phải chị đây lên mặt dạy đời, nhưng hãy lợi dụng lúc còn thanh xuân mà dùng chút công phu trên người của Đốc quân, đừng giống bọn chị hoa tàn nhị rửa, vườn không nhà trống gian nan lắm. Em còn trẻ, nếu Đốc quân không lui tới thì khác gì quả phụ.”

Mặt Thất di thái bỗng biến đổi ửng, đưa mắt nhìn Tịnh Vi, nhận cũng không đúng mà phản đối cũng chẳng được... Tứ di thái luôn là người xoa dịu: “Chị hai, mấy lời lọt vào tai Đốc quân là chết.”

Nhị di thái cười châm biếm, quay đầu nhìn Tịnh Vi: “Thiếu phu nhân, cô nghĩ sao?”

Tịnh Vi cũng cười, trả lời: “Nhị di nương nói rất đúng! Thất di nương hãy hỏi học cách ngày trước Nhị di nương được Đốc quân cưng nựng đi.”

Xưa giờ nàng có thể trốn liền trốn, nhưng lúc này tránh không khỏi thì đành cười... Chỉ thấy trên mặt Nhị di thái hết đỏ rồi trắng, sau đó im bất.

6. Chương 6: Hương Hoa Trần Tay Áo

Mỗi tháng trong phủ có một ngày cả nhà đoàn viên do Đốc quân quy định. Bất kể là trai hay gái đều tề tụ đông đủ, ngoại trừ hành quân đánh giặc, hoặc có chuyện bất đắc dĩ. Vì thế sáng sớm các di thái thái mau chóng hoàn tất công việc rồi quay về phòng trang điểm.

Có lẽ Hỉ Thước cũng mong nàng trang điểm thật đẹp, nên cảm ra mấy bộ sườn xám màu sắc tươi sáng. Nàng còn trẻ nhưng thấu hiểu, những ngày này các di thái tranh giành tình cảm nghiêng trời lệch đất, bản thân mình bất quá chỉ làm nền, không cần phải rêu rao. Huống chi Tịnh Vi luôn yêu thích màu trắng, nên cười từ chối. Nàng chọn ỉnh một bộ màu hồng cánh sen, khi ướm thử, thất lưng rộng thùng thình, mới giật mình phát hiện mình đã gầy nhom.

Bởi vì tối nay các bậc trưởng bối đều tham dự, nếu quá tùy tiện cũng không phải phép, nàng liền thoa thêm một lớp son mỏng phù hợp.

Ngồi xuống bàn trang điểm kiểu Tây, nhìn thấy đủ thứ bình này lọ kia do hấn mang về. Ngày ấy hấn mỉm cười nhìn nàng, muốn nàng mở những chiếc hộp... mới đó mà như đã trôi qua từ kiếp trước.

Trong gương phản chiếu khuôn mặt tiều tụy. Nàng ngẩn ngơ, lúc này mới lấy lại hồn phách, hóa ra đó là nàng. Nàng chùi son môi, để mặc mộc đi xuống lầu.

Trên cầu thang, Hỉ Thước tình mắt thấy Hách Liên Tĩnh Phong đang mở cửa đại sảnh, vội kêu: “Đại thiếu.”

Nàng vẫn cúi đầu nhìn từng bậc thang đi xuống, từng bậc từng bậc như chỉ ngó lơ nàng sẽ ngã tan xương nát thịt. Đến bước cuối cùng, Tịnh Vi mới ngẩng đầu lên cười nhẹ, nhìn hấn: “Anh về rồi à!”

Hấn im lặng liếc nhìn nàng, cũng chỉ là cái liếc thoáng qua ngẩn ngui. Nàng thấy trên bàn không có bình trà, liền cười hỏi: “Anh muốn uống trà không?” Vừa dứt lời, mới hay hai người đã khách sáo như thế.

Hách Liên Tĩnh Phong cứ ngồi trên sofa nhìn nàng, trên bàn chưng chiếc bình thủy tinh kiểu Âu được bọn nha đầu cắt hoa cắm vào. Hấn cảm thấy mù mịt, hết bầu trời dần tối bên ngoài. Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Không cần, chúng ta tới đại sảnh thôi.” Nói xong liền đi ra mà chẳng đợi nàng.

Tịnh Vi lầm lũi theo sau hấn hai – ba bước. Khổng Gia Chung thấy nàng, cử chỉ y vẫn vô cùng kính trọng như thường ngày: “Chào thiếu phu nhân.”

Mãi khi sắp tới đại sảnh, hấn mới dừng chân chờ nàng đến gần rồi kéo tay nàng cùng nhau đi vào. Nàng hoảng hốt, tay hấn thô ráp chai sần lại đầy mạnh mẽ, trong mạnh mẽ lộ ra tia ấm áp.

Trong đại sảnh đông nghịt người, thấy họ đến bỗng trở nên yên tĩnh. Tuy chỉ hai ba giây yên lặng vẫn có thể nghe được âm thanh của chiếc kim rơi, nàng mỉm cười không khác gì thường ngày.

Đốc quân có sáu con trai, ba con gái. Trước giờ lúc dùng cơm đều chia thành hai bàn, nàng cùng Hách Liên Tĩnh Phong, Đốc quân và các di thái ngồi chung bàn. Nhị di thái, Tứ di thái, Lục di thái, Thất di thái đều có mặt, đang chờ Đốc quân và Bát di thái tới.

Nhị di thái liên tục chiếu tầm mắt lên người bọn họ, thần sắc kì quặc: “Đại thiếu, dạo gần đây cậu bề bộn công việc à? Nhưng dù bận ra sao cũng phải chăm sóc thiếu phu nhân chứ!”

Hách Liên Tĩnh Phong cúi đầu liếc Tịnh Vi, mỉm cười cất giọng hỏi nàng: “Sao thế? Em trách tôi lơ là hả? Ngay cả Nhị di nương cũng nói giúp rồi kìa!”

Những câu hỏi hàm ý nặng ngàn cân, Tịnh Vi đáp cũng không phải, im lặng cũng chẳng xong... Đúng lúc đó Bát di thái diu Đốc quân vào sảnh, mọi người vội đứng lên, vì thế nàng tránh được vấn đề này. Tuổi Đốc quân không cao nhưng chinh chiến nhiều năm, sức lực cạn kiệt nên sức khỏe yếu hèn.

Thức ăn từng món được mang lên, trông rất đặc sắc. Món ăn miền Bắc nhiều gia vị, thường ngày đầu bếp nấu cho nàng là người khác, bây giờ đồ ăn trên bàn không hợp khẩu vị của nàng. Hấn ngồi bên cạnh, vì kề sát nhau nên khó tránh đụng vào tay nàng. Mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người hấn thỉnh thoảng xông lên mũi nàng... Cả người nàng bất an, tùy tiện gấp một mẫu thức ăn, lại nghe tiếng Tứ di thái nói: “Thiếu phu nhân, không phải cô không ăn cay à?”

Nàng dán mắt nhìn, mới hay mình vừa gấp phải miếng ớt. Tịnh Vi lừa nó qua một bên đĩa, thế mà hấn thò đũa qua gấp bỏ vào miệng nuốt xuống. Tịnh Vi cảm thấy nóng mặt, hấn lại làm nger chăm chú ăn cơm.

Lúc uống trà thường là thời điểm Đốc quân căn dặn này nọ. Tuy nhiên gần đây sức khỏe ông đã yếu, nên giải tán sớm. Nàng nghĩ rằng có lẽ hấn sẽ đi ra ngoài, vì thế khi vào sảnh liền nói: “Em về phòng trước đây!”

Hấn im lặng nàng cũng làm lơ lập tức lên lầu, chỉ nghe thấy tiếng Khổng Gia Chung vang lên: “Đại thiếu, có chuẩn bị xe không?” Nàng hơi khựng lại nhưng vẫn thẳng lưng bước đi.

Hách Liên Tĩnh Phong im lặng đứng dưới đại sảnh nhìn nàng đi từng bước lên lầu. Chiếc áo sườn xám nàng mặc chẳng ôm thắt lưng, lòng hấn khê động. Khổng Gia Chung vừa nhìn đã hiểu, liền rời khỏi.

Bên ngoài thị vệ Trương Lập thấy y đi ra, nhỏ giọng hỏi: “Hôm nay không ra ngoài sao?”

Là đồng sự nhiều năm, Khổng Gia Chung thành thật: “Xem ra đêm nay không cần.” Rồi hạ giọng nói tiếp: “Về sau chúng ta kìm chế một chút! Tôi theo Đại thiếu nhiều năm rồi, chưa từng thấy ngài ấy để tâm đến người phụ nữ nào như thế. Máy ngày nay ngài ấy bữa bãi lung tung, nhưng không làm điều gì có lỗi với thiếu phu nhân... Có lẽ ngài ấy thật sự rất quan tâm thiếu phu nhân!”

Trương Lập ngẫm hiểu gật đầu, rồi chụm vào nói thêm: “Cái này tôi biết, hôm đó Đại thiếu uống say, tôi diu hấn đi nghỉ thì hình như ngài ấy gọi hai chữ Tịnh Vi... Đây chẳng phải tên của thiếu phu nhân sao?” Khổng Gia Chung gật đầu.

Đốc quân lâm bệnh ngày càng nặng, Hách Liên Tĩnh Phong cũng ngày càng bận. Giống như trước kia, mỗi khi xong việc, hấn liền trở về nhà. Nàng không hỏi chuyện quân cơ, thứ nhất là kiêng kị, vì dấu sao nàng cũng đến từ phía quân Giang Nam, thứ hai nàng mù tịt mấy thứ ấy.

Hôm đó nàng nằm trên giường trong thư phòng đọc sách, chẳng biết sao hấn cũng đi vào, hàng chân mày nhíu chặt, thần sắc mệt mỏi.

Hách Liên Tĩnh Phong rất mệt, từ khi cha bệnh, việc quân đội lớn nhỏ dồn hết lên vai hấn. Xưa nay cha vì giúp hấn mà loại bỏ bớt một số phụ tá lão làng hay chê trách và đổ kị. Máy ngày nay họ đang muốn làm phản, đã thế hai anh em Hách Liên Tĩnh Lôi, Hách Liên Tĩnh Triết lại cùng con cái các cụ thân cầu kết, nghĩ mọi biện pháp khiến hấn gian nan. Hấn trở về muốn nghỉ ngơi, thấy nàng nằm trên giường, mái tóc

đen tuyền buông lơ trên chiếc cổ trắng ngần, càng làm nổi bật làn da như sứ. Cửa sổ mở toang, tấm rèm kéo hờ để làn gió nhẹ vờn vài sợi tóc tung bay.

Bên ngoài bóng râm che mát, tiếng ve réo rắt, nhưng phiền muộn đáy lòng không tiêu tan. Hấn leo lên giường muốn chớp mắt một lát. Vừa nằm xuống liền ngửi được hương thơm nhẹ nhàng, giống hương hoa mẹ hay xông trong phòng trước đây, cụ thể là mùi gò thì hấn đành chịu, mỗi lần như thế mẹ lại cười véo mũi hấn. Thâm tâm hấn bất an, mờ mịt. Khi hấn tỉnh dậy, bên ngoài màn đêm đã nhuộm màu như mực, trên người đắp chiếc chăn mỏng. Trong phòng u ám, chỉ có ngọn đèn vàng đu đưa quầng sáng mênh mông như mờ như tỏ.

Hấn tưởng nàng đã rời khỏi nhưng vẫn ngửi được mùi thơm như trước. Hấn xoay đầu lại thấy nàng rúc sát mép giường, tóc quăn thành búi, chính giữa đặt quyển sách như đường ranh giới của nàng và hấn. Hấn muốn dùng chân hất nó ra, nàng khẽ giật mình, hấn vội nín thở, chậm chậm lê nó từ từ để lên kệ giường. Nàng không bị đánh động, chỉ cuộn tròn người...

Ngoài cửa cây bạch quả mọc vô số chồi non xanh biếc, lắc lư trong gió đêm, như ngàn vạn cánh tay nhỏ bé hoan hô vẫy chào. Hấn chậm rãi dịch tới, định quấn lấy nàng như đứa trẻ. Nàng còn trong mơ, hơi thở nhẹ nhàng, cái miệng giương giương, môi đỏ hệt cánh đào, kiều diễm ướt át... Hấn ngây ngốc rồi từ từ cúi xuống, như thể niềm mê hoặc lớn nhất của trần gian cũng chỉ thế này thôi. Hấn chỉ muốn phớt nhẹ, nhưng khi thật sự chạm phải đôi môi mềm mại cùng hương thơm mê đắm ấy, lại biến thành người khát cháy giữa sa mạc mênh mông gặp nguồn nước mát mẻ lần đầu, như kẻ nghiện nặng đã lâu không được hít điều thuốc phiện, vội vã đòi lấy, chẳng hề bận tâm. Dù biết phía trước là vực sâu thăm thẳm, sơ hở một bước là tan xương nát thịt vẫn không hối tiếc.

Rốt cuộc nàng cũng bị lay tỉnh, ngộ nguỵ thân mình nhưng hấn ôm thật chặt. Hấn chẳng muốn gì cả, không thèm nghĩ nàng cười với ai, chẳng thèm đoán nàng làm nũng với kẻ nào, chỉ cần nàng ở trong lòng hấn, hấn chỉ cần nàng... chỉ cần nàng, chẳng ngại tim nàng gởi tận Giang Nam... Hấn chỉ muốn nàng!

Ngọn đèn vàng trong phòng như mờ như tỏ, gió đêm thổi qua khiến nó càng thêm sóng sánh. Vầng sáng tầng tầng lớp lớp đan xen, như đóa hoa hiểu rõ cánh hoa, ở trong tim hấn nở rộ...

7. Chương 7: Mùa Thu Xanh Biếc

“Tiểu thư! Trời xám ngắt rồi, chắc sắp mưa. Chị đừng đọc sách nữa, coi chừng hỏng mắt.” Hỉ Thước cầm theo mấy mẫu bánh quy và một chén đựng sữa tinh xảo thì thăm bên tai nàng.

Sau buổi trưa sắc trời bỗng nhiên xám xịt, trong sảnh được phân cách bởi ba tầng cửa kính, nhìn ra ngoài càng thêm âm u. Lá trên cành như bị gió cuốn bay. Miền Bắc khác với Giang Nam, trời rất ít mưa.

Tĩnh Vi hớp ngụm sữa bò, nói: “Kiểu này chắc sắp mưa to.” Chưa dứt lời thì một tia sáng lóe lên kèm theo đợt sấm chớp rầm rầm vọng tới, khiến người ta hết hồn.

Sấm sét vừa dứt, không trung đổ mưa lớn như những sợi dây nhỏ thả xuống mặt đất. Hỉ Thước chưa đi, vẫn đứng bên cạnh nàng. Tĩnh Vi cười hỏi: “Sao tự dưng hôm nay lại nói phép tắc với chị?”

Hỉ Thước liền cười hì hì ngồi xuống, nhìn nàng thật lâu mới nói: “Tiểu thư, dạo này trông khí sắc chị tốt ghê!”

Một câu chẳng đầu chẳng đuôi khiến Tĩnh Vi á khẩu, nàng cười nói: “Con nhóc này, muốn ám chỉ gì đây?”

Hỉ Thước đáp: “Dạo này Đại thiếu ngày nào cũng về, ai thấy em cũng rất khách khí...” Tĩnh Vi thở dài, Hỉ Thước lại nhìn nàng nói tiếp: “Tiểu thư, em thấy Đại thiếu rất yêu thương chị, nhưng lại vờ như không. Kiểu này đâu được, chị không thấy trước kia trong phủ các di thái thái luôn nghĩ đủ mọi cách để giữ rịt Tư lệnh bên cạnh sao?” Tĩnh tiểu thư luôn chẳng muốn tranh giành, ở Giang Nam đã vậy chẳng ngờ ở phương Bắc cũng thế. Bất kể ra sao thì nàng vẫn là tri kỷ duy nhất của tiểu thư, tốt xấu gì cũng phải nhắc nhở một chút.

Tĩnh Vi thản nhiên cười, nha đầu này quả thật muốn điều tốt cho nàng. Nhưng cô nàng lại không hiểu, loại tình cảm tranh giành mới có được, nàng thà rằng không cần. Nhị di nương nói rất chí lý, dù bỏ qua gia thế

thì với tướng mạo của hắn cũng khối người muốn làm vợ lẽ. Huống chi hắn phong lưu phóng khoáng... Vóc dáng hắn như thế, gia cảnh hắn như thế, vốn phá nát trái tim phụ nữ. Điều duy nhất nàng có thể làm là đừng khiến bản thân mình bị tổn thương, hoặc có nhưng rất ít. Nếu thực sự gởi chân tình, cho chân ái thì đơn thuần là tự gây thương tổn. Nha đầu này ở phủ Giang Nam nhìn nhiều năm, đến miền Bắc trông lâu ngày vậy mà vẫn không hiểu. Hỉ Thước thấy nàng im lặng cũng lặng im theo.

Bên ngoài mưa to như trút nước, từng cơn từng cơn rơi xuống. Ngay lúc ấy, thím Vương vội vội vàng vàng chạy vào trên mặt chứa đầy sợ hãi và lo lắng: “Thiếu phu nhân, Đốc quân không xong rồi! Trong phòng đã cho người lại đưa tin.”

Linh đường được đặt tại đại sảnh của phủ Đốc quân. Trong viện dựng cờ xí hai màu vàng – đen xếp thành hàng dài từ sân ra tới cổng, chỉ tiến vào phủ Đốc quân đã khiến người ta cảm thấy bầu không khí đau thương và trang nghiêm. Đội cảnh vệ trên cánh tay gắn một dải lụa màu đen, thân bằng quyền thuộc mặc áo tang màu trắng. Hách Liên đốc quân sống khôn chết thiêng, người đi phúng viếng chen chặt cứng ngoài đường. Trong phủ vốn yên ắng bỗng trở nên ồn ào, kẻ ăn người ở đều sẵn sàng nghe lệnh. Hách Liên gia là gia đình cổ điển, Tịnh Vi lại là con dâu đích tôn, thực hiện rất nhiều quy tắc. Dĩ nhiên người bận nhất chính là Hách Liên Tĩnh Phong, từ phái người công bố lễ truy điệu, đón phủ này tiếp trưởng kia tới viếng, sắp xếp xếp... cấp dưới phải tới xin ý kiến của hắn. Còn bởi vì chủ soái miền Bắc qua đời, trong quân đội lại muốn thảo luận triển khai tăng cường binh lực biên phòng ra sao...

Khi tang lễ kết thúc, Hách Liên Tĩnh Phong mới được rỗi rãi. Hôm đó cũng bận tới nửa đêm mới về, chỉ qua vài ngày mà hắn đã gầy nhom, mắt đầy tơ máu, gương mặt hốc hác, hai má đỏ bừng, ngay cả bước chân cũng liêu xiêu. Thâm tâm nàng bất an, thuận tiện hỏi: “Anh sao vậy? Có cần cho người mời bác sĩ đến khám không?”

Hắn khẽ lắc đầu nằm vật xuống giường, nàng thật lo lắng đưa tay sờ trán hắn, chỉ thấy nóng hầm hập. Tịnh Vi vội gọi Hỉ Thước, nói: “Em kêu Khổng thị về mời bác sĩ lại đây.” Bác sĩ tới rất nhanh, sau khi khám xong, kê một ít thuốc hạ sốt rồi đi về.

Hắn không an ổn, liên tục đổ mồ hôi, luôn đá bay chăn mền như một đứa trẻ. Suốt đêm nàng không ngừng giúp hắn lau mồ hôi, hắn mơ mơ màng màng giữ chặt lấy tay nàng. Đến khoảng ba – bốn giờ sáng, nàng dường như chịu hết nổi, đâm ra hoảng sợ. Dưới ánh trăng mờ, nghe hắn thì thào hai chữ ‘Tịnh Vi’, âm thanh ấy dường như yêu thương vô hạn. Nàng hơi mở mắt nhìn hắn, sắc đỏ đã giảm, hô hấp sâu vẫn đang ngủ... Có lẽ nàng nghe nhầm. Ngọn gió từ cửa sổ nhẹ nhều vào khiến màn trên giường cuộn lên. Bây giờ là giao mùa hạ – thu, tiết trời mát mẻ vô cùng sáng khoái. Nàng sờ trán hắn thấy đã bớt nóng, lo lắng treo trong lòng cuối cùng cũng tan, đưa tay kéo chăn đắp cho hắn. Nàng định thức chăm sóc hắn, ai dè cơn buồn ngủ vô tình ập tới, nàng bất giác thiếp đi.

Khi nàng tỉnh giấc bình minh đã ló dạng, một góc trời hừng sáng chuyển màu như tấm sa tanh đỏ vàng. Ngoài cửa sổ cây cối um tùm rợp bóng râm, nhưng ánh sáng vẫn xuyên qua tán lá sum suê rơi xuống, nghịch ngợm hệt đứa trẻ tò mò đầu chui vào phòng.

Nàng vừa tỉnh ngủ vẫn còn mơ hồ, thẳng tay vươn vai. Bỗng nghe tiếng hắn khàn khàn, trầm thấp vang lên bên tai: “Còn sớm lắm, em ngủ tiếp đi.”

Bấy giờ nàng mới tỉnh hẳn, hắn phủ người xuống giường nhìn nàng. Gần nhau như thế, mùi kem đánh răng khoan khoái trên người hắn truyền tới, nàng vẫn hay dùng, giờ mới biết nó thật dễ ngủ. Nàng kinh ngạc hỏi: “Anh phải ra ngoài sao?”

Hắn nở nụ cười, hàng chân mày nhíu chặt mấy ngày qua giãn ra: “Trong quân đội có việc.”

Nàng không hỏi tiếp, chỉ ậm ừ. Lúc này nàng mới chú ý hắn đã thay quân phục, tinh thần sáng khoái, nhìn khác hẳn bộ dạng đau ốm hôm qua. Nàng thấy hắn là lạ, cụ thể lạ chỗ nào thì rất khó nói, nhưng nàng lơ mơ cảm nhận được.

Hách Liên Tĩnh Phong vốn chuẩn bị đi, thấy nàng tỉnh dậy ướn người vươn vai hết con mèo lười, hắn bắt ngờ không thể cất bước, liền ngồi xuống mép giường vuốt mái tóc đen tuyền của nàng, nói: “Ngủ thêm đi.” Không đợi nàng trả lời, xoay qua nhìn cửa kính, mặt trời đã lên cao, nói tiếp: “Mấy bữa nay em cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi nhiều vào. Khi nào em khỏe, tôi phải xe đưa em về thăm Giang Nam.”

Nàng đến miền Bắc đã hơn tám tháng, nếu nói không nhớ Giang Nam là lừa gạt. Tuy nhiên cũng chưa từng nghĩ sẽ quay về, dù sao ở đó trừ cha ra đều như kẻ xa lạ, ngược lại nàng rất muốn gặp bọn Sơ Hương. Bất kể ra sao, bây giờ nghe chính miệng hắn nói muốn đưa nàng về Giang Nam, cảm giác thật giống mật ong thấm vào miệng ngọt ngào.

Cả hai im lặng, trong phòng yên ắng. Mười ngón tay hắn như chiếc lược chải xuống mái đầu nàng, động tác vô cùng dịu dàng khiến nàng hết sức thoải mái, chỉ chốc lát đã làm mí mắt nàng trĩu xuống.

Khổng Gia Chung sốt ruột đứng chờ bên dưới, hôm nay trong quân đội đã định sẵn giờ họp, vả lại Đại thiếu mới lên nắm quyền, nếu trễ nãi e rằng không tốt. Từ khi Hách Liên Tĩnh Phong thành thân, y rất ít lên lầu, tóm lại luôn kiêng nể. Lúc này y bất chấp, đứng bên ngoài lưng lự một hồi cũng không nghe tiếng động, mới gõ cửa: “Đại thiếu, đi thôi.”

Y chỉ nghe Hách Liên Tĩnh Phong đáp nhẹ vô cùng: “Biết rồi! Anh xuống trước đi.” Hắn tự tay đắp chăn cho Tịnh Vi, vốn định cúi xuống hôn nàng, thì thấy nàng bất chợt mở mắt vì nghe tiếng động, đôi mắt ấy trong veo như nước hồ thu. Cuối cùng hắn vẫn nhịn. Khi lên xe, hắn mới hỏi: “Tình hình thế nào?”

Khổng Gia Chung đáp: “Bọn họ lên kế hoạch đòi tuyển Đốc quân mới. Mấy ngày nay bận rộn liên hệ xung quanh.”

Hách Liên Tĩnh Phong hừ lạnh: “Chỉ với hai người họ thì chưa đủ sức đâu.” Dừng một chút rồi nói tiếp: “Phía Triệu Vũ Thiên, Tạ Ứng Khuê ra sao? Nếu bọn họ đồng ý liên thủ thì thật thiếu đầu óc.”

Hóa ra lão Hách Liên đốc quân trước khi mất đã đem ấn soái của miền Bắc chính thức giao cho Hách Liên Tĩnh Phong, nhưng anh em Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết không phục. Vì thế muốn cầu kết hòng chiếm đoạt lại chức tổng tư lệnh tám tỉnh phía Bắc. Bọn họ cũng biết, chỉ với hai người họ hiển nhiên là không thể địch lại danh tiếng và sức mạnh của Hách Liên Tĩnh Phong, nên chọn biện pháp lắt léo, đặt kế hoạch lung lạc một số tướng lĩnh to nhỏ trong quân đội đề nghị tuyển cử. Triệu Thiên Hòa và Tạ Ứng Khuê là hai thế lực khá lớn trong quân đội, xuất thân từ phò trợ lão Đốc quân, xưa nay ít phục Hách Liên Tĩnh Phong. Nếu những tên này liên thủ, thực lực không hẳn là yếu.

Khổng Gia Chung nói: “Căn cứ theo kết quả điều tra tin tức từ nội bộ, Triệu Thiên Vũ và Tạ Ứng Khuê chưa chính thức trả lời.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Nội trong hai ngày phải điều tra cho tôi, nếu bọn họ thật sự liên thủ thì tôi cũng đúng dịp bố trí diệt trừ hậu hoạn.” Ngữ khí thản nhiên, lại mang theo uy nghiêm. Khổng Gia Chung vội tuân lệnh.

Hắn không nói gì thêm, nhắm mắt dưỡng thần. Một lát sau, Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Anh giúp tôi sắp xếp một việc, phải thật bí mật...”

Khổng Gia Chung nín thở lắng nghe, Hách Liên Tĩnh Phong lúc này mới nói: “Giúp tôi sắp xếp một chuyến tàu đi Giang Nam.”

Khổng Gia Chung là ai chứ? Y là người chỉ nói nguyên nhân biết ngay kết quả. Y không im lặng như thường ngày mà nhìn Hách Liên Tĩnh Phong, hỏi: “Đại thiếu, tôi có vài câu chẳng biết có nên nói không?”

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn y giống như thấu hiểu tâm tư y: “Điều không nên nói thì đừng nên.”

Khổng Gia Chung lặng người, lời muốn thốt đành cố sức nuốt vào. Xưa nay y ít lắm mồm, nhưng bây giờ liên quan đến an nguy của Hách Liên Tĩnh Phong, không cưỡng được mà gọi: “Đại thiếu.”

Bấy giờ Hách Liên Tĩnh Phong mới cười: “Anh nói đi!”

Khổng Gia Chung nói: “Đại thiếu, chuyện này trăm ngàn lần không thể! Nếu sắp xếp cho thiếu phu nhân quay về Giang Nam, bọn họ sẽ biết ngay kế hoạch của ngài, đây chẳng phải ‘kiếm củi ba năm, đốt một giờ’ hay sao?”

Hách Liên Tĩnh Phong im lặng nhìn cảnh sắc thấp thoáng bên ngoài, dường như không nghe thấy tiếng y, kiên quyết nói: “Cứ làm theo ý tôi.”

8. Chương 8: Nhụy Sen Tàn Hương

Bên tai gió thổi những đám lá xào xạc, nghe như tiếng mưa rơi. Sự nghỉ ngơi, giờ đã vào mùa thu. Tấm rèm cửa tầng tầng lớp lớp dập dờn như mây, bất chợt làn gió lùa đến liền rũ xuống rã rời.

Nàng thật chỉ muốn lười biếng nằm dài ra đó. Nàng liếc mắt một cái liền thấy bộ quân phục gắn tua vàng rực rỡ treo trên giá, giống như hân vô cùng quyền thế. Nàng buồn bực, đúng là không thể nằm tiếp, đành đứng dậy rửa mặt. Sáng sớm Hách Liên Tĩnh Phong đã đi vào quân đội, mấy ngày nay hân bận túi bụi. Mặc dù trước kia thường xuyên tới trễ, nhưng chưa đến mức trong lúc nghỉ ngơi bị Khổng Gia Chung quấy rầy.

Hỉ Thước ở bên ngoài chờ từ lâu, thấy trong phòng nàng yên ắng cũng không bước vào. Bây giờ nghe tiếng chân nàng qua lại, đẩy cửa bước vào: “Tiểu thư, muốn điểm tâm kiểu Tây hay kiểu Trung ạ?”

Bình thường nhà bếp hay làm vài món tùy chọn, nàng ưa thích kiểu Trung nhưng hân vì đi du học, lắm lúc cũng chuộng kiểu Tây. Tịnh Vi nói: “Sao cũng được.” Độ này khẩu vị nàng kém, ăn lung tung thứ gì cũng xong.

Hỉ Thước vâng lệnh, gọi Hương Lan đi chuẩn bị. Cô nàng vừa giúp nàng chọn quần áo, vừa nói: “Tiểu thư, Bát di thái cho nha đầu lại đây mời chị qua đó.”

Tịnh Vi vô cùng ngạc nhiên, lặp lại: “Bát di nương tìm chị?” Tự hỏi mình và Bát di thái cũng chẳng có giao tình gì. Lúc lão Đốc quân còn sống, Bát di thái được yêu chiều nhất, rất nhiều người thích nịnh bợ. Nhưng thân phận của nàng khác, hơn nữa không a dua tham gia tranh giành cùng các di nương, tới tận bây giờ chưa từng qua phòng nàng ta. Xưa nay ở mỗi tháng tụ họp hoặc vô tình chạm mặt trong sân cũng chỉ chào hỏi xã giao. Sau khi lão Đốc quân bệnh nặng, nàng làm dâu khó tránh mỗi ngày lui tới hỏi han, nên cũng gặp bên giường bệnh vài lần.

Vừa vào tiểu viện của Bát di thái, nha đầu Mai Hương của nàng ta đã ra đón, cung kính gọi một tiếng: “Chào thiếu phu nhân.”, rồi nói tiếp: “Bát nãi nãi chờ thiếu phu nhân đã lâu.”

Nàng ta đi phía trước đưa Tịnh Vi thẳng tới cửa phòng của Bát di thái: “Bát nãi nãi, thiếu phu nhân tới.” Rồi nàng ta đẩy cửa, mời Tịnh Vi vào trong.

Bát di thái nằm dựa lưng trên giường, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Bát di thái vốn dĩ là một thiếu nữ rất đẹp, bây giờ đã tiêu tụy đến cùng cực. Nàng vội hỏi: “Bát di nương, sao sắc mặt người tệ thế? Tôi ời bác sĩ khám nhé!”

Bát di thái nhìn nàng, ánh mắt khóa chặt, vừa sợ hãi lại vừa tràn ngập hi vọng nhưng vẫn im lìm. Tịnh Vi bất an, gọi thêm tiếng nữa: “Bát di nương.” Chỉ thấy hàng lông mi nàng ta khẽ động, mí mắt chứa lệ, nàng ta đưa bàn tay mềm giữ lấy Tịnh Vi: “Thiếu phu nhân, hãy cứu tôi.” Lời chưa dứt, nước mắt đã tuôn trào.

Tịnh Vi vừa an ủi vừa nói: “Bát di nương, xảy ra chuyện gì? Người nói đi, nếu tôi giúp được sẽ giúp ngay.”

Bát di thái dường như đợi những lời này của nàng nhưng vẫn do dự, nhìn Hỉ Thước bên cạnh nàng. Tịnh Vi thấy thế vội bảo Hỉ Thước: “Em ra ngoài canh chừng, đừng cho người lạ vào.” Hỉ Thước vâng lời, mau chóng cáo lui.

Bát di thái chờ một lúc lâu, mới cắn răng nói: “Thiếu phu nhân, nếu cô không cứu tôi, tôi chỉ còn đường chết.”

Tịnh Vi hơi sợ hãi, nghe giọng điệu nàng ta, e rằng thật sự có chuyện lớn. Bát di thái cúi đầu, thanh âm nhẹ vô cùng: “Tôi có thai.”

Tịnh Vi ngạc nhiên, đây chẳng phải việc đáng mừng sao? Trong các di thái thái chỉ có nàng ta và Thất di nương là chưa sinh con, khó tránh cảnh hiu quạnh về già, dù lúc Đốc quân còn sống mua này tặng kia... nhưng mấy thứ đó cuối cùng vẫn là vật ngoài thân. Bỗng nhiên nàng kinh hãi, nếu là chuyện tốt sao Bát di thái lại nói những lời này. Mặc dầu Đốc quân mới qua đời hai tháng, nhưng Đốc quân bệnh nặng đã lâu, trước đó còn liên tục hôn mê...

Bát di thái không nhìn nét mặt nàng, thấy nàng im lặng đoán biết nàng thăm dò, cúi đầu thì thầm: “Thiếu phu nhân, tôi chẳng dối gạt cô... Đây không phải là cốt nhục của Đốc quân.”

Tịnh Vi sống ở gia đình danh giá, trưởng thành từ nhà giàu, biết rất nhiều điều nhưng thực sự xảy ra trước mắt cũng khiến nàng lung túng. Nàng nhất thời chẳng biết trả lời ra sao.

Bát di thái thấy nàng im lặng, nghĩ nàng từ chối lại rơi lệ: “Thiếu phu nhân, tôi biết là mình sai. Nhưng nếu cô không giúp, tôi chỉ còn đường chết! Nếu tin này lan truyền sẽ hỏng mất thanh danh của lão Đốc quân.”

Tịnh Vi thở dài, thật lâu sau mới hỏi: “Người muốn tôi giúp như thế nào?”

Bát di thái đáp: “Thiếu phu nhân, tôi ở đây không có người thân, chẳng một ai tâm phúc. Hơn nữa Nhị di thái, Lục di thái thường xoi mói nhìn tôi. Cô biết đấy, sau khi tôi vào cửa Đốc quân rất cứng chiều tôi, các bà ấy hận tôi thấu xương.” Đối với cách cư xử của Nhị di thái và Lục di thái, Tịnh Vi quá mức rành rọt.

Bát di thái nói tiếp: “Thiếu phu nhân, cô cho người tâm phúc giúp tôi mua thuốc phá thai...”

Tịnh Vi có nghe qua loại thuốc này nhưng cũng biết nó rất nguy hiểm, nói: “Hay là mời bác sĩ đến khám?”

Bát di thái sợ hãi lắc đầu liên tục: “Thiếu phu nhân, cô cũng biết trong phủ chúng ta là bác sĩ gia đình, chỉ có vài người. Nếu truyền ra ngoài...”

Tịnh Vi quan sát cẩn thận nàng ta một hồi, mới nói: “Bát di nương, hôm nay Người tìm đến tôi chắc hẳn đã tin tôi. Nhưng chuyện này tôi chỉ có khả năng giúp đỡ một lần...”

Bát di thái rơi lệ: “Thiếu phu nhân, xin hãy tin tôi! Không phải tôi tự nguyện.”

Lòng Tịnh Vi run rẩy, không phải tự nguyện! Phủ Đốc quân được bảo vệ nghiêm ngặt, nếu không tự nguyện thì đó là người bên ngoài. Nàng trông Bát di thái mặt hoa, mày lá liễu, dù hiện giờ hốc hác vẫn rất xinh đẹp. Thâm tâm nàng bất giác run rẩy thêm.

Bát di thái cúi đầu, nghẹn ngào nói: “Thiếu phu nhân, tôi nói thật với cô, đứa bé này là của Tứ thiếu gia.”

Tứ thiếu gia chẳng phải là Hách Liên Tĩnh Triết à! Tịnh Vi vốn đã định người, lúc này nghe thế thì giật bắn. Bát di thái nói tiếp: “Thiếu phu nhân, nhà tôi mặc dù nghèo nhưng vẫn có lễ giáo. Ngày ấy, ngày ấy, hẳn lại...”

Tịnh Vi đỏ mặt, hỏi: “Vậy cậu ta biết không?”

Bát di thái dường như vô cùng sợ hãi đáp: “Không! Thiếu phu nhân, nếu hẳn biết thì tôi chắc chắn phải chết.” Dừng một chút rồi nói tiếp: “Thiếu phu nhân, có điều cô không biết, tôi đi theo bên cạnh Đốc quân nên cũng hiểu chút ít. Hai đứa con của Nhị di thái, hẳn và Nhị ca hẳn luôn tranh đoạt quyền lực với Đại thiếu. Hiện giờ gần tới thời điểm quan trọng, nếu... nếu chuyện này truyền ra ngoài, Đại thiếu chẳng cần phải giết tôi, nhưng Nhị thiếu gia cùng Tứ thiếu gia nhất định sẽ không tha cho tôi.” Tịnh Vi âm thầm kinh động, khó trách gần đây Hách Liên Tĩnh Phong bận rộn như thế.

Ngay cả về phòng bằng cách nào nàng cũng không rõ, chỉ cảm thấy bất an mơ hồ. Hôm kia hẳn nói muốn đưa nàng về Giang Nam thăm người nhà. Hôm qua lại kêu nàng chuẩn bị nhiều hành trang mang đi. Lúc ấy nàng nghe xong, nhìn hẳn vài lần. Hẳn lại giải thích rằng: “Em bây giờ là phu nhân Đốc quân miền Bắc, nếu quá sơ sài, cha còn tưởng tôi ăn hiếp em. Đây toàn là đồ đẹp em cứ đem hết đi, sau này không cần thì để lại, nếu thích thì tùy ý lựa chọn.” Bây giờ nghĩ lại, hẳn sắp xếp là vì nàng. Chẳng biết sao lòng của nàng trào lên nỗi chua xót, ngay cả lỗ mũi, ánh mắt đều cay cay.

Chờ nàng ổn định tinh thần mới gọi Hỉ Thước vào phòng, kể tóm tắt nội dung rồi bảo cô nàng đi mua thuốc. Bác sĩ gia đình không thể dùng, chỉ có thể đến nhà thuốc Bắc cách thật xa phủ. May mắn Hỉ Thước rất nhanh liền trở về, tự mình đi sắc thuốc. Để tránh bị phát hiện, Tịnh Vi chờ Hỉ Thước sắc xong thang thuốc rồi đưa vào phòng, cầm nó lại đổ vào bình thuốc bổ, sau đó mới nhờ Hỉ Thước đưa cho Bát di thái.

Hách Liên Tĩnh Phong về rất trễ, vốn định vào phòng ngay nhưng thấy thím Vương còn loay hoay, nghĩ tới về một mối đạo gần đây của Tịnh Vi, liền hỏi: “Thiếu phu nhân mấy ngày nay có bận rộn gì không?”

Thím Vương cung kính đáp: “Mấy ngày nay thiếu phu nhân rảnh rồi, chỉ đọc sách.” Hách Liên Tĩnh Phong khẽ gật đầu.

Thím Vương sực nhớ chuyện hôm nay Hỉ Thước sắc thuốc. Bà ta sống trong phủ đã lâu, nhìn nét mặt cực kì chuẩn xác, tất nhiên biết Đại thiếu rất quan tâm thiếu phu nhân. Nếu thiếu phu nhân không khỏe mà bà ta không khai báo, nhất định sẽ bị Đại thiếu trách phạt, liền nói: “Đại thiếu, bất quá hôm nay thấy Hỉ Thước sắc thuốc.”

“Sắc thuốc?” Hách Liên Tĩnh Phong cau mày.

Thím Vương lại nói: “Đúng vậy! Tôi thấy cô ấy đưa thuốc cho thiếu phu nhân.”

Hách Liên Tĩnh Phong vội lên lầu, thấy giường đã buông rèm, nàng đang nằm nghỉ nhưng còn thức, cuộn tròn người, sắc mặt vẫn như thường. Bấy giờ hần mới yên tâm, hỏi: “Em sao thế, không khỏe à?” Tay hần phủ lên trán nàng, xúc giác ấm áp rất thoải mái.

Tĩnh Vi xoay qua, thấy trên người hần vẫn mặc bộ quân phục, vẻ mặt hết sức mệt mỏi, chắc bận rộn đến bây giờ. Nàng nở nụ cười nhẹ, trả lời: “Đâu có, em khỏe mà.”

Hách Liên Tĩnh Phong không tin, nói: “Đừng lừa tôi! Có người báo trông thấy Hỉ Thước hôm nay sắc thuốc.”

Lòng Tĩnh Vi chấn động, không dám đối diện với ánh mắt ân cần của hần. Nàng vội thay đổi nét mặt, nói: “Em khỏe thật mà, thuốc đó dùng để bồi bổ.”

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn kiểu đánh trống lảng của nàng, biết chả moi được điều gì liền dụi dụi dụi dụi: “Em phải chú ý bản thân một chút.” Ngữ điệu ấy thân quen như yêu thương vô vàn. Trái tim nàng đập thình thịch, thật hồi hộp.

Hách Liên Tĩnh Phong lưu ý trong lòng, sáng ngày mai đã gọi ngay Khổng Gia Chung hỏi xem bác sĩ nào tới khám cho Tĩnh Vi hôm qua, uống thuốc gì. Hần vốn dĩ muốn hiểu thêm sức khỏe nàng chỗ nào không tốt. Hần biết tính của nàng rất khó cạy được điều gì từ cửa miệng nàng.

Khổng Gia Chung đi hỏi rất nhanh và mau chóng có câu trả lời: “Nhiều ngày nay bác sĩ không khám bệnh cho thiếu phu nhân.” Bởi vậy hần sinh ra nghi hoặc, liền sai Khổng Gia Chung kêu người đi tìm hiểu rõ ràng.

Trong phòng bóng đêm bao trùm, chỉ được thắp sáng bằng chiếc đèn lồng trên bàn làm việc, vì có nắp chụp nên diện tích sáng rất ít, khắp phòng đều âm u và hoàn toàn yên ắng. Khổng Gia Chung đứng canh bên ngoài, càng thêm bất an. Từ khi y báo cáo kết quả điều tra, đã trôi qua gần nửa tiếng. Bất chợt nghe bên trong có tiếng âm âm vang lên, y vội đẩy cửa bước vào, chỉ thấy tài liệu trên bàn, điện thoại, tách trà, đồ chặn giấy... đều rơi xuống thảm. Tiếng Hách Liên Tĩnh Phong quát lớn: “Cút ra ngoài cho tôi.”

Từ ngày y theo phò trợ Hách Liên Tĩnh Phong đến nay, luôn biết sức kiềm chế của hần vượt trội, chưa từng thấy hần bộc phát tính tình như thế, y không tránh khỏi hoảng sợ.

Hách Liên Tĩnh Phong ngồi chết lặng trên ghế, nàng vậy mà đi mua thuốc phá thai, nàng dám mua thuốc phá thai, nàng dám uống thứ thuốc đó... nàng dám không cần con của hần... Hần chưa từng hao tâm tổn sức đối đãi với một người phụ nữ, suốt ngày vì nàng suy tính thiệt hơn lại đối được hỏi đáp như thế! Hần càng nghĩ càng tức, vẫn chưa hả giận đưa tay quơ qua, chiếc đèn lồng trên bàn lốc cốc rên rĩ rơi trên mặt đất, bể nát, trong phòng lập tức chìm vào bóng đêm.

Khổng Gia Chung chờ ở ngoài đã lâu, bên trong vẫn im bất động không tiếng động. Y nhẹ nhàng đẩy cửa, khắp phòng tối om, y đi thêm vài bước, ngoài cửa vài giọt ánh sáng quét qua, bấy giờ y mới thấy hần vẫn ngồi bất động trên ghế.

9. Chương 9: Mưa Trên Cây Ngô Đồng

Tĩnh Vi nhẹ nhàng mở mắt, sắc trời còn nhá nhem, mới tờ mờ sáng. Nàng theo bản năng đưa tay qua bên kia... nơi Hách Liên Tĩnh Phong vẫn thường nằm, một mảnh lạnh lẽo. Có lẽ tối qua hần không trở về. Nàng

thở dài, nghĩ đến một câu thơ: ‘Phong hầu nghĩ đại, xui chàng kiếm chi.’[1]

Nàng cựa quậy cuộn chăn ngồi dậy. Bỗng ngược đầu trông thấy Hách Liên Tĩnh Phong đang ngồi trên sofa nhìn nàng bất động, thứ ánh mắt mà nàng chưa từng gặp qua, như chứa đựng trăm ngàn cảm xúc. Chẳng biết có phải do sáng sớm hay không mà rất lạnh lùng, trong lạnh lùng mang theo thù địch. Sắc mặt hắc hắc, mắt đỏ ngầu, chắc cả đêm qua vì bận công việc mà mất ngủ. Trái tim nàng bỗng trào lên niềm yêu thương, cảm giác này chưa từng có với nàng. Nàng không tránh khỏi hồi hộp, phớt lờ ánh mắt ẩn chứa bao điều của hắn.

Tĩnh Vi xuống giường từ từ đến gần hắn, dịu dàng hỏi: “Anh về rồi à, sao không nghỉ ngơi một chút?”

Hách Liên Tĩnh Phong ngấm ngầm nhìn nàng, diễn xuất quá chuẩn, chẳng lộ ra một tia sơ hở. Hắn lạnh lùng đứng dậy bước tới mép giường. Tĩnh Vi mỉm cười im lặng, hắn chưa bao giờ biểu hiện như thế với nàng. Cho dù trước kia cả tháng đi thâu đêm, cũng không dùng vẻ mặt này với nàng. Thấy hắn nằm vật xuống, ngay cả dây nịt trên quần phục cũng không cởi. Nàng lặng lẽ đến gần, kéo chăn đắp lên người hắn. Đôi mắt hắn nhắm chặt, môi bặm kín như có chuyện vô cùng khó khăn. Nàng lập tức nhớ tới lời của Bát di thái hôm ấy, đoán chừng hắn rất phiền muộn.

Hôm qua Hách Liên Tĩnh Phong ngồi trong thư phòng cả đêm, cứ như thế lẳng lẳng nhìn nàng. Khi hắn về vốn rất giận, nhớ đến việc nàng không muốn sinh con cho hắn, hận không thể vò nát nàng. Nhưng vừa nhìn thấy nàng cuộn người trên giường, mái tóc đen tuyền rối tung ôm lấy mặt, khiến khuôn mặt trắng nõn càng thêm phần yếu ớt, lại biến lửa giận hóa thành ba phần yêu thương. Hắn cứ nhìn từ xa xa, nhiều lần muốn xông lên lay nàng tỉnh để tra hỏi. Muốn hỏi rằng, hắn hao tâm tổn sức như thế lấy lòng nàng, hắn đào rỗng tâm tư chăm sóc nàng, vì sao nàng phải đối xử như thế với hắn?

Ấy thế mà hắn lại không dám! Lần đầu tiên hắn phát hiện mình hèn nhất như vậy, vô dụng như vậy, ngay cả can đảm chứng thực hắn cũng chẳng có! Hắn rất sợ, hắn không dám, hắn sợ nàng nói với hắn đó là sự thật, sợ nàng nói với hắn trái tim nàng gởi tận Giang Nam, chỉ vì lệnh cha mà phải lấy hắn. Hôn nhân giữa nàng và hắn, hắn biết cận kề nhất. Người miền Nam và Tây bộ liên minh, thực lực của cha nàng yếu hơn lúc trước nên mới cần sự hỗ trợ binh lực và vũ khí của miền Bắc bọn họ, cha hắn đưa ra điều kiện... muốn gả nàng tới đây để làm cơ sở hợp tác, cha nàng đồng ý, song phương cùng trao đổi. Nhưng hắn vẫn động chân tình vì nàng. Hắn yên lặng cười khổ trong lòng. Nàng chẳng thêm để ý! Bất kể hắn tặng vàng bạc châu báu, đưa đồ chơi phương Tây, đưa mỹ phẩm, vân vân... cho dù nàng muốn cả ánh trăng, hắn cũng nghĩ cách hái xuống tặng nàng. Nhưng bọn họ lại chẳng có gì! Bất kể hắn làm gì để lấy lòng, nàng cũng chỉ cười nhẹ nói lời cảm ơn. Nàng đâu biết, hắn hi vọng nàng có thể dùng giọng điệu ngày ấy đối với gã đàn ông kia để nói chuyện với hắn, cười duyên dáng với hắn, cho dù mắng mỏ hắn vẫn thấy ngọt ngào. Thế mà tận bây giờ nàng chưa từng làm qua. Nàng luôn hờ hững, thản nhiên cười. Thậm chí ngay cả cử chỉ thân mật giữa nàng và hắn, nàng cũng âm thầm né tránh.

Không! Nàng là của hắn, cả đời này chỉ có thể là của hắn. Hắn là Hách Liên Tĩnh Phong, chỉ cần hắn muốn, không có điều gì là không được. Nàng không muốn sinh con cho hắn, hắn càng muốn nàng sinh.

Tĩnh Vi kéo chăn chèn xuống mép giường, đắp kỹ cho hắn. Chuẩn bị rời đi thì bất ngờ hắn bắt lấy tay nàng, nàng giật mình nhìn hắn. Chỉ thấy đôi mắt hắn sâu thẳm thẳm, trong sâu thẳm có ánh sáng nhấp nháy như hai ngọn lửa đang thiêu đốt. Nàng còn đang giật mình, hắn đã kéo nàng vào lòng rồi cúi xuống hôn, từ trên trán đến giữa hàng chân mày và cuối cùng dừng lại ở đôi môi...

Ngoài kia bầu trời từ xanh phai thành lục rồi sau đó đỏ thẫm...

Từ khi Tĩnh Kỳ bắt đầu vào đại học, hiếm có thời gian rảnh. Hôm đó được nghỉ học, cô nàng liền hẹn nàng đi mua sắm. Bình thường nàng ít ra ngoài, thấy Tĩnh Kỳ hưng phấn cũng ngại từ chối. Hơn nữa gần đây chẳng biết tại sao Hách Liên Tĩnh Phong đối với nàng hờ hờ hững hững, khác hẳn kiểu dịu dàng yêu thương trước kia. Mỗi khi nàng nghĩ tới đều âm ỉ khó chịu, ngay cả đọc sách là thứ nàng thích nhất cũng không nuốt trôi. Đã thế thì ra ngoài thay đổi không khí. Với thân phận của nàng thì khỏi phải đích thân đi, chỉ cần ho một tiếng đã có cửa hàng, hiệu buôn đem thứ này vật nọ mời nàng. Trước kia Hách Liên Tĩnh Phong tâm huyết sôi trào gọi người hầu phân phó, lập tức chuẩn bị quây, quản lý cửa hàng đem các thứ tốt nhất, một nhất cầm tới tùy nàng lựa. Hắn cứ ngồi bên cạnh nhìn nàng chọn, khéo miệng giương giương.

Hoàng hôn chiều xuân bốn bề ấm áp vô cùng.

Tĩnh Kỳ đang ướm thử kiểu váy phương Tây, vừa ra khỏi cửa phòng liền đứng trước gương hỏi: “Chị dâu, có đẹp không?”

Dĩ nhiên là quá đẹp! Dáng dấp Tĩnh Kỳ quyến rũ lại mặc chiếc váy dài đúng mốt, càng thêm thướt tha. Nàng đang miên man suy nghĩ, không nghe rõ câu hỏi của Tĩnh Kỳ, chỉ khi cô nàng lặp lần thứ ba nàng mới bừng tỉnh, vội nói: “Đương nhiên rất đẹp.”

Tĩnh Kỳ chắc lưỡi: “Chị dâu, sao hôm nay chị thất sắc vậy? Hiếm dịp ra ngoài cùng em mà trưng vẻ mặt mỗi thế kia! Em chả thèm, còn như vậy nữa em sẽ giận.” Cô nàng làm nũng.

Tĩnh Vi lập tức đỏ mặt. Không biết gần đây tại sao Hách Liên Tĩnh Phong khác hẳn trước kia, luôn bão táp mưa sa, dường như muốn hút cạn sức lực của nàng mỗi đêm. Nàng vội lảng tránh, nói: “Ồ, lỗi của chị! Hay là vậy, coi như chị bồi thường cho em. Em cứ thoải mái lựa chọn, hóa đơn chị tính.” Hách Liên phủ mỗi tháng đều có lương, nàng chưa bao giờ sử dụng, lấy nó để đổi nụ cười của cô em chồng cũng thật xứng đáng.

Tĩnh Kỳ nghe xong liền vui vẻ, nói: “Chỉ có chị dâu hiểu em nhất.” Rồi vội đi thay đồ.

Cánh cửa cửa hàng bị đẩy ra, một nhân viên cửa hàng nghênh đón: “Lâm tiểu thư, đã lâu không tới, sao hôm nay rảnh vậy?” Chỉ nghe tiếng nói êm ái vang lên: “Dạo này có đồ gì đẹp không?”

Nhân viên cửa hàng đáp: “Cô tới rất đúng dịp, cửa hàng vừa nhập khẩu một số nước hoa Pháp và quần áo, mới về hôm qua.”

Lâm tiểu thư lại hỏi: “Sao kỳ vậy, hôm nay không thấy Trần quản lý?”

Trần quản lý vốn đang ngồi bên phòng VIP tiếp đón bọn Tĩnh Vi, nghe tiếng Lâm tiểu thư hỏi, hần liền làm cử chỉ thất lễ nói với Tĩnh Vi: “Thiếu phu nhân, tôi xin lỗi không tiếp được nữa.” Sắc mặt trông kì lạ.

Tĩnh Vi khẽ cười, đáp: “Không sao, anh cứ tự nhiên.”

Tĩnh Kỳ chọn thêm một lúc, rồi mới gọi người chuyển đến phủ. Ra khỏi cửa phòng, Lâm tiểu thư cũng đang chọn đồ trên quầy, thấy các nàng đi ra thì hơi ngược mặt lên liếc nàng một cái. Thừa lúc nàng ta ngẩng lên, Tĩnh Vi đã kịp nhìn rõ dung mạo của nàng ta, dáng người quyến rũ, mắt hạnh má đào, quả nhiên là một đại mỹ nhân. Lâm tiểu thư kia cũng rất kì quái, có vẻ nhận ra nàng, ánh mắt dường như kèm tia thiếu thiện cảm, thậm chí chứa thù hận. Tĩnh Kỳ vội vàng kéo nàng rời khỏi cửa, nói: “Chị dâu, chúng ta dạo chỗ khác đi. Em còn muốn sắm thêm vài thứ nữa.”

Trước cửa dừng hai chiếc ô tô, đều là xe của phủ Đốc quân, trong đó có một xe dành riêng cho Hách Liên Tĩnh Phong. Một trong những thuộc hạ của Hách Liên Tĩnh Phong là Trương Lập đang đứng hút thuốc, đi tới đi lui. Thấy bọn Tĩnh Vi đi ra, sững sờ một lúc mới nói: “Chào thiếu phu nhân, Thất tiểu thư.”

Tĩnh Vi hết sức kinh ngạc. Hôm nay nàng và Tĩnh Kỳ ra ngoài, vì Tĩnh Kỳ muốn vừa dạo phố vừa mua sắm nên đã bảo lái xe về sớm. Giờ thấy Trương Lập, còn tưởng hần đến đón các nàng. Nhưng nhìn cử chỉ y ngượng ngập, lại nhớ tới sắc mặt của Trần quản lý và ánh mắt của Lâm tiểu thư đã lập tức hiểu ngay. Trái tim như bị bóp nghẹt, vừa buồn vừa đau.

Hách Liên Tĩnh Phong trở về, thấy nàng đang đọc sách, cũng chẳng hỏi han gì mà cởi hết quần áo đi tắm. Tĩnh Vi bước tới treo bộ quân phục lên, ngửi được mùi hương nồng nặc quen thuộc. Nàng lập tức nhớ ngay mùi này là mùi nước hoa hôm nay Trần quản lý giới thiệu với nàng ở cửa hàng đồ ngoại, nói cả miền Bắc chỉ có một lọ, còn ân cần mở nắp mời nàng ngửi thử. Tĩnh Kỳ cật lực đề nghị nàng mua, nhưng nàng không thích hương thơm này vì nó quá mức nồng.

Hách Liên Tĩnh Phong mặc bộ đồ ngủ đi ra, tóc rối khô phân nửa càng thêm đen mun. Hần thần nhiên quét mắt qua bộ quân phục nàng đã treo xong, nói: “Không có gì muốn hỏi sao?”

Sắc mặt Tĩnh Vi trắng bệch, im lặng. Dường như hần đã quyết tâm, lại nói: “Chẳng phải hôm nay gặp Trương Lập ở cửa hàng đồ Tây sao? Không muốn hỏi gì à?”

Tĩnh Vi tiếp tục im lặng nhìn chằm chằm quyển sách, trước mắt mọi thứ đều mờ hẳn. Hách Liên Tĩnh Phong dè dặt không được cơn giận dữ trong lòng, cô ả này tuyệt đối không cần hần, thậm chí ngay cả

chuyện này cũng chẳng tra hỏi hấn một câu. Hai tay hấn nắm lấy bả vai nàng, quát: “Vì sao không hỏi tôi Lâm tiểu thư là ai?”

Tĩnh Vi không đáp chỉ ngược lên nhìn hấn thật lâu, cuối cùng khóe môi nở một nụ cười. Nụ cười kia càng khiến hấn phát hỏa. Nàng không cần, nàng chẳng thêm, không cần hấn đối với nàng ra sao, cho dù bên ngoài có người đàn bà khác nàng cũng chẳng để ý, vẫn mỉm cười như thường.

Hấn buông nàng ra, từng bước một lùi về phía sau, cầm chiếc bình hoa lớn trên bàn nện ‘đoàng’ một tiếng trên mặt đất. Không gian yên tĩnh ban đêm càng thêm vang dội.

Khổng Gia Chung đứng phía dưới nghe tiếng vang, chưa tới cửa đã hỏi: “Đại thiếu, xảy ra chuyện gì?”

Hách Liên Tĩnh Phong chỉ đáp: “Không có gì! Chuẩn bị xe, tôi muốn ra ngoài.” Khổng Gia Chung vâng lệnh, gọi người đi sắp xếp. Hách Liên Tĩnh Phong mặc nguyên như thế bước ra, mới đi tới cửa lại to tiếng phân phó: “Ngày mai đuổi thiếu phu nhân về Giang Nam cho tôi.”

Tĩnh Vi ngồi chết lặng, bốn bề đen như mực. Hỉ Thước cầm tấm chăn đắp trên người, nàng lại không đủ ấm. Bây giờ là mùa thu, tiết trời dịu êm mà nàng giá lạnh tận tủy. Đường như Hỉ Thước lăm nhăm liên tục bên tai, nàng cũng chẳng nuốt nổi một từ.

Nàng là gì, nàng là cái gì? Đối với hấn nàng chẳng là gì cả! Nàng chỉ là một đóa hoa trong muôn hồng nghìn tía của hấn, có lẽ không phải đóa bắt mắt nhất. Nàng chẳng qua là công cụ trên tay cha dùng để liên minh. Nếu không phải thế thì hấn chẳng lấy nàng, cưới nàng chỉ là cái có hoa mỹ để hai bên cùng hợp tác.

Sắc trời từ u ám chuyển tối sầm, từ tối sầm biến thành xám ngắt... Nó không nghênh đón ánh sáng từ mặt trời như trước. Bởi vì ngoài cửa sổ, bầu trời bao la đổ cơn mưa phùn, những hạt mưa ẩm đậm nặng nề rơi xuống, cả đất trời dường như chỉ chứa lại sắc màu mịt mờ như thế.

10. Chương 10: Gió Thu Cuốn Rèm

Khổng Gia Chung ở dưới lầu liên tục tới lui giảm bước, mấy tên thuộc hạ đang giúp lấy thứ này vật nọ. Trong đại sảnh không khí nặng nề, âm thanh những chiếc thùng vô tình chạm sàn nhà nghe rất chói tai. Khổng Gia Chung nhìn chiếc đồng hồ quả lắc Anh quốc, hít sâu một hơi mới lên lầu, đứng ngoài cửa gọi: “Thiếu phu nhân, xe đã chuẩn bị xong rồi!”

Trong phòng không có tiếng hồi âm, cũng im bất tiếng động. Y định gọi tiếp thì cửa bật mở, Tĩnh Vi đi ra, trên người mặc bộ sườn xám màu tím, cử chỉ vẫn thong thả nhìn y rồi cảm nói: “Có thể đi rồi.”

Miền Bắc mưa rất ít nhưng từ tối qua bắt đầu mưa dầm cho tới sáng, lúc này mưa càng lúc càng lớn thêm. Tĩnh Vi nhìn cảnh sắc khu vườn trong màn mưa, mê ly huyền hoặc, mọi thứ như hư ảo. Nàng quay đầu nhìn lại, như một cái liếc dài mà cũng như rất ngắn ngủi, rồi xoay người chui vào xe. Ô tô chạy trên đường, bây giờ mưa rất to, trời đất mù mịt. Người đi thưa thớt, nhìn ra ngoài chỉ thấy trắng xóa bọt nước. Nàng còn nhớ ngày ấy lúc nàng đến, vì tò mò vẫn thường ngoái đầu ra cửa xe ngắm phong cảnh... Hỉ Thước giờ cũng ở đây, ngồi đối diện với nàng. Đường như mới xảy ra hôm qua, mà tựa đã trôi qua ngàn kiếp!

Chẳng biết có phải do trời mưa hay không mà xe chạy thật chậm, trên đường chứa vài hố nước, lốp xe cán qua liền bắn lên sạch sẽ. Nàng cứ nhìn những cửa hàng, những ngôi nhà, những người qua lại, những hàng cây lướt qua, từ nay về sau liên tục rời khỏi tầm mắt của nàng. Xe của tổng thị vệ Khổng Gia Chung chậm theo đằng sau.

Đến sân ga, dĩ nhiên đã có chuẩn bị và canh gác cẩn mật. Xe dừng lại, Khổng Gia Chung vội vàng bung dây dù che giúp nàng. Một lát sau, nhóm người hầu cũng đem các thứ chuyển xuống toàn bộ. Trái tim Tĩnh Vi vốn đã chết lặng nhưng giờ thật sự phải chia ly, thật sự sẽ xua tan một khoảng thời gian vui buồn bất chợt, từ nay về sau nghìn trùng xa cách, có lẽ vĩnh viễn không bao giờ tái ngộ, thâm tâm nàng nảy sinh cảm giác khác thường, rất muốn gặp hấn một lần, chỉ chạm mặt cũng tốt, dù là ngấm từ xa. Nhưng sao được chứ? Hấn bây giờ có lẽ đang ôm ấp Lâm tiểu thư ở nơi nào đó? Nàng từ từ quay đầu nhìn thoáng qua, bốn bề chỉ có mưa tuôn xối xả và hơi nước mờ mịt.

Hỉ Thước nhận lấy chiếc ô trong tay Khổng Gia Chung, một tay dìu nàng, nói: “Tiểu thư, chúng ta lên tàu thôi.”

Tịnh Vi như mất hết tri giác, để tùy cô nàng dìu từng bước lên tàu. Khổng Gia Chung lao tới cửa toa tàu, nói: “Thiếu phu nhân, xin bảo trọng.”

Tịnh Vi thản nhiên nở nụ cười, nói: “Khoảng thời gian này đã làm phiền anh rồi!”

Khổng Gia Chung vô cùng cung kính đáp: “Thiếu phu nhân, đây là việc tôi phải làm.” Rồi cáo lui đi xuống.

Rốt cuộc tàu cũng hơi rung lắc chuyển động trượt lên phía trước, tiếng còi hụ như chiếc kim nhọn đâm thẳng vào khiến người ta đau đầu. Tịnh Vi nhìn sân ga, thấy Khổng Gia Chung như một cây cột, mặc dù mưa lớn, quần áo ướt đầm vẫn đứng đó bất động.

Rốt cuộc sân ga ngày càng xa dần, những người đó, những vật đó, những cảnh sắc đó không ngừng lùi về phía sau, càng lùi càng xa, càng lùi càng mờ... Cuối cùng thối lui khỏi cuộc đời nàng.

Khổng Gia Chung vẫn đứng ở chỗ cũ trên sân ga. Mưa đã ướt hết quần áo, thấm đến làn da, tuy là mùa thu nhưng rét lạnh không chịu nổi. Y từ từ đi tới trước mặt một binh lính ẩn nấp, nói: “Đại thiếu, quay về thôi!”

Người nọ vẫn trông theo bóng con tàu đến xuất thần, như chẳng hề nghe tiếng y. Khổng Gia Chung nhìn theo tầm mắt hắn, chỉ thấy trời mưa mù mịt, không còn bóng dáng của con tàu. Mưa vẫn ào ào rơi, liên tục đánh trên mặt hắn, trên người hắn, bộ y phục hắn mặc cũng ướt đầm như tất cả các binh lính ở đây nhưng vẫn không chịu rời bước, chỉ ngơ ngác đứng nhìn.

Khổng Gia Chung đợi thật lâu, mới nhắc tiếp: “Đại thiếu, chúng ta nên về thôi! Nếu không quay về, e rằng có người đem lòng sinh nghi.”

Bấy giờ người nọ mới xoay người, tuy mưa ướt đến lách thếch, tuy mặc trên người bộ quân phục binh lính bình thường nhưng chân mày, vầng trán vẫn toát ra khí thế, ngoại trừ Hách Liên Tĩnh Phong thì còn ai?

Lên xe, thị vệ trái phải đưa khăn lau khô. Khổng Gia Chung nói: “Đại thiếu, ngài tội gì phải khổ thế?”

Hách Liên Tĩnh Phong im lặng, liếc y một cái. Khổng Gia Chung vờ như không thấy, thở dài nói tiếp: “Nếu ngài không thể xa được thiếu phu nhân, tội gì phải diễn cảnh này? Huống chi thiếu phu nhân ở đây, ngay cả khi... ngay cả khi... cũng không gặp nguy hiểm lớn. Nói thế nào thì cô ấy cũng là con gái của Giang tư lệnh, nể mặt Giang tư lệnh, Nhị thiếu và Tứ thiếu chắc không làm khó cô ấy.” Mặc dù Khổng Gia Chung nói vậy, nhưng thâm tâm y biết Đại thiếu quá mức quan tâm thiếu phu nhân. Thế nhưng đang cùng Nhị thiếu và Tứ thiếu giành quyền lực vào thời khắc quan trọng, lại nhất quyết đuổi thiếu phu nhân về Giang Nam. Tuy rằng tối qua Đại thiếu phát giận hùng hục, sớm đã lan truyền khắp phủ Đốc quân nhưng ở giai đoạn ‘gió thổi động cỏ’ này, y vẫn lo lắng Nhị thiếu và Tứ thiếu biết kế hoạch động thủ của bọn họ.

Hách Liên Tĩnh Phong dĩ nhiên thấu hiểu nhưng hấn sợ nàng gặp bất kì nguy hiểm nào, dù một chút nguy hiểm cũng không được. Khổng Gia Chung đâu biết, thậm chí chẳng có nguy hiểm, hấn thật sự cũng không muốn để nàng mạo hiểm cùng hấn. Khóe môi nở nụ cười chua xót, hấn đào hết tâm tư chiều cổ nàng, không biết đến năm nào, tháng nào nàng mới hiểu được. Vừa nhìn thấy nàng từng bước lên tàu, hấn hận không thể xông lên ôm chặt lấy. Nàng mặc chiếc sườn xám màu tím, đẹp tựa đóa lily trên tường mùa hạ, trong mưa phiêu đảng làm lòng người yêu thương. Cách xa như thế, cách nhiều người như thế, vẫn thoang thoảng ngửi được hương vị ngọt ngào từ nàng.

Tịnh Vi cứ đắm đắm nhìn, cuối cùng mọi thứ đều mờ hấn. Những ngày ở trong phủ liên tục hiện lên trước mặt nàng. Hấn đứng cuối tam thất đỏ xoay người nhìn phía nàng mỉm cười, hấn nắm tay nàng như vô cùng trân trọng đi qua vài khuôn viên rộng, kéo nàng về căn phòng của hấn và nàng, nụ hôn nồng nàn kia, sự đụng chạm nồng cháy kia... Hấn cười nhìn nàng mở những hộp quà màu sắc rực rỡ, hấn cười nhìn nàng lựa chọn quần áo, hấn cười nhai ngấu nghiến mẻ trứng gà nàng chiên cháy khét. Ngọn núi xanh um phủ nhiều hoa cúc dại. Đủ loại côn trùng chim muông bên này ca, bên kia hát ríu rít liên hồi. Làn gió ẩm áp thổi ngang mang theo hương thơm của hoa cỏ dại... khiến trái tim ai cũng bị ngọn gió này làm mềm nhũn. Có thứ gì đó tích tắc rớt trên mu bàn tay? Nàng giật mình cúi đầu bật cười, hóa ra là nước mắt!

Hỉ Thước yên lặng. Nàng không biết Đại thiếu và tiểu thư tối qua đã xảy ra việc gì, sao Đại thiếu lại nổi giận lôi đình như thế. Đạo này Đại thiếu thường xuyên trở về, thỉnh thoảng mới ra ngoài buổi tối. Tuy rằng nàng không biết cụ thể cuộc sống giữa tiểu thư và hắc nhưng gần đây khi nàng giúp tiểu thư thay quần áo, thấy rất nhiều dấu đỏ trên người tiểu thư, thậm chí có lúc tiểu thư mệt mỗi nằm bẹp trên giường. Mặc dù nàng chẳng rành sự đời nhưng thâm tâm rất rõ, Đại thiếu không lạnh nhạt tiểu thư giống lời đồn của mọi người trong phủ.

Nàng lấy chiếc khăn nóng, giúp Tịnh Vi lau mặt. Bất giác nhớ tới hôm nay tiểu thư chưa ăn thứ gì nên đi kiếm chút bánh trái. Chỉ thấy cái khay trên bàn đủ loại hoa quả bánh mứt mà tiểu thư thường thích ăn, còn có mấy lọ thuốc bổ, nàng hít lướt qua từng lọ, mùi hương tươi thơm như mới lấy từ bếp ra.

Nàng bê tới cạnh Tịnh Vi nói: “Tiểu thư, em thấy tổng vệ Khổng này thật sự rất tốt, thậm chí cả cháo tổ yến và tổ yến hầm cũng chuẩn bị.”

Tịnh Vi chỉ nhìn ngoài cửa sổ, lặng câm. Hỉ Thước lại nói: “Bà chị của tôi ơi! Chị ăn một chút đi.” Cô nàng đưa thìa đến trước miệng nàng, mới phát hiện trên mặt tiểu thư toàn là nước mắt.

Hỉ Thước theo Tịnh Vi nhiều năm, trừ khoảng thời gian phu nhân mất, chưa từng thấy tiểu thư rơi lệ. Tiểu thư luôn bình thản, không gianh tranh thứ gì với ai, giờ lại rơi nước mắt. Nàng nhin không được cũng muốn khóc theo.

Tịnh Vi nở nụ cười, nha đầu trung thành này... Nàng chậm rãi quay lại nói: “Nha đầu ngốc! Ngốc Hỉ Thước, em để chị khóc đi, khóc cũng tốt lắm. Khóc xong rồi, về sau miễn khóc nữa.” Sẽ không vì hắc mà khóc nữa.

11. Chương 11: Khói Chiều Ngừng Bay.

Thời tiết lạnh giá, lá vàng trên cây trong vườn rất nhiều. Bất chợt ngọn gió thu lửa tới, cuốn phăng những chiếc lá khô thành từng mảnh nhỏ, xoáy tròn trên không trung rồi rơi xuống mặt đất, từ từ biến thành tro sau đó lại thành bùn.

Hỉ Thước nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, thấy Tịnh Vi đã tỉnh ôm nửa tấm chăn ngồi đấy nên cũng ngó lơ, chỉ lẳng lặng nhìn ngoài khung cửa. Hỉ Thước thực sự không biết bên ngoài có gì đẹp đẽ, mà tiểu thư thích ngắm cả ngày lẫn đêm. Nàng khẽ gọi: “Tiểu thư.”

Tịnh Vi quay đầu nhìn cô nàng, thản nhiên hỏi: “Sao tới sớm vậy?”

Hỉ Thước chặc lưỡi: “Tiểu thư à! Chị cũng biết còn sớm sao không ngủ thêm chút nữa?”

Tịnh Vi nhìn cô nàng kéo nhẹ nụ cười, im lặng. Cô ngốc Hỉ Thước vẫn không biết, nàng vốn chưa ngủ nhưng khiến người ta nhiều loạn chính là hắc luôn xuất hiện trước mặt nàng. Đêm qua nàng mới mơ màng chớp mắt, hắc vẫn như cũ không buông tha, cứ xuất hiện. Xuất hiện trước mặt nàng, xuất hiện trong những giấc mơ của nàng... Về đây đã hơn nửa tháng, nàng cự tuyệt nhớ tới nhưng hắc vẫn luôn xuất hiện.

Rất nhiều buổi sáng khi tỉnh giấc, nàng vẫn còn thói quen đưa tay đến bên cạnh, sờ hơi ấm còn sót lại trong chăn... Cho đến khi xúc cảm lạnh lẽo rơi vào đầu ngón tay, mới phát hiện nơi này là Giang Nam, ở khuê phòng trước kia mà nàng chưa xuất giá. Trong phòng không có đồ nội thất tráng lệ kiểu Âu, chỉ có cửa sổ rèm kéo... và dĩ nhiên chẳng thể có hắc! Ngày đó lên tàu đi Giang Nam, vậy mà cha cũng biết nàng quay về, còn phái người đưa xe tới đón. Khoảng thời gian này, ông căn dặn các di nương không có việc thì đừng quấy rầy nàng. Nàng không giải thích vì sao lại quay về, chẳng nói sẽ ở một thời gian hay là cả đời, cha cũng không hỏi. Có lẽ đúng như lời Hỉ Thước, thực sự phải cảm ơn Khổng Gia Chung. Y cẩn thận chuẩn bị đầy đủ quà tặng cho người lớn trẻ nhỏ. Người lớn là cha, trẻ nhỏ là đứa con sáu tuổi nghịch ngợm của Ngũ di thái, mỗi hộp dường như chuẩn bị rất tỉ mỉ, tinh tế và sang trọng. Tặng cha Giang Hải Quyền là khẩu súng lục của Đức, trên đó nạm viên ngọc lục bảo, khéo léo quý giá, thậm chí cha là người dùng súng lão luyện cũng yêu thích vô cùng. Nhị di thái, Tam di thái, Ngũ di thái, mỗi người hai bộ trang sức, một bộ nhập khẩu, một bộ trong nước, mỗi người mỗi kiểu dáng, trọng lượng dĩ nhiên miễn bàn, nhìn các di nương cười toe toét đã đủ hiểu. Các anh em cũng thứ này vật kia. Quả thật bá phúc năng lực xử lý công việc của Khổng Gia Chung, quà của mọi người đều gói khác kiểu, phân biệt rõ ràng, nên khi Hỉ Thước đem trao không bị nhầm lẫn. Có lẽ y sợ mất cấp bậc lễ nghĩa của Hách Liên gia, sợ người ta cười chê.

Ngay cả Nhị di nương chưa từng để nàng vào mắt, giờ vô tình gặp nhau trong sân cũng mỉm cười hỏi han. Tam di thái và Ngũ di thái thì khỏi bàn, đích thân đến phòng nàng kể về việc nhà. Nếu các bà biết nàng bị đuổi về, có thể cả đời không đi miền Bắc nữa, cả đời ở nhà làm sâu gạo, sẽ biểu hiện ra sao? E rằng vừa thấy nàng sẽ như gặp ôn dịch, chạy trốn rất xa.

Các bà ấy không biết, nàng cũng không tự nguyện nói toạc nguyên nhân, chẳng biết có phải sợ cha lo lắng khó duy trì mối liên minh hay còn mơ hồ chờ mong, nàng cũng không rõ. Thâm tâm nàng tự nhủ, nếu cha biết sự thật, nhất định sẽ lo lắng chuyện kết minh, còn kéo được bao lâu thì cứ kéo. Hôm qua, Tam di nương biết nàng ở miền Bắc thỉnh thoảng chơi mặt chược tiêu khiển, nên kéo nàng tới nhà trên, mời nàng chơi cùng. Ai ngờ liền soi mói đôi khuyên tai và tất cả đồ trang sức trên người nàng. Ngày ấy đi vội, các thứ linh tinh đều do Hỉ Thước và nhóm người hầu thu xếp, ai dè đâu gom hầu như gần hết trang sức mang theo. Hôm đó Hỉ Thước đùa nghịch đeo đôi hoa tai và chiếc vòng tay cho nàng, nàng thậm chí ngó lơ. Đến nhà trên các di nương tinh mắt, liếc một cái biết ngay đồ xa xỉ liền luyên thoắng: “Tôi nói này Đại tiểu thư, đôi khuyên tai và vòng tay này là những món đồ quý giá thượng hạng!”

Thực sự Tịnh Vi chỉ biết cười, im lặng. Ngũ di thái rất hâm mộ, nói: “Lần trước tôi thấy nó trong cuốn tạp chí, trên đó viết thứ này sản xuất ở nước ngoài, chỉ có duy nhất ba bộ trên thế giới, giá cả đắt đỏ hù chết người.”

Bấy giờ Tịnh Vi mới ngỡ ngàng, nàng hoàn toàn chẳng biết câu chuyện này. Nàng không khỏi bàng hoàng nhớ tới ngày hân hạnh nàng bộ trang sức, cảnh xuân tươi đẹp, đàn bướm dập dìu bay lượn trong sân. Hân cười đeo giúp nàng, ghé bên tai nàng hỏi thì thầm vô nghĩa: “Em có thích không?”

Hơi thở hân mang theo hương thơm pha lẫn mùi thuốc lá nhẹ nhõm thổi bên tai nàng, trên má nàng, tê dại. Vài tên người hầu đứng xa xa nhìn về phía họ, nàng cảm thấy ngượng ngùng, đưa tay tháo xuống. Trong mắt hân thoáng hiện vài nét thất vọng và cô đơn...

Nàng còn bàng hoàng không nghe câu hỏi của Tam di thái: “Đại tiểu thư, của Hách Liên đại thiếu tặng à? Nói vậy là cậu ấy yêu cô rồi!” Mãi đến khi Hỉ Thước giắt giắt tay áo, nàng mới hồi hồn đáp bừa: “Vâng!”

Nhị di thái vừa hâm mộ vừa ghen tị, nếu con gái Tịnh Tường được gả thì tốt quá. Bà ta mở miệng: “Đại tiểu thư, đừng nói tôi làm Nhị di nương mà không dạy cô! Đàn ông có mấy ai chẳng thay đổi thất thường? Hách Liên đại thiếu trước khi thành thân nghe đâu có nhiều đàn bà lắm. Phụ nữ chúng ta, thừa dịp mình còn được yêu thương, tính toán cho bản thân một chút!”

Tịnh Vi cười nhạt, lòng dâng từng cơn chua xót. Đúng vậy, đàn ông có ai mà không thay đổi thất thường! Tam di thái hòa theo: “Tịnh Vi à, di nương tôi đây cũng suy nghĩ cho cô. Dùng chút thủ đoạn và công phu đi, đàn ông đều mê mẩn vụ này!” Tịnh Vi chỉ mỉm cười.

Dù dùng hết mưu mô và công phu thì sao chứ? Nếu tên đàn ông đó chán ghét thì chính là chán ghét, dù bạn làm mọi cách để níu giữ cũng vô dụng. Điển hình là cha, Nhị di nương, Tam di nương, Ngũ di nương, có ai không thiên kiều bá mị và khéo léo, chẳng phải cha cũng lấy lần lượt? Nếu không phải những gần đây sức khỏe xuống dốc, cộng thêm chinh chiến liên tục, sợ rằng đã nạp đến Lục hay Thất di thái rồi.

Nàng chẳng thích la cà với nhóm di nương, nhưng không thể từ chối thẳng thừng, chỉ tận lực né tránh. Nếu hôm nay nàng không phải là vợ của Hách Liên Tĩnh Phong, thì các bà ấy chỉ nhìn khinh thường. Về Giang Nam, chuyện vui nhất là được gặp bọn Sơ Hương. Hôm ấy, Sơ Hương đến đón nàng cùng nhau tới quán trà.

Quán trà kia đối diện trường học, vừa ngồi xuống thì nhận ra là nơi chạm mặt hân lần đầu. Mắt hân mở lớn nhìn nàng bất động, khóe miệng chứa ý cười, đáy mắt lại phẳng lặng. Tim nàng đập thành thịch, vội thu hồi ánh mắt. Tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng hình bóng hân đó đã in vào óc, dung nhan anh tuấn khí khái anh hùng. Chẳng hiểu tại sao nàng không dám đem tâm mắt dời qua... Đó là kỷ ức lần đầu nàng gặp hân, hân mang theo ánh mắt sắc bén như chọn một món hàng đứng xa xa nhìn nàng. Đúng vậy, ánh mắt chọn hàng hóa! Nàng vẫn nhớ tới cuộc sống ở miền Bắc, nàng vẫn nhớ tới thân phận của mình, ai gặp cũng kính trọng nàng, nhường nhịn nàng, khen tặng nàng, tất cả đều vì nể nang Đại thiếu hân, dính dáng hào quang Đại thiếu hân. Hân thích tặng nàng này nọ, chú ý cách ăn mặc của nàng, chắc cũng xem nàng như đóa hoa trên trên áo gấm để người khác trông vào ngưỡng mộ mà thôi.

Sơ Hương liên tục nói cười lải nhải bên tai. Tịnh Vi nhìn thấy vô cùng hâm mộ, tuổi thanh xuân không

biết sâu muộn mới thật tuyệt vời. Ai nói giống Sơ Hương không phải là hạnh phúc? Người khác nhìn nàng hâm mộ, quần áo lụa là, vòng vàng chất đống, chồng tuổi trẻ danh tiếng, lại không hay nàng chẳng qua là một đóa hoa trông hoa viên của hân, nghĩ tới liền bi thương... Nếu có thể lựa chọn, nàng tình nguyện cùng một người đàn ông bình thường lấy chồng sinh con, gần nhau tới già. Không phải bình thường là một loại hạnh phúc sao? Năm đó nếu cha không bắt lấy cơ hội thăng tiến... cũng sẽ cùng mẹ sống đèn đầu bạc, ân ái viên mãn! Mẹ đâu cần vì cha sau khi vinh quang, lần lượt lấy vợ lẽ mà đau buồn lia đời! Mẹ là một người si tình, sao lại vì một kẻ trái tim sớm đã quên mình mà bệnh chí tử?

Sáng sáng chiều chiều chớp mắt trôi nhanh. Nàng đã thành thói quen như trước, những ngày xưa cũ như mộng hoàng hoa gặp ánh sáng rồi biến mất, từ đầu đến cuối chỉ xuất hiện trong những giấc mơ đêm. Hỉ Thước không nhắc, nàng cũng im lặng. Buổi sáng thức dậy, mở mắt vẫn là tấm rèm màu xanh nhạt, dù con mắt nhắm cũng không thể coi nó như tấm rèm bằng ren màu trắng.

Hỉ Thước khác hẳn thường ngày, sáng sớm bưng bát mì suông canh gà nóng hổi điểm mấy cọng hành lá, trông rất thơm ngon. Khẩu vị của nàng tốt, liên tục ăn vài miếng, hỏi: “Tự dừng sao hôm nay cho chị ăn mì?”

Hỉ Thước liếc xéo nàng, dường như vừa tức vừa buồn cười: “Tiểu thư, chị thật sự mơ ngủ rồi! Hôm nay là sinh nhật chị, dĩ nhiên phải ăn mì trường thọ.”

Những sợi mì trên tay từ từ rơi xuống, hóa ra là sinh nhật nàng. Nàng về đây đã gần một tháng, vậy mà hân ngay cả điện thoại, phong thư cũng chẳng có. Có lẽ đã quên mất nàng, vị Lâm tiểu thư xinh đẹp và quyến rũ thế kia, nếu nàng là đàn ông cũng sẽ yêu thích lắm.

Cứ lẳng lặng như thế mà không lật được trang sách nào, Sơ Hương phất người đưa xe tới hẹn nàng ở Bảo Nguyệt lâu. Mới vào đã thấy Sơ Hương và Tiêu Dương ở đó. Thấy nàng, họ liền gọi tiểu nhị đem trà, mang thức ăn lên.

Bảo Nguyệt lâu là lầu danh tiếng nhất Giang Nam, xưa nay là nơi quan chức cao cấp gặp nhau. Dĩ nhiên phục vụ là đệ nhất, trong tích tắc đã đem đồ ăn đầy đủ. Bình thường bọn họ ba người không uống rượu, hôm nay lại kêu rượu.

Sơ Hương đổ đầy chén mình trước rồi rót cho nàng và Tiêu Dương, sau đó nâng chén nói: “Tịnh Vi, chúc cậu sinh nhật vui vẻ! Ly này tớ mời cậu, cậu nhất định phải uống cạn.”

Tịnh Vi thấy mũi cay cay, mắt ứ lệ, lòng dâng lên cảm xúc không thốt thành lời: “Sơ Hương, cậu cũng biết tớ đâu biết uống rượu.”

Sơ Hương không chịu, nói: “Đây là rượu quế hoa của Bảo Nguyệt lâu, chẳng khác gì nước trà, sao có thể say? Cho dù say cũng được, còn tớ và Tiêu Dương mà? Chúng tớ sẽ rình cậu về phủ Tư lệnh an toàn.”

Tịnh Vi khó từ chối đành phải uống vào. Có một tất sẽ có hai. Tiêu Dương chờ nàng ăn một miếng rồi cũng bưng chén mời nàng, nàng từ chối: “Tớ thật sự không thể uống nữa.”

Tiêu Dương chỉ cười nói: “Thì ra tôi khác với Sơ Hương, thiếu chút mặt mũi.” Tịnh Vi nghe hân nói vậy cũng ngại ngùng, đành nâng chén. Nàng vốn không uống rượu, trước đây ở miền Bắc vào các dịp lễ tết, nàng cũng chỉ nhấp môi, hân sẽ uống cạn thay nàng.

Nàng không định uống nhiều nhưng Sơ Hương và Tiêu Dương cười nói liên tục, dường như trở lại thời đi học. Bất giác đã cạn mấy chén, đầu bắt đầu choáng váng, tai nóng lên. Tiêu Dương thấy thế, liền bảo tên sai vặt mở mấy tấm cửa sổ sát đường để hít thở không khí thoáng mát.

Gió cuối thu se lạnh hiu hiu thổi, dù tốt hơn nhưng vẫn còn mơ hồ. Thật ra Sơ Hương và Tiêu Dương nhàn rồi muốn cùng nàng hàn huyên dùng bữa. Thỉnh thoảng bên ngoài vọng tới âm thanh rao bán của các cửa hàng cũng rất náo nhiệt. Đang ăn bỗng trên đường dường như xảy ra chuyện gì ồn ào hân. Đang tò mò thì nghe tiếng đứa bé bán báo vang lên, tuy bị át bởi những tiếng ồn ào nhưng rõ mồn một đến tai Tịnh Vi: “Cuộc nổi loạn năm ngày trước ở miền Bắc, Hách Liên nhị thiếu và Tứ thiếu vì đoạt quyền...” Nàng cảm thấy trong đầu trống rỗng, không còn biết gì, cả người mềm nhũn, mất hết sức lực.

Đợi lúc nàng lấy lại tinh thần, Tiêu Dương đã mua tờ báo, Sơ Hương đang dùng sức đỡ cánh tay nàng. Nàng giật phăng tờ báo, thấy tiêu đề chữ đen to tướng: ‘Miền Bắc xảy ra đảo chính!’. Nội dung phía dưới tóm tắt

năm ngày trước, Hách Liên Nhị thiếu và Tứ thiếu vì tranh đoạt quyền hành, cấu kết với Triệu Thiên Hòa, Tạ Ứng Khuê trong quân đội, âm thầm phủ định chức vị của Đốc quân Hách Liên đại thiếu, nhưng bị Đại thiếu tóm gọn. Trong báo không viết hẳn rốt cuộc có bị thương không, nếu bị thương thì rốt cuộc có nặng không? Tịnh Vi cảm thấy trái tim đập bình bịch liên hồi, gấp như thế, nhanh như thế, hệt sẽ phá ngực chui ra. Sơ Hương và Tiêu Dương an ủi nhưng nàng quá hoảng loạn không nghe lọt điều gì, cũng chẳng biết thứ gì.

Giữa lúc đầu óc nhiễu loạn, trong phủ phái người tới muốn gọi nàng về. E rằng trong nhà đã biết chuyện này. Đúng! Nàng phải về phủ để thám thính tin tức từ cha, chắc chắn cha rất am hiểu quân tình. Nàng có thể chạy tới miền Bắc, tốt hơn so với ngồi đây lo lắng. Sơ Hương cùng Tiêu Dương cũng sốt ruột, liền cùng nhau đưa nàng quay về.

Ngồi trong xe trở về, vừa bước xuống gió lạnh thổi ập tới, nàng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, bước chân xiêu vẹo, xem ra còn say rượu. Sơ Hương phải dìu nàng. Mới vào sân, Hỉ Thước đã cười toe toét ra đón, nói: “Tiểu thư, Đại thiếu tới đây.”

Tịnh Vy sững sờ hồi lâu mới phản ứng kịp, hướng đại sảnh đi vào... Chỉ thấy hắc ngòi trong đại sảnh, cha ngồi bên trái, Nhị di nương, Tam di nương, Ngũ di nương và cả Tịnh Tường đều có mặt, đông nghìn nghịt. Hắc mặc nguyên một bộ quân phục, vai đeo huân chương cùng đai lưng lấp lánh ánh kim, anh tuấn bức người. Hắc ngồi đó, ngồi rất xa, vẻ lãnh đạm nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm tựa biển cả. Trong đầu nàng quay cuồng như tiếng trăm ngàn con ong bay múa, chẳng thấy bất cứ thứ gì, chỉ thấy hắc. Trái tim nàng như lửa đốt, vừa nóng lại vừa đau. Ánh mắt lộ vẻ ghen tuông, vì ngay cả lệ muốn rơi mà không thể.

12. Chương 12: Sương Lạnh Cuối Thu.

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn nàng từ xa, gần một tháng không gặp, vậy mà thật chết tiệt, sắc mặt nàng tốt như thế! Gương mặt trắng nõn điểm đôi má hồng hây hây, đẹp say lòng người. Mắt hắc liếc thoáng thấy Tiêu Dương đứng sau lưng nàng, đáng vẽ bảo vệ, thân thiết nhìn nàng. Hắc bất giác nắm chặt tay.

Tháng này hắc vì xử lý chuyện của Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết, công việc bừa bộn không một giây rảnh rỗi. Chờ đem hành động bọn họ tóm gọn, mới sức nhớ còn năm ngày nữa là sinh nhật của nàng. Vì thế hắc chạy đôn chạy đáo mấy ngày lo hết mọi việc trong quân đội, rồi lập tức lên tàu đến thẳng Giang Nam. Nàng lại sống vô cùng tốt, giống như hắc chỉ là tên dư thừa, quấy rầy nàng cùng kẻ khác gặp nhau. Có lẽ hắc không nên tới.

Nhị di thái cười dài, nói: “Đại tiểu thư à! Mới sáng sớm cô đã chạy khỏi nhà. Đại thiếu chờ lâu rồi.” Tuy cười nhưng giọng điệu rất khách sáo, nội dung câu nói không nặng cũng chẳng nhẹ.

Tịnh Vi mặc dù không nhìn rõ sắc mặt của Hách Liên Tĩnh Phong, nhưng cảm giác hắc hơi tức giận, tuy vẻ ngoài thong thả lịch sự nhưng nàng hiểu được. Nàng rất muốn đi tới bên cạnh hắc, nhìn kỹ hắc, nhìn thật kỹ xem hắc có bị thương không? Oái ăm thay trong đại sảnh có quá nhiều người, cha, các di nương, các anh em, kẻ ăn người ở... điều nàng có thể làm là đứng xa xa nhìn hắc. Giữa phút giây này, giữa cảnh sắc này, nàng mới biết mình mong nhớ hắc đến nhường nào.

Ngồi chốc lát, Giang Hải Quyền bèn nói: “Tịnh Vi! Đại thiếu đã vất vả, con hãy đưa cậu ấy vào nghỉ ngơi trước.” Lại quay qua Hách Liên Tĩnh Phong cười tiếp lời: “Đại thiếu nghỉ ngơi đi, long đông mệt mỏi rồi. Buổi tối hai cha con chúng ta sẽ hàn huyên thêm.”

Trong vườn hoa quế nở lứa thưa một nửa. Gió đến gió đi, giạt tung cánh hoa, rụng vàng đầy đất. Nàng cứ đi theo hắc về phòng. Cảnh tượng này rất quen thuộc, như đã gặp trong những giấc mơ. Hắc nắm tay nàng, xuyên qua từng dây viện, luồn qua từng hành lang... chậm chậm rảo bước, các người hầu cúi gót đằng sau.

Hách Liên Tĩnh Phong dựa gần nàng, ngửi được mùi hương nhẹ nhàng từ nàng và chút mùi rượu sâu kín khác thường lộ. Nàng dám cùng gã Tiêu Dương đi uống rượu... Thâm tâm hắc vốn đầy hờn hỷ, gần một tháng không gặp, nhớ nhung đến tận xương, nên quảng việc to ném việc nhỏ ở miền Bắc, phớt lờ khuyên can của đám Khổng Gia Chung, chạy tới đây như một cậu bé sóc nỏ. Ngồi trong đại sảnh chờ thật lâu, cuối cùng

đã đợi được nàng nửa say nửa tỉnh trở về. Tâm ý của hắn, lúc này lại nhận đáp trả như thế. Hóa ra hắn vẫn luôn là dư thừa.

Hỉ Thước đưa trà bánh lên xong, vội vàng cáo lui và nhẹ nhàng đóng cửa. Tịnh Vi lẳng lặng nhìn hắn, trăm nghìn lời muốn nói lại chẳng biết bắt đầu từ đâu. Miệng khẽ mở, môi khẽ nhếch, nhưng cổ họng không nhả nổi một từ. Nàng chỉ yên lặng nhìn hắn. Hách Liên Tĩnh Phong ngược nhìn nàng, cũng trầm mặc. Nàng vậy mà chẳng có gì để nói với hắn. Chẳng nhẽ nàng không biết mấy ngày trước xảy ra binh biến, hắn thiếu chút nữa thì chết sao?

Hắn hít sâu, quay đầu đi ngó lơ nàng, quan sát cách bày biện trong phòng. Trang trí lịch sự tao nhã nhưng chẳng có bao nhiêu đồ quý giá, chỉ chứa rất nhiều sách. Hắn đi tới tùy tiện cầm một quyển, lật ra.

Tịnh Vi thấy sắc mặt hắn hốc hác, phong trần, gần một tháng không gặp mà hơi gầy hắc, trong lòng xót xa. Nàng xoay vào nhà tắm, lấy chiếc khăn nóng lau mặt giúp hắn. Cả người hắn chấn động, như vô cùng vui sướng, nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt nhấp nháy. Cử chỉ này rất thân thiết, mặt nàng bỗng đỏ ửng không dám nhìn thẳng, chỉ đưa tay nhẹ nhàng lau kỹ khắp mặt hắn.

Hắn vốn đang tức giận, lúc này vui sướng khôn tả, như mùa hạ gặp cơn mưa rào, mát mẻ thoải mái, như mùa đông buốt giá được ngâm trong suối nước nóng, khắp người thư thái. Mùi hương quen thuộc trên người nàng dập dờn xung quanh, như thơm lại như không, hết trong mơ, hắn không thể cưỡng lại, đưa tay ôm lấy thân hình êm ái của nàng vào lòng...

Trương Lập đứng từ xa nhìn tên sai vặt bước tới, chum đầu nói với Bành Đình Lực bên cạnh: “Bây giờ tôi mới biết cái chức tổng thị vệ này không phải dễ người làm! Tên đây tớ kia đã tới mời lần thứ ba rồi.” Bành Đình Lực chỉ cười ‘hắc hắc’ vài tiếng rất đen tối.

Bấy giờ tên đầy tớ Giang phủ đã tới trước mặt nói: “Trương tổng vệ, Tư lệnh phái tôi tới mời Đại thiếu và tiểu thư qua đại sảnh dùng bữa!”

Trương Lập liếc thoáng qua cánh cửa còn đóng chặt, thở dài đáp: “Được! Cậu về trước đi, Đại thiếu sẽ tới ngay.”

Bành Đình Lực cười xen ngang: “Tiền cũng chết, lùi cũng chết! Anh là cấp trên, anh lên trước đi.”

Trương Lập chụp tay gã: “Dễ ăn quá nhỉ! Đi, chúng ta cùng xông lên, xuống địa ngục cũng có bạn.”

Bành Đình Lực bắt đầu cầu xin: “Anh đi trước! Anh là cấp trên, anh không vào địa ngục thì ai vào?”

Trương Lập đành chấp nhận số phận bất hạnh, thả tay gã bước tới phòng, yên lặng lắng nghe, bên trong im bật, lúc này mới dám gõ cửa: “Đại thiếu, Giang tư lệnh phái người đến mời ba lần rồi.”

Bên trong tiếng Hách Liên Tĩnh Phong vọng ra: “Biết rồi!”

Tịnh Vi vô cùng mệt mỏi bị vây trong trạng thái mơ hồ, nghe Trương Lập đứng ngoài bấm báo bỗng tỉnh hẳn, ngược lên nhìn bầu trời sắp chuyển đen, phảng phất đến giờ cơm tối. Nàng chợt quậy muốn dậy, Hách Liên Tĩnh Phong vẫn ôm nàng, nói: “Em ngủ thêm lát nữa.”

Mặt Tịnh Vi đỏ hồng, đáp: “Mau dậy đi, cha đang chờ.” Nếu tới muộn, người ta còn không hiểu bọn họ làm gì sao? Nàng càng nghĩ càng đỏ mặt, tay chân luống cuống kéo áo... Lúc này mới phát hiện chiếc sườn xám đã không thể dùng, sớm bị hắn xé rách. Thật hết nói nổi hắn, ngay cả móc cài cũng chẳng kịp mở mà cứ xé ngang, một bộ y phục tốt coi như bỏ. Nàng phải nửa che nửa giấu tới tử tù tùy tiện cầm lấy một bộ đồ, lung tung hồi lâu cuối cùng cũng mặc xong. Ngẩng đầu thấy hắn đã chuẩn bị xong, nhàn rỗi tựa cạnh giường, đầy thỏa mãn nhìn nàng.

Nàng sợ cha chờ lâu, nói: “Đi thôi.”

Hắn từ từ đứng dậy cũng không cất bước, kéo nàng đến trước bàn trang điểm. Nàng ngạc nhiên, chỉ thấy trên tay hắn cầm chiếc hộp bằng nhung, không biết biến từ đâu ra. Hắn mở nắp hộp, nàng mới biết cái gì gọi là cả phòng bừng sáng, một chuỗi vòng cổ và đôi khuyên tai bằng kim cương xuất hiện trước mắt nàng, sáng lấp lánh. Hắn đeo lên cho nàng, ngắm nghía một chút mới bằng lòng, nói: “Rất hợp với trang phục của em.”

Hắn luôn thích tặng món nọ vật kia, có lẽ cũng cho người khác như thế, ví dụ Lâm tiểu thư. Hắn đâu biết, thứ này nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nàng muốn... thứ nàng muốn là gì? Hắn có thể cho ư? Tịnh Vi bưng tỉnh bật cười hạnh phúc, khóe môi cong nhẹ: “Cảm ơn anh!”

Trong đại sảnh mọi người tề tựu đông đủ, bọn họ tới liền chính thức nhập tiệc.

Hách Liên Tĩnh Phong ngồi kế Giang Hải Quyền, Tịnh Vi cũng ngồi bên cạnh. Chén rượu lần lượt xoay vòng, náo nhiệt vô cùng. Giang Hải Quyền đối với chàng rể này hết sức hài lòng, đây là chỗ dựa vững chắc, chẳng cần lo lắng liên minh Tây bộ và Nam bộ. Bốn tỉnh Giang Nam tuy là thế lực quân phiệt yếu nhất, nhưng dựa vào sản lượng lương thực của Hồ Bắc và Hồ Nam đủ khiến người ta kiêng sợ. Chính vì thế mà địa bàn của ông cũng là miếng thịt béo bở, khiến người khác muốn nuốt chửng. Hách Liên Tĩnh Phong tuy rằng trẻ tuổi, nhưng khả năng xử lý tình huống bình tĩnh, tâm tư cẩn thận. Có thể thấy qua sự kiện tóm gọn cuộc đảo chính của hai anh em Hách Liên Tĩnh Lô và Hách Liên Tĩnh Triết. Có người con rể như thế, đối với ông trăm điều lợi không một điều hại. Ông ở đại sảnh đợi đã lâu, tên sai vặt được cử đi quay về cứ thần thần bí bí khó mở miệng. Ông là người từng trải, vừa nhìn đã biết là chuyện gì. Bấy giờ thấy Hách Liên Tĩnh Phong nắm tay Tịnh Vi tiến vào, dù biểu hiện như không, thái độ tao nhã ung dung, nhưng mọi cử chỉ lại đối với Tịnh Vi yêu thương vô bờ.

Rượu quá ba tuần, Giang Tịnh Quảng là con trai trưởng của Giang gia mời rượu Hách Liên Tĩnh Phong. Cậu ta cười nói: “Anh rể, ly này em chúc anh vừa đánh đã thắng, tiêu diệt ác tặc, không tổn hại lông tơ kẽ tóc!” Hách Liên Tĩnh Phong cầm ly uống cạn.

Giang Tịnh Quảng lại rót đầy chén, nói tiếp: “Ly này em chúc anh rể và chị gái ân ân ái ái, sống đến đầu bạc.” Chén này cũng uống cạn.

Hách Liên Tĩnh Phong tay trái lịch sự cầm ly uống cạn, tay phải nắm chặt tay Tịnh Vi, thấy nàng liếm môi, liền thuận tay nhận lấy chén rượu, cười nói: “Chị gái cậu không uống rượu được, tôi uống thay cô ấy!” Cũng không chờ người khác đáp lời, liền ngửa đầu dốc cạn.

Trong sảnh ai cũng ngỡ ngàng, lập tức giật mình... xem ra Hách Liên đại thiếu đối với Đại tiểu thư vô cùng tốt. Cấp dưới Trương Lập sớm chẳng còn kinh ngạc, chỉ chăm chú dùng bữa.

Nhị di thái chờ các trưởng bối cùng Hách Liên Tĩnh Phong uống xong, thấy hắn thường gấp thức ăn cho Tịnh Vi, nhỏ giọng bảo nàng ăn nhiều hơn, đầu mày đuôi mắt đều là yêu thương. Lòng bà ta suy tư: ‘Nếu biết vậy năm ngoái bắt kẻ làm nũng ra sao, cũng đòi Tư lệnh gả Tịnh Tường đi. Dung mạo Tịnh Tường còn đẹp hơn cả con nha đầu chết tiệt Tịnh Vi, Đại thiếu chắc chắn sẽ yêu thương gấp bội. Trong tứ đại quân phiệt, Hách Liên đại thiếu tuổi trẻ tài cao và thực lực mạnh nhất, diện mạo anh tuấn. Giờ thì hay rồi, tự dưng vượt mặt chàng rể tốt.’ Bà ta vốn xuất thân đào hát, năm đó cũng vì dung mạo xuất chúng lại lắm mưu mô, mới leo tới vị trí Nhị thái thái phủ Tư lệnh. Thời thanh xuân nghĩ hết biện pháp để được Tư lệnh cưng chiều, còn bây giờ lại nghĩ mọi cách lót đường vì con cái. Đang suy nghĩ, bỗng thấy con gái Tịnh Tường thốt tha bước tới, nhìn Hách Liên Tĩnh Phong cười duyên đáng nói: “Anh rể, em cũng muốn mời anh! Chén thứ nhất, chúc anh tuổi trẻ anh hùng.”

Nụ cười kia di truyền từ bà ta, khiến hồn người điên đảo. Bà ta xưa nay luôn hiểu con gái mình, có lẽ con bé có chút tình ý với Hách Liên đại thiếu.

Hách Liên Tĩnh Phong cũng không từ chối, uống cạn. Tịnh Tường nhỏ nhẹ nói: “Anh rể, chén này em chúc anh chiến thắng kẻ địch.” Thấy hắn uống xong, ả lại giơ chén thứ ba: “Anh rể, chị gái, chén này em mời hai người. Chúc anh chị tương kính như tân, trăm năm hạnh phúc!”

Hách Liên Tĩnh Phong uống xong lại duỗi tay đón lấy ly của Tịnh Vi, định uống cạn. Ai dè Tịnh Tường thỏ thẻ nói: “Chị gái, chị biết uống rượu mà! Không phải hôm nay tên sai vặt nhà chúng ta tìm được chị trong Bảo Nguyệt lâu sao? Chẳng phải chị cùng bọn Tiêu Dương uống say à?”

Những lời ả nửa đùa nửa thật, nũng na nũng nịu, không thể so đo. Nhưng khiến thâm tâm Hách Liên Tĩnh Phong hỗn loạn, tay từ từ hạ xuống.

Hắn đối với chuyện của Tịnh Vi, bất kể nhỏ hay lớn đều ngày càng quan tâm. Trước ngày cưới tận mắt thấy Tiêu Dương thể hiện tình yêu với Tịnh Vi. Nếu không phải vì động tình, theo cá tính hắn sẽ chẳng thêm để ý. Dù sao thứ của Hách Liên đại thiếu hắn, đồ ai dám cướp. Nhưng hắn lại động tâm, lúc này Tiêu Dương

đôi với hần thật sự như cây gai đâm trong ngực, không chạm tới thì thôi, một khi chạm tới liền đau nhức và tức giận.

Tịnh Vi thấy mắt Tịnh Tường nhìn chằm chằm Hách Liên Tĩnh Phong, dáng vẻ ỏng ẹo kiêu mị, tất nhiên đoán biết tâm tư cô ả. Cô em gái này từ nhỏ đã thích tranh giành mọi thứ với nàng. Nếu không phải Hách Liên Tĩnh Phong là con vợ cả, cha sợ Hách Liên đốc quan thấy ông không có thành ý hợp tác, e rằng năm ngoái gả vào Hách Liên gia có lẽ là cô ả. Nàng khẽ cười, đáp: “Nếu em nói vậy, chị uống hết là được.” Nàng từ từ uống xuống.

Rượu này khác hẳn với rượu quế hoa trong Bảo Nguyệt lâu, độ cồn cực cao. Nàng chưa nuốt xuống đã ho khan. Hách Liên Tĩnh Phong giật lấy ly rượu, vỗ lưng nàng, nói: “Không uống được thì mai mốt đừng uống.” Cũng chẳng biết là ám chỉ bọn Tiêu Dương hay ai.

Tịnh Tường vẫn bám theo không buông tha, nói: “Anh rể, em nghe nói phong cảnh miền Bắc khác với Giang Nam, rất hoang sơ. Mai mốt em qua đó, không biết anh rể có vui lòng chào đón?”

Với trường hợp này, ai sẽ nói từ chối? Hách Liên Tĩnh Phong nhìn ả một cái, trả lời: “Dĩ nhiên là hoan nghênh.”

Tịnh Tường thừa thời cơ xông lên[1], nói: “Vậy chuyến này em theo anh rể và mọi người nhé! Chọn tới chọn lui chi bằng chọn luôn.”[2] Ả ngoái đầu phía Giang Hải Quyền nũng nịu: “Cha à, cha chịu không?”

Giang Hải Quyền cười ha ha, đáp: “Việc này cha không có quyền quyết định.”

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn Tịnh Vi, chỉ thấy nàng cúi đầu, vẻ mặt hốt hoảng, dường như bất an. Hần buột miệng: “Dĩ nhiên là được! Chị gái em và tôi hoan nghênh còn không kịp!”

[1]Thành ngữ Sấn nhiệt đả thiết{rèn sắt lúc còn nóng}: chỉ nhân tiện thời cơ đang trôi chảy thì sấn tiếp tới để dễ đạt thành công. Minh hoang mang ko biết có nên để luôn nguyên văn hay là thuần việt thể này? L

[2]Trạch nhật tử bất như chàng nhật tử: Nôm na rằng, chọn ngày lành thì chi bằng có ngày tốt đây thì chọn luôn.(tôi đang lè lưỡi đó kekeke)

13. Chương 13: Cỏ Thơm Mùi Cũ

Nàng từng nghĩ có lẽ không còn cơ hội gặp hần, nhưng khi hần xuất hiện rồi ngang ngực chiếm gần hết chiếc giường thì nàng cứ ngỡ mình chiêm bao. Tịnh Vi nhìn màu sắc trong phòng, trời đã gần sáng. Vậy là nàng ngủ đến hừng đông, không giật mình cũng chẳng nằm mơ. Lúc tỉnh giấc còn thấy mình nép vào ngực hần, như sưởi ấm như yêu thương. Hần vẫn chìm trong giấc ngủ, khác hẳn bình thường, vẻ mặt trẻ con. Hôm qua là sinh nhật nàng, hần bất ngờ xuất hiện tại Giang Nam, cùng nàng chung vui, dẫu rằng hần không biết. Nàng lặng lẽ nhìn hần, sau khi tưởng đã mất bấy giờ có được, cảm giác thật thỏa mãn. Trong nháy mắt, nàng bỗng hi vọng cho thời gian ngừng lại, cứ như thế này...

Toàn thân nàng chấn động mạnh, nàng làm sao thế? Tại sao có ý nghĩ này? Không phải nàng dừng dừng, nên hờ hững bất cần? Hần đối với nàng lúc lạnh lúc nóng, nhiều người nói hần yêu thương nàng, bao gồm cả Hỉ Thước. Nàng cũng luôn biết điều ấy. Sao nàng có thể không biết? Khi bốn mắt chạm nhau, sóng mắt hần lấp lánh như say đắm muôn vòn. Nhưng nàng sợ, sợ hần đối với nàng chỉ đam mê nhất thời, sợ tóc xanh chưa bạc mà ân ái đã nhạt phai, càng sợ mình hãm sâu trong bể tình, không thể giải thoát. Hần muốn mẫu phụ nữ nào mà chẳng được? ‘Yến gầy, Hoàn béo’[1], miễn hần muốn, chỉ cần liếc mắt, cấp dưới sẽ an bài vẹn toàn. Đến lúc đó nàng ra sao? Dùng cách gì để xử trí mình đây? Nếu chưa từng có được, cuộc sống cứ nhàn tản trôi qua. Cứ thế nhìn hần phong lưu phóng khoáng dập dìu bướm ong, nàng làm người xem cuộc vui ngắm cảnh đẹp. Nếu từng có được mà mất đi... thứ cảm giác này, loại sợ hãi mãnh liệt này vương vít lấy nàng, tựa như tiến một bước phía trước là biển rộng mênh mông, nàng sẽ chết chìm trong đó. Không, nàng không thể bước tới! Nàng từ từ rời ngực hần, dường như hần cảm giác được, đưa tay kéo nàng ôm chặt vào nơi ấm áp ấy. Nàng không dám cử động tiếp, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng ngừng đầu, thấy hần vẫn ngủ, hô hấp sâu. Bấy giờ nàng mới rón rén rời khỏi giường.

Hỉ Thước đã chờ bên ngoài, thấy nàng đi ra liền chào đón, nói: “Tiểu thư, mọi thứ đã chuẩn bị xong.”

Tịnh Vi chẳng có chút cảm giác thèm ăn, chỉ đáp: “Khỏi cần mang tới sớm.” Quay đầu dặn tiếp: “Em chuẩn bị vài món kiểu Tây đi!”

Hỉ Thuộc che miệng cười: “Tiểu nhân đã lo xong rồi, đều là các món ngày thường Đại thiếu thích ăn.”

Tịnh Vi bị cười đến ngượng ngùng, làm ngơ luôn cô nàng. Bỗng Hỉ Thuộc nhớ tới một chuyện, nói: “Tiểu thư, sáng sớm lão gia cho người tới mời chị sang thư phòng.”

Tịnh Vi đến cửa thư phòng, người hầu Hứa Toàn đã đứng đợi, vừa thấy nàng tới, cười chào một tiếng: “Đại tiểu thư.” Sau đó gõ cửa: “Thưa Tư lệnh, đại tiểu thư đã tới.” Rồi đẩy cửa mời Tịnh Vi vào trong. Giang Hải Quyền đang ngồi trên ghế, thấy nàng vào mới đứng dậy.

Tịnh Vi hỏi: “Cha! Cha tìm con có việc ạ?”

Giang Hải Quyền nhìn nàng, thở dài đáp: “Ta tìm con có chút chuyện.” Dừng hồi lâu rồi nói tiếp: “Hôm qua Nhị di nương con tới tìm ta, bảo hôm nay em gái con muốn đi chung tới miền Bắc, nhờ con chăm sóc tốt nó.” Thực tế, Nhị di thái tử qua thỏ thẻ bên tai ông cả buổi, nào là Tịnh Tường có ý với Đại thiếu, hi vọng ông thuyết phục Tịnh Vi tạo một số cơ hội cho em gái. Bà ta đoán sau này Đại thiếu sẽ ba vợ bốn nàng hầu, nếu Tịnh Tường có thể làm lẽ thì cũng giúp Tịnh Vi củng cố thêm địa vị chủ quản gia đình. Vả lại với thủ đoạn của Tịnh Tường, rất nhanh sẽ giống bà ta ở phủ Tư lệnh, trở thành chủ nhân chân chính.

Tịnh Vi thấu hiểu, không hài lòng, chỉ trả lời: “Đây là điều đương nhiên.”

Tất cả mọi chuyện, nàng có quyền nói chữ ‘không’ sao? Trước đây quyền lựa chọn không nằm trong tay nàng, thì bây giờ quyền cự tuyệt cũng thế. Giang Hải Quyền nhìn nàng hồi lâu mới nói: “Tịnh Vi, con càng lớn càng giống mẹ con. Ngay cả tính cách cũng vậy.”

Mùi Tịnh Vi cay cay, thì ra cha vẫn còn nhớ diện mạo của mẹ. Giang Hải Quyền im lặng nhìn nàng chăm chú, lại như không phải nhìn nàng, mà dường như thông qua nàng tìm bóng hình xưa cũ... bóng hình người ấy. Bỗng chốc thư phòng chìm vào yên tĩnh, Tịnh Vi cứ đứng đấy. Thật lâu sau Giang Hải Quyền vào sâu bên trong thư phòng lấy chiếc hộp gỗ đàn hương. Chiếc hộp hơi cũ kĩ, hẳn đã trải qua vài chục năm nhưng bề mặt nhẵn mịn, sạch sẽ, như có người lau chùi hàng ngày. Giang Hải Quyền chậm chậm bước tới, hai tay đưa nó cho nàng, nói: “Đây là vật lúc ta chưa phát tài tặng mẹ con, tuy đơn sơ nhưng mẹ con rất thích... Con hãy giữ lấy.”

Tịnh Vi nhẹ nhàng mở nắp, bên trong là một chiếc vòng ngọc, dù không quá tinh xảo nhưng trơn bóng mượt mà. Dường như có người thường xuyên vuốt ve, mới sáng bóng như thế. Nàng khẽ ngẩng đầu nhìn cha, chỉ thấy ông đã tiêu tụy hơn so với một năm trước, tóc đã bạc trắng, quả nhiên thời gian không chờa bất kì kẻ nào. Lòng nàng thật xót xa, không biết vì vẻ bề ngoài của cha hay vì chiếc vòng tay của mẹ... Cha cần thận gìn giữ nó sáng láng mấy năm qua, chắc vẫn vương vấn chút tình với mẹ.

Giang Hải Quyền thở dài, nói: “Tịnh Vi, cá tính con như vậy cũng không hay đâu. Nếu muốn điều gì con hãy nên tranh thủ, đừng cái gì cũng thờ ơ. Con và Đại thiếu có thể kết thành chồng vợ cũng đã là duyên phận lớn nhất...” Ánh mắt ông lại xuyên qua cửa sổ, nhìn xa xôi. Dẫu ông vì lợi ích mà đem gả Tịnh Vi cho Hách Liên Tĩnh Phong, nhưng vẫn hi vọng con gái của bà ấy hạnh phúc.

Dọc đường đến sân ga, lính canh gác nghiêm ngặt, tất nhiên rất nhiều người trong phủ đến đưa tiễn. Nhị di thái tử kéo cánh tay Tịnh Tường cần nạy dặn nọ suốt, rồi liên tục đến cạnh Hách Liên Tĩnh Phong cười nói nhờ hẩn chăm sóc giúp. Hách Liên Tĩnh Phong chỉ đáp: “Em gái của Tịnh Vi cũng là em gái tôi. Tôi sẽ chăm sóc tốt.”

Tịnh Vi không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng cười. Đang nói chuyện, bỗng nghe tiếng Sơ Hương vang lên: “Tịnh Vi.”

Thì ra Tiêu Dương biết hôm nay bọn họ về miền Bắc, nên rủ Sơ Hương đến đưa tiễn. Chóp mũi, hốc mắt Sơ Hương đều hồng hồng, nắm cánh tay nàng nói: “Sao đi mà chẳng hể với tớ một tiếng, nếu không nhờ Tiêu Dương, tớ chẳng biết hôm nay cậu đi! Vừa rồi còn bị đám thị vệ ngăn cản, nếu không phải bọn họ biết tớ và Tiêu Dương, chắc vào không được.”

Sơ Hương luôn có dáng vẻ này, nôn nôn nóng nóng, đối với Tịnh Vi vô cùng tốt. Tịnh Vi biết đây là lỗi của mình, đành nói: “Chờ chừng nào nghỉ học, thì cậu tới miền Bắc thăm tớ!”

Sơ Hương trách trách móc móc, rồi dúi vào tay nàng vài cuốn sách: “Tặng cậu, sách cậu thích nhất đó! Tổ nhờ anh tớ mua ở nước ngoài gửi về.” Người hầu đến mời, Sơ Hương cứ ôm nàng không thả.

Trương Lập tới cạnh Hách Liên Tĩnh Phong, nói: “Đại thiếu, đến giờ rồi.” Hách Liên Tĩnh Phong gật đầu.

Tĩnh Vi biết sắp phải đi, đẩy cô nàng ra cười, dặn: “Được rồi, tớ phải đi. Nhớ viết thư cho tớ nhé!”

Khi chuẩn bị lên tàu, lại nghe tiếng Sơ Hương vang lên: “Tiêu Dương, tên ngốc này! Túi hạt dẻ rang cậu tìm lâu mới mua được, sao không đưa cho Tĩnh Vi?”

Nàng quay lại, Tiêu Dương và Sơ Hương bước tới đem gói to đưa cho nàng. Hắn bình tĩnh nhìn nàng rồi nhỏ giọng: “Cậu bảo trọng.”

Hách Liên Tĩnh Phong thấy vẻ lưu luyến của Tiêu Dương thì càng thêm gai mắt, liền hất mắt về phía Trương Lập. Trương Lập là người tinh ý, đưa hai tay nhận món quà. Hách Liên Tĩnh Phong cúi đầu thì thầm bên tai Tĩnh Vi: “Chúng ta nên lên đường, đêm qua em cũng mệt mỏi.” Hắn thỏa mong ước vì bắt gặp nàng đỏ mặt. Hắn ôm lấy eo nàng như tuyên bố chủ quyền, nhìn Tiêu Dương gật đầu, nói: “Cảm ơn Tiêu tiên sinh!” Rồi xoay người lên tàu.

Nàng luôn đi tàu một mình, lúc này kèm thêm hắn, nàng cảm thấy chiếc ghế lô thoáng chốc trở nên nhỏ hẹp. Hắn thường thích ngắm nàng, hết nàng là một bình hoa, cứ thích nhìn chăm chăm. Bình thường ở bên cạnh nhau họ cũng hay yên lặng, nên nàng ngó lơ hắn, dựa vào thành ghế nhìn ra ngoài. Cảnh vật quen thuộc từ từ xoẹt qua, từng ruộng lúa, từng hàng cây, từng thôn làng, lướt qua như khách qua đường. Ngọn gió thu luân qua khung cửa sổ, mang hơi thở mùa thu liên tục thổi vào khiến những sợi tóc nàng bay bay. Nàng đưa tay vuốt mái tóc dài, vén nó ra sau tai theo thói quen. Chiếc vòng ngọc trên tay trái khẽ chạm vào má, mịn màng như nước. Nàng chậm chậm đưa tay sờ, không biết vì sao sáng sớm cha đã trao nó cho nàng, nàng vừa thấy đã vô cùng thích, quay về liền đeo ngay. Nó tựa như tay mẹ vỗ trên trán nàng khi nàng làm phật ý bà, rất thoải mái khoan khoái. Giờ ngắm kĩ, thật nhớ mẹ.

Trước ghế là chiếc bàn con bằng gỗ tử đàn đặt chậu hoa phù dung đang nở lứa thưa vài đóa rất đẹp. Ngoài ra trên bàn còn bày một ít trái cây, bánh mứt... Túi hạt dẻ rang Tiêu Dương đưa cũng để trước mặt Tĩnh Vi. Hách Liên Tĩnh Phong thấy nàng cúi đầu, sắc mặt ảm đạm như vô cùng khổ sở. Hóa ra nàng không quên được gã Tiêu Dương, nhìn đồ gã tặng thì thấy vật nhớ người! Hắn long đong mệt mỏi, không để ý việc ở miền Bắc, phớt lờ lời mọi người khuyên bảo chỉ vì muốn gặp nàng, muốn chúc mừng sinh nhật của nàng, mà nàng lại như thế, vậy còn hắn thì sao?

Hắn vốn bình tĩnh ung dung, từ bé đã được cha cố ý bồi dưỡng, sớm cất giấu hỉ nộ, nhưng mỗi lần chạm tới nàng liền tan tành toàn bộ. Giờ thấy vẻ ảm đạm của nàng, hơn nữa hắn vẫn canh cánh chuyện hôm qua nàng cùng đám Tiêu Dương uống rượu bên ngoài, không tránh khỏi giận dữ. Hắn cầm túi hạt dẻ rang ném ‘phốc’ qua cửa sổ.

Tĩnh Vi đang chìm trong suy tư, sức nghe tiếng động mới ngẩng đầu lên. Chỉ thấy hắn oán hận nhìn nàng chăm chăm, trống ngực đập phập phồng như có đê nén thứ gì đó. Hách Liên Tĩnh Phong thấy nàng ngược lên, đôi mắt lẳng lặng trong veo như không biết xảy ra chuyện gì. Hắn bắt lấy bả vai nàng, giận dữ nhưng không dùng quá sức hét lớn: “Giang Tĩnh Vi, em là kẻ lừa đảo!”

Tĩnh Vi bị buộc phải đối diện với hắn, theo dõi ánh mắt thường chứa sự thản nhiên giờ đã chìm sâu đau đớn. Hắn bắt động nhìn nàng, tiếp tục nói: “Tôi đối với em thế nào, em không biết ư? Sao em cứ nhớ mãi cái gã Tiêu Dương kia? Tôi là thằng ngốc, vì sợ em chịu ảnh hưởng binh biến mà gởi em về Giang Nam. Sinh nhật em, chạy suốt ngày đêm đến Giang Nam, chỉ vì muốn tham dự cùng... Em là kẻ lừa đảo, lừa thứ quan trọng nhất của tôi đến tận tay, còn ngồi đó nhớ nhung người khác?”

Tĩnh Vi cảm thấy trong đầu nổ ‘oành’ một tiếng trống rỗng. Hắn vì Hách Liên Tĩnh Lôi, Hách Liên Tĩnh Triết nổi loạn mới đưa nàng về Giang Nam... Hắn vì sinh nhật nàng mới đến Giang Nam... Nàng thấy trái tim mình đập thình thịch càng lúc càng gấp, máu toàn thân như dồn hết lên. Nàng đứng bất động, điều duy nhất có thể làm là nhìn hắn, nhìn hắn...

Hách Liên Tĩnh Phong từ từ nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực như ôm lấy báu vật thế gian, vừa dịu dàng vừa trân trọng, vút bỏ kiêu ngạo bản thân, cúi đầu níu non: “Em, kẻ lừa đảo này! Em không biết mình lừa mất trái tim tôi rồi sao?”

Nàng lừa mắt trái tim hắn rồi... ý của hắn là... Tịnh Vi có ngực cũng hiểu ý hắn. Hắn ngồi tít trên cao, được vạn người ngưỡng mộ; hắn phong lưu phóng khoáng, lắm ong bướm vờn quanh; hắn tuổi trẻ anh hùng, tinh thần đầy hăng hái... Hắn thích nàng, nên mới đối với nàng như thế. Nàng thấy mình lâng lâng như đang bay trên mây, không thể tin. Hắn gián tiếp nói hắn yêu nàng... toàn thân nàng mất hết sức lực, mềm oặt mặc hắn ôm lấy, nơi nào đó trong lòng như đang lên men, liên tục thổi lên những bong bóng nhỏ.

Mái tóc nàng phảng phất mùi thơm nhẹ, quanh quẩn trùm lấy hắn. Vài sợi tóc vướng vít ngón tay hắn, cơ thể mềm mại của nàng chân thực trong lòng ngực hắn... Hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, thoải mái vô cùng, giờ mới biết cảm giác này gọi tên là hạnh phúc. Tựa như ngày xưa, hắn làm sai bị mẹ đánh vào mông, sau đó lại ôm vào lòng vỗ về, rồi cúi đầu kể chuyện cổ tích cho hắn nghe. Trước đây chưa biết, hiện giờ mới thực hiểu thì ra đó là hạnh phúc! Tựa như phút giây này, nàng để mặc hắn ôm vào ngực, không kháng cự, không giãy dụa, nghe hắn thì thầm, mặc hắn hôn môi... đến mãi mãi sánh ngang cùng trời đất.

Hắn không dám hỏi nàng, hắn là kẻ hèn nhất. Hắn không muốn hỏi và không dám hỏi. Hắn chỉ biết nàng đang trong vòng tay hắn, chân thực trong lòng ngực hắn, ai cũng đừng mong cướp đi, ai cũng đừng mong đoạt lấy. Nàng là của hắn, kể từ khi nàng gặt đầu bằng lòng với cha đến miền Bắc, nàng chính là của hắn, vĩnh viễn là của hắn, mãi mãi là của hắn.

[1]Yến sấu, Hoàn phi: Chỉ hai mỹ nhân Dương quý phi Dương Ngọc Hoàn nhà Đường và Hoàng hậu Triệu Phi Yến nhà Hán Thành Đế. Ý của bé Vi là cậu Phong muốn mập ồm gì chả được, muốn thì có ngay!

14. Chương 14: Vườn Cỏ Mướt Mà.

Hắn thích nàng, nàng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, thử co giật ngón tay liên tục mà không đủ sức. Cứ thế rúc vào lòng ngực hắn, nghe nhịp tim đập của hắn như một thứ ngôn ngữ hạnh phúc khó tả. Nàng nhớ... từng nói với hắn rằng không có tên Tiêu Dương nào hết, không có ai cả. Nàng nhớ – nhưng – mong – đợi duy nhất chỉ mình hắn thôi.

Khoảng khắc này nàng mới biết, thực ra hắn mới là tên lừa đảo chính thống. Từ ngày đầu thành thân hắn đã từng chút từng chút một bện lưới cuốn nàng vào trong, mãi mãi không thể đào thoát. Hắn nào biết, hắn cũng đồng thời lừa đi trái tim nàng, nhưng nàng lại không thể nói cho hắn hay. Bởi vì nàng chẳng có gì hết, tất cả đều là hắn.

Hách Liên Tinh Phong bế nàng đặt trên ghế, hắn cứ ngồi như thế, khẽ đỡ đầu nàng nghiêng trên đùi mình. Mười ngón tay hắn biến thành chiếc lược chải nhẹ xuống mái tóc dài mịn như tơ của nàng, động tác dịu dàng vô cùng, chậm rãi, từ từ. Hắn im lặng, nàng cũng trầm mặc nhưng bầu không khí cực kì ngọt ngào. Làn gió liên tục chui vào khung cửa sổ, ập trên mặt Hách Liên Tinh Phong, nhưng hắn lại rất sáng khoái, nhiều ngày mệt mỏi phiền muộn bỗng trở thành hư không. Tịnh Vi cứ nằm trên đùi hắn, mang theo sự yên ổn trong lòng.

Hắn nhìn thấy gương mặt e thẹn của nàng, nhẹ nhàng thì thầm những lời vô nghĩa: “Muốn ăn chút hoa quả không?”

Hơi thở hắn ấm áp kèm theo mùi thuốc lá nhẹ nhàng phảng phất trên mặt nàng, khiến lòng nàng dâng tràn vị ngọt, như hương hoa thoảng qua, chỉ cúi đầu vâng dạ. Hách Liên Tinh Phong kéo chiếc đĩa bằng sứ trên bàn lấy một trái nho, lột kĩ vỏ mới đút vào miệng nàng. Hắn từ nhỏ tới lớn, đều là quần áo mặc tận tay, cơm nước dâng tận mồm, tới bây giờ do người khác hầu hạ hắn, hắn làm sao đi hầu hạ người khác. Thế nhưng hắn cảm thấy thật thỏa mãn, dù trước kia đánh thắng nhiều trận và lần này san phẳng cuộc phiến loạn của Hách Liên Tinh Lôi cùng Hách Liên Tinh Triết, cũng chưa từng hạnh phúc như thế. Hắn ngắt thêm một quả nữa, từ từ bóc vỏ, đưa tay kề bên miệng nàng, đợi nàng nhả hột mới đút cho nàng.

Nàng nằm trên đùi hắn, ấm áp thoải mái đến cùng cực. Hắn lại đem trái nho thứ ba đưa tới, nàng ngược nhẹ lên nhìn hắn, thấy đáy mắt hắn nhu tình như nước, tựa hồ nhẩn nàng chết chìm trong đó. Nàng dời ánh mắt đi, dịu dàng đẩy tay hắn đến gần miệng hắn, nói: “Anh ăn...”, chỉ thấy khóe môi hắn hơi cong, đôi mắt khó che dấu ý cười nhưng vẫn cầm quả nho tới trước miệng nàng, ý bảo nàng ăn. Môi nàng như cánh hoa nhẹ giương lên, màu sắc hấp dẫn như hoa anh túc. Lòng hắn căng tựa dây đàn, bất ngờ gãy đứt. Hắn từ từ cúi xuống, vướng vít hút, buông thả chơi đùa cùng nàng, cướp toàn bộ vị ngọt từ môi lưỡi nàng.

Nàng cúi đầu run rẩy, hần hăng say tấn công, môi lưỡi cùng quần quít, hai gò má nàng dần chuyển đỏ, đỏ tựa pháo hoa đầu hạ, tựa lá phong của mùa đông. Nàng cảm thấy đầu óc rực lửa như trong chớp mắt, đất trời đảo lộn, vũ trụ xoay vòng, trừ hơi thở đầy nam tính, vòng tay vững chãi và môi hôn nồng nhiệt của hần ra, thì dường như tất cả đều mãi mãi không thể đủ. Ngoài hần ra mọi thứ khác đều vô nghĩa, như đến muôn thuở chỉ cái giết mình.

Thật lâu, thật lâu sau, Hách Liên Tĩnh Phong mới lưu luyến rời đôi môi mê người của nàng, thở dài thỏa mãn, nhắm mắt lại, gò má xoa nhẹ trên mái tóc nàng, ngửi mùi thơm từ nàng, chìm đắm trong nhu tình như nước của nàng. Hần nhỏ giọng thì thầm: “TĩnhVi, Tĩnh Vi...”

Sau khi Tĩnh Tường lên tàu, được người hầu an bài ngồi vào ghế. Ắ tưởng rằng nhất định Hách Liên Tĩnh Phong sẽ tới gặp ả, ả luôn tự tin vượt bậc với nhan sắc của mình. Huống chi Hách Liên Tĩnh Phong phong lưu hiên ngang chẳng phải chuyện một sớm một chiều, ả không tin không lọt vào mắt hần. Nhưng trái chờ phải đợi vẫn chẳng thấy bóng hần đâu, chỉ thấy hai tên lính lẳng lặng đứng gác ngoài cửa, hỏi cái gì cũng ậm ừ không biết. Nhìn cảnh sắc bên ngoài toàn nhà cửa đơn sơ, toàn núi sông trùng điệp... ả đứng ngồi không yên. Thật vất vả nhìn đến bữa tối, vẫn chỉ là người hầu mang thức ăn tới. Ắ nào còn tâm trạng để ăn uống, vội chặn lại hỏi ngay: “Đại thiếu ngồi trong ghế hay ở đâu?”

Người hầu kia biết ả là em gái của thiếu phu nhân, không dám đắc tội, trả lời: “Dĩ nhiên Đại thiếu ngồi trong ghế của mình.”

Tĩnh Tường đến cửa toa tàu của Hách Liên Tĩnh Phong, thấy mấy người hầu và vài thuộc hạ đứng đó liền hất mặt phân phó: “Mở cửa cho tôi, tôi muốn gặp Đại thiếu!”

Bành Đình Lực trả lời: “Giang tiểu thư, Đại thiếu và thiếu phu nhân đang ở bên trong, căn dặn chúng tôi miễn quấy rầy.” Gã còn nhớ ngữ khí Đại thiếu lúc phân phó, rất áp lực. Gã là người từng trải, há lại chẳng biết đạo lý này?

Tĩnh Tường xưa nay quen thói sai bảo, đâu chứa nổi kẻ khác từ chối, lạnh giọng quát: “Anh không bấm báo một tiếng được hả? Sao anh biết Đại thiếu không chịu gặp tôi?”

Bành Đình Lực cũng là người thông minh, đâu biết ả là em gái thiếu phu nhân không thể đắc tội, nhưng chả ưa được thái độ kiêu ngạo ngang ngược của ả, dừng dừng đáp: “Giang tiểu thư, đâu phải kẻ hèn tôi đây không bấm báo dùm cô, mà là Đại thiếu quả thật căn dặn chúng tôi miễn quấy rầy. Các anh em ở đây có thể chứng minh cho tôi.”

Tĩnh Tường thấy y thoái thác, ả diên tiết gân cổ gào lên: “Anh rể, em là Tĩnh Tường đây! Em có thể vào trong không?”

Trong toa im bất thật lâu. Đám người Bành Đình Lực cũng lặng yên không nói lời nào, xung quanh chỉ vang tiếng tàu hỏa nghiêng đường ray rầm rập. Tĩnh Tường thấy không có hồi âm, liền nhào lên đập cửa: “Anh rể...” Thêm một lát sau, bên trong mới vọng ra giọng miễn cưỡng của Hách Liên Tĩnh Phong: “Bành Đình Lực, có chuyện gì?”

Bành Đình Lực đáp: “Thưa Đại thiếu, có Giang tiểu thư đến!” Thật lâu sau mới nghe Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Cho cô ấy vào!”

Bấy giờ Bành Đình Lực mới mở cửa, Tĩnh Tường đắc ý trừng mắt liếc xéo gã một cái, rồi nhảy vào. Toa tàu này khác với toa của ả đang ngồi. Đập vào mắt ả là không gian như phòng khách nhỏ, còn có phòng nghỉ được ngăn cách bởi tấm rèm và bức màn dày gợn sóng đang đưa theo chuyển động của con tàu. Trang trí rất lộng lẫy, nào là sofa kiểu Âu, nào là bàn gỗ, chỉ liếc thôi đã thấy thư thái.

Tĩnh Vi từ phòng nghỉ đi ra, cười nhẹ hỏi: “Có phải em gái thấy buồn không?”

Tĩnh Tường nhìn nàng mặc bộ sườn xám trắng trắng lưỡi liềm, khác hần bộ màu vàng buổi sáng, lại toát vẻ yếu điệu quyến rũ, ả thấy lòng thật khó chịu, trả lời dứt khoát: “Buồn chứ! Em ngồi một mình, nhàm chán muốn chết. Anh rể đâu?”

Câu chuyện tới đây thì Hách Liên Tĩnh Phong chậm rãi bước ra, nói: “Em gái đến à!”

Tĩnh Tường vừa thấy hần, lập tức giả vờ cười ngọt ngào: “Anh rể, em buồn quá nên mới tới tìm anh.”

Hách Liên Tĩnh Phong quay đầu nhìn Tịnh Vi, hỏi: “Em đói bụng không?” Thấy nàng cười im lặng, mới xoay qua hỏi Tịnh Tường: “Em gái đã dùng bữa tối chưa?”

Tịnh Tường đáp: “Em chưa ăn! Ăn một mình chẳng có chút hứng thú nào.”

Tịnh Vi nhìn Hách Liên Tĩnh Phong như trưng cầu ý kiến, nói: “Vậy Tịnh Tường ở lại ăn cơm cùng bọn chị đi.”

Các thuộc hạ rất nhanh mang thức ăn lên, tuy không thể sánh với trong ẩm thực phủ ở miền Bắc nhưng vẫn đầy đặc sắc. Tịnh Vi cười nhẹ, bảo: “Tịnh Tường, em ăn nhiều vào.”

Hách Liên Tĩnh Phong không nói chuyện, chỉ cầm chiếc chén sứ gấp đầy thức ăn rồi đưa cho Tịnh Vi, cười nói: “Em cũng ăn nhiều vào, gây trớ xương rồi kìa! Người khác không biết còn tưởng Hách Liên đại thiếu tôi ngược đãi em.” Lại xoay qua Tịnh Tường, nói: “Em gái đừng khách sáo, cứ coi như ở nhà mình.” Tịnh Tường mang theo đồ kỵ nhìn Tịnh Vi vài lần nhưng chẳng có cách lên tiếng, đành rầu rĩ ăn cơm.

Ả quan sát nhiều ngày, phát hiện Đại thiếu rất quan tâm Tịnh Vi. Ả luôn tự tin và cảm thấy mình đẹp hơn hẳn so với vẻ thù mị của Tịnh Vi. Nếu không phải lúc trước cha nhất quyết lấy lý do con vợ cả đem Tịnh Vi gả cho Hách Liên đại thiếu, thì bây giờ ngồi bên cạnh Đại thiếu là ả rồi. Nếu ả chưa từng gặp Hách Liên Tĩnh Phong thì không sao, nhưng hôm đó ở đại sảnh phủ Tư lệnh Giang Nam vừa thấy Hách Liên Tĩnh Phong anh tuấn hiên ngang, dáng vẻ bất phàm, bên cạnh ả chẳng sánh ai bằng, không khỏi hối hận. Biết sớm vậy hồi trước ả khóc lóc hù dọa với cha. Tuy nhiên chẳng nhằm nhò gì, với nhan sắc và mưu mô của ả thì còn khối dịp, đặc biệt lần này hẳn đồng ý để ả tới miền Bắc, ả sẽ tự sáng tạo cơ hội.

Khi bữa ăn kết thúc, người hầu mang trà lên. Tịnh Tường kéo đề tài nói chuyện phiếm cùng Hách Liên Tĩnh Phong, Tịnh Vi không xen mồm, chỉ ngồi bên cạnh lắng nghe. Hách Liên Tĩnh Phong như bất an, liên tục nhìn phía Tịnh Vi. Thực sự hẳn không có bất kì điều gì để tán gẫu với Tịnh Tường, chỉ hỏi dăm ba câu đáp một câu. Bây giờ hẳn thực hối hận vì đã đồng ý cho cô ả tới miền Bắc. Đối ý đồ và biểu hiện của ả, sao hẳn lại không rõ? Chẳng qua lúc đó tức giận chuyện Tịnh Vi cùng Tiêu Dương, nay sau cơn mưa trời lại sáng, hẳn và Tịnh Vi hòa hảo như ban đầu, ước từng phút từng giây quần bên cạnh nàng.

Vả lại buổi chiều, sau khi hẳn tỏ rõ tâm sự với Tịnh Vi, dẫu Tịnh Vi không trả lời nhưng vừa rồi thở gấp lúc ân ái, rên rỉ khi cao trào, nàng thả thả ngâm nga gọi tên hẳn đã khiến hẳn mừng rỡ như điên dại, mất hết cả tự chủ. Tính nàng vốn rụt rè e thẹn, chắc lần này là đáp trả lớn nhất với hẳn.

Thật vất vả chịu đựng thêm lát nữa, Hách Liên Tĩnh Phong mới nói: “Tịnh Tường, đã trễ rồi, em lần đầu đến miền Bắc nhớ nghỉ ngơi nhiều cho đủ sức khỏe đi du ngoạn.” Tịnh Tường nghe hẳn nói thế, ả ngược ngùng đành cáo lui về ghế của mình.

Tịnh Vi thấy không đành lòng, nói: “Sao anh cứ như đuổi khách vậy?”

Hách Liên Tĩnh Phong ôm lấy nàng, đáp: “Anh thấy có hai chúng ta ở đây đèn đã đủ sáng.”[1] Lòng Tịnh Vi mềm mại như hóa thành vũng nước. Nào là Tịnh Tường, nào là Lâm tiểu thư, bất kể thứ gì đều thoáng qua tựa mây khói.

Ngọn đèn óng ánh lúc ẩn lúc hiện hết nơi hoang vu, soi vào hai người đang ôm nhau, đôi bóng ấy quần quít như dây leo, loáng thoáng chiếu ngược vào cửa kính, như mộng lung lại thực rõ ràng, như mãi mãi vướng vít nhau đến cả cuộc đời...

[1]Ý của cậu Phong là cái ả Tịnh Tường kia làm kì đà cản mũi chỗ vợ chồng người ta ôm ấp.

15. Chương 15: Sáng Sáng Chiều Chiều.

Ánh dương xuyên qua cửa kính tàu hỏa từng chút một chiếu vào, nhưng không chui lọt tấm màn thật dày bên trong, do đó toàn bộ toa tàu vẫn chìm vào âm trầm giống thời kì sơ khai, mọi thứ bị vây trong mù mịt.

Hách Liên Tĩnh Phong thức giấc, thấy nàng cuộn người rúc vào ngực mình, chân mày giãn ra, khóe môi cong cong như thể đang trong cơn mộng đẹp. Vài sợi tóc bám nhẹ trên trán, bị hơi thở như hương lan của nàng thổi khẽ lung lay. Lòng hẳn thật ngọt ngào, cứ ngỡ cảnh tượng này là mơ. Nhớ đêm hè thuở ấu thơ, khi mẹ bế hẳn hóng mát trong vườn, mỗi khi sao băng xẹt qua, mẹ kêu hẳn cầu một điều ước, bảo rằng

sao bằng sẽ giúp hần toại nguyện. Có thể sau khi mẹ qua đời, cha đưa hần xuất ngoại, hần tin rằng thực ra cầu điều ước chỉ là gửi gắm, tám chín phần không thể thực hiện. Nhưng bây giờ hần tin, lại muốn ước nguyện, nguyện giờ phút này tồn tại lâu thật lâu.

Hần bỗng nhớ câu thơ: ‘Hai tình ví phỏng lâu dài. Đâu cần chi mai mai tới tới.’[1] Trước kia đọc nó, hần cảm thấy khá có lí, nam nhi chí tại bốn phương, há lại để tình yêu nam nữ bó buộc? Nhưng bây giờ hần lại chế giễu, nếu thực sự yêu một người, sao có thể chẳng mong được cùng nàng sớm tối bên nhau? Hần còn muốn mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi năm, không, phải là giờ giờ phút phút được gần Tịnh Vi. Hai má nàng ửng đỏ, như đóa hải đường ngày xuân. Hần ngất say đắm, lòng có chút mờ mịt, vì sao bên cạnh trăm hồng nghìn tía, hần động tâm chỉ với mình nàng. Đến giờ hần vẫn còn có thể nhớ ngày đầu trông thấy nàng, nàng mặc áo xanh váy đen, để mặt mộc, như một nữ sinh. Khoảng khắc ấy hần nhận ra rằng, đó là sự thánh thiện vô cùng, như mai trong tuyết, đầy lùi mọi nhan sắc trần tục.

Chỉ một lần chạm mặt ngắn ngủi, hần đã đồng ý hôn sự do cha sắp đặt. Sau khi thành thân, nàng luôn nhu hòa coi hần như bao kẻ khác. Đối với hần cười dịu dàng, đối với người khác cũng thế. Xưa nay hần luôn tự tin vào diện mạo và gia thế vượt trội của mình. Từ khi hần du học trở về đã thành nhân vật trung tâm của những yến tiệc, rất nhiều thực nữ danh môn tưởng hần là tên ngốc, dùng hết mưu mô thủ đoạn để làm quen, trối buộc hần. Vậy mà nàng dường như không thấy, chẳng hỏi han đến hành tung của hần. Ban đầu hần cứ ngỡ nàng ‘lạt mềm buộc chặt’[2], càng về sau mới biết nàng chỉ đơn giản là không cần. Nàng cứ như thế, khiến người ta vừa yêu lại vừa hận, vừa tức lại vừa thương.

Hần bỗng dưng bật cười, lấy tay捏捏 chóp mũi mềm của nàng, vừa thì thầm lại vừa như trêu chọc, kêu: “Kẻ lừa đảo, dậy nào!” Nàng ngủ mê mịch, mơ màng nghe hần gọi, nàng khẽ ‘um’ một tiếng rồi hơi cựa quậy nhưng mắt nhắm tịt. Động tác ấy cực kì quyến rũ, giống con mèo lười. Cuối cùng hần đành bỏ cuộc, chỉ vụng trộm khẽ hôn nàng vài cái.

Đám người Trương Lập thay phiên bảo vệ, thấy Hách Liên Tĩnh Phong mở cửa bước ra, tinh thần sáng khoái, vội hỏi: “Đại thiếu, có thể dọn điểm tâm chưa ạ?”

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn thái dương ngoài cửa sổ, trời đã gần trưa, khoe môi giương cao, đáp: “Khỏi, cậu kêu người làm một ít thức ăn thiếu phu nhân thích đi.” Trương Lập vội sai người đi làm.

Sau khi Trương Lập báo cáo xong một số việc vặt, Hách Liên Tĩnh Phong mới về phòng. Tịnh Vi đã thức, đang ngồi trên ghế chải mái tóc đen. Hần bắt giắc mỉm cười, bước tới cầm chiếc lược trong tay nàng, giúp nàng chải từng lọn tóc. Hôm nay tắm rèm tơ được kéo ra, ánh dương đưa từng hạt nắng tiến vào, chiếu lên hai người như mạ vàng. Hần cúi đầu cười, nói: “Ngày xưa có người vẽ chân mày cho phu nhân của mình mà lưu danh thiên cổ, không biết bây giờ anh chải tóc cho em, có làm trò cười cho thiên hạ?”

Nếu người khác biết Hách Liên đại thiếu luôn kiêu ngạo chải tóc giúp vợ, hần sẽ khó tin. Tịnh Vi bật cười khúc khích, sống mắt long lanh, cắn môi hờn dỗi liếc hần một cái, như tức tối, như tranh cãi, như mỉm cười, khiến cảnh sắc bỗng nhiên tối sầm. Ánh mắt của nàng vốn trong veo, giờ dưới ánh mặt trời càng thêm trong suốt như nước hồ thu.

Hách Liên Tĩnh Phong chưa từng thấy biểu cảm của nàng như thế, vừa tinh nghịch vừa nhu mì, quả thực muốn cướp hồn của hần. Lòng hần không khỏi rung động, tay trở nên mềm mại hơn. Tuy rằng cửa đóng kín nhưng tiếng động cơ tàu liên tục hú ầm ầm, bây giờ hai người im lặng không một lời nói, mà vẫn nghe tiếng tim đập lẫn nhau. Ngoài kia cảnh vào cuối thu, từng hàng thông cao thấp xanh thẫm càng thêm cần cỗi, các cây ăn quả lá đã khô phân nửa, gió lùa tới nghe xào xạc. Khi gió qua đi, khóm lá khô tung lên xung quanh như bay múa. Màu sắc lốm đốm như tấm thổ cẩm nhiều màu tươi sáng.

Hần từ từ chải mái tóc đen như lụa, những lọn tóc nằm trong tay hần, trơn mượt như tơ. Hần muốn giúp nàng cột một kiểu tóc, nhưng quả thật không đủ trình độ, kéo tới kéo lui cũng chẳng xong. Những sợi tóc không chịu nằm yên mà quật trên mặt hần, mùi thơm nhẹ nhàng quần quanh vầng trán, chóp mũi, bờ môi, lọt vào trái tim khiến hần càng ngứa ngáy. Khoe môi nàng loan ý cười, đưa tay cầm lược nhưng hần không cho. Hần cúi đầu thì thầm bên tai nàng như đứa bé làm nũng lại như đang thề: “Anh không tin mình làm không được.” Nàng lại cười như hoa.

Chẳng biết trải qua bao lâu, tựa chỉ một giây lại như mấy kiếp, cuối cùng hần cũng buộc được tóc nàng. Nàng cầm gương lên xem, lông lơ lửng vãi, chẳng ra hình thù. Hần chán nản nhưng sắc mặt như thường

nhìn nàng trong gương, nói: “Lần đầu thế là được rồi, mai mốt sẽ quen.” Không biết an ủi hần hay an ủi nàng.

Nàng từ bé tới lớn chưa buộc qua kiểu tóc này, quả nhiên khó coi. Nhưng lòng nàng lại ngọt như mật, ngọt đến phát ngán. Hách Liên Tĩnh Phong nhìn trái nhìn phải, nói: “Hình như thiếu thứ gì đó?” Hần đi tới chỗ đựng trang sức lục lợi nửa ngày cũng không vừa lòng, hần bất chợt nhìn mấy đóa phù dung xinh đẹp lác lác trên bàn, nói: “Mặc dù đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng chỉ là phù dung. Ở phương Tây chẳng sao, chứ trong nước còn kiêng kị lắm. Nếu em cài lên tóc, người ta nhầm em là Hoa kiều.” Dầu hần vô tâm, nhưng lòng nàng loáng thoáng cảm giác chẳng lành.

Bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, giọng Trương Lập vọng vào: “Đại thiếu, bữa trưa đã chuẩn bị xong.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Mang lên đây đi.”

Hỉ Thước và vài tên sai vật đẩy cửa tiến vào. Xưa nay Hỉ Thước luôn đi theo Tĩnh Vi như hình với bóng, nhưng nhiều ngày qua có mặt Hách Liên Tĩnh Phong, nên cô nàng ở bên ngoài hầu hạ, không tiện vào trong. Lúc này cô nàng hướng dẫn bọn sai vật bày xong các thứ, mới nhìn Tĩnh Vi một cái rồi không nhin được cười, tới gần Tĩnh Vi thì thầm: “Tiểu thư, sao hôm nay cột tóc kì vậy?”

Tĩnh Vi im lặng, quay đầu liếc Hách Liên Tĩnh Phong, thấy sắc mặt hần như thường nhưng không che được tia xấu hổ. Hỉ Thước đâu biết chuyện này, cười nói: “Tiểu thư, để em giúp chị cột lại.”

Tĩnh Vi nhìn Hách Liên Tĩnh Phong, thấy hần ngó nàng đắm đắm, đáy mắt sâu thăm thẳm như đang đợi câu trả lời thuyết phục. Nàng đứng lên, nói: “Ăn cơm trước đi.”

Hỉ Thước chưa từ bỏ ý định, nói: “Tiểu thư, ăn cơm xong em giúp chị cột tóc lại nhé.”

Sắc mặt Hách Liên Tĩnh Phong đã tái xanh, Tĩnh Vi thực không đành lòng để Hỉ Thước đánh vào miệng núi lửa. Nàng khẽ cười, đáp: “Thôi khỏi, ăn cơm xong chị sẽ đọc sách. Vả lại có cần ra ngoài gặp khách khứa gì đâu.” Không biết tại sao dạo này nàng dễ mệt mỏi, thích ngủ, thường ngủ sâu đến chiều.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng cũng tới sân ga. Khổng Gia Chung sớm đã sai người canh gác, so với lúc Tĩnh Vi về Giang Nam thì còn nhiều binh lính và tùy tùng hơn. Nàng được Hách Liên Tĩnh Phong nắm tay, kéo từng bước xuống tàu, khiến nàng sống dậy cả một thế hệ cảm giác. Ngày ấy nàng rời khỏi, mưa to rơi giàn giụa, hôm nay nàng trở lại vàng dương rọi khắp nơi. Bàn tay đang giữ lấy nàng, vừa ấm áp vừa mạnh mẽ, tựa hôm đó thành thân, hần dắt nàng xuyên qua vài dãy viện, vòng qua vài khu vườn, đưa nàng đến phòng hai người... Cẩn thận quan tâm như vậy, trân trọng ngàn vạn như vậy, giống cả cuộc đời này, hần với nàng sẽ mãi mãi như thế. Nàng nhớ rõ ngày mới tới, tuy nàng luôn hồ hững mà vẫn không đè nén nổi sự sợ hãi, sợ hãi hần, sợ hãi phải chào đón những điều nàng chưa từng biết. Thế nhưng hôm nay, hần đã nắm tay nàng!

Phủ Đốc quân vẫn như cũ. Kẻ hầu người hạ thấy nàng càng kính cẩn hơn. Nhưng thực ra hôm sau lúc Hỉ Thước giúp nàng rửa mặt chải đầu đã lú lo: “Tiểu thư, Nhị thiếu gia và Tứ thiếu gia đã bị Đại thiếu tổng ra nước ngoài rồi. Nhị di thái cũng đưa tới biệt viện. Tiểu thư này! Chị đang ở trong phủ nhưng hoàn toàn khác hần.”

Thì ra hần đưa hai kẻ phản loạn là Nhị thiếu và Tứ thiếu đi nước ngoài, việc này dĩ nhiên tốt hơn so với lưu lại miền Bắc. Thực sự những kẻ đảo chính thường chẳng có kết quả tốt đẹp. Hần làm được vậy, chứng tỏ hần rất có nhân tâm. Nếu hôm nay đổi ngược người thất thủ là hần... nàng đột ngột rung mình, nếu hôm nay là hần... Mấy ngày ở trên tàu, nàng dò hỏi nhưng hần chỉ miêu tả tóm tắt, cười nói: “Em mù tịt mấy việc này, biết làm chi? Ba thứ đó là chuyện của đàn ông.” Nàng ngại không hỏi thêm, giờ nghĩ tới, trừ kinh động thì mừng tượng cũng đủ hiểu.

Tại thời điểm xảy ra chiến sự căng thẳng, hần vẫn quyết đuổi nàng về Giang Nam, để nàng tránh khỏi cuộc đảo chính. Lòng nàng ề ảm, lệ muốn tuôn trào. Hần hiện giờ thương nàng như thế, yêu nàng như thế, yêu thương đến chẳng quản tới bản thân mình.

[1] Lương tình nhược thị cửu trường thời. Hựu khởi tại triều triều mộ mộ. Hai câu thơ của bài Thước Kiều Tiên của Tần Quan. Câu trên mình trích của dịch giả Nguyễn Xuân Tảo.

[2]Lạc mềm buộc chặt: Có nôm na như câu ‘bỏ con tép bắt con tôm’ của chúng ta không quý vị?

16. Chương 16: Nhuộm Hồng Giấc Mơ.

Từ lúc trở về, hấn bận rộn đến mức không thể xẻ làm đôi. Trong quân đội có vài việc cần phải chỉnh đốn, đặc biệt là phương diện phân bố nhân sự. Cũng may sau khi tóm gọn Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết, các thuộc hạ phục tùng càng nhiều. Lần này bố trí nhân sự đạt kết quả cao, hơn nữa hấn được hỗ trợ bởi một lực lượng thanh niên quan quân có thể lực, vì thế trong quân đội miền Bắc có luồng sinh khí mới.

Khổng Gia Chung đi tới, thấy Trương Lập đứng trước cửa, thấp giọng hỏi: “Trương tổng vệ, Đại thiếu chạy tới Giang Nam một chuyến, trở về thì tinh thần sảng khoái, có phải hòa hảo với thiếu phu nhân như ban đầu không?” Hiện giờ Khổng Gia Chung đã thăng chức làm tổng thư ký của Hách Liên Tĩnh Phong, còn Trương Lập tiếp nhận chức vụ cũ của y.

Trương Lập cười ‘hắc hắc’, nói: “Chào tổng thư kí Khổng.” Rồi nhỏ giọng thì thầm: “Ai biết! Ở trên tàu Đại thiếu chỉ rời khỏi ghế lô có một lần.” Hai người đều cười hiểu ý.

Trương Lập gõ cửa, giơ tay chào, nói: “Thưa Đại thiếu, tổng thư ký Khổng tới.” Sau đó đẩy cửa, mời Khổng Gia Chung vào.

Hách Liên Tĩnh Phong đang phê duyệt công văn, cũng không ngắt đầu. Khổng Gia Chung chào một cái, mới nói: “Đại thiếu, mọi chuyện ngài căn dặn đã làm xong! Phần Triệu Thiên Vũ và Tạ Ứng Khuê phải xử trí thế nào?” Từ khi hai người làm phản bị bắt vẫn còn nhốt trong tù, chờ Hách Liên Tĩnh Phong trở về xử lý. Thực ra muốn xử trí họ cũng khá khó khăn, bởi vì họ là lão tướng phò trợ lão Đốc quân, tục ngữ có câu ‘không có công lao cũng có khổ lao’. Một nhóm người trong quân đội hy vọng Hách Liên Tĩnh Phong có thể nương tay.

Hách Liên Tĩnh Phong buông công văn, ngược đầu liếc Khổng Gia Chung một cái, ngấm ngầm đầy sắc bén nhưng chỉ im lặng, rồi đưa tay lên giữa cổ làm cử chỉ cắt ngang. Khổng Gia Chung rung mình, đã biết phải xử trí ra sao. Bỗng nhiên Khổng Gia Chung sực nhớ tới một chuyện, lập tức nói: “Đại thiếu, tình báo miền Nam có tin gọi tới, nói đại soái Đoàn Tông Khang bệnh nặng, các con đã có hành động.”

Hách Liên Tĩnh Phong thả cây bút Parker trong tay, ra hiệu y cho nói tiếp, quả nhiên khá hứng thú đối với đề tài này. Đoàn Húc Nhân là con trưởng của Đoàn Tông Khang, mặc dù bắt tài nhưng là con vợ cả, nên trong quân đội miền Nam cũng có chút thế lực. Con thứ hai là Đoàn Húc Đức thực sự tài năng, lại cưới con gái rệu của Đốc quân Tăng Thái Hiến bầy tính Tây bộ, vì vậy được Tây bộ ủng hộ mạnh mẽ. Đại khái trong quân đội miền Nam chia thành hai thế lực, phần còn lại thuộc trung lập với trạng thái dè chừng. Hiện giờ Đoàn đại soái bệnh nặng, tương tự như miền Bắc, tranh giành quyền lực bắt đầu chính thức nổ ra.

Hách Liên Tĩnh Phong cười nhạt nói: “Rất hay! Miền Bắc đang chờ thời cơ này.”

Khổng Gia Chung cả kinh nói: “Đại thiếu, đừng nói ngài muốn...”

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn y, đáp: “Đúng vậy, ý tôi là thế! Vừa rồi tôi đi Giang Nam đã mật đàm với Giang tư lệnh rồi, ông ấy chấp nhận hỗ trợ lương thực và binh lực. Quân lính thì tôi không hiểm, nhưng có lương thực của ông ấy bảo đảm, sợ gì không tóm được Tây bộ?”

“Tây bộ?” Khổng Gia Chung ngạc nhiên.

“Đúng thế! Bây giờ chúng ta bắt đầu chuẩn bị bố trí, chờ đại soái qua đời, chúng ta phát binh ngay. Giang sơn ngàn dặm, chẳng nhẽ bảo tôi phải thỏa mãn tám tỉnh nhỏ nhỏ thôi sao?”

Tiếp tục bàn bạc mưu lược để trừ bị cho quân đội thêm lát nữa, trở về phủ đã sập tối. Vào đại sảnh, chỉ thấy Giang Tịnh Tường đơn đả ra đón, cười duyên dáng nói: “Anh rể, anh về rồi! Em đã chờ thật lâu!”

Hách Liên Tĩnh Phong thần nhiên hỏi: “Em gái có việc gì?”

Tịnh Tường chặc lưỡi: “Anh rể, chẳng phải anh hứa em đến miền Bắc thì giúp em đi du ngoạn sao? Em tới đây lâu rồi mà anh chẳng rảnh một ngày.”

Hách Liên Tĩnh Phong ngó bốn phía, không thấy Tịnh Vi, thuận miệng nói: “Tôi sắp xếp một chiếc xe và phái vài tùy tùng cho em, em thích ngắm cảnh chỗ nào thì đi.”

Tịnh Tường ôm cánh tay hắn lắc liên tục, nũng nịu nói: “Không được! Nhất định anh rể phải đi cùng em.”

Hách Liên Tĩnh Phong đã mất kiên nhẫn, âm thầm rút tay ra, hỏi thím Vương đang đứng một bên: “Thiếu phu nhân đâu?”

Thím Vương trả lời: “Thiếu phu nhân còn nghỉ ngơi.”

Hách Liên Tĩnh Phong ngược nhìn sắc trời đã gần tối hẳn, thế mà Tịnh Vi đến giờ vẫn ngủ, hỏi vợ: “Thiếu phu nhân bệnh à? Có đi mời bác sĩ chưa?”

Thím Vương thấy hắn sốt ruột, nhanh nhẩu đáp: “Hình như thiếu phu nhân không khỏe. Dừng xong bữa trưa, cô ấy cảm thấy mệt nên đi nằm tới giờ chưa dậy.”

Hách Liên Tĩnh Phong nghe xong mới hơi yên tâm, lơ lơ ỏ Tịnh Tường, phóng nhanh lên lầu. Tịnh Tường ở đại sảnh tức giận nhưng đành bất lực.

Thực sự nàng ngủ đã lâu, cảm thấy nửa mê nửa tỉnh, cả người mệt mỏi không muốn đứng dậy. Hắn đẩy cửa vào thấy rèm cửa buông thõng, khắp phòng tối om. Hắn sợ đánh thức nàng, chỉ rón rén nhẹ nhàng đi tới. Phủ tay lên trán nàng, nhiệt độ vẫn bình thường. Lúc này nàng mới tỉnh, từ từ mở mắt, mơ màng nhìn hắn. Hồi lâu mới kịp phản ứng, hắn đã về.

Hách Liên Tĩnh Phong ngồi xuống, dựa lưng vào thành giường bằng đồng, hỏi: “Làm em thức giấc hả?”

Tịnh Vi lắc đầu, dịu dàng đáp: “Sao hôm nay anh về sớm vậy?”

Hách Liên Tĩnh Phong nhéo chóp mũi nàng, hỏi: “Sao thế? Trách anh mấy ngày nay không ở bên em à?”

Tịnh Vi đỏ mặt, nàng đâu có ý này! Hách Liên Tĩnh Phong rất thích dáng vẻ mất tự nhiên của nàng, cười: “Thực sự trách anh?”

Tịnh Vi bị hắn trêu đùa không khỏi phì cười, nhẹ nhàng nói: “Không có.”

Hách Liên Tĩnh Phong lại sờ trán nàng, hỏi: “Em không khỏe?”

Nàng lười biếng cựa quậy, đáp: “Đâu có, em khỏe mà.” Dạo này không biết tại sao, cả người đều mệt mỏi, nhúc nhích một chút cũng chẳng muốn.

Hách Liên Tĩnh Phong nói khẽ: “Để anh kêu người mời bác sĩ lại khám.”

Tịnh Vi nói: “Em thật sự khỏe mà!” Nàng vui đầu vào gối, giọng nhỏ xíu như ngưng ngừng như nũng nịu: “Em chỉ thêm ngủ thôi.”

Sự thật giản đơn như vậy khiến người ta yêu thương, ước gì được đặt trong lòng bàn tay. Hách Liên Tĩnh Phong cứng họng, cười nói: “Được, được! Chỉ cần em thích! Nếu em khỏe thì anh khỏi gọi bác sĩ.”

Đương nói chuyện, Hỉ Thước tới mời dùng bữa. Cơm tối kiểu Tây do đầu bếp nấu theo sở thích của hai người. Thông thường bữa trưa là cơm kiểu Trung, dựa theo khẩu vị của Tịnh Vi, kết hợp hương vị giữa hai miền Giang Nam và đất Bắc. Bữa tối có cả kiểu Tây và Trung. Tên sai vặt bưng thức ăn lên, có bát tét xối nước sốt thơm ngon. Trước nay Tịnh Vi rất ưa thích, không thấy ngấy, lúc này vừa nhìn, chỉ cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, nàng lấy tay che miệng, ngăn không được đánh nấc.

Hách Liên Tĩnh Phong đứng dậy, vỗ lưng nàng, la lên: “Em sao thế? Có phải tay nghề đầu bếp nấu tệ không? Để anh đuổi hắn đi.” Đầu bếp phủ Đốc quân là số một số hai miền Bắc, sao lại tay nghề dở tệ?

Tịnh Vi xoa ngực, vất vả mời ngừng được, nói: “Không có việc gì, chẳng qua em cảm thấy rất ngán. Gọi người làm đồ ăn nhẹ cho em thôi.” Người hầu vội đi xuống phân phó. Một lát sau, nhà bếp đã đưa lên cháo loãng kiểu Giang Nam.

Hách Liên Tĩnh Phong tự mình bưng bát dứt vài miếng. Nhắc tới cũng kỳ, ăn vài miếng cháo thế mà chẳng buồn nôn. Tịnh Vi thấy kẻ hầu người hạ đứng đó, hơi ngưng, vội cầm bát cháo trong tay hắn, nói: “Để em tự làm.”

Hách Liên Tĩnh Phong thấy nàng ỉn cũng không giành việc, ngồi xuống bắt đầu ăn. Vừa ăn vừa nhìn nàng nhú mày.

Ngày thứ hai cũng thế, luôn âm ỷ buồn nôn, liên tục muốn nôn. Đáy lòng nàng lơ mơ biết chuyện gì, hơi bối rối, cũng chẳng biết có nên gọi bác sĩ hay không. Hỉ Thước lại khác, cô nàng hét lên: “Tiểu thư của tôi ơi, gần đây chị làm sao vậy? Em chăm sóc chị lâu như thế, chưa từng thấy tình trạng này.” Cô nàng không rành thể sự, dĩ nhiên không thể hiểu được. Sau đó, Hỉ Thước bất chấp nàng đồng ý hay phản đối, gọi người mời bác sĩ.

Bác sĩ Ngô là bác sĩ gia đình Đốc quân, du học từ Anh trở về, chỉ khám sơ qua nhưng hỏi nhiều vấn đề. Bây giờ mới cười, nói: “Chúc mừng thiếu phu nhân, cô có thai đã hơn một tháng rồi!”

Hỉ Thước ngây người, miệng mở tròn nửa ngày không khép. Vì là cơ thể mình nên Tịnh Vi đã có dự cảm, giờ được xác định vẫn rất vui mừng, cười nói: “Cảm ơn anh, bác sĩ Ngô.” Nụ cười kia như hoa nở rộ, khiến bác sĩ Ngô không dám nhìn thẳng, cáo từ ra về.

Rốt cuộc Hỉ Thước đã lấy lại phản ứng, cười lớn: “Tiểu thư, chúc mừng, xin chúc mừng chị! Em cũng theo chị ‘nước lên thuyền lên’ nhé, ha ha.”

Nha đầu này chỉ sợ mọi người không biết chuyện quan trọng của nàng. Tịnh Vi cười trách cứ, hỏi: “Nước cái gì, thuyền cái gì?”

Hỉ Thước hớn hỏ nói: “Tiểu thư, chị thèm ăn gì?”

Tịnh Vi vẫn liên tục buồn nôn, mất hết khẩu vị, chỉ đáp: “Chẳng muốn ăn gì cả.”

Hỉ Thước không kêu nàng ngủ tiếp, chỉ nói: “Vậy chị thèm ăn gì, dặn em là xong.”

Tịnh Vi nằm nửa ngày, thật sự thấy nhàm chán, bỗng nhớ đến mấy cuốn sách Sơ Hương tặng, liền gọi Hỉ Thước đi lấy. Đây là nguyên một bộ sách gỏi mua từ nước ngoài. Sau khi trở về, nàng cũng chưa xem qua, giờ nhớ tới nên muốn đọc. Hỉ Thước rất nhanh đã mang tới.

Nàng lật lung tung vài trang như trò tiêu khiển. Tâm tư mất tập trung, bỗng bàn tay vô tình lướt qua... chỉ thấy từ trang sách rớt xuống một tấm ảnh. Nàng nhặt lên nhìn, hóa ra là ảnh chụp đi chơi hồi trước cùng Sơ Hương và Tiêu Dương. Nét mặt ba người tươi cười như hoa, lúc ấy thật vui vẻ. Chẳng biết có phải... Sơ Hương cố ý bỏ vào không, nhưng nhìn thấy nó, nhớ tới thuở trước cảm thấy rất vui. Đang ngắm thì nghe tiếng mở cửa, nàng ngước lên, không ngờ là Hách Liên Tĩnh Phong.

Từ sau ngày trên tàu hắt gọi nàng là ‘kẻ lừa đảo’, nàng biết hẳn luôn để tâm chuyện nàng cùng Tiêu Dương, dẫu rằng nàng và Tiêu Dương hoàn toàn trong sáng, chẳng một chút mờ ám. Nhưng tình huống hiện tại có vẻ nhạy cảm, nàng hết hồn đem tấm ảnh nhét tứ tung vào quyển sách.

Bác sĩ Ngô là bác sĩ gia đình của phủ Đốc quân, vừa rời khỏi phủ đã lập tức gọi điện thoại chúc mừng Đại thiếu. Hách Liên Tĩnh Phong đang trong văn phòng, nghe cú điện thoại đã mất cả tự chủ, thiếu chút nữa nhảy dựng lên hét lớn, vui mừng khôn tả. May mắn đám người hầu và các thuộc cấp đều ở bên ngoài, nếu không e rằng hắn đã trở thành trò cười. Hắn vội vàng gọi Trương Lập chuẩn bị xe về phủ.

Hắn thấy nàng bối rối gấp cuốn sách, cũng không để ý. Lòng hắn quá vui mừng, làm sao còn tâm tư để phân tích? Tịnh Vy thấy mặt hắn tràn ý cười, toàn thân phấn khởi. Nàng có chút thẹn thùng, không biết nên nói chuyện mình có thai ra sao. Hắn vừa tiến đến đã lập tức ôm chặt lấy nàng vừa vội vã buông nhẹ. Hắn thực sự mong chờ chính miệng nàng nói ra.

Nàng cân nhắc hồi lâu, cũng chẳng biết làm sao để mở miệng. Hắn cười, bảo: “Anh đưa em lên giường nằm, đừng đọc sách nữa, nghỉ ngơi cho khỏe.” Nói xong, nhẹ nhàng bế nàng. Hắn phủ kín chăn cho nàng, nói: “Ngủ một giấc đi, đừng căng thẳng.”

Nàng vốn không mệt nhưng dạo này thích ngủ, người mới vừa chạm gối đã thiếp đi. Trong lúc mơ màng, nàng nghe thấy hắn khe khẽ hát bài hát tiếng Anh, những ca từ gì đấy, nghe không rõ.

17. Chương 17: Cột Khói Giang Đông.

Đến lúc tỉnh dậy màn đêm đã bao trùm, hắn nằm nghiêng trên giường dịu dàng nhìn nàng, nơi nào đó trên mặt là một vùng biển sâu thăm thẳm, chớp nháy liên tục. Tim nàng dâng lên niềm yêu thương khôn tả.

Nàng mỉm cười điệu hiền, nụ cười mang theo sự ấm áp rung động. Loại điệu hiền ấy hần đã từng thấy, giống mẹ trước đây lễ phật Quan Âm, gương mặt từ ái và ôn nhu.

Nàng chậm chậm dời tay qua nắm lấy bàn tay vững chãi của hần, tay nàng mềm như không xương khiến hần ngỡ là ảo giác. Nàng từ từ đưa tay hần đặt lên bụng mình, cách lần áo ngủ mỏng, vẫn có thể cảm nhận rõ thân nhiệt nóng ấm của hần. Hách Liên Tĩnh Phong hiểu ý nàng, biết trong cái cơ thể mảnh khảnh kia đang thai nghén máu mủ của hai người, đó là con của hần và nàng. Hần không biết hình dung ra sao cái cảm giác khi biết tin này, nàng có con với hần, máu huyết của nàng cùng hần dung hợp làm một, như vậy hần và nàng sẽ quần quít đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn đến sáng ngang cùng trời đất, mãi mãi đến sông cạn đá mòn.

Nàng hơi nghiêng nhẹ đầu, không dám nhìn thẳng mắt hần, thì thầm: “Em có thai.” Giọng nói ấy như tiếng trên thiên đường xa xôi vọng tới.

Hần khẽ mỉm cười, bàn tay dịu dàng chậm chậm mang theo muôn vàn yêu thương và trân trọng vuốt ve. Hồi lâu sau vẫn thấy hần im lìm, lòng nàng bất an liền ngược hỏi: “Anh không vui sao?”

Chỉ thấy đầu mày đuôi mắt hần đều chứa nụ cười say đắm, dáng vẻ sung sướng, khoe môi giương cao. Hần nhéo chớp mũi nàng, cười ha hả đáp: “Sao anh lại không vui? Anh rất vui, rất hạnh phúc.” Dứt lời liền ôm nàng thật chặt, cúi đầu nói: “Anh đang làm việc thì biết tin. Anh sướng đến mức nhảy dựng lên, may mà bọn Trương Lập đều ở bên ngoài...” Thấy nàng muốn cười, hần hơi ngượng liền giả vờ gắt gỏng: “Ai cho em cười.”

Nàng nghe giọng đe dọa của hần, khó có dịp thấy hần bị ngượng, càng thêm khó nhịn cười... Mặc dầu miệng hần nói thế nhưng trên mặt tươi như hoa. Hai người cứ anh nhìn em, em nhìn anh, dù im lặng vẫn cảm nhận được sự nồng nàn và hạnh phúc, giống như mùa xuân, trăm hoa đua nở.

Hôm sau, khắp phủ đều hay tin Tĩnh Vi mang thai. Tứ di thái, Lục di thái, Thất di thái và cả Bát di thái đều tự mình đến hỏi han. Từ ngày Hách Liên Tĩnh Phong cầm quyền, các di thái thái thấy Tĩnh Vi thì càng khách sáo cả nể hơn xưa. Giờ Tĩnh Vi lại mang thai, biết địa vị của nàng dưới một người mà trên vạn người, khó bề lay chuyển. Vì thế ai nấy cũng mang tổ yến, cầm thuốc bổ biểu tặng. Lục di thái là người cực kì thông minh, vừa tới đã kéo tay Tĩnh Vi, nhìn ngang liếc dọc, nói: “Thiếu phu nhân, chúc mừng, chúc mừng nhé! Xem tướng này của cô, đây chắc chắn là con trai.”

Tứ di thái cũng liên tục gật đầu, cười bảo: “Thực ra trai hay gái đều tốt cả, Đại thiếu cũng sẽ nâng trong lòng bàn tay. Đại thiếu và cô còn trẻ, nhất định ba năm sinh hai đứa. Con cái càng nhiều càng có phước!”

Thất di thái vẫn với dáng vẻ đáng thương, nhưng rất hưng phấn nói: “Thật là một chuyện đáng vui mừng, cảm ơn Bồ Tát phù hộ.”

Tứ di thái lại nói thêm: “Nếu lão Đốc quân còn sống, chắc vui đến bất tỉnh. Đây là cháu đích tôn đấy!”

Tĩnh Vi chỉ cười. Bình thường lúc gặp các di nương, bọn họ đều khách sáo như người ngoài, nên nàng ít giao thiệp. Hôm nay không biết tại sao, dẫu các bà nói toàn chuyện tầm phào, nàng nghe cũng thật thư thái. Bát di thái tới trễ nhất, vào phòng cũng mỉm cười chúc mừng nàng. Hỉ Thước mang ghế dựa, mời nàng ta ngồi. Từ sau câu chuyện đó, nàng ta trở thành người thân thiết nhất trong số các di thái thái với Tĩnh Vi. Bát di thái nói: “Thiếu phu nhân, con người cô như thế, bụng dạ cô như thế, rất xứng đáng được hưởng vinh hoa phú quý. Thấy cô và Đại thiếu vợ chồng ân ái, lòng tôi vui thay cô.”

Tĩnh Vi nhìn vẻ xinh đẹp của Bát di thái, tự dưng lại trở thành bậc trưởng bối của nàng, nếu vô tình đi trên đường, người ta chắc chắn nghĩ bọn họ là chị em. Lòng nàng hiểu Bát di thái xiết bao khổ đau, hơn nữa chuyện của Hách Liên Tĩnh Triết cũng khiến nàng có chút đồng cảm. Giờ nghe nàng ta nói vậy, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Bát di nương, Người không tính gì cho tương lai sao?”

Bát di thái cười khổ, đáp: “Tôi còn tương lai gì đây? Cũng chỉ đành chờ chết trong phủ Đốc quân thôi.”

Tĩnh Vi an ủi: “Bát di nương, Người còn trẻ, sao lại nghĩ tiêu cực thế?”

Bát di thái nở nụ cười méo xệch, thở dài trả lời: “Cho dù có ý tưởng, cũng không thể rời khỏi phủ Đốc quân.”

Tịnh Vi giật mình: “Rời khỏi phủ Đốc quân à? Đúng! Bên ngoài thế giới bao la, trước kia lúc tôi còn đi học, thầy giáo nói thế giới bên ngoài tựa thế nọ, giống thế kia, nhưng tôi lại như ở trong đáy giếng, chẳng bước ra ngoài.” Nàng nhìn Bát di thái hồi lâu, nói tiếp: “Bát di nương, nếu Người có ý muốn rời khỏi phủ Đốc quân, tôi sẽ giúp Người.”

Bát di thái buồn bã, đáp: “Tôi chỉ muốn trở lại cuộc sống trong làng ngày trước, sống bình yên cả đời.” Có thể về nhìn nơi chôn nhau cắt rốn, có lẽ được gặp các chị em xưa kia, bạn bè xưa kia... Ngay cả khi không gặp, cũng có thể chăm sóc mồ mả cha mẹ, trọn phần đạo hiếu. Nàng ngược nhìn ngoài cửa sổ, hoa viên cảnh sắc tao nhã, nhà cửa trắng lẹ, nàng ở đây sinh hoạt vài năm nhưng chưa từng thuộc về nơi này.

Bát di thái thở dài nói tiếp: “Thiếu phu nhân, tôi khác hẳn với cô. Cô thuộc về nơi này, thuộc về phủ Đốc quân, thuộc về cuộc sống vương giả. Tôi thì không, cuộc sống từ lúc sinh ra tới khi trưởng thành của tôi đều khác hẳn nơi đây. Tôi muốn rời đi, từ sau chuyện đó, tôi thực sự chẳng còn mặt mũi để lưu lại, nhưng chắc chắn Đại thiếu sẽ không đồng ý. Dù nói gì thì tôi cũng là vợ lẽ của lão Đốc quân, nếu cứ vậy mà đi, người ngoài sẽ đàm tiếu.”

Tịnh Vi biết nếu Bát di thái cứ cô đơn sống trong phủ suốt quãng đời còn lại, thật quá đau khổ. Nàng tuy có lòng nhưng lực bất tòng tâm, đành đổi đề tài: “Thất di nương bị bệnh gì, sao mãi không thấy khỏi?”

Bát di thái lại thở dài, đáp: “Thất phu nhân cũng là người vô phúc. Chị ấy mang bệnh này, nếu gia đình bình thường sao có thể chịu đựng đến nay.” Hai người hàn huyên hồi lâu, Bát di thái thấy sắc mặt Tịnh Vi hơi mệt mỏi, biết bây giờ nàng cần nghỉ ngơi nhiều, liền cáo từ ra về.

Hách Liên Tĩnh Phong về nhà sớm đúng lúc thím Vương đang cầm bát thuốc bỏ đi lên. Hách Liên Tĩnh Phong cởi quần phục, giữ nguyên áo sơ mi rồi khoác thêm chiếc áo len kiểu Âu-lê, hần hiếm khi ăn mặc kiểu này, trông hết sức tao nhã lịch lãm. Hần cầm lấy bát thuốc trong tay thím Vương, nói: “Mọi người ra ngoài hầu hạ đi.” Hỉ Thước và thím Vương đẩy cửa bước ra.

Hần nhẹ nhàng thổi nguội rồi mới đưa tới gần miệng nàng, ý bảo nàng uống, hỏi: “Hôm nay em nghỉ ngơi thế nào? Đừng để mệt nhọc.” Cử chỉ rất dịu dàng, từ sau ngày mớm quả nho trên tàu, hần có vẻ thích đứt nàng ăn, phớt lờ kẻ hầu người hạ bên cạnh. Dù hần tỉnh bơ nhưng nàng da mặt mỏng, ngược lại rất xấu hổ. Nàng nuốt xuống một ngụm, mới có khoảng trống đáp lời: “Suốt ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, mệt gì chứ?” Ngữ điệu du dương say lòng người.

Hần khẽ cười, nói: “Bây giờ khác trước, em đang nuôi hai người.” Nói xong lại đưa thìa tới. Trong chớp mắt nàng nổi chút ghen tị, chẳng biết hần quan tâm nàng nhiều hơn hay để ý đứa bé trong bụng nhiều hơn?

Ngoài cửa bỗng nghe tiếng Hỉ Thước vang lên: “Đại thiếu, tiểu thư, Thất tiểu thư tới.”

Câu chuyện chưa chấm dứt thì Hách Liên Tĩnh Kỳ cười toe toét đẩy cửa nhào vô, ngọt ngào nói: “Anh cả, chị dâu, xin chúc mừng, xin chúc mừng! Nghe nói em sắp làm cô rồi!”

Hách Liên Tĩnh Phong cười, hỏi: “Em tan học rồi?”

Tĩnh Kỳ cười, đáp: “Vâng! Em vừa về thì nghe Cúc Lan báo chuyện của chị dâu, em chưa kịp cất sách vở đã chạy thẳng tới đây gặp chị dâu và cháu.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Vậy mới không uống phí công anh và chị dâu thương yêu em.” Vừa nói đến đây, tiếng Trương Lập ngoài cửa vọng vào: “Thưa Đại thiếu, tổng thư kí Khổng có điện báo.”

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn phía Tĩnh Kỳ, bảo: “Em ngồi tâm sự với chị dâu nhé.” Lại xoay qua Tịnh Vi nói: “Anh đi một lát sẽ về.” Rồi ra ngoài.

Bấy giờ Tịnh Vi mới rảnh rang quan sát Tĩnh Kỳ, áo hồng ôm tay, khoác thêm áo choàng, phối hợp với váy đen, mái tóc ngắn được tóm gọn bằng chiếc băng đô màu hồng đào, xinh đẹp thanh tú, vẻ mặt sáng chói, đôi mắt long lanh. Mới mấy ngày không gặp, mà cô nàng như đã trưởng thành. Nàng khẽ cười, nói: “Tĩnh Kỳ của chúng ta ngày càng đẹp hơn rồi.”

Tĩnh Kỳ e lệ, nói: “Chị dâu dám trêu em! Em chả thèm để ý chị nữa.” Dù cứng miệng nhưng cô nàng lại sản đến mép giường, líu lo: “Thấy bộ dạng vui sướng của anh cả, thực chịu hết nổi! Chị dâu, anh cả của em trước kia chẳng mấy khi cười như thế. Mà dù anh ấy có cười cũng lạnh lẽo lắm, nên người trong phủ

gặp anh ấy rất sợ sệt.” Cô nàng lại tiếp tục bổ sung: “Không biết đứa bé sau này giống ai? Em ấy à, em tình nguyện bé giống chị, vừa xinh đẹp vừa tốt bụng. Anh cả của em á, thâm sâu khó dò, chẳng ai dám làm nũng.” Tịnh Vy cười, lòng bắt đầu mơ hồ, dường như muốn vẽ ra chân dung đứa trẻ.

Tĩnh Kỳ khẽ mỉm cười, vẻ mặt như đang mơ mộng. Lát sau cô nàng thì thầm: “Chị dâu, em có chuyện muốn hỏi...” Ngập ngừng thật lâu rồi mới từ từ nói: “Nếu chị không gặp anh cả, chị có nhớ anh ấy không? Có phải trông thấy anh ấy lại chẳng dám nhìn?” Vẻ mặt ngẩn ngơ, như đang cười lại như buồn bã.

Tĩnh Vi ngỡ ngàng một lát mới phản ứng kịp, hóa ra Tĩnh Kỳ đã thật sự trưởng thành. Nàng hồi tưởng lại khoảng thời gian một tháng khi quay về Giang Nam, nàng thực sự đã nhớ Hách Liên Tĩnh Phong giống vậy, ngày nhớ đêm mong, thậm chí lúc ngủ cũng không ngon. Nàng cười nhẹ, hỏi: “Sao tự dưng em hỏi chị chuyện này? Em có tâm sự hả?”

Mặt Tĩnh Kỳ lập tức đỏ ửng, lắc đầu liên tục, đáp: “Đâu có, đâu có, chẳng có tâm sự gì cả.” Cử chỉ giấu đầu hở đuôi.

Tĩnh Vi thấy cô nàng chối nguây nguẩy, cũng không tra gạn thêm, chỉ nói: “Có một số việc, một số thứ, nên dựa vào duyên phận.” Chẳng biết Tĩnh Kỳ có hiểu hay không. Tĩnh Kỳ là con gái của lão Đốc quân, còn là em gái ruột của Đốc quân đương nhiệm Hách Liên Tĩnh Phong, là thiếu nữ chưa chồng đắt giá nhất đất Bắc. Biểu cảm của cô nàng lần này, chắc đã có ý trung nhân. Nhưng địa vị và thân phận của cô nàng, rất khó có thể tự chủ. Nàng âm thầm lo lắng, chỉ hy vọng Tĩnh Kỳ có thể mãi mãi vui vẻ, đừng vướng vào đau buồn. Một cô gái tốt giống Tĩnh Kỳ, từ nhỏ đã bị tổn thương và cũng được người ta yêu thương.

18. Chương 18: Ngày Ngã Về Chiều.

Hách Liên Tĩnh Phong nhận điện thoại trong tay Bàn Đình Lực, hỏi: “Có chuyện gì?”

Tiếng Khổng Gia Chung truyền đến: “Đại thiếu, miền Nam vừa gửi tin tình báo tối, nói đại soái Đoàn Tông Khang không xong, chắc khó vượt nổi hai ngày.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Cử người theo dõi sát sao, có tin gì lập tức báo ngay.” Nếu Đoàn đại soái qua đời, miền Nam chắc chắn sẽ lâm vào cuộc đấu tranh quyền, thực lực sẽ tụt giảm. Hắn đã bố trí và đang chờ đợi một cục diện như vậy. Khổng Gia Chung tuân lệnh, sau đó cúp điện thoại.

Hắn là người tham vọng nhưng hiện giờ Tĩnh Vi đang mang thai, lòng hắn hơi do dự. Nếu Đoàn đại soái mất, hắn bắt buộc phải hành động, kể từ đó, sợ không thể chăm sóc cho Tĩnh Vi. Tính cách hắn quyết đoán, xưa nay cha Hách Liên Khiếu tâm đắc nhất điểm này ở hắn, ấy vậy mà giờ hắn nao núng. Hắn ngược nhìn tấm bản đồ trên tường, phạm vi thế lực bốn miền phân biệt rõ, vì thế được đánh dấu vị trí bằng các màu sắc khác nhau, non xanh nước biếc vạn dặm của miền Bắc là một trong số đó. Dẫu rằng bây giờ thế lực xứ Bắc đứng đầu bốn miền nhưng ai dám cam đoan chuyện của năm năm sau, mười năm sau, thậm chí hai mươi năm sau? Thế giới rộng lớn có phân chia ắt sẽ có tái hợp, ai là đao thoát, ai là thịt cá, cũng đến lúc cần thể hiện rõ.

Hắn quay về phòng vẫn thấy Tĩnh Kỳ đang đùa giỡn với Tĩnh Vi, hai người tán gẫu có vẻ rất vui. Mặt Tĩnh Kỳ đỏ ửng, như ngượng ngùng lại như rất sung sướng, thấy hắn đi vào liền nói cáo lui. Khoảng thời gian này Hách Liên Tĩnh Phong bận rộn quân cơ, hiếm dư thời giờ gặp em gái nên cười, nói: “Ồ lại ăn cơm với anh và chị dâu em đi.”

Thông thường Tĩnh Kỳ nhất định sẽ đồng ý ngay, vậy mà giờ hơi úp mở, nhỏ giọng đáp: “Em phải đi trước, không quấy rầy chỗ chị dâu nghỉ ngơi.” Nói xong liền chạy mất.

Hách Liên Tĩnh Phong ngạc nhiên, quay đầu cười hỏi: “Hôm nay Tĩnh Kỳ làm sao vậy em? Không phải nó thường hay thích quần lấy em à? Còn hai anh ngồi bơ vơ?” Câu cuối cùng có vẻ ghen tuông. Trước mặt nàng khẩu khí của hắn càng ngày càng hết kiên sợ, sợ nàng không biết hắn rất quan tâm tới nàng. Lòng Tĩnh Vi cảm thấy vô cùng ấm áp, vui sướng khôn tả. Hắn quan tâm nàng, rất quan tâm đến nàng.

Nàng hờn trách liếc hắn một cái, nói: “Tâm sự của thiếu nữ, anh làm sao hiểu được?” Tĩnh Kỳ quả thật đã có ý trung nhân. Ngay bản thân nàng cũng chưa xác định, hoặc đang trong giai đoạn mơ hồ, có chút ngọt

ngào, có chút vui sướng, thì e rằng chính Tĩnh Kỳ cũng còn ngây ngô. Hôm nay cô nàng hỏi như vậy, có lẽ vấn đề đó đã khiến cô nàng bối rối nhiều ngày.

Hách Liên Tĩnh Phong đầu đoán được vấn đề ấy, trong mắt hắc Tĩnh Kỳ luôn là cô em gái nhỏ, hắc cười nói: “Dĩ nhiên anh không hiểu, ngay cả em mà anh còn mù mờ.” Tĩnh Vi đối với hắc phải nói sao đây? Dù dàng lễ độ, mặc cho hắc đòi hỏi dục vọng, không chống cự sự đụng chạm và thậm chí còn san sẻ hưởng thụ chuyện thầm kín của hai người, khác hẳn với vẻ lạnh nhạt trước đây, nhưng sâu thẳm trong thâm tâm hắc luôn sợ hãi và lo lắng. Tựa như giờ phút cả hai đang ôm nhau viên mãn thế này, đó phải chăng là sự thật hay chỉ là giấc mơ? Hắc âu lo một giây sau nàng đã tan biến, hắc suy tính thiệt hơn như thế.

Nghe hắc thì thầm ai oán, Tĩnh Vi ngó lơ. Hắc không biết, hoàn toàn không biết, nàng cũng quan tâm hắc, thậm chí ngày càng quan tâm đến hắc, giống như hắc quan tâm đến nàng. Nàng kéo tay hắc, cười nói: “Em gái đã lớn rồi, có lẽ rất nhanh thôi sẽ rời khỏi chúng ta.”

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn nụ cười của nàng, như đoá hải đường mùa thu, xinh đẹp rực rỡ. Gần đây nàng rất thích cười, loại tươi cười này khác kiểu lạnh lạnh lùng lùng trước đây, mà là duyên dáng đủ các phong vị. Hắc hơi ngẩn ngơ, cúi thấp hỏi: “Rời khỏi chúng ta?”

Tĩnh Vi tiếp lời: “Đây là điều tự nhiên thôi! Tĩnh Kỳ đã lớn, dĩ nhiên phải lấy chồng.” Thấy hắc nhìn mình chằm chằm không chớp, đôi mắt rất nồng nàn khiến nàng mất tự chủ, nói: “Nếu mai mốt Tĩnh Kỳ muốn lấy người mình yêu, anh đừng phản đối...” Vậy mà hắc chẳng lọt tai một từ, chỉ cảm thấy đôi môi mềm mại như cánh hoa của nàng khẽ mở khẽ khép, hơi thở thơm như hương lan. Hắc mất kiểm chế, đột ngột cúi xuống đặt nụ hôn cắt ngang lời nàng. Hôm nay nàng vốn có ý thăm dò khẩu khí của Hách Liên Tĩnh Phong, kết quả lại bị hắc hôn đến khó thở, tinh thần miên man. Mặt nàng đỏ bừng, cả lời Tĩnh Kỳ nói cũng quên bống.

Hai bữa nay sau khi tan học, Tĩnh Kỳ liền chạy tới hàn huyên giúp nàng giải khuây. Tĩnh Vi lưu ý, mấy ngày liên tiếp nàng có lòng hỏi thăm, cũng nghe Tĩnh Kỳ ít nhiều nhắc đến một người tên Sở Thiên Lỗi, một nhân vật làm mưa làm gió trong trường, một anh tài nổi danh. Nàng là người từng trải, chỉ nghe qua đã hiểu ngọn ngành. Nàng biết Tĩnh Kỳ e thẹn, nên không dám hỏi nhiều. Nàng âm thầm hi vọng Sở Thiên Lỗi xuất thân danh môn vọng tộc, hoặc phú quý giàu sang. Nàng thấy Tĩnh Kỳ xinh đẹp rạng rỡ, lòng luôn có nỗi lo lắng bất an. Đối với cô em gái Tĩnh Kỳ này, nàng thật tâm yêu mến, nhưng dầu yêu thương ra sao thì hôn nhân của cô nàng cũng không đến phiên nàng làm chủ. Nàng vô cùng am tường chuyện dang sau cuộc hôn nhân chính trị là thứ gì, có lẽ nàng thực may mắn vì hắc yêu thương nàng.

Nàng thử thăm dò: “Nếu có cơ hội... em hãy mời vài bạn học đến phủ chơi.”

Tĩnh Kỳ do dự hồi lâu, thẹn thùng đáp: “Chị dâu, chị biết đấy, trong phủ đông người khó giữ bí mật, lại đầy phép tắc, nếu em mời bạn học tới đây, đám Lục di nương thế nào cũng lời ong tiếng ve.”

Tĩnh Vi khẽ cười, nói: “Mặc kệ đi! Mấy ngày nữa đến sinh nhật em, mời bọn họ tới phủ vui chơi. Bọn em cười cười nói nói, chị nhìn cũng sáng khoái tinh thần, độ này uể oải quá.” Thực ra nàng muốn gặp chàng trai tên Sở Thiên Lỗi mà Tĩnh Kỳ hay nhắc, rốt cuộc hình dáng ra sao lại khiến tâm hồn thiếu nữ của Tĩnh Kỳ rung động. Nàng chỉ thân thiết với cô em gái này, dĩ nhiên hi vọng Tĩnh Kỳ có thể hạnh phúc và vui vẻ.

Mặt Tĩnh Kỳ đỏ hồng, cắn môi, cúi đầu trả lời thật nhanh: “Vâng!” Dường như cô nàng vô cùng vui sướng lại rất ngượng ngùng, vẻ mặt ấy tựa nụ hoa chớm nở, đang từ từ bung những chiếc cánh mềm mại.

Tĩnh Vi trêu: “Chị thấy em ngày càng đẹp, có phải Cúc Lan nấu món ngon hay tắm bồ thứ gì cho em không? Ngày mai chị cũng bảo Hỉ Thước nấu cho chị ăn.”

Tĩnh Kỳ càng đỏ mặt hơn, nàng sinh ra và lớn lên trong phủ Đốc quân, dù ăn mặc bình thường ra ngoài người khác cũng kính nể. Kể từ lúc gặp Sở Thiên Lỗi, chẳng biết tại sao nàng rất chú ý tới trang phục, bắt đầu mỗi ngày chọn màu sắc để phối hợp, tận trong đáy lòng âm thầm hi vọng hắc có thể nhìn thấy đáng vẻ xinh đẹp nhất của nàng. Nàng hơi e lệ, bịu nhẹ môi nói: “Chị dâu trông thế này rồi còn muốn tắm bồ gì nữa? Không tắm bồ gì cả mà anh cả đã si mê đến vậy, quyết một lòng đến vậy, nếu còn tắm bồ thì phải như thế nào?”

Tĩnh Vi bị cô nàng trêu ghẹo đến thẹn thùng, mặt đỏ ửng, vội tức giận trừng cô nàng một cái: “Em hết muốn sống rồi hả?”

Tĩnh Kỳ cười toe toét, nói tiếp: “Chị còn từ chối? Ngay cả Tứ di nương, Lục di nương, kẻ hầu người hạ đều nói vậy. Chị đó nhé, số mệnh chắc chắn là khắc tinh của anh cả! Thực sự, nếu em là anh cả, em cũng sẽ thích chị. Hồi trước trong sách viết nào là thanh lệ thoát tục, nào là kiều mỵ động lòng người, nào là đẹp như tiên trên trời, em chả thèm tin, nhưng từ khi thấy chị, em tin là đúng.”

Cô nàng cứ thao thao bất tuyệt, Tịnh Vi buồn cười, nói: “Em đấy nhé, chỉ giỏi tăng bốc người ta. Em chưa lấy chồng mà cứ thích cảm rằm, mai một nếu lập gia đình chắc chồng em gánh tội.”

Tĩnh Kỳ dậm chân, e thẹn nói: “Chị dâu, em lừa chị luôn! Chị chỉ giỏi cười em thôi.” Nói xong nghiêng người vọt ra ngoài.

Tịnh Vi bất giác mỉm cười, suy nghĩ một lát rồi gọi Hỷ Thước vào, nhờ cô nàng sắp xếp vài việc. Nàng ngày càng tò mò với tên Sở Thiên Lôi truyền thuyết kia, thừa dịp sinh nhật Tĩnh Kỳ lần này, nàng cũng đúng lúc được thấy mặt. Vả lại từ khi lão Đốc quân qua đời, trong phủ chưa tổ chức tiệc tùng nào nhiệt, nhân cơ hội này để các di thái hít thở không khí, nhưng muốn làm thì phải chuẩn bị đủ thứ này kia.

Rốt cuộc đại soái miền Nam Đoàn Tông Khang bệnh nặng qua đời, Hách Liên Tĩnh Phong nhận được tin liền triệu tập một cuộc họp với các tướng lĩnh cao cấp, nhằm triển khai kế hoạch tương ứng. Chỉ cần miền Nam vừa loạn lạc thì chính là thời cơ tốt để xuất binh. Bốn miền mạnh ai nấy lo gần nửa thế kỷ, vẫn bị vây trong giai đoạn đánh rồi ngừng, ngừng rồi đánh, thế lực có giảm có tăng, nhưng trên cơ bản vẫn duy trì cục diện tương đối cân bằng. Từ sau khi du học trở về, hắn luôn tham vọng mang chí lớn bình thiên hạ.

Kết thúc cuộc họp, hắn trở về phủ thì trời đã tối. Tịnh Vi dựa vào giường đọc sách, đưa lưng về phía hắn. Tâm trạng Hách Liên Tĩnh Phong rất tốt nên rón rén tới gần đưa tay che mắt nàng, hôn nhẹ lên vành tai mượt mà của nàng, hỏi nhỏ: “Đoán xem tôi là ai?” Nàng bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng lấy cùi chỏ đẩy hắn, thấp giọng đáp: “Không biết, không đoán được!”

Hách Liên Tĩnh Phong trừng phạt cắn lấy vành tai nàng. Và như hắn mong đợi, hắn nghe được tiếng nàng thở gấp, mới hung hăng nói: “Vậy mà không đoán ra anh là ai? Ở xứ Bắc, trừ anh ra còn ai có lá gan này? Chắc mượn gan Diêm Vương hoặc chẳng thiết sống nữa! Cô bé lừa đảo, vậy mà em cũng không đoán được.” Giọng điệu câu cuối cùng mềm dịu như chứa đựng muôn vàn yêu thương. Hắn biết nàng đoán ra dễ dàng, hai người cứ thế trầm mặc nhưng cảm thấy dạt dào tình thú.

Cạnh giường đặt một cây đèn, ánh sáng mờ nhạt chiếu vào đôi mắt trong veo như nước hồ thu lăn tăn gợn sóng, kèm theo chút oán hờn của nàng. Dáng vẻ tức tối vất ọc suy nghĩ của nàng đẹp đến nao lòng, hắn cảm thấy trái tim đập loạn, đưa tay ôm nàng thật chặt, giống như ôm cả đất trời, vui sướng vô cùng

19. Chương 19: Gió Thơm Bột Phấn.

Sinh nhật em gái Hách Liên đại thiếu, dù Tịnh Vi chỉ muốn tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, nhưng từ sáng sớm người tặng quà đã xếp hàng lũ lượt. Tên gác cổng phải liên tục chạy xin ý kiến của thiếu phu nhân. Từ khi lão Đốc quân qua đời, tổng quản sự Trịnh Thái Dân đã có chủ đề tham vấn, vì vậy cứ dăm ba hôm lại tới hỏi ý kiến phải sắp xếp công việc ra sao với Tịnh Vi. Thứ nhất Tịnh Vi chưa sẵn sàng, thứ hai không muốn nhúng tay trông coi quá nhiều, chỉ cần dặn chiếu theo quy tắc cũ mà làm. Nhưng Trịnh quản sự là một người nhạy bén, việc gì cũng sai người đi xin phép. Những đồng quà đã đưa tới thì khó có thể trả, Tịnh Vi đành gọi người gác cổng nhận lấy, liệt kê danh sách rõ ràng. Hiện tại miền Bắc do Hách Liên Tĩnh Phong cầm quyền, quan văn tướng võ trong quân đội ai không biết, ai chẳng hay, nên nịnh nọt đủ điều, dĩ nhiên tụ tập trước cổng đông như trẩy hội.

Tĩnh Kỳ thức dậy rất sớm, ăn bận thật đẹp. Nàng mặc chiếc váy ren kiểu Tây màu trắng, tôn thân hình thêm quyến rũ thướt tha, duyên dáng yêu kiều. Khuôn mặt hồng hào xinh xắn, mắt chớp long lanh, rực rỡ lạ thường. Tĩnh Kỳ vừa vào đại sảnh, liền thấy anh cả Hách Liên Tĩnh Phong đang ngồi trên sofa đọc báo, còn Tịnh Vi khẽ cười nghịch những đóa hoa trên bàn trà. Tuy hai người cách xa một khoảng nhưng tình

cờ quay đầu, ánh mắt chạm nhau lại dường như thăm thiết đến khôn cùng, bầu không gian ẩm cúng khiến người ta ngại quấy rầy.

Thực ra Hách Liên Tĩnh Phong đã nghe tiếng bước chân của cô nàng, ngược đầu lên. Tĩnh Kỳ mỉm cười, gọi: “Chào anh cả, chị dâu.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Em tới đây.” Rồi quay sang phía Tịnh Vi cười, hỏi: “Em xem, có phải em gái chúng ta ngày càng đẹp không?”

Tịnh Vi cười đáp: “Dĩ nhiên rồi.” Nàng cầm chiếc bình hoa đặt xuống, ngược lên hỏi tiếp: “Em ăn sáng chưa?”

Tối qua làm sao Tĩnh Kỳ có thể ngủ ngon, vừa nôn nóng vừa chờ mong, cả đêm lặn lội chỉ mơ màng chớp mắt. Sáng sớm đã lục tủ lựa quần áo, cái nào cũng chẳng bằng lòng, thật lâu mới chọn được chiếc váy ren kiểu Tây tương đối như ý, liền vội vàng chạy tìm Tịnh Vi ngắm thử. Ai dè gặp Hách Liên Tĩnh Phong ngồi ngay ngắn tại đại sảnh, đồ nàng dám hỏi. Giờ nghe Tịnh Vi hỏi, nàng mới giật bắn, hóa ra mình sốt ruột quá nên quên cả điểm tâm, đành thành thật đáp: “Em chưa ăn.”

Tịnh Vi quay sang bảo Hỉ Thước: “Em gọi đầu bếp làm bát mì trường thọ.” Hỉ Thước tuân lệnh, rồi đại sảnh.

Người hầu nhanh chóng đem điểm tâm từ bếp lên. Hách Liên Tĩnh Phong cùng Tịnh Vi ăn cháo kiểu Trung như thường lệ. Bát mì suông của Tịnh Kỳ cũng được bê tới. Tĩnh Kỳ biết từ khi anh cả du học trở về hay ăn sáng kiểu Tây, nên buột miệng hỏi: “Anh cả, dạo này anh đổi khẩu vị ạ?”

Hách Liên Tĩnh Phong không đáp, chỉ liếc nhìn cô nàng một cái, lấy tay bê bát cháo của Tịnh Vi thổi nguội mới đưa qua cho nàng, rồi gấp thêm ít jam-bông, thịt muối, dưa chua... đặt vào đĩa sứ trước mặt nàng. Cửa sổ bằng kính phòng ăn nằm ở phía Đông, những tấm rèm thêu hoa được kéo sang một bên, ánh dương rực rỡ chiếu những đốm tròn vào, vàng như tơ lụa.

Tĩnh Kỳ ngược đầu liếc Hỉ Thước, chỉ thấy cô nàng đang cười toe toét, bốn mắt chạm nhau, cô nàng trừng mắt ngó nàng. Thì ra từ khi Tịnh Vi mang thai hay nôn nghén, Hách Liên Tĩnh Phong đau lòng nên thay đổi thói quen ăn uống của mình, không lấy cơm Tây làm kiểu chính, sợ Tịnh Vi ngấy. Tĩnh Kỳ đâu biết điều này, nàng cũng chẳng hỏi thêm, cầm đĩa gấp những sợi mì bắt đầu ăn. Nàng nhớ mỗi lần sinh nhật anh cả và nàng, mẹ đều gọi nhà bếp nấu một phần mì thật ngon, bảo rằng ăn nó sẽ sống thọ. Từ khi mẹ mất, chẳng còn ai nấu mì trường thọ mừng sinh nhật nàng. Tuy hương vị bình thường, nhưng nay ăn vào lại có cảm giác hạnh phúc như mẹ vẫn chưa từng rời đi, vẫn bảo vệ nàng như ngày xưa, cho nàng dựa vào bờ vai ấm áp.

Hách Liên Tĩnh Phong dìu Tịnh Vi ngồi xuống sofa trong đại sảnh, Tĩnh Kỳ cũng ngồi bên cạnh. Tịnh Vi cười hỏi cô nàng: “Bao giờ các bạn học em sẽ tới?”

Mặt Tĩnh Kỳ bỗng đỏ hồng, nhìn trời bên ngoài, đáp: “Còn sớm quá, chắc khoảng một tiếng nữa!”

Tịnh Vi quay sang bảo Hỉ Thước: “Em đem các thứ trong phòng chị mang lại đây.” Hỉ Thước vâng lệnh đi lên lầu, chỉ chốc lát đã cầm tới.

Tịnh Vi nhìn cô nàng, nói: “Anh chị không biết tặng quà sinh nhật gì cho em, cái này anh trai em tự mình chọn, em xem có thích không?”

Tĩnh Kỳ mở hộp, hóa ra là bộ trang sức bao gồm vòng cổ và lắc tay bằng kim cương hồng, mặt dây chuyền hình mặt trăng rất tinh xảo lại đáng yêu. Cô nàng vừa thấy đã thích, vội cười nói: “Cảm ơn anh chị.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Nha đầu ngọc, đều là anh chị em trong nhà, nói cảm ơn cái gì?”

Tịnh Vi cũng cười: “Đây là quà anh cả em, còn phần này là của chị, dù nó không được quý giá như của anh ấy.” Hỉ Thước đưa thêm một hộp, nàng nói: “Chị chọn mấy bộ trang phục ở cửa hàng Tây cho em.”

Mũi Tĩnh Kỳ cay cay, vội nhận lấy, nở nụ cười: “Em cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế giới.”

Rốt cuộc Tịnh Vi cũng thấy Sở Thiên Lỗi, lẫn trong đám đông sinh viên mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, vẫn chói lọi như ‘hạc giữa bầy gà’[1], vóc dáng cao ráo, mặt mũi rõ rệt, phong thái nho nhã toát vài phần anh

khí. Tuy khác với vẻ anh tuấn trầm mặc, uy phong lẫm liệt của Hách Liên Tĩnh Phong nhưng thật tuấn tú lịch lãm, khó trách đã làm Tĩnh Kỳ rung động. Thấy nàng với Hách Liên Tĩnh Phong, hần ta vô cùng bình tĩnh, không kinh ngạc cũng chẳng câu nệ, coi Hách Liên Tĩnh Phong và nàng như bao người khác, tự nhiên chào hỏi: “Chào Đại thiếu, thiếu phu nhân.” Hách Liên Tĩnh Phong chỉ gật đầu xem như bắt chuyện, Tĩnh Vi khẽ cười ý bảo mọi người cứ tự nhiên, thoải mái nô đùa.

Nàng và Hách Liên Tĩnh Phong xuất hiện một lát rồi rời khỏi, để sánh lại cho Tĩnh Kỳ và bạn học cô nàng. Thứ nhất, thân thể nàng giờ bất tiện; thứ hai, Hách Liên Tĩnh Phong ở đó, không khí có vẻ gò bó. Gần đây chẳng biết có phải Hách Liên Tĩnh Phong vì chuyện nàng mang thai hay không mà hiếm ở doanh trại như thường lệ, cho dù đi cũng về phủ rất sớm, giống hôm nay sinh nhật của Tĩnh Kỳ, hần hợp lẽ ở nhà.

Hách Liên Tĩnh Phong vừa ra khỏi sảnh, liền nhỏ giọng hỏi: “Em mệt hả?” Nàng yêu thương Tĩnh Kỳ như thế, hần dễ trong mắt, ghi trong lòng, vui mừng khôn tả. Tĩnh Vi lắc đầu, từ khi nàng mang thai, hần luôn sợ nàng mệt, sợ nàng đói, cứ như nàng là đồ dễ vỡ, cẩn thận nâng niu. Tâm trạng hần hưng phấn, cười nói: “Chúng ta qua kia xem kịch đi.” Vì là sinh nhật Tĩnh Kỳ, Tĩnh Vi cũng muốn để các di nương hít thở bầu không khí thoải mái, nên gọi Lưu quản sự mời một gánh hát vào phủ. Lúc này đang diễn hát, cách mấy đình viện rộng, thỉnh thoảng vẫn theo gió truyền tới.

Vừa đến nơi dừng tuồng, các di nương đã có mặt. Thấy Hách Liên Tĩnh Phong nắm tay Tĩnh Vi đi tới, mọi người liền đứng dậy chào hỏi. Hách Liên gia là gia đình cổ điển, từ khi lão Đốc quân qua đời, Hách Liên Tĩnh Phong đương nhiên phải gánh vác mọi thứ, đầu các di nương là bậc trưởng bối cũng không dám thờ ơ. Hách Liên Tĩnh Phong và Tĩnh Vi chào hỏi từng người xong mới ngồi vào vị trí chính giữa. Người hầu bưng lên nước trà cùng ô môi, hạt dưa, bánh mứt... Từ lúc Tĩnh Vi mang thai, rất thích ăn chua, vì vậy Hách Liên Tĩnh Phong cầm một viên ô mai đưa tới miệng nàng. Mặc dù hần luôn thích mớm nàng ăn, nhưng thường giới hạn chỉ có hai người trên lầu. Lúc này trước bá quan văn võ, các di nương, các anh em, mặt Tĩnh Vi lập tức đỏ bừng như thể cổ cũng nóng theo, khóe mắt thoáng liếc quanh, chỉ thấy các di nương như cười như không, đầy ám chỉ. Hách Liên Tĩnh Phong đầu rảnh tìm hiểu ánh mắt người khác, mỉm cười thì thầm bên tai nàng: “Nếu em không ăn, mọi người sẽ cười tiếp đấy.” Nàng đành nhận mệnh há mồm.

Tứ di thái thấy vậy, ngầm hiểu ý quay sang Lục di thái lắc đầu kể tai bà ta to nhỏ: “Đại thiếu nhà chúng ta chẳng thềm nể nang gì đám già cả chúng ta rồi! Quả thực đúng theo lời kể của kẻ hầu người hạ, cậu ấy đối với thiếu phu nhân như ngâm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ nát.”

Lục di thái đưa mắt nhìn qua Hách Liên Tĩnh Phong và Tĩnh Vi, lại liếc thoáng phía Thất di thái cùng Bát di thái, nói: “Tôi cũng chả rõ, ai mà biết Đại thiếu chung thủy như thế, chẳng giống tên ma quỷ kia tí nào.”

Tứ di thái cười, nói: “Tục ngữ có câu ‘tu mười năm mới được ngồi chung thuyền, tu trăm năm mới được nằm chung gối’[2], tôi với bà dù hâm mộ cũng vô dụng thôi, chỉ hi vọng kiếp sau khá khẩm hơn chút đỉnh.” Bà ta lại nói tiếp: “Cô bé thiếu phu nhân này, đáng về thì miễn bàn, tính cách lễ phép lại hiểu biết, đối với bậc trưởng bối như chúng ta hết mực chu đáo. Lão gia đi đã lâu nhưng lễ lộc vẫn không thiếu quà cáp phần tôi với bà, có khi còn nhiều hơn cả lúc lão gia còn sống. Thật đúng bới chẳng ra một khuyết điểm!”

Lục di thái khẽ mỉm cười, chỉ nói: “Cũng phải! Lần này thiếu phu nhân thai nghén máu mủ của Đại thiếu, một mình gom hết yêu thương. Chị với tôi sau này nên kiếm chế một chút!”

Tứ di thái cười, đáp: “Xem kịch đi!”

Kịch đang diễn là cảnh tình ý kéo dài giữa Trương sinh và Oanh Oanh trong vở ‘Tây Sương Ký’[3]. Nàng sức nhớ một chuyện, quay đầu nhìn hần, chỉ thấy hần xem đến xuất thần. Thông thường nàng hiếm khi theo dõi hần, lúc này mới phát hiện chân mày hần dày mà đậm, mắt sâu và đen lầy, mũi thẳng tắp, quả là khuôn mặt rất đẹp. Lòng nàng gợn sóng lẫn lẫn, vừa mềm mại vừa nhu tình. Hần như có thần giao cách cảm, quay lại thấy nàng đang nhìn mình, hỏi nhỏ: “Em ngắm anh hả?”

Mặt nàng bắt gặp đỏ bừng, tình nghịch léo xéo hần, vênh môi đáp: “Ai thềm nhìn anh!” Ở trước mặt hần, nàng ngày càng tự nhiên hơn, dần dà biểu hiện con người thật của nàng. Vẻ giận dữ kia dường như mang theo mọi phong vị quyến rũ, trong mắt hần cũng đẹp đến say lòng. Hần khó kìm chế nhéo chóp mũi nàng, nói: “Em còn chối nữa hả, cô bé lừa đảo?” Từ sau chuyến tàu ấy, hần thường gọi nàng bằng kẻ lừa đảo. Đây là bí mật giữa họ, mỗi lần hần gọi nàng như vậy luôn cảm thấy ngọt ngào thấm thiết.

Khóe môi nàng nở nụ cười như hoa, nhớ tới cần có chuyện phải hỏi, lưỡng lự chốc lát rồi mới nhẹ nhàng mở miệng: “Nếu sau này Tình Kỳ hoặc con của chúng ta... thích một người bình dân, anh có phản đối giống mẹ của Oanh Oanh trong kịch không?”

Hắn dường như ngạc nhiên và choáng váng hồi lâu mới trả lời: “Sao tự dưng em hỏi việc này? Bất kể con chúng ta hay Tình Kỳ, đều là người trên vạn người, anh sẽ thu xếp ổn thỏa. Em đây, chỉ cần sống thật vui, sinh giúp anh vài đứa, tốt nhất nguyên một đám, đừng quan tâm nhiều đến thứ khác, có biết hay không?”

Một đám? Trời đất, chắc hẳn muốn nàng thành heo mẹ! Nàng cảm thấy vừa buồn bực vừa tức cười, thực sự không cần quan tâm lời của hắn, nhưng nhịn không được mà tưởng tượng ra hình ảnh: Một đám lóc nhóc, từ trong phòng chạy loạn, nhảy loạn...

20. Chương 20: Đèn Đêm Bên Song Cửa.

Trong phòng họp của quân đội, bầu không khí đầy căng thẳng. Từ ngày dẹp yên cuộc nổi loạn của Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết, lực lượng thanh niên đi theo Hách Liên Tĩnh Phong đạt mức kỷ lục. Đại diện cho thành phần tướng lĩnh trẻ là Triệu Bình Khiêm[1] liên tục đề xuất Đại thiếu tấn công trước cuối năm. Nhưng các lão tướng xuất thân từ phò trợ lão Đốc quân lại đề nghị quan sát thêm tình hình. Tạm thời hai cánh tranh cãi gay gắt mà vẫn chưa đưa được đáp án chung, chỉ chờ Hách Liên Tĩnh Phong lên tiếng.

Đương nhiên Hách Liên Tĩnh Phong biết, lúc này là cơ hội ngàn năm một thuở của miền Bắc. Từ sau khi đại soái miền Nam Đoàn Tông Khang qua đời, hai con trai Đoàn Húc Nhân, Đoàn Húc Đức đã phân chia thành hai thế lực, tranh đoạt quyền lực và quân sự. Đoàn Húc Đức vì cưới con gái rệu của Đốc quân bảy tỉnh Tây bộ Tăng Thái Hiến, nên được quân Tây bộ ủng hộ mạnh mẽ. Mặc dù thế lực Tây bộ tương đối yếu hơn so với bốn miền, nhưng có ông ta ủng hộ thì không thể xem thường. Nếu chẳng phải Đoàn Húc Nhân là con vợ cả, hơn nữa mẹ hắn ta là gia tộc có thế lực trong quân đội miền Nam, thì chắc chắn không phải là đối thủ của Đoàn Húc Đức. Vì vậy tạm thời khó đoán xu thế của cả hai. Mọi phương án đã sắp xếp xong, hắn dĩ nhiên tường tận chi tiết, nếu bây giờ xuất binh cũng không thành vấn đề.

Thế mà Hách Liên Tĩnh Phong lại lo lắng, mặc dù đã nói thời cơ lần này mất đi khó kiếm lại. Hắn xưa nay làm việc luôn quyết đoán nhanh chóng, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ đáy lòng luôn bất an. Vì vậy trước mặt các tướng lĩnh tạm thời chưa có câu trả lời dứt khoát, Hách Liên Tĩnh Phong chỉ lạnh lùng quét mắt một vòng khiến ai nấy đều rung mình, tiếng hắn thản nhiên đầy uy nghi vang lên: “Hôm nay thảo luận tới đây thôi, ngày mai nếu các người vẫn chưa đưa được ý kiến thống nhất thì cứ theo lệnh tôi mà làm.” Các tướng lĩnh tuân lệnh trả lời: “Vâng!”

Hách Liên Tĩnh Phong trầm mặc ngồi trước bàn, nơi hắn hay xử lý các công văn, đốt điếu xì gà Cuba nhả khói bay lượn lơ. Hắn thường ít hút thuốc. Khổng Gia Chung đi theo Hách Liên Tĩnh Phong đã lâu, tuy bề ngoài hắn ung dung nhưng bên trong đang bồn chồn như gặp phải chuyện gì rất cam go. Y biết bây giờ Đại thiếu đối với thiếu phu nhân một ngày không gặp tựa cách ba thu, thiếu phu nhân lại đang có thai, Đại thiếu e là khó ra quyết định. Y lặng lẽ đứng bên cạnh san sẻ.

Bây giờ là mùa đông nên ngày ngắn đêm dài, chỉ chốc lát bầu trời đã tối om. Hách Liên Tĩnh Phong vẫn chưa có ý định về phủ. Khổng Gia Chung đành nhắc nhẹ: “Đại thiếu, đã trễ rồi, để tôi chuẩn bị xe.”

Bây giờ Hách Liên Tĩnh Phong mới ngược lên nhìn y, nói: “Gia Chung, cơ hội này rất khó có được.”

Khổng Gia Chung đương nhiên hiểu tâm tư hắn, thực sự rất khó quyết định, vì thế... y đáp: “Vâng, đúng vậy!”

Hách Liên Tĩnh Phong quay nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới nói: “Cha tôi đã chờ nhiều năm rồi mà chưa chạm tới...” Tục ngữ có câu ‘nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản’[2], cuối cùng hắn đã hiểu.

Trở về phủ đã qua giờ dùng bữa, vào đại sảnh thấy Hỉ Thước đang bê mâm cơm còn nguyên từ trên lầu đi xuống. Hách Liên Tĩnh Phong hỏi: “Sao vậy? Nhà bếp nấu gì thiếu phu nhân không thích ăn hả?”

Hỉ Thước nhớ chuyện Tình Vi nôn mửa mãi bị Đại thiếu dọa đuổi đầu bếp, vội lắc đầu trả lời: “Dạ không phải! Hai ngày nay tiểu thư luôn buồn ngủ, giờ vẫn ngủ chưa thức.”

Hách Liên Tĩnh Phong lúc này mới yên lòng, cười nói: “Kêu nhà bếp lo đủ mọi thứ trong vòng mười hai tiếng cho tôi, ngoài ra nếu thiếu phu nhân thích ăn món gì đặc biệt thì phải lập tức nấu ngay. Hãy làm theo đúng lời tôi dặn.”

Hỉ Thuộc là người ruột dễ ngoài da, thấy Đại thiếu quan tâm tiểu thư như vậy, dĩ nhiên rất vui vẻ, liên tục gật đầu chạy vào nhà bếp dặn dò.

Hắn nhẹ nhàng đi vào phòng, nàng say sưa ngủ không hề hay biết, nàng đã mang thai ba tháng mà chưa thấy bụng, thân hình vẫn mảnh khảnh. Hách Liên Tĩnh Phong sợ đánh thức nàng, rón rén ngồi xuống mép giường. Trời mới chớm đông, sợ nàng lạnh, Hách Liên Tĩnh Phong đã gọi người mở lò sưởi, vì thế trong phòng rất ấm áp, thỉnh thoảng làn hơi từ máy sưởi thổi ra lay động tấm rèm cửa nhấp nháy như người hấp hối. Nàng lười biếng nằm gọn trong chăn, phả hơi thơm ngát. Thần thái mềm mại đáng yêu kia khiến Hách Liên Tĩnh Phong bật cười, cảm thấy cả thế gian không gì đẹp hơn điều này.

Trên đầu giường đặt vài quyển sách, chắc nàng đọc đến mệt mỏi mà ngủ. Hắn đột nhiên nghĩ trước ngày xuất binh cần phải dặn nàng bớt đọc sách, nàng bây giờ đang mang thai, cứ ham đọc sẽ làm hỏng mắt. Chờ sau này cơ thể khỏe mạnh, nàng muốn đọc bao nhiêu hắn cũng sẽ không cản. Nàng thực sự là khắc tinh đời này của hắn, yêu thương nàng, càng chiều nàng đến quên mất bản thân. Có nhiều lần hắn hoảng hốt không thể yêu chiều nàng như thế, nhưng cũng bâng hoàng phát hiện mình đã thực hiện xong. Kể hầu người hạ thành thật nói đúng một việc, hắn cũng hòng đành cười.

Mấy cuốn sách kia là sách tiếng Anh, vừa nhìn đã biết mua từ nước ngoài về. Hắn biết ngày trước Tĩnh Vi học trong trường Dòng Maria, dĩ nhiên thông hiểu Anh ngữ, nên hắn không bắt ngờ khi nàng đọc sách này. Nhưng không biết vì sao hắn cảm thấy mấy quyển sách đó thật quen thuộc, như đã từng thấy qua. Hắn suy nghĩ rồi sức nhớ, đây là quà bạn thân Tĩnh Vi tặng khi nàng từ Giang Nam trở lại miền Bắc, người ấy đi cùng Tiêu Dương. Nhắc tới gã Tiêu Dương, hắn luôn khó chịu. Lúc hắn chưa quen biết Tĩnh Vi, gã đã cùng nàng này nọ nọ...

Trước đây vì sức khỏe mẹ yếu ớt mang nhiều bệnh, không thể làm bạn bên cạnh cha. Nhị di thái được cha cưng chiều nên hai con trai là Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết vô cùng kiêu căng. Có lần cha tặng cho hắn một khẩu súng ngoại nhập, hai người họ liền nhào tới giật lấy. Dẫu rằng từ bé hắn đã lạnh lùng, chẳng thích tranh giành với ai, nhưng khẩu súng đó chỉ liếc mắt liền thích. Đương nhiên hắn đâu cam lòng bị cướp, liền ẩu đả với họ, thậm chí người hầu cũng ngăn không được. Mãi đến khi cha tới, hắn vẫn còn đánh nhau cùng bọn Hách Liên Tĩnh Lôi, dù lấy hai chọi một, hắn vẫn chưa bị đá bay. Cuối cùng, hắn dĩ nhiên đoạt lại thứ đồ thuộc của mình. Nhắc tới cũng lạ, từ đó về sau, hai anh em Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết thấy hắn thì hơi sợ sệt, hết dám lên mặt.

Xưa nay thứ hắn muốn được đều dễ như trở bàn tay, không tốn chút sức. Từ khi về nước, mọi người vì quyền thế và danh lợi mà nịnh hót hắn, nếu hắn ưa thích, chỉ cần liếc mắt thì sẽ có người an bài chu đáo. Nhưng Tĩnh Vi là ngoại lệ, hắn nâng niu yêu thương trong tay, vẫn chẳng thể nắm bắt được nàng.

Hách Liên Tĩnh Phong bật cười, thuận tay quơ đại một quyển sách, muốn nhìn thử rốt cuộc nàng đọc thứ gì. Mới cầm bìa sách cứng ngắc lên, thì có vật gì đó rơi trên mặt thảm, hóa ra là tấm ảnh. Hắn cúi người cầm lên nhìn, chỉ thấy một nỗi tức giận đánh thẳng vào óc. Đây rõ ràng là ảnh của Tĩnh Vi và Tiêu Dương. Trong ảnh Tĩnh Vi cười nhẹ, đầy quyến rũ. Tiêu Dương đứng bên cạnh nàng, vừa ẩn tình vừa anh tuấn hiên ngang. Hắn bỗng nhớ ngày bác sĩ Ngô – bác sĩ gia đình phủ Đốc quân gọi điện thoại báo tin Tĩnh Vi mang thai, hắn vào phòng liền thấy nàng vội vàng nhét lung tung thứ gì đó vào sách, chắc là tấm ảnh này. Hèn chi nàng rất thích đọc sách, có lẽ là giấu ảnh, nhìn vật nhớ người. Trái tim hắn như ai đâm một dao, miệng vết thương không biết nông hay sâu, dường như chẳng dấu vết, nhưng đau đớn như thế, bị thương như thế...

Hắn chẳng biết cảm giác này là gì, chỉ cảm thấy mọi hành động trước đây thật ngây thơ đáng buồn cười. Hóa ra lòng nàng không đặt tại nơi này, người thiếu trái tim thì sao có thể bị hắn làm rung động? Hắn thất bại, hoàn toàn thất bại. Cho dù nàng mang thai con của hắn, cũng không yêu hắn, nhớ nhung mong mỏi vẫn là gã đàn ông khác, một gã vì nàng mua hạt dẻ, tách vỏ hạt dẻ... Đây là mùi vị gì? Ha ha, hắn chẳng biết nữa... Loại mùi vị này tựa như đang giữa mùa hè nắng cháy chói chang, hắn bị đẩy vào trong mùa đông lạnh giá, lạnh đến nỗi xương lồng ngực hắn rạn vỡ, gió luân qua lỗ hổng ấy rít những tiếng kêu vù vù.

Tĩnh Vi tỉnh dậy rất muộn, nàng duỗi thẳng eo, sờ vùng bụng vẫn chưa lộ rõ, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nhóc ngoan, có phải con đói bụng rồi không? Mẹ hư quá, ham ngủ để con đói!” Nàng thủ thủ xong với đứa bé, mới quay đầu nhìn quanh. Trên góc tường treo một chiếc đèn sáng mờ mờ ảo ảo, trong phòng không một bóng người, Hách Liên Tĩnh Phong vẫn chưa về. Nếu hắn về, việc đầu tiên sẽ tới nhìn mẹ con nàng. Nàng biết hắn rất yêu thương nàng. Thậm chí lúc Tĩnh Tường rời khỏi cũng đành thừa nhận: “Chị gái, Đại thiếu thực sự rất yêu chị.” Nàng hiểu chứ, làm sao nàng lại không hiểu? Từ khi nàng mang thai, hắn dăm ba hôm lại ngồi bên cạnh giải khuây với nàng, sợ nàng ngồi nhiều mau mệt, nằm nhiều chóng chán, rãnh rỗi sinh buồn bực...

Nàng bấm chuông điện, Hỉ Thước rất nhanh đẩy cửa vào, hỏi: “Tiểu thư, muốn dùng cơm không? Em gọi nhà bếp mang lên ngay!”

Tĩnh Vi gạt đầu, nhìn bầu trời đã chuyển màu như mực, nói: “Tối giờ này rồi mà Đại thiếu chưa về hả em?”

Hỉ Thước đáp: “Đại thiếu về rồi ạ, đang ngồi trong thư phòng. Nghe thím Vương nói chuẩn bị đi ra ngoài, chắc trong quân đội có chuyện.”

Tĩnh Vi thở dài, đã trẻ thế này còn phải đi, chắc có việc khẩn cấp. Hắn luôn bận rộn mà nàng không thể san sẻ.

Trương Lập nơm nớp lo sợ đứng trước cửa văn phòng, Đại thiếu từ khi rời phủ lên xe tới đây mặt vẫn lạnh như tiền, quả thực khiến mọi người xung quanh bị thương do giá rét. Từ xa trông thấy Khổng Gia Chung bước tới, y như thấy Bồ Tát cứu tinh, nhanh nhẩu chào đón thì thào: “Tổng thư kí Khổng, anh tới rồi.”

Khổng Gia Chung hỏi: “Có chuyện gấp gì vậy?”

Trương Lập chỉ đáp: “Chúng tôi cũng chẳng biết vụ gì! Đại thiếu về phủ một lát, đi ra thì mặt lạnh như tiền.”

Khổng Gia Chung suy nghĩ, thăm dò hỏi: “Đừng nói ngài ấy cãi nhau với thiếu phu nhân nhé?” Khả năng này rất ít, bởi Đại thiếu đối với thiếu phu nhân yêu thương khôn tả, ngay cả nói nặng cũng chẳng có thì sao cãi nhau? Huống chi bây giờ thiếu phu nhân đang mang thai. Nhưng thủ lĩnh của y, chắc chỉ có mỗi thiếu phu nhân mới khơi dậy nổi sự tức giận, người khác mượn gan hùm cũng chả dám.

Trương Lập lắc đầu, nói: “Không có! Tôi với các anh em đứng ngoài chẳng nghe mô tê gì.”

Khổng Gia Chung nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, giọng lạnh buốt của Hách Liên Tĩnh Phong đã dội tới: “Cút hết ra ngoài, ai tôi cũng không muốn gặp.”

Khổng Gia Chung gọi một tiếng: “Đại thiếu.” Chỉ nghe tiếng Hách Liên Tĩnh Phong quát: “Tôi nói ra ngoài, anh không nghe thấy sao?”

[1]Ban đầu tên này là Lý Bình Khiêm, nhưng các chương sau đều là Triệu Bình Khiêm, mình đoán chắc tác giả nhớ nhầm tên nhân vật hehehe. Để thống nhất, mình chọn Triệu Bình Khiêm cho toàn tác phẩm.

[2]Tình yêu trai gái sẽ làm người anh hùng mất chí khí.

21. Chương 21: Khói Nước Dăng Dặc.

Trong văn phòng im bật tối om, thông qua cánh cửa khép hờ, Khổng Gia Chung hoàn toàn chẳng trông thấy gì, chỉ cảm thấy sự tĩnh lặng khiến người ta bất an. Trương Lập đứng trước cửa cũng nín thở liên tục quét mắt thăm dò, nhờ y tìm biện pháp. Khổng Gia Chung bó tay, cả của Đại thiếu cũng không để y đi vào thì y hết cách khuyên giải. Y bất đắc dĩ nhìn Trương Lập cười, thấp giọng: “Đừng nhìn tôi, tôi đành chịu thôi.”

Hách Liên Tĩnh Phong ngồi trên ghế, ngón tay nắm tấm ảnh rơi từ cuốn sách của Tĩnh Vi, nhìn lạnh lùng. Chụp ảnh thân mật với gã khác còn cả gan đem về miền Bắc ngắm nghía mỗi ngày, nàng thực sự xem hắn là thứ gì? Hắn chết rồi sao? Hay bởi nàng biết hắn quá yêu thương nàng nên được lờ... coi hắn như con khỉ đùa qua nghịch lại?

Hắn quơ tay thật mạnh, toàn bộ văn kiện giấy bút trên bàn đồng loạt rơi xuống. Mặt sàn nhà trải thảm, giữa màn đêm thanh vắng vẫn phát ra những âm thanh rầu rĩ. Đám người Khổng Gia Chung đứng ngoài nghe rõ mồn một, nhưng do có lệnh trước đó nên không ai dám lỗ mãng, chỉ khẽ đẩy cửa hỏi: “Đại thiếu?” Hách Liên Tĩnh Phong im lìm, ngoái nhìn bóng đêm bên ngoài. Bọn Khổng Gia Chung chẳng dám bước vào, hồi lâu sau mới nghe tiếng Hách Liên Tĩnh Phong gọi: “Gia Chung, anh vào đây.”

Khổng Gia Chung đẩy cửa, men theo ánh sáng từ ngọn đèn hành lang tới trước bàn làm việc chờ Hách Liên Tĩnh Phong căn dặn, nhưng rất lâu sau mà hắn vẫn im lìm. Khổng Gia Chung phò trợ hắn nhiều năm, biết lúc này không nên quấy rầy. Trong phòng đặt chiếc đồng hồ quả lắc, y cứ đứng đó nghe tiếng tích tắc của nó. Khổng Gia Chung xuất thân là lính, xưa nay quân đội kỷ luật nghiêm ngặt và rất buồn tẻ, nhưng y vẫn thấy ngọt như mạch nha. Vậy mà giờ đây đêm tiếng đồng hồ gõ nhịp theo quy luật, y lại vô cùng lo lắng cùng sợ hãi.

Không biết qua bao lâu, giọng Hách Liên Tĩnh Phong lạnh lùng mạch lạc truyền tới: “Gia Chung, cuộc họp ngày mai theo lệnh của tôi, mười ngày sau sẽ xuất binh Tây bộ.” Âm thanh gần từng chữ, uy nghiêm miễn kháng cự vang trong đêm vắng.

Khổng Gia Chung rùng mình, tuân lệnh đáp: “Vâng, Đại thiếu.” Từ ngày bình định xong cuộc nổi loạn của hai anh em Hách Liên Tĩnh Lôi, quân đội đã có cuộc điều chỉnh lớn. Sau khi Đại thiếu trở về từ Giang Nam, được Giang tư lệnh bảo đảm nguồn lương lực, cũng sắp đặt nhiều kế hoạch tác chiến, giờ miền Nam nổi loạn, các binh tướng trẻ đã sẵn sàng xuất phát.

Tĩnh Vi không biết tại sao lại mơ màng khó ngủ cả đêm. Hắn đi suốt tối qua chưa về. Nàng đã thành thói quen hàng ngày tỉnh giấc trong vòng tay hắn, hấp thụ hơi thở của hắn, hôm nay thiếu hắn bỗng cảm thấy mơ hồ mất mát. Nàng rúc vào ổ chẳng chịu dậy, toàn thân biếng nhác. Hình như hắn thích dáng vẻ này của nàng, thỉnh thoảng bị bắt gặp, hắn sẽ nhéo mạnh vào chóp mũi nàng, bảo nàng trông như con mèo lười.

Hỉ Thước đẩy cửa, thấy nàng thức giấc liền kéo rèm, cười toe toét hỏi: “Tiểu thư, đã dậy được chưa?” Nàng ngược nhìn mặt trời bên ngoài, vì mùa đông nên ánh nắng yếu ớt thiếu hẳn vẻ ấm áp thường lệ. Nàng miễn cưỡng trả lời, Hỉ Thước liền giúp nàng chọn quần áo. Tuy bụng nàng chưa lộ, nhưng hắn rất gấp gáp sai người may nhiều kiểu áo bầu bằng chất liệu tốt nhất. Hỉ Thước cầm hai bộ tới cho nàng chọn, nàng ngó lơ dùng tay chỉ bừa một bộ. Vải gấm dưới ánh dương sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết hàng tốt.

Bình thường nàng ít quan tâm đến cách ăn mặc, chỉ cần thoải mái vừa vặn, dù nàng là phu nhân Đốc quân miền Bắc. Thế nhưng hắn rất thích nhìn, đêm ba hôm lại gọi quản lý cửa hàng này, hiệu buôn nọ mang quần áo và trang sức đến để nàng chọn lựa. Vài hôm trước cũng vậy, nàng biết mình rất nhanh sẽ không mặc những thứ này, vừa tức giận vừa vui sướng khó nén, chặc lưỡi bảo hắn: “Em bây giờ đang có thai đâu dùng tới, chờ sau này hẵng mua.” Hắn ngồi cười như gió xuân, làm trò cầu xin trước mặt mọi người: “Hôm nay có chiếc áo lông cừu rất đẹp, em chọn tạm một cái đi rồi anh nghe lời, mai mốt gọi họ sau.” Hắn tỉnh bơ nhưng nàng đỏ mặt. Cả đám kẻ hầu người hạ, còn có các quản lý cửa hàng, hiệu buôn đứng đó mà hắn nói chẳng kiêng dè gì. Người trong phủ thì miễn bàn, nhưng những người cửa hàng, hiệu buôn là kẻ lạ, sao có thể nói vậy, ngay cả thân phận Đốc quân của mình cũng làm lơ. Nhìn biểu hiện vô cùng kinh ngạc của họ, khiến Tĩnh Vi càng thêm ngại ngùng.

Đến giờ lên đèn mà Hách Liên Tĩnh Phong vẫn chưa về, nàng cảm giác thật bất an, luôn đồng tai ngóng tiếng động cơ ô tô, tiếng bước chân ngoài hành lang. Trong khi chờ đợi, Hỉ Thước đã đưa bữa tối lên. Ngày thứ hai rồi sang thứ ba vẫn thế, nàng bắt đầu đứng ngồi không yên, sai người đi hỏi thì người hầu trả lời Đại thiếu mấy ngày nay ở suốt trong doanh trại. Từ sau khi nàng mang thai, hắn chưa bao giờ đi cả đêm, cho dù quân đội có việc cũng chắc chắn sẽ về. Nàng lơ mơ thấy có gì đó bất ổn, nhưng bất ổn chỗ nào nàng khó xác định.

Sang ngày thứ năm, rốt cuộc nàng nhớ nhung chịu hết nổi, sáng sớm đã kêu Hỉ Thước gọi điện thoại, chỉ có Trương Lập tiếp và trả lời: “Đại thiếu đang họp.” Buổi chiều gọi qua, vẫn là Trương Lập nói Đại thiếu đang bận. Thậm chí cả điện thoại hắn không nghe, cũng chẳng nhắn gởi gì. Đến ngày thứ sáu, ngày thứ bảy vẫn như thế. Hỉ Thước cũng thấy bất thường, tìm cơ hội hỏi nàng. Nàng chẳng biết thực sự đã xảy ra chuyện gì, lòng man mác buồn, khó chịu khôn tả, giấm luôn cảm giác thèm ăn. Hỉ Thước đứng bên cạnh cũng không tìm ra lí do để khuyên nàng, điều duy nhất có thể làm là dặn dò nhà bếp cố sức nấu những món mà nàng thích ăn nhất.

Hỉ Thước thấy tiểu thư nằm trong chăn, vẻ xinh đẹp nay bị nhiều ngày mất ăn mất ngủ mà dường như gầy hẳn. Nàng nhìn bóng đêm, biết chắc Đại thiếu hôm nay cũng không về, nói: “Tiểu thư, chị ngủ sớm đi. Quân đội có việc nên Đại thiếu khó về vài ngày. Tiểu thư hiểu rõ Đại thiếu nhất, nếu không có gì sao lại chẳng về?”

Hỉ Thước càng khuyên, Tịnh Vi càng cảm thấy có chuyện. Dựa theo tính cách đối với người khác lạnh lùng, đối với nàng như nẩy lửa muốn đốt tan nàng của hắn, thì dấu quân đội có việc níu kéo và bám trụ, hắn cũng nhất định xử lý nhanh quay về. Cho dù một – hai ngày không thể, thì sẽ trái gọi người, phải gọi điện thông báo, sao chẳng đoái hoài như bây giờ.

Nàng thở dài, hỏi: “Hỉ Thước, em nghĩ kĩ xem bữa đó anh ấy về có điều gì khác lạ không?”

Hỉ Thước cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, chẳng mần mò được gì, đành đáp: “Không có! Hôm đó Đại thiếu về rất vui, còn kêu em dặn nhà bếp nội trong hai mươi bốn giờ phải chuẩn bị đủ bữa sáng, bữa trưa, bữa tối. Sau đó em chạy vào bếp, Đại thiếu lên lầu... lúc em quay lại, Đại thiếu đã về doanh trại.”

Hắn vào phòng nàng vẫn còn ngủ, chắc chắn chẳng làm ra chuyện gì! Nàng nhất định đang ngủ, nếu không sao cả việc hắn vào phòng cũng không hay? Nàng rõ ràng nhớ bữa đó đọc sách đến mệt mới mới ngủ... Nàng sức nhớ tới một việc, vội vàng ngồi bật dậy. Thấy mấy quyển sách tiếng Anh Sơ Hương tặng để trên bàn, nàng để chân trần xuống giường chạy tới. Nàng nhớ tấm ảnh mình chụp cùng Sơ Hương và Tiêu Dương, hôm đó nàng nhét bừa vào quyển sách rồi quên bẵng. Vì thế, phản ứng đầu tiên của nàng là muốn thấy tấm ảnh đó. Đừng tưởng Hách Liên Tĩnh Phong thường ngày lạnh lùng đứng đưng, thật ra hắn rất dễ ý chuyện nàng với Tiêu Dương, bữa ấy còn ném cả túi hạt để Tiêu Dương tặng ra ngoài cửa tàu! Lòng nàng suy nghĩ, lúc đó nhét vào quyển sách tiếng Anh nhưng là quyển nào thì quên mất. Bởi vậy nàng đem từng quyển sách trên bàn tẽ đến tận gốc, mong tìm ra nó. Ấy thế mà tẽ xong hết sách, tấm ảnh vẫn bật tằm. Bữa đó rõ ràng nàng kẹp vào sách, sao giờ tìm không thấy?

Hỉ Thước thấy nàng bối rối càng thêm lo âu, hỏi: “Đại tiểu thư của tôi ơi, rốt cuộc chị đang tìm gì? Chị bảo em một tiếng là xong, sao lại đi chân đất? Coi chừng cảm lạnh!”

Tịnh Vi chẳng lọt tai một chữ, sao không có trong sách? Hôm ấy nàng nhét bừa, dù quên bẵng nhưng giờ hoảng hốt nàng vẫn nhớ rõ kẹp vào đây, sao giờ chẳng thấy? Nàng ngồi thất thần trên sofa, Hỉ Thước xỏ giúp đôi dép lê mà nàng cũng không hay, chỉ nghĩ đến việc cuối cùng là nó ở đâu? Nghĩ tới nghĩ lui vẫn xác định kẹp vào mấy quyển sách tiếng Anh, vì thế lại cầm sách lên tẽ tiếp... Vẫn bật tằm! Nàng thở dài ngồi sụp xuống như bị rút mất toàn bộ sức lực. Bỗng một giọng nói lạnh tanh vang lên: “Cô đang tìm tấm ảnh này?”

Tịnh Vi ngẩn ngơ theo bản năng ngoái đầu lại, chỉ thấy hình bóng quen thuộc bật tằm mấy ngày nay đang đứng trước cửa, mặt lạnh như tiền nhìn nàng, chỉ là lạnh lẽo và đờ đẫn, không còn vẻ dịu dàng vốn có. Trong tay hắn đưa lên đúng là tấm ảnh nàng muốn tìm... tấm ảnh nàng chụp cùng Sơ Hương và Tiêu Dương. Hắn hiểu lắm, nhất định hiểu lắm! Nàng cần giải thích với hắn, nói...

Hách Liên Tĩnh Phong tuyệt vọng nhìn nàng, trước ngày xuất binh hắn vốn chẳng muốn gặp nàng, nhưng nhịn không được vẫn sai người chuẩn bị xe về phủ. Vừa vào phòng đã thấy nàng chân trần, lo lắng tìm tấm ảnh, thậm chí lơ lún cả đứa con trong bụng... Chẳng lẽ Tiêu Dương quan trọng với nàng như thế sao? Hắn thấy máu dồn hết lên tim, đau đớn và phẫn nộ. Hắn ném tấm ảnh xuống đất, lạnh lẽo liếc nàng rồi xông thẳng ra ngoài.

Tịnh Vi lắc đầu nhìn hắn ném tấm ảnh, nhìn hắn xông ra ngoài, nàng chạy theo gọi: “Tĩnh Phong...” Nàng chưa từng gọi tên của hắn, lúc này mới biết thật dễ gọi làm sao. Nàng muốn giải thích nàng và Tiêu Dương chẳng liên quan gì, hoàn toàn không như hắn nghĩ.

22. Chương 22: Khói Mờ Núi Non.

Lòng Hách Liên Tĩnh Phong nổi đóa, không nghe tiếng nàng gọi, hai bước nhập một phóng thẳng xuống lầu. Hôm nay đúng lúc Bành Đình Lực trực, thấy Hách Liên Tĩnh Phong trở về tưởng sẽ không ra ngoài nữa, nên cùng đồng nghiệp tìm nơi hút thuốc. Vừa châm lửa thì thấy Đại thiếu tức giận đùng đùng lao xuống,

gã ném mẩu thuốc chạy tới chào đón. Gã vừa gọi: “Đại thiếu.” thì giọng giá rét của Hách Liên Tĩnh Phong dội tới: “Chuẩn bị xe, về doanh trại.” Vốn dĩ xe vừa tắt máy, giờ nghe hấn phân phó, Bành Đình Lực vội mở cửa sau mời hấn lên xe. Gã thấy cả người Hách Liên Tĩnh Phong phả hơi lạnh, biết ngay hấn đang bức tức, hơn nữa suốt mấy ngày qua đều thất thường, cũng chẳng có gan chọc vào họng súng, nhanh chóng chui lên phía trước bảo tài xế lái đi.

Tĩnh Vi gọi tên hấn đằng sau, đuổi theo tới cầu thang nhưng chẳng còn tung tích, chỉ văng vẳng có tiếng: “Chuẩn bị xe, về doanh trại.” Nàng vô cùng bối rối và hoàn toàn trống rỗng, muốn chặn hấn lại, giải thích cho hấn nghe. Hỉ Thước cũng rất sợ, xưa nay cô nàng chưa từng gặp vẻ kinh hoàng của nàng lúc này. Thấy nàng luống cuống tay chân muốn lao xuống lầu, cô nàng kéo giạt lại: “Tiểu thư, chị không quản thân mình thì hãy lo cho tiểu thiếu gia trong bụng!” Tĩnh Vi vốn đang hoảng loạn, nghe cô nàng nói thế mới giạt mình nhìn cầu thang lầu dài thông, tựa như được nước cam lộ của Quan Âm Bồ Tát rảy vào thanh tỉnh.

Bây giờ là đêm mùa đông, cả khu vườn vắng lặng, lúc này tiếng động cơ ô tô ầm ầm vang lên. Đúng thế, dù nàng có đuổi theo cũng chẳng nhanh bằng xe. Nàng như bị hút hơi, toàn thân mềm nhũn tựa bông gòn. Cuối cùng hấn vẫn hiểu lầm nàng, sớm chiều bên nhau, ngày đêm nhung nhớ, ân ái nồng say, lại không bùng nổ tấm hình be bé.

Hỉ Thước đỡ lấy nàng, nói an ủi: “Tiểu thư, về phòng thôi! Chắc Đại thiếu hiểu lầm, bây giờ ngài ấy đang tức giận, chờ khi lắng dịu, chị hãy giải thích với ngài ấy.” Mặc dù nàng không rõ việc gì, nhưng chỉ liếc mắt qua tấm ảnh, thấy có Tiêu Dương thì đã đoán được Đại thiếu hiểu lầm.

Có lẽ Hỉ Thước nói đúng, hiện giờ hấn đang bị giận dữ che mắt, dù nàng cố giải thích cũng thành vô dụng, vì hấn nhất định không nghe. Hỉ Thước ở phủ Giang Nam đã quen mọi thủ đoạn nũng nịu để được yêu chiều của các di thái thái, cô nàng vừa dìu Tĩnh Vi về phòng vừa nói: “Tiểu thư à, chờ Đại thiếu nguôi giận chị hãy tâm sự, làm nũng... bảo đảm ngài ấy sẽ quên ngay chuyện này. Chị đừng mãi đứng đưng với Đại thiếu... Đừng trách con nha đầu như em lên giọng, Đại thiếu đã rất yêu thương chị rồi, chị còn đòi gì nữa?” Thông thường Tĩnh Vi ít quan tâm đến sự lải nhải của Hỉ Thước, toàn nghe tai này chạy tọt qua tai khác. Bây giờ nàng dường như thức tỉnh. Đúng vậy, hấn yêu thương nàng như thế, nàng còn muốn gì nữa? Nàng nhẹ nhàng vỗ về vùng bụng, khoe môi điểm nhẹ nụ cười.

Hỉ Thước không biết tiểu thư bị làm sao, khẩu vị tự dưng bỗng tốt hẳn, mới sáng sớm liền đòi ăn cháo. Hỉ Thước thấy nàng hưng phấn, liền gọi người hầu xuống bếp chuẩn bị. Rất nhanh sau đó, người hầu đã bưng cháo lên. Tĩnh Vi ăn gần hết tám phần mười. Chuyện này thật hi hữu, bình thường dẫu Đại thiếu trái năn nỉ, phải lừa bịp nàng cũng ăn rất ít. Cứ thế liên tiếp hai ngày kêu nhà bếp nấu bữa ăn chính, bánh trái, thuốc bổ... Thậm chí cả nha đầu Hương Lan từ nhà bếp về cũng trêu Hỉ Thước: “Chị Hỉ Thước, hai ngày nay cuối cùng bác đầu bếp cũng được thở, chứ mấy ngày trước bác ấy tối ngày nơm nớp sợ chọc giận Đại thiếu, bị đuổi đi.” Dứt lời còn bẽ từ sau lưng ra chiếc bánh kem, nói bác đầu bếp khao Hỉ Thước. Hỉ Thước đem việc này kể cho Tĩnh Vi, sẵn dịp trêu đùa nàng.

Sang ngày thứ ba, Tĩnh Vi thức dậy muộn, thấy trời đẹp liền xuống lầu đi ngắm hoa. Khu trồng hoa được bao bọc ba mặt bằng kính, ánh dương chiếu xuống khiến toàn thân đang uể oải bỗng sáng khoái vô cùng. Người hầu đưa bánh ga-tô, bánh quy và sữa bò lên. Nàng cứ uống một ngụm sữa, kèm theo miếng bánh ngọt, trông rất ngon miệng. Hết việc làm nàng cảm thấy nhàm chán, liền bảo người hầu mang báo chí tới. Tên người hầu vâng lệnh, rời đi. Mấy ngày vừa rồi tâm trạng nàng hoang mang, nên không đọc báo. Nếu Hách Liên Tĩnh Phong ở đây... thấy trên báo có tin gì thú vị sẽ đọc cho nàng nghe, đến đoạn hài hước, hai người nhin không được bật cười ha hả, giữa nơi ẩm áp này mới có thể cảm nhận đầy đủ.

Người hầu rất nhanh đưa tới vài tạp chí. Nàng tùy tiện cầm lấy một tờ, liếc qua không có tin nào đặc biệt, liền đưa tay cầm lấy tờ khác, chỉ thấy trên báo ghi một tiêu đề chữ đen to đùng: ‘Hôm nay miền Bắc chính thức tuyên chiến với Tây bộ!’. Phía dưới hàng chữ nhỏ viết, Hách Liên Tĩnh Phong đốc quân đã xuất binh bữa trước, hôm nay truyền thông trong và ngoài nước đã loan tin tuyên chiến với quân đội Tây bộ Tăng Thái Hiến... Chi chít chữ, nàng không đọc nổi một từ. Tĩnh Vi chỉ thấy đầu óc quay cuồng, mất hết phản ứng. Hấn xuất binh Tây bộ nhưng chưa từng nói với nàng nữa câu. Dù nàng chẳng hứng thú với chuyện quân tình, vì vậy trước giờ hấn gần như bỏ qua. Nhưng chuyện lớn thế này mà hấn không nói với nàng tiếng nào, bỏ ra nơi chiến trường bom đạn như mưa, nàng cảm thấy vô cùng khổ sở và lo âu. Thậm chí chén sữa lung lay đổ, tràn xuống mu bàn tay mềm mịn mà nàng vẫn mất tri giác.

Không biết hoảng hốt qua bao lâu, mặt Hỉ Thước tái nhợt chạy vào, vừa định báo với nàng tin tức về Đại thiếu thì thấy vẻ thờ thần bất lực của nàng, lòng Hỉ Thước hiểu nàng đã biết. Ly sữa đổ phân nửa xuống sàn, ướt đầm một mảng. Trong khay bánh ga-tô, bánh bích quy vẫn còn nguyên. Gió lùa qua khe cửa, tuồn hơi lạnh lèo vào.

Một ngày vẫn trôi qua như mọi ngày, chảy xuôi trong từng cơn chữ và biến mất giữa giấc ngủ say... Thấm thoát hần đã rời đi hai tháng, nơi duy nhất chứng minh cho sự ra đi của hần, đó là bụng nàng. Từ sau ngày hần rời khỏi, bụng nàng bắt đầu to và dần càng lớn hơn. Những ngày đó, thỉnh thoảng mới nhận được điện thoại từ Trương Lập gọi tới, cũng chỉ báo tin hần bình an. Nàng biết hần vẫn bình an, vẫn hăng hái, suốt hai tháng qua đã khiến quân Tây bộ tháo chạy. Hần vốn trù bị kế hoạch chu toàn, thừa dịp miền Nam đang tranh quyền thì tấn công Tây bộ, bởi con rể Tăng Thái Hiến tức Đoàn Húc Đức và anh cả Đoàn Húc Nhân ở miền Nam đang giằng co bất thành với ý kiến tiếp viện Tây bộ. Dĩ nhiên Đoàn Húc Nhân tuyệt đối sẽ không đưa viện binh giúp Tăng Thái Hiến, cái này gọi là ‘nuôi ong tay áo’[1], nếu hần ta ngăn cản miền Bắc tấn công, ngày khác Tăng Thái Hiến và Đoàn Húc Đức liên minh, làm sao hần ta còn chỗ đứng? Nếu Đoàn Húc Đức dứt khoát phái viện binh, thì đối với quyền lực ở miền Nam, đời này hần đành lực bất tòng tâm. Hần am hiểu lòng người, biết tùy cơ ứng biến, biết tận dụng thời thế, thậm chí chiếm đến bốn tỉnh Tây bộ, đánh Tăng Thái Hiến phải chạy đến nơi xa, chỉ cần miền Nam chưa ra ý định dứt khoát, hần đã thu tóm xong Tây bộ.

Tĩnh Vi nhìn tờ báo, mơ hồ nhớ tới trước lúc thành thân, nàng biết hần chỉ qua báo chí và truyền miệng từ dân chúng, khi ấy miền Nam đồn hần là ‘anh hùng tuổi trẻ’. Đúng vậy, hần tuổi trẻ tài cao, từ năm mười chín tuổi đã tòng quân tới luyện, lãnh đạo quân đội tám tỉnh miền Bắc lập được nhiều chiến công hiển hách. Lần này chiếm xong Tây bộ, chắc chẳng qua bao lâu tham vọng của hần sẽ vượt giới hạn. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng lại đắm chìm hoảng, dù chỉ lơ mơ nhưng luôn tồn tại. Nàng sợ hãi, không dám nghĩ quá sâu.

Tĩnh Kỳ được nghỉ học, sáng sớm đã tới đây. Cô nàng là người em gái tốt, biết anh cả đi rồi sẽ không ai tán gẫu với Tĩnh Vi, nên rảnh rỗi liền chạy đến. Nói đủ thứ chuyện, nào là bàn tán việc trong phủ, nào là tâm sự chuyện đứa bé trong bụng Tĩnh Vi. Tuy Tĩnh Kỳ còn chưa lấy chồng nhưng rất thích con nít, luôn ồn ào đòi làm cô. Hàng ngày thấy đồ chơi trẻ em liền gom mua, bảo rằng sau khi sinh ra là dùng được. Tĩnh Vi khá quan tâm chuyện giữa cô nàng và Sở Thiên Lôi, cứ hễ mở miệng hỏi thì Tĩnh Kỳ đỏ mặt như thiếu nữ mới lớn. Tuy vậy, theo từng câu chữ từ đầu mày đuôi mắt của Tĩnh Kỳ, thì chắc vị Sở Thiên Lôi kia cũng có chút tình ý với cô nàng. Lần ấy Tĩnh Vi thấy Sở Thiên Lôi phong độ, thanh lịch tuấn tú, rất đẹp đôi với Tĩnh Kỳ. Nàng vâng lệnh cha phải lấy Hách Liên Tĩnh Phong, tuy sau kết hôn hai người hài hòa nhưng vừa đụng chuyện vẫn không tin tưởng nhau như hai kẻ tâm đầu ý hợp, ví dụ chuyện tấm ảnh lần này. Nàng âm thầm hi vọng Tĩnh Kỳ có thể ‘tâm tưởng sự thành’[2], mỹ mãn như ý.

Tứ di thái, Lục di thái, Bát di thái cũng thường xuyên lui tới. Thất di thái bệnh ít đến nhưng luôn sai nha đầu lại hỏi han. Tứ di thái, Lục di thái là hai người từng trải, hay can dặn Tĩnh Vi việc người mang thai cần chú ý và kể vài mẩu chuyện cười giải khuây. Từng ngày trôi qua tốt đẹp hơn nàng tưởng tượng.

Bát di thái cũng hay tới thăm, hai người hàn huyên vô cùng thoải mái. Bát di thái là người rất thông minh, biết Đại thiếu đi rồi Tĩnh Vi ăn uống thất thường, nhớ về cử chỉ đáng yêu, vẻ mặt ung dung của Đại thiếu, sao lại không hiểu? Từ sau việc đó, nàng ta xem Tĩnh Vi như em gái, giờ thấy nàng như vậy, lòng nàng ta vui mừng khôn xiết và xen lẫn nỗi lo lắng kì quặc. Vui mừng là nàng cùng Đại thiếu yêu nhau thắm thiết. Nàng ta vào phủ Đốc quân nhiều năm, thấy các cậu ấm nhà giàu ai cũng phong lưu phóng khoáng, ong bướm khắp nơi. Giờ Đại thiếu coi Tĩnh Vi như vật báu trong tim nhưng lỡ ngày nào đó... Tĩnh Vi là người mang trái tim thủy tinh, nếu nàng hồ hững thì là hồ hững, nếu nàng đã yêu thì sẽ chìm sâu, chẳng sợ như con thiêu thân lao vào ánh lửa, chẳng sợ thịt nát xương tan, cũng mãi thẳng tiến. Khi một người trao ra điều gì đó, sẽ nhận được đáp trả đồng dạng. Nếu ngược lại hoặc bị tổn thương, vĩnh viễn không thể cứu vãn.

Hôm đó Bát di thái tới, người hầu mang trà bánh lên, hai người vừa ăn vừa hàn huyên. Gần đến tết âm lịch, trong phủ cần sắp xếp nhiều. Tuy Tĩnh Vi giúp nàng quản lý mọi thứ nhưng khó tránh có vài việc cần xin ý kiến của nàng, vì vậy Tĩnh Vi nổi hứng thỉnh thoảng hỏi thăm Bát di thái cách an bài khi lão Đốc quân còn sống. Trong phòng hệ thống lò sưởi thả hơi ấm áp, nhưng bỗng dưng Tĩnh Vi cảm thấy bất an, cả người rét run, đứng ngồi không yên, mí mắt giật liên tục như sắp xảy ra chuyện.

Mới nói xong thì Bành Đình Lực xuất hiện trước cửa nhà kính. Người hầu mở cửa, Bành Đình Lực đi vào, từ xa đã hô: “Thiếu phu nhân!”

Từ khi Hách Liên Tĩnh Phong xuất binh, đa số thuộc hạ theo hần đều ra tiền tuyến, riêng Bành Đình Lực bị giữ lại. Tĩnh Vi ngẩng đầu, hỏi: “Có chuyện gì?”

Bành Đình Lực nhìn người hầu bốn phía, vẻ vô cùng do dự, lát sau mới nói: “Cô đừng vội, Đại thiếu, Đại thiếu...”

Sao Tĩnh Vi có thể dừng gấp, nàng đứng bật dậy, cả người lung lay như sắp ngã: “Đại thiếu, anh ấy làm sao?”

Bành Đình Lực vội đáp: “Thiếu phu nhân, cô đừng nôn nóng quá! Vừa rồi tổng thư kí Khổng gọi điện thoại nói Đại thiếu bị thương...”

“Anh ấy bị thương có nghiêm trọng không?”

Bành Đình Lực trả lời: “Trong điện thoại tổng thư kí Khổng chưa nói, cô đừng lo.”

Tĩnh Vi chỉ thấy trái tim đập liên hồi, hần bị thương, hần bị thương, đầu óc nàng choáng váng chỉ còn tồn tại ý thức này. Thật lâu sau nàng mới bình tĩnh, bảo Bành Đình Lực: “Mau gọi điện thoại tới tiền tuyến cho tôi.”

Điện thoại được kết nối, vẫn do Trương Lập tiếp, nói quanh co này kia vẫn chẳng được gì. Tĩnh Vi càng cảm thấy chuyện nghiêm trọng, nàng không thể gượng nổi, chỉ biết Hách Liên Tĩnh Phong bị thương, sinh tử chưa rõ. Nàng ngơ ngác cầm ống nghe, hồi lâu vẫn chưa biết tính sao, thậm chí Hỉ Thước cúp điện thoại mà nàng cũng không hay.

Hỉ Thước rất sợ, gọi Hương Lan lấy khăn nóng. Hương Lan lạnh tay lẹ chân, rất nhanh đã mang tới. Hỉ Thước cầm lấy, giúp Tĩnh Vi lau mặt. Tĩnh Vi bị khăn nóng làm tỉnh, nàng hồi hồn, đứng lên nhìn chăm chăm Bành Đình Lực, nói: “Chuẩn bị xe cho tôi, tôi muốn gặp Đại thiếu.”

Bành Đình Lực ngơ ngác, hỏi: “Đi tiền tuyến à?” Rốt cuộc gã vẫn là lão làng, rất nhanh liền hiểu ý: “Không được, thiếu phu nhân! Tình trạng của cô bây giờ bất tiện lắm.”

Tĩnh Vi kiên quyết nhìn gã: “Chuẩn bị xe cho tôi.” Tuy nàng hiếm khi sai bảo, nhưng toàn thân toát quý khí khiến Bành Đình Lực nhận thấy sự uy nghi miễn từ chối. Gã sợ hãi, nói: “Thật sự không được mà thiếu phu nhân! Nếu cô đi như vậy, Đại thiếu sẽ giết tôi.”

Tĩnh Vi nhìn gã, hơi mỉm cười nhưng đáy mắt phẳng lặng, chỉ nói: “Nếu anh không thu xếp, bây giờ tôi cho người bắt trói anh.”

Rốt cuộc Bành Đình Lực phải chuẩn bị xe. Hỉ Thước vừa gom hành lý vừa nói: “Tiểu thư, chị không đi được.” Tĩnh Vi im lặng nhìn ra bên ngoài.

Bất di thái không khuyên can mà chỉ dặn dò: “Trên đường nhớ cẩn thận. Bất kể xảy ra chuyện gì cũng phải trông chừng đứa bé trong bụng.”

Gần tới cuối năm, dù tiền tuyến chiến sự liên miên nhưng dân chúng nhiều năm nay đã quen với chiến tranh, nên đi chợ thì vẫn đi, mua sắm đồ tết thì vẫn mua, suốt dọc đường rất náo nhiệt. Nếu không có chiến tranh, thật có cảm giác thiên hạ thái bình.

Từ An Dương tới thị trấn nơi Hách Liên Tĩnh Phong đóng quân khoảng tám trăm cây số, xe chạy nhanh nhất cũng mất một ngày một đêm. Với hiện trạng của Tĩnh Vi, tài xế càng không dám phóng ẩu, phải bảo trì tốc độ vững vàng. Bành Đình Lực sắp xếp ba chiếc xe, một dẫn đường, một hỗ trợ, ôm lấy chiếc chính giữa.

Từ khi mang thai, Tĩnh Vi không ngồi xe, nôn nghén do có thai đã dứt nhưng đường xa đông sóc khiến nàng bắt đầu nôn mửa. Bành Đình Lực nơm nớp lo sợ, vô cùng thận trọng không dám gấp gáp.

Sang ngày thứ ba mới đến nơi đóng quân. Mặc dù là nơi đóng quân của quân đội miền Bắc, nhưng đại đa số binh lính đã tiến vào bốn tỉnh Tây bộ, nên nơi này là bộ chỉ huy kế hoạch tác chiến. Hách Liên Tĩnh Phong cùng tùy tùng ở trong một biệt viện sang trọng. Khổng Gia Chung và Trương Lập biết tin thiếu phu

nhân tới, đã đứng chờ trước cửa. Thấy xe chở Tịnh Vi dừng, vội bước lên mở cửa cho nàng. Tịnh Vi vốn nóng như lửa đốt, đường đi bị kéo dài nên vừa xuống xe đã hỏi ngay: “Đại thiếu sao rồi?”

Khổng Gia Chung và Trương Lập hội ý liếc nhau, không biết nói từ đâu cho rõ, đành đáp: “Đại thiếu đang nghỉ ngơi, thiếu phu nhân gặp sẽ hiểu.” Dứt lời liền mời Tịnh Vi đi vào.

Vào phòng nghỉ của Hách Liên Tĩnh Phong, họ giúp Tịnh Vi mở cửa nhưng không đi cùng. Tịnh Vi từng bước một từ từ bước tới, sợ đánh thức hần, thấy hần nằm bất động trên giường, trên người đắp tấm chăn. Trong phòng ấm áp, vậy mà chân tay nàng lạnh giá, lạnh đến rùng rợn. Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ chớp mắt, nàng rút cuộc nhìn thấy gương mặt tái nhợt tiêu tụy, đôi môi trắng bệch không chút máu của hần. Suốt mấy ngày lo lắng hãi hùng, cuối cùng cũng hiển hiện bằng hình ảnh. Những giọt lệ dồn nén đã lâu, trong khoảnh khắc đã phát huy sức mạnh hủy diệt, liên tục rơi xuống, làm lu mờ mọi thứ trước mắt mà còn khiến trái tim nàng ứa đẫm.

23. Chương 23: Gió Về Tuyết Bay.

Mới chỉ hai tháng mà hần trông rất hốc hác. Hàng chân mày nhíu chặt, đôi môi ngậm kín, như thể giấc ngủ bị điều gì ám ảnh. Nàng nhẹ nhàng vươn tay từ từ vuốt ve trán hần, thấy hần nhăn mày, nàng lại giúp hần xoa giãn. Vài ngày nay lo lắng phập phồng, mấy tháng nay tương tư nhung nhớ, giờ phút này đều hóa thành từng giọt lệ như những viên trân châu rơi xuống.

Nhìn hần nằm ngủ, nghe hơi thở của hần, bấy giờ nàng mới chợt nhận ra rằng hần bình an, ít nhất hần còn sống, mọi thứ đều vô nghĩa, miễn hần ở bên cạnh nàng, đời đời kiếp kiếp cũng chỉ là khoảnh khắc này. Nàng chẳng màng điều gì, nào là vinh hoa phú quý, nào là hôn nhân chính trị giữa hai miền Bắc – Giang Nam, bất kể thứ gì... nàng cũng không quan tâm, chẳng để ý. Nàng chỉ muốn hần bên cạnh cùng với đứa con sắp chào đời của mình.

Nàng cúi đầu thì thầm như người mơ ngủ: “Tĩnh Phong, anh bỏ mặc em với con sao?” Nàng vừa nói vừa kéo bàn tay phải của hần đang lộ ra ngoài tấm chăn đặt lên bụng mình: “Anh sờ xem, có phải khác hẳn so với lúc anh đi? Bây giờ không cần anh nắn nỉ em vẫn ăn rất nhiều đồ dinh dưỡng, bởi em tự nhủ với bản thân rằng, vì con của chúng ta, chỉ cần nó mạnh khỏe, ăn gì em cũng đồng ý.”

Trong phòng lò sưởi thả hơi ấm nhưng tay hần thật lạnh, nàng đưa hai tay lên vừa chà xát vừa thổi nhiệt khí nói: “Anh không nhớ em ư? Một chút cũng chẳng nhớ? Vì sao ngay cả điện thoại cũng không gọi về? Anh biết không? Mỗi ngày em đều canh bên điện thoại, chờ điện thoại của anh, nhưng anh lần nào cũng để tổng thư ký Khổng gọi về báo bình an. Anh thực sự chẳng nhớ em?”

“Anh còn không chịu tỉnh? Em muốn nói với anh một việc! Đời này em chỉ nói một lần thôi, nếu anh không chịu tỉnh, bị bỏ qua thì đừng hối hận nhé. Anh luôn gọi em là kẻ lừa đảo... Thực ra anh mới là tên lừa đảo, bởi vì... anh cũng lừa của em một thứ quan trọng tương đồng. Chẳng lẽ anh không phát hiện được? Còn vì tấm ảnh be bé đó mà đi tiền tuyến...”

Thực ra hần đã sớm tỉnh, bởi miệng vết thương đau rát và cũng vì nhiều ngày nay hần mất ngủ. Nàng đến bên giường thì hần đã hít được hơi thở như hương lan quen thuộc của nàng, nó dường như mang theo ma lực vô hình, bất kể nơi nào, bất kể bao xa, hần vừa ngủ đã có thể phân biệt rõ ràng. Hần ngáy ngất nhưng vẫn còn giận âm ỉ. Hần trêu tức nàng, hận nàng, nhưng hai tháng qua lại ném đủ nỗi khổ tương tư. Từ khi hần với nàng thành thân tới nay chưa từng xa cách lâu như vậy, đầu lúc xảy ra việc của Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết, hần dẹp loạn xong liền lập tức đi đón nàng. Tuy phái Bành Đình Lực ở bên nàng trên danh nghĩa bảo vệ, nhưng thực ra là để Bành Đình Lực mỗi ngày đem mọi chuyện của nàng báo cáo tường tận cho hần. Đường đường là phủ Đốc quân miền Bắc, người hầu đâu chỉ cả trăm, cần gì phải nhất định lưu giữ Bành Đình Lực?

Vừa nãy vuốt bụng nàng, hần thực có cơn xúc động muốn sai người kéo Bành Đình Lực ra ngoài đánh một trận. Trên điện thoại hàng ngày gã chỉ nói với hần bụng Tịnh Vi lớn thêm chút xíu, nhưng lúc hần chạm tới, đầu chỉ có chút xíu, quả thực đã to hơn quả cầu. Hần định giả bộ thức tỉnh, lại nghe tiếng nàng du dương trầm bổng bên tai, giọng nói vừa ngọt vừa bùi, vừa nũng nịu vừa trách cứ, hần làm vợ chồng với nàng một năm vẫn chưa từng nghe qua, chỉ muốn hưởng thụ thêm hồi nữa. Ai ngờ nàng thủ thủ những lời mà hần

nằm mơ cũng không thể tưởng tượng... Hắn quả thật không thể tin, nàng thích hắn, yêu hắn tựa như hắn thích nàng, yêu nàng. Hắn cảm thấy toàn thân lâng lâng như bay trên mây, như lạc vào cõi mộng. Dù tiếng nàng đang thì thầm tha thiết bên tai, nhưng bởi cảm giác quá tuyệt vời mà cứ ngỡ là giấc mơ ngọt ngào.

Tịnh Vi nào đâu hay hắn đang giả vờ ngủ, thì thảo hồi lâu biết chắc hắn không thể nghe, nhưng vì nàng đã nhiều ngày quá lo lắng, cái kiểu lòng nóng như lửa đốt, tâm trạng bồn chồn mãnh liệt. Đời nàng chưa từng có cảm giác nào mạnh mẽ như thế, chỉ mong mỗi hắn bình an. Thế nên thấy hắn thật sự bình an, nàng lại nổi cơn liều lĩnh. Hắn vẫn bất tỉnh, biết hắn bị thương, nàng vừa yêu vừa buồn, buồn giận hắn chẳng đoái hoài đến bản thân, cầm tay hắn đưa lên miệng, khẽ dùng răng cắn một cái, nói: “Nếu anh không chịu tỉnh, em sẽ làm anh tỉnh!”

Hách Liên Tĩnh Phong bị cắn hơi đau cũng thừa dịp tỉnh lại, khàn khàn nói: “Phu nhân Đốc quân của chúng ta định mưu sát chồng!”

Nàng giật mình ngược đầu lên, vẻ mặt ngỡ ngàng nhưng rất đổi vui mừng, chỉ phút chốc trên khuôn mặt nàng thể hiện đủ mọi biểu cảm. Vài giọt lệ còn vương trên má, giống những hạt sương mai còn đọng trên hoa. Hắn dịu dàng nhìn nàng, tuy sắc mặt tiêu tụy nhưng đáy mắt sáng rực rỡ, nóng bỏng và nhiệt liệt. Nàng hồi hồn, hắn đã nghe tất cả lời của nàng. Nàng cảm thấy khắp mặt mình nóng ran, thậm chí quên luôn chớp mắt. Hắn ngăn không được nụ cười, đưa tay vuốt ve hàm dưới của nàng, nó vẫn hết khối ngọc bích mịn màng trong ký ức. Hắn kéo nàng xích đến gần và nhìn thẳng nàng như muốn tiến sâu vào linh hồn. Nàng cũng lẳng lặng nhìn hắn, thời gian như ngưng đọng, mãi mãi đến trăm năm, vĩnh viễn đến ngàn đời, chẳng qua chỉ là thoáng giật mình.

Hắn nhẹ nhàng từ từ tới gần, hương vị độc đáo quen thuộc như vẫn ở trong phủ, chưa bao giờ ly biệt. Hắn cúi đầu dịu dàng đặt nụ hôn trên môi nàng, vội vàng như thế, nhiệt liệt như thế, rung động như thế, say đắm như thế, giống như đã đợi nhiều thế kỷ. Toàn thân nàng mềm nhũn, chỉ biết cảm giác mê mẩn mất tự chủ này rất quen thuộc. Không biết qua bao lâu, hắn mới lưu luyến rời khỏi, vừa như có ý xin lỗi, vừa như vui mừng cuồng loạn, đôi mắt thâm tình chứa mỗi bóng hình nàng.

Nàng đắm nhẹ hắn, nói: “Anh chỉ biết bắt nạt em.” Dáng vẻ giận dữ của nàng cũng xinh đẹp gợi cảm, cộng thêm mấy ngày ngược xuôi, dù được Bành Đình Lực chăm sóc chu đáo nhưng vẫn thấm mệt, lòng Hách Liên Tĩnh Phong vô cùng yêu thương. Hắn muốn dùng vòng tay ôm ấp, vuốt ve an ủi nàng, ai ngờ vừa thử dùng sức liền ảnh hưởng đến vết thương bên vai trái, hắn cật lực chịu đựng cố không rên thành tiếng. Nhưng nàng rất nhạy cảm nhận ra điều bất thường, dè dặt tay hắn lại không cho cử động. Vừa rồi đắm đuối mà quên bẵng, lúc này nàng hốt hoảng hỏi: “Anh làm sao thế? Đụng tới vết thương hả? Ở đâu, đưa em xem thử?”

Mặc dù hắn đau nhưng thấy sự ân cần của nàng, nỗi đau đớn nháy mắt đã giảm đi phân nửa. Hắn cười an ủi nàng: “Chẳng có gì đáng ngại, chỉ là vết thương nhỏ. Không biết tên thuộc hạ ăn gan hùm mật gấu nào gọi điện thoại lung tung cho em.” Thực ra hắn biết dù không điện thoại, nàng cũng đọc được trên báo.

Bên vai trái hắn bị súng bắn trúng, quần dải băng thật dày, máu theo miệng vết thương vẫn hơi rỉ ra. Tịnh Vi nhìn, lòng đau ê ẩm, hốc mắt tụ đầy hơi nước. Nàng lấy tay khẽ vuốt nhẹ đến vô cùng, cẩn thận lưu luyến muôn vàn, tựa như nơi đó là báu vật trần gian. Hách Liên Tĩnh Phong cảm thấy tim đập thình thịch, như nốt nhạc trầm bổng ngân cao, tấu ra điệp khúc sôi động. Hắn thấp giọng nói: “Thật sự không sao, chỉ là vết thương nhỏ.”

Nếu là vết thương nhỏ, sao dám Trương Lập lại gọi điện về phủ? Hắn chỉ muốn an ủi nàng. Thấy vẻ mặt hoài nghi của nàng, hắn liền cười, nhìn không được ngược lên khe hờn vành tai nàng, nói: “Thật sự! Chỉ chảy chút máu thôi. Hiện giờ đã đỡ hẳn, bác sĩ quân y bảo vài ngày tới anh có thể cử động được.” Nàng vẫn nửa tin nửa ngờ.

Hắn sợ nàng lo lắng liền đổi đề tài, vuốt ve bụng nàng, hỏi: “Em có mệt không?”

Tịnh Vi mỉm cười, đáp: “Rất tốt.” Nói không phiến lụy là gạt người, nhưng nàng sợ hắn đang bị thương còn đeo mang lo lắng. “Nó bướng bỉnh lắm, lâu lâu đá người...” Vừa dứt lời, tiểu quỷ trong bụng chợt quậy như có thần giao cách cảm.

Vẻ mặt hắn ngạc nhiên lẫn vui mừng, hoài nghi nhìn nàng, hỏi: “Thật hả? Nó cử động à?” Hắn làm sao

giống một tư lệnh thống lĩnh hơn mười nghìn quân binh, hấn sung sướng vô cùng như ti tỷ người cha trên trái đất.

Khổng Gia Chung và Trương Lập ở bên ngoài trông chừng, thấy sắc trời ngày càng tối mà trong phòng vẫn im bất, biết Đại thiếu và thiếu phu nhân đã hòa thuận. Bọn họ theo Hách Liên Tĩnh Phong lâu nhất, cũng đều là người nhạy bén, sao không biết mấy ngày nay Đại thiếu xông pha chiến đấu, làm gương cho binh sĩ, dù đại thắng vẫn buồn bực kém vui, không sung sướng, chẳng phải vì thiếu phu nhân? Nay thiếu phu nhân nghe Đại thiếu bị thương, đang mang thai vẫn lặn lội ngàn dặm xa xôi từ phủ chạy tới, yêu thương tràn trên mặt, dầu Đại thiếu còn tức giận cũng sớm tan thành mây khói. Hai người đưa mắt liếc nhau, Khổng Gia Chung nói: “Đại thiếu yêu thương thiếu phu nhân như thế, sợ việc sau này càng khó làm.”

Trương Lập đầy đồng cảm nhìn y, đáp: “Tôi nghe đồn các đại tướng và Đại thiếu thường xuyên họp bàn, chắc sẽ không đơn giản chỉ chiếm Tây bộ.”

Khổng Gia Chung im lặng, cười cười đánh trống lảng: “Tôi với anh ‘ăn lộc vua, gánh nỗi lo của vua’. Hy vọng lần này Đại thiếu bị thương, có thể làm Tăng Thái Hiến ở Tây bộ trúng kế là tốt rồi.”

Đang nói chuyện thì người hầu đi tới, báo: “Tổng thư kí, tổng thị vệ, thuốc và bữa tối của Đại thiếu đã chuẩn bị xong.”

Khổng Gia Chung gật đầu, xoay người gõ cửa. Tiếng Hách Liên Tĩnh Phong vọng ra, hỏi: “Chuyện gì?”

Khổng Gia Chung đáp: “Đại thiếu, tới giờ dùng bữa.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Mang vào đi.” Khổng Gia Chung đẩy cửa, gọi người hầu đem thuốc và bữa tối vào. Vì ở tiền tuyến gián lược nhân công, nên y và Trương Lập phải phụ giúp.

Tĩnh Vi mới tắm xong, tóc đã hong khô ngồi bên mép giường. Hách Liên Tĩnh Phong nằm dựa lưng vào thành giường, tay phải cầm chiếc lược ngà voi giúp nàng chải tóc. Thấy bọn họ tiến vào vẫn tĩnh bơ. Đám người Khổng Gia Chung nào dám quấy rầy, thúc giục người hầu nhanh chóng bày biện rồi cáo lui. Tĩnh Vi chờ mọi người rút khỏi mới nâng gương mặt đỏ như tị nạn mang tai, cầm chiếc lược từ tay hấn, nói: “Thôi đừng, để em tự làm.”

Hách Liên Tĩnh Phong khẽ cười, nói: “Cánh tay này của anh không bị thương, bác sĩ bảo nên hoạt động một chút.” Bấy giờ nàng mới hết cựa quậy để mặc hấn nhẹ nhàng chải tóc ình, ồn ãn như thế, đắm say như thế. Giờ đây hai người tâm đầu ý hợp, quả nhiên là im lặng thảng tiếng động.

Trong phòng thấp ngọn đèn lưu ly, tỏa ánh sáng dịu dịu. Bên ngoài gió thổi vi vu, thỉnh thoảng quét qua hàng lá nghe xào xạc, dù là mùa đông nhưng sao sáng đầy trời.

24. Chương 24: Mây Tan Ngọc Sáng.

Nàng giúp hấn uống cạn chén thuốc, mới đem bát đi cất. Thấy hấn ngồi dậy, miệng vết thương đã ổn, cuối cùng tâm trạng cũng được thả lỏng, ít ra vẫn khá hơn so với tưởng tượng của nàng. Nàng đỡ hấn nằm xuống, kéo chăn đắp kín cho hấn. Hấn bị thương mất rất nhiều máu nhưng thấy nàng tới đây, hấn quá đổi vui mừng và tràn đầy thư thái, thoáng chốc đã thiếp đi mà vẫn giữ chặt tay nàng không thả.

Trái tim nàng tràn ngập yêu thương, cảnh tượng này rất đối thân quen. Lần đó hấn bệnh cũng nắm lấy tay nàng, như muốn giữ thật chặt, bất kể qua bao nhiêu bão táp mưa sa vẫn hiên ngang tiến bước. Nàng bỗng nhớ mấy câu thơ của cổ nhân: ‘Cầm tay nàng hẹn mấy lời; Sống bên nhau mãi đến hồi già nua’.[1] Nàng mỉm cười ngọt ngào, đưa tay vuốt ve bụng, cảm thấy thời khắc này nếu đem cả thế giới ra đổi, nàng cũng không đồng ý.

Hơn hai tháng qua Hách Liên Tĩnh Phong không được ngủ ngon như thế, chưa mở mắt đã ngửi được hương thơm thoang thoảng. Hấn tham lam ngắm nhìn nàng ngủ. Sau hai tháng cách biệt và nhớ nhung thì đây giờ vừa mở mắt đã có thể thấy dung nhan ngày đêm ấp ủ, hấn cứ ngỡ là ảo giác. Hấn cảm thấy quá đổi tuyệt vời, tuyệt vời đến khôn tả. Nàng còn trong mộng đẹp, suốt mấy ngày kinh hoàng, cộng thêm thời gian dài tương tư, giờ được gặp hấn đều tan thành mây khói. Đang say giấc, nàng bỗng giật mình nghe có tiếng

động, nhưng hai mắt nàng nhắm tịt, tiếp tục mè nheo, cổ họng phát ra những âm thanh như mèo con kêu. Có nơi thật ấm, nàng theo bản năng rúc vào ngực hắn để hút hơi ấm.

Bên ngoài tuyết phủ một màu trắng xóa, cây tơ liễu như hoa tuyết, bay lơ thơ rơi rụng. Hắn đã khỏe hơn hẳn, làm theo lời dặn của bác sĩ quân y, xuống giường vận động. Hai người mới dùng điểm tâm, Khổng Gia Chung đã gõ cửa bước vào cất tiếng: “Chào Đại thiếu, thiếu phu nhân.” Y ngập ngừng muốn nói tiếp, xem ra có chuyện cần bẩm báo.

Hách Liên Tĩnh Phong nhìn y, nói: “Anh cứ nói thẳng, đừng ngại.”

Tĩnh Vi tế nhị, cười nhẹ nói: “Em ra ngoài đi dạo, sẵn tiện bề vài hành mai.”

Hách Liên Tĩnh Phong vội kéo nàng lại: “Bên ngoài lạnh lắm, em đừng đi, cẩn thận sức khỏe.”

Lòng Tĩnh Vi đầy ngọt ngào, đáp: “Không sao! Em mặc thêm áo ấm là được. Huống chi em cũng cần vận động một chút.”

Hách Liên Tĩnh Phong luôn biết nàng né tránh chuyện quân cơ, hắn cũng không ngăn cản, dặn dò: “Em kêu Hỉ Thuộc đi bề, em đứng trong hành lang được rồi.” Tĩnh Vi mỉm cười gật đầu, bước ra.

Khổng Gia Chung nói: “Đại thiếu, quả nhiên không ngoài dự đoán, Tăng Thái Hiến đã trúng kế. Ông ta cho rằng ngài bị trọng thương, đang tụ tập binh tướng chuẩn bị hành động.”

Hách Liên Tĩnh Phong lần này bị thương là thật nhưng vẫn tương kế tựu kế, phong tỏa tình hình thực tế, bí mật cho người thêm mắm dặm muối tung tin ra ngoài. Hách Liên Tĩnh Phong gật đầu, nói: “Rất hay! Sẵn đây đẹp luôn đội quân tinh nhuệ còn sót lại của ông ta.” Hắn đã chuẩn bị từ lâu, cuối cùng không khiến bản thân thất vọng, mới hai tháng ngắn ngủi đã thu tóm bốn tỉnh Tây bộ. Tuy nhiên, thực ra thế lực Tây bộ tương đối yếu, đối thủ duy nhất của hắn chính là Nam bộ. Về phần Giang Nam, hắn biết sớm muộn gì cũng phải giải quyết nhưng chưa sẵn sàng để nghĩ tới.

Khổng Gia Chung nhìn sắc mặt hắn, thử thăm dò: “Đại thiếu, kế hoạch đề nghị của đám Triệu Bình Khiêm, ngài sắp xếp...”

Mặt Hách Liên Tĩnh Phong lập tức chìm xuống, đáp: “Hôm nay miễn thảo luận vấn đề này.”

Khổng Gia Chung rùng mình, nhưng vẫn tận trung trên cương vị công việc, nói: “Đại thiếu, quả thật đề nghị của đám Triệu Bình Khiêm rất khả thi. Hơn nữa... hơn nữa đã bắt đầu thu xếp phái binh lính tới Giang Nam lấy lương thực...” Hách Liên Tĩnh Phong im lặng không nói, từ từ đi đến bên song cửa.

Tĩnh Vi mặc chiếc áo khoác lông chồn ngồi trên lan can, ngắm bông tuyết bay khắp bầu trời, nàng đưa hai tay hứng lấy, tuyết tan rất nhanh, thấm lạnh đến làn da và lao vào xương tủy. Đôi gò má nàng không biết vì cười hay vì lạnh mà hồng hây hây, khóe môi khẽ nhếch, hai mắt long lanh, sống mũi thẳng tắp nhú nhẹ, hóa ra là đang cười như hoa trong nắng xuân. Khu vườn có vài cây mai đang mùa nở rộ, trắng hồng xen kẽ như ráng màu ngũ sắc, khiến cả đất trời càng thêm rạng rỡ. Nàng đứng đó, đẹp tựa bức tranh.

Hắn cứ lẳng lặng đứng bên song cửa nhìn ra, cảnh tượng đẹp như thế nên hắn ngỡ là ảo giác, thậm chí đáng vẻ của nàng cũng bồng bềnh như mây. Hồi lâu sau hắn mới xoay người, lạnh lùng nói: “Việc này hãy chờ một thời gian nữa rồi bàn.” Khổng Gia Chung không dám nhiều lời, đành phải cáo lui.

Tĩnh Vi vẫn tiếp tục lấy tay hứng tuyết, một bông, hai bông, ba bông, nắm được rồi tan, phần còn lại rơi trên mặt đất, trong bụi cỏ lùm cây, chẳng xoay tròn khiêu vũ trên không trung nữa.

“Cẩn thận kéo cảm lạnh!” Một tiếng nói trầm thấp vang bên tai, hơi thở quen thuộc kia thổi nhẹ tóc mai của nàng. Nàng chưa kịp phản ứng, đã bị hắn ôm lấy.

Trên lối vào, trên hành lang đầy người hầu, mặt nàng bỗng đỏ ửng, nàng vẫn chưa quen cử chỉ thân mật như thế ở bên ngoài, cảm thấy rất xấu hổ. Nàng giãy dụa: “Em muốn đi bề mai...”

Hắn cười, nói: “Không phải Hỉ Thuộc bề rồi hả? Em đi đã lâu, vận động đã đủ, nên về phòng thôi.” Làm sao hắn để nàng có cơ hội cự tuyệt, hắn nhanh chóng ôm nàng về phòng, để lại cả khu vườn ngan ngát hương thơm.

Hắn luôn được nuông chiều từ bé, vào quân đội rèn luyện kĩ tới nay nên thân thể rất cường tráng. Tuy vai trái bị thương nhưng viên đạn không găm trúng xương, vì vậy được bác sĩ thay vài lần thuốc đã gần như khỏi, nàng cũng an tâm. Sắp tới tết, trong phủ còn nhiều việc, nàng vốn phải trở về. Thế nhưng nàng tự dối lòng, vụng trộm tự nhủ chờ hắn khỏe hẳn mới có thể hoàn toàn yên tâm. Những ngày này đối với Hách Liên Tĩnh Phong quả thực vô cùng vui sướng. Dù biết Tĩnh Vi về phủ Đốc quân an toàn hơn ở đây, nhưng hắn hiểu rất rõ nỗi nhớ tương tư, vì vậy làm sao kêu nàng quay về? Hắn muốn nàng bên cạnh hắn nhiều hơn, nhiều hơn chút nữa.

Hôm đó Tứ di thái tử phủ gọi điện thoại tới, đúng lúc Hách Liên Tĩnh Phong với Tĩnh Vi đang nghỉ, Khổng Gia Chung tiếp điện thoại. Tứ di thái tử hỏi thăm chút ít về thương thế của Hách Liên Tĩnh Phong, hỏi Tĩnh Vi khi nào trở về. Đám Khổng Gia Chung chẳng biết phải trả lời làm sao, tới bữa cơm tối liền báo cáo chuyện Tứ di thái tử cho Đại thiếu và thiếu phu nhân. Hách Liên Tĩnh Phong trầm mặc, chờ bọn họ lui hết mới nhìn nàng hỏi ý kiến: “Ý của em thế nào?”

Nàng chỉ cười, dịu dàng đáp: “Em nghe theo anh tất cả.”

Hắn trừng mắt, hỏi lại: “Thật sao?” Dáng vẻ nghịch ngợm đáng yêu như một cậu nhóc. Hắn chụm đầu, khẽ thì thầm bên tai nàng: “Vậy em đừng về, ở lại đón năm mới với anh, chỉ có hai chúng ta...”

Quả nhiên nàng bị mê hoặc, đồng ý lưu lại đón năm mới cùng hắn. Dù ngoài tiền tuyến nhưng món ăn khá phong phú. Ai cũng vui cười rạng rỡ vây quanh, vô cùng náo nhiệt. Bàn bọn họ bao gồm Khổng Gia Chung, Trương Lập và vài viên tướng quân đội. Mấy viên tướng ấy đều rất trẻ, khoảng hơn ba mươi tuổi, trong đó có vài vị khí thế hiên ngang, vừa nhìn đã biết là anh tài hiếm gặp. Họ thấy Tĩnh Vi đều cung kính chào hỏi, Tĩnh Vi cũng mỉm cười đáp lễ.

Chén rượu xoay vòng, vô cùng sôi động. May mắn thương thế của Hách Liên Tĩnh Phong đã khỏi hẳn nhưng các tướng lĩnh chẳng dám quá đà. Tuy nhiên mời mời kính kính, cũng uống khá nhiều, hắn bắt đầu thấy ngà ngà say, đưa mắt ra hiệu cho Tĩnh Vi rồi nói: “Mọi người cứ thông thả, tôi đưa thiếu phu nhân đi dạo.” Dĩ nhiên đâu ai dám ngăn cản, hắn liền kéo tay Tĩnh Vi ra vườn.

Cả con đường khu vườn đều lát đá, hai bên toàn trồng cây cảnh xen kẽ vài khóm mai, gió lùa qua làm hương mai tỏa càng thêm ngào ngạt. Con đường xoay vòng qua các hàng cây, ánh trăng non và những ngôi sao lấp lánh trải dài như con sông uốn khúc, êm ả và yên tĩnh. Hách Liên Tĩnh Phong sợ nàng lạnh, liền ôm lấy cơ thể nàng, hai người im lặng bước chậm chậm bên nhau, thỉnh thoảng ngược lên nhìn bầu trời bao la, các ngôi sao lấp lánh như những viên kim cương phát ra tia sáng rực rỡ.

Bất giác đã đi hết con đường đá đến sau hậu viện. Hắn ôm cơ thể mềm mại của nàng, đỡ đầu nàng dựa vào bờ vai mình, hít thật sâu hương thơm tự nhiên tỏa ra từ người nàng, dịu ngọt say lòng người. Không biết ánh trăng quá mức đẹp hay hắn đã ngà ngà say, hắn thì thầm như mê đắm: “Tĩnh Vi, anh rất yêu em, rất yêu em. Em có yêu anh không?”

Từ ngày nghe lời thổ lộ mập mờ của nàng, vấn đề này đã quanh quẩn hắn thật lâu. Nàng dường như cũng say, say trong men tình, trong mật ngọt của hắn. Nàng không nghĩ xa xôi, bởi chuyện mai sau ai có thể dự đoán? Ít nhất phút giây này, khoảng khắc này, thời điểm này, hắn thực sự thuộc về nàng. Nàng không muốn trốn tránh, bây giờ nàng phải là chính mình, nàng từ từ ngược lên nhìn hắn chăm chú, tựa đời này kiếp này sẽ nhìn như thế: “Em cũng yêu anh!”

Tiếng nàng du dương mềm dịu lọt vào tai hắn, quyến rũ hơn cả trên thiên đàn. Nàng bình tĩnh nhìn hắn, thẳng thắn nói với hắn, nàng yêu hắn như hắn yêu nàng. Thế gian còn gì đáng vui sướng ngất ngây hơn điều này? Đáy lòng hắn vỡ ào niềm hạnh phúc. Hắn ôm nàng thật chặt, giờ mới nhận ra bắt đầu từ lúc gặp nhau tại Giang Nam, cho tới đoạn đường này, tuy quá lâu nhưng cuối cùng hắn đã đợi được nàng. Dầu vài lần chờ đợi khiến trái tim hắn đau đớn, nhưng vẫn chỉ muốn ngóng đợi nàng. Hắn ôm lấy cơ thể mềm mại ấm áp của nàng như ôm cả thế giới, vững chắc kiên định là thế, bởi vì rốt cuộc hắn đã xác định được nàng là của hắn, cả đời này là của hắn, mãi mãi vĩnh viễn là của hắn.

Nụ cười của nàng thật đẹp, con ngươi đen lay lắt, chất chứa đầy hình bóng hắn. Hắn cuồng loạn hôn lên môi nàng, bữa bãi đắm mình nhấm nháp vị ngọt ngào của nàng, thì thầm như thề nguyện: “Tĩnh Vi, em biết không? Em cho anh toàn bộ thế giới, cuộc đời anh sẽ đem mọi thứ tốt đẹp trên đời dâng tặng cho em và con chúng ta, tạo điều kiện cho bọn em lựa chọn.”

25. Chương 25: Khói Che Mây Vùi.

Nàng cười ngọt ngào, hẳn đâu biết rằng chỉ cần hẳn với con thì đã đủ, nàng ham cả thế giới làm gì? Chuyện tốt đẹp nhất trên đời là hẳn và đứa con khỏe mạnh bình an. Ký ức lần dần gặp nhau tại quán trà còn mới nguyên tựa hôm qua, lại như diễn ra từ rất lâu. Nàng cố gắng né, cố tình tránh vẫn không thể thoát khỏi duyên phận này.

Hách Liên Tĩnh Phong ôm nàng, sự ấm áp phù hợp như thể hai người sinh ra là để dành cho nhau. Mắt hẳn nhìn nàng nhưng bỗng dừng tại một lùm cỏ mọc bên hòn non bộ. Hẳn từ từ buông nàng, thì thầm: “Chờ anh một lát.” Rồi xoay gót chạy tới hòn non bộ, hái mớ cỏ đuôi chó sắp khô. Nàng khó hiểu đứng đó theo dõi hẳn. Hồi sau hẳn chạy về, cười nói: “Em nhắm mắt lại đi.”

Nàng cười duyên dáng, liếc xéo hẳn một cái, nói: “Gì chứ? Tự đừng bảo em nhắm mắt.”

Hẳn vẫn giữ nụ cười: “Nhắm chút xíu thôi.” Thấy hẳn bí bí mặt mặt, nàng cũng rất tò mò, liền nghe theo lời hẳn.

Hẳn cúi đầu hát bài hát tiếng Anh bên tai nàng:

I take you to be my wife, my partner in life and my one true love/Anh sẽ nhận em làm vợ, một phần của đời anh và là tình yêu chân thành của anh.

I will cherish our friendship and love you today, tomorrow, and forever/ Anh sẽ trân trọng tình bạn, tình yêu của chúng ta hôm nay, ngày mai và mãi mãi.

I will trust you and honor you/Anh sẽ tin tưởng và tôn trọng em.

I will laugh with you and cry with you/ Anh sẽ cười và sẽ khóc cùng em.

I will love you faithfully/ Anh sẽ chung thủy với em.

Through the best and the worst/ Dù tốt đẹp và khốn khó.

Through the difficult and the easy/ Dù khó khăn và dễ dàng.

What may e I will always be there/Bất kể xảy ra điều gì, anh cũng sẽ ở bên.

As I have given you my hand to hold/ Anh đã đưa tay mình cho em nắm.

So I give you my life to keep/Anh gởi em cả cuộc đời anh.

So help me God/ Xin hãy giúp tôi, Đức chúa trời![1]

Giọng hẳn ngọt ngào quyến rũ như thứ rượu ngon hảo hạng, nàng say theo lời ca của hẳn. Nàng từ nhỏ đã học trường Dòng Maria, bài hẳn hát nàng dĩ nhiên hiểu được, đó là lời thề hôn nhân của đạo Thiên chúa. Nàng sinh ra và lớn lên trong phủ tư lệnh Giang Nam, sớm quen với cảnh tình người ẩm lạnh, sớm thuộc lòng thói bạc bẽo của đàn ông. Cho tới giờ nàng chẳng trông mong điều gì từ hôn nhân của mình, cũng chưa từng chờ đợi thứ gì từ hẳn. Nàng chỉ muốn bảo vệ bản thân thật tốt, nhưng cuộc sống sau kết hôn từng chút một như hạt giống nảy mầm bám rễ vào tim nàng. Nàng không thể ngoái đầu, rốt cuộc không bao giờ quay lại được nữa.

Hẳn lặng lẽ cầm tay nàng, đem vật gì đó thô ráp đeo vào ngón tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Tĩnh Vi, lấy anh đi! Làm theo trái tim mình, hãy quên chuyện Giang Nam – đất Bắc, đừng nghĩ gì cả. Hiện tại chỉ có anh và em. Hứa với anh, cả đời này chúng ta sẽ cùng sinh cùng tử, mãi mãi bên nhau.” Lòng nàng ngọt ngào cuộn sóng, nhưng ánh mắt, hốc mũi lại cay cay, hết như quá đổi hạnh phúc và khó tin. Trong sâu thẳm trái tim bùng lên niềm vui sướng khiến nàng mất tự chủ, nàng không muốn kìm hãm, nàng bất giác gật đầu.

Hẳn mỉm cười, nụ cười vô cùng hạnh phúc, dường như hẳn kìm không được vội nói: “Bây giờ đến lượt em đeo nhẫn cho anh.”

Bây giờ nàng mới mở lớn mắt, hóa ra hẳn dùng cỏ đuôi chó bện thành hai chiếc nhẫn cỏ. Một chiếc đã đeo trên tay nàng, trông thật xấu xí khó coi, nhưng chẳng biết tại sao nàng lại thấy rất đẹp, rất vui vẻ, thấy nó đáng quý hơn so với mọi thứ trước đây hẳn từng tặng cho nàng.

Nàng nhẹ nhàng cầm chiếc nhẫn cỏ trên tay hắn, kéo bàn tay to vững trải ấy từ từ đeo chiếc nhẫn vào. Cả đời cùng sinh cùng tử, mãi mãi bên nhau. Trên thế gian này, điều một người phụ nữ khẩn nguyện và ngưỡng mộ, nàng đã có, nàng còn cầu gì?

Hắn chậm chậm ngắm chiếc nhẫn cỏ trên ngón tay mình, tựa như cả đời yên ổn và an tâm. Hắn đưa tay nâng cầm nàng lên nhìn đối diện, lẳng lặng nói: “Mãi mãi bên nhau.”

Về tới phủ vài hôm, nàng bắt đầu nhớ nhung hắn, nhưng phải dè nén đến ức chế. Vì chưa hết rằm tháng giêng, nên vợ của các tướng lĩnh trong quân đội tốp năm tốp ba tới chúc tết. Căn lầu của nàng liên tục đông nghịt. Như vậy cũng tốt, dù sao một mình cũng buồn bã, có vài người tới nói nói cười cười thì ngày trôi qua mau.

Tin chiến thắng từ tiền tuyến liên tục báo về, một lát có tin báo đội quân tinh nhuệ của Tăng Thái Hiến bị san bằng, lát nữa lại có tin mới chiếm thêm hai tỉnh. Từ đó trên cơ bản Tăng Thái Hiến chỉ còn thoái thóp, không đủ sức gây họa. Nhưng trong điện thoại hắn chẳng nói sẽ rút quân về An Dương, e rằng không đơn giản chỉ muốn thu tóm Tây bộ. Hắn hỏi kỹ nàng chuyện trong phủ, điện thoại đã cúp mà nàng vẫn thất thần. Hiện giờ bất kể bận rộn ra sao, hắn cũng thu đầu này, xếp đầu kia gọi điện thoại cho nàng. Hắn nhớ nhung, vương bận nàng như thế, nàng nên vui mừng mới phải, thế mà nàng luôn cảm thấy có điều chẳng lành, lơ mơ nhưng luôn tồn tại. Nàng thực sự không muốn suy nghĩ sâu.

Trời dần dần ấm áp, bụng nàng đã to như quả bóng, mỗi ngày mỗi to thêm. Hôm đó nàng tùy tay lật một tờ báo, đọc tiêu đề bài viết, nàng bỗng cảm thấy lo lắng. Hắn mang chí lớn và đầy tham vọng, đem đa số quân lực miền Bắc tập trung bên ranh giới Nam bộ. Dù kẻ ngốc cũng biết, hắn sẽ khai chiến với miền Nam. Tuy Nam bộ còn đang khủng hoảng quyền lực, nhưng thực lực quân sự rất mạnh. Nếu thật sự phải đánh, chắc chắn sẽ khó khăn hơn so với thu tóm Tây bộ. Hướng chỉ vừa trải qua trận chiến với Tây bộ, binh lính miền Bắc thương vong không ít, e rằng tạm thời khó có kết quả. Nàng không cần giang sơn xã tắc, vinh hoa phú quý, nàng chỉ cần hắn bình an, ở bên nàng và con là đủ. Dù hắn hứa dẫu bận rộn cỡ nào chẳng nữa, cũng quay về khi nàng sinh con, nhưng nàng luôn lo âu.

Những ngày kế tiếp, tâm trạng nàng vẫn bồn chồn hoang mang, có gì đó bất thường hết ngày Hách Liên Tĩnh Phong bị thương. Suốt mấy hôm nay hắn không gọi điện thoại, đến ngày thứ tư, nàng hết nhẫn nổi đành tự mình gọi điện tới hành dinh nơi hắn đóng quân. Người tiếp điện thoại là Trương Lập, rồi rất nhanh chuyển qua cho hắn. Hắn dường như bình thường, nghe giọng hơi mệt mỏi, khác với cách nói chuyện đều đều không muốn gác máy thường lệ. Nàng tưởng hắn phiền muộn việc quân cơ nên không tiện hỏi nhiều, lòng nàng cũng an tâm liền cúp máy.

Hỉ Thước cũng thấy nàng bất thường, từ khi nàng trở về, tâm trạng luôn rất tốt, bỗng dưng mấy ngày nay lại than ngắn thở dài, dường như có việc gì quấy nhiễu. Thấy nàng cúp điện thoại mà vẫn thất thần, Hỉ Thước liền hỏi: “Tiểu thư, chị làm sao vậy?”

Tĩnh Vi khẽ cau mày, nói: “Mấy bữa nay chị luôn bất an, không tĩnh tâm nổi, hình như sắp xảy ra chuyện gì đó.”

Hỉ Thước vừa cười an ủi vừa trêu: “Tiểu thư, chị đấy, chắc nhớ Đại thiếu sắp chết rồi.”

Tĩnh Vi đỏ mặt, vờ cả giận nói: “Cô nha đầu này, cô im chẳng ai bảo cô câm đâu.”

Hỉ Thước chẳng sợ, nói tiếp: “Chị còn chối?”

Mặt Tĩnh Vi càng thêm đỏ ửng, gằn gừ: “Miễn đi... Chị làm ngơ em luôn!” Hỉ Thước cười toe toét không nói thêm gì. Bị cô nàng trêu chọc, nỗi nặng lòng của nàng cũng giảm. Vì nhiều ngày hoang mang nên ban đêm khó ngủ, cảm xúc vừa thoải mái, cơn mệt mỏi ập tới, nàng liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Khổng Gia Chung đạp mạnh bước tới lui trước cửa, vì chưa có lệnh của Hách Liên Tĩnh Phong, y không dám tùy tiện quấy rầy. Chẳng biết qua bao lâu, chỉ biết bầu trời chuyển xám xịt, khoảng nửa canh giờ nữa đã thành tối đen. Bấy giờ tiếng Hách Liên Tĩnh Phong truyền ra: “Người đâu?”

Khổng Gia Chung và Trương Lập liếc nhau, đẩy cửa nhưng không dám vào, đứng cách xa năm thước, nói: “Đại thiếu.” Trong phòng không bật đèn, mặt Hách Liên Tĩnh Phong ẩn trong màn đêm, trên mặt biểu hiện gì, bọn họ đều không rõ. Khổng Gia Chung thấy hắn im lặng, đành phải đứng yên. Thời gian từng giây

từng phút trôi qua, lòng y càng dấy lên nỗi lo sợ. Từ khi y theo Hách Liên Tĩnh Phong tới nay, chưa bao giờ thấy hấn nổi giận như thế, nếu có mặt bọn Triệu Bình Khiêm ở đây... e rằng đã sai người kéo ra ngoài đánh chết. Thật lâu sau, như trải qua hàng thế kỷ, giọng Hách Liên Tĩnh Phong lạnh lùng vang lên: “Anh nói tiếp đi.”

Khổng Gia Chung đang suy nghĩ miên man, đột ngột nghe tiếng hấn, y cảm thấy như chậu nước đá dội xuống đầu, rùng mình một cái nhưng không dám chần chờ một giây, vội vàng nói ngay: “Tối qua Giang tư lệnh đã tự sát.”

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Hay ột tên Triệu Bình Khiêm! Phái người bắt về đây cho tôi.”

Khổng Gia Chung vội la lên: “Đại thiếu, tuyệt đối không thể!”

Hách Liên Tĩnh Phong đứng bật dậy, giận dữ quát: “Tuyệt đối không thể?”

Khổng Gia Chung nói: “Đại thiếu, việc đã tới đây, dù bây giờ có bắt Triệu tướng quân về cũng vô dụng, không giải quyết được gì, điều này ngài biết rõ hơn tôi. Huống chi ở bên ngoài, quân lệnh khó đổi...” Y thấy Hách Liên Tĩnh Phong im lặng, liền đánh bạo nói tiếp: “Hơn nữa, lần này nhân cơ hội thu tóm Giang Nam, công lao của Triệu tướng quân lớn nhất. Nếu Đại thiếu làm vậy... e rằng binh lính sẽ bất mãn. Huống hồ Giang tư lệnh tự sát, thật sự là chuyện ngoài ý muốn của Triệu tướng quân. Cho dù có ăn gam hùm mặt gấu, cậu ta cũng không dám hạ thủ đối với Giang phủ.”

Hách Liên Tĩnh Phong hừ lạnh: “Cậu ta không có can đảm? Nếu không có can đảm, sao người đi Giang Nam lấy lương thực trên mấy chục chiếc xe đều là binh lính? Cậu ta không có can đảm, mà vừa vào Giang Nam đã phái binh lính đi đánh lên tư lệnh Giang Nam? Cậu ta không có lá gan hả?”

Khổng Gia Chung thấy ngữ khí của hấn vẫn lạnh băng, nhưng hạ bớt tức giận, bèn nói: “Đại thiếu, cho kẻ hèn này được nói! Chuyện giữa miền Bắc chúng ta và Giang Nam sớm muộn gì cũng phải giải quyết, vấn đề chỉ là sớm hay muộn. Lần này chưa được sự đồng ý của ngài, Triệu tướng quân tận dụng thời cơ vận chuyển lương thực mà tự ý xuất binh, là lỗi của cậu ta. Sau khi cậu ta trở về, ngài có thể xử phạt thật nghiêm. Nhưng lần này cậu ta đánh cuộc, không trải qua chiến tranh vẫn thu tóm được Giang Nam, là một công lớn.”

Hách Liên Tĩnh Phong im lặng. Thâm tâm Khổng Gia Chung hiểu tường tận, sở dĩ Đại thiếu tức giận, phân nửa nguyên nhân dính tới thiếu phu nhân. Dẫu có nói sao thì thiếu phu nhân cũng là con gái của Giang tư lệnh, việc đến mức này, thiếu phu nhân là trở ngại lớn nhất. Y nhớ mấy tháng trước, lúc Đại thiếu tiễn thiếu phu nhân về miền Bắc, nửa muốn đưa mà nửa lại không. Trong mắt thuộc hạ như y, sao có thể không rõ vị trí thiếu phu nhân trong tim Đại thiếu?

Xưa nay Khổng Gia Chung luôn suy nghĩ thấu đáo, nhưng bây giờ y đành bí cách. Giang tư lệnh tự sát, dù Đại thiếu hạ lệnh đóng băng toàn phủ Đốc quân, đem báo chí kiểm tra tỉ mỉ trước khi đưa cho thiếu phu nhân, nhưng cuối cùng giấy không gói được lửa, sớm muộn gì thiếu phu nhân cũng biết. Ấy thế mà Đại thiếu cứ tự lừa mình dối người, muốn tạm thời giấu diếm thiếu phu nhân. Ban này thiếu phu nhân gọi điện thoại tới, y đứng bên cạnh lo lắng đến toát mồ hôi tay, dù lúc này đang là mùa xuân.

Tĩnh Vi hoàn toàn bất ngờ, mấy hôm trước còn lo lắng vì hấn, hôm nay hấn đã xuất hiện trong tầm mắt. Sáng sớm nàng mơ màng tỉnh giấc, thấy gương mặt phóng đại một mỗi phong trần của hấn. Nàng mở lớn hai mắt, cứ ngỡ mình chiêm bao nên phớt lờ. Nào đâu hay, mở to mắt lần nữa, hấn vẫn hiển hiện như thế. Mãi đến khi hấn dùng ngón tay lắc lắc trước mắt nàng, bấy giờ nàng mới biết hấn đã về. Nàng trở người kéo tay hấn, vừa mừng vừa sợ, hỏi: “Tại sao anh về mà không báo với em một tiếng? Không giao chiến nữa à?”

Hấn lẳng lặng nhìn nàng, đôi mắt sâu thăm thẳm, ẩn chứa muôn lời nói. Hấn chỉ ôm lấy nàng, vội vã vuốt ve tựa như sợ một giây sau nàng sẽ tan biến. Nàng hơi khó thở, khẽ đẩy hấn ra, nói: “Coi chừng trúng con.” Thấy hấn nhú mày, nàng hỏi: “Anh sao vậy?”

Hấn không nhìn nàng, nửa suy tư, nửa do dự, thật lâu sau mới nói: “Không có gì.”

Nàng cảm thấy trái tim mình dịu êm, thì thầm: “Sao anh lại trở về?” Hấn trầm mặc nhìn ra song cửa. Trong lòng nàng rất vui, cũng không hỏi nhiều, để mặc hấn ôm lấy.

Hắn trở về mấy ngày rồi nhưng dáng vẻ dường như sầu muộn, tinh thần suy sụp. Mặc dù vẫn che chở nàng nhưng nàng cảm thấy hơi là lạ, rốt cuộc khác thường chỗ nào, nàng nhận chẳng ra. Nàng biết mình không nên đa nghi, hôm nọ Tĩnh Kỳ tới, gặp Hách Liên Tĩnh Phong, cô nàng ngập ngừng muốn nói gì đó lại thôi.

Ngày xuân khí trời ẩm áp, đặc biệt mặt trời chiếu rọi khắp nơi, quả thực khiến ai cũng thư thái. Hương Lan dìu nàng đi dạo, trong vườn trồng giàn hoa tử đằng, thả những chuỗi bông như lông tơ xen lẫn những chiếc lá vàng rũ xuống. Trên bậc hành lang có rất nhiều bồn cây trúc đào, hoa nở thành chùm trên cành. Ngọn gió thổi tới, cả giàn hoa tử đằng đung đưa, khiến đàn ong hút mật bận rộn, bay lượn vòng quanh rất thú vị. Ánh dương xuyên qua giàn hoa rậm rạp, chiếu xuống những đóa hoa rụng trên mặt đất, cơn gió lùa qua, chúng lay bay dính vào tay áo người tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Tứ di thái và Lục di thái đang ngồi trên bàn đá giữa giàn hoa, vừa uống trà vừa tán chuyện phiếm. Lục di thái hộp ngum trà, hỏi: “Chị nói thử xem chuyện này có thể giấu diếm thiếu phu nhân được bao lâu?” Cách giàn hoa dày đặc, khó nhìn thấy người tới. Tĩnh Vi nghe tiếng Lục di thái, định đi tới chào hỏi, lại thấy nhắc tên mình, đi chỗ khác thì ngược, đành đứng yên bất động.

Tứ di thái đáp: “Chuyện này khó lắm! Đại thiếu cũng gặp phiền muộn, nếu không cậu ấy đâu trở về gấp vậy. Hiện giờ chẳng phải đang căng thẳng với miền Nam sao? Nghe con trai tôi nói, khả năng đánh nhau diễn bất kì lúc nào.”

Lục di thái nói: “Để tôi xem, chứ chuyện này Đại thiếu càng sớm thẳng thắn với thiếu phu nhân càng tốt. Chuyện này không giấu diếm được.”

Tứ di thái thở dài, nói: “Đại thiếu hiểu rõ mà. Nhưng thiếu phu nhân đang mang thai, sợ chịu không nổi đả kích.”

Thông thường Tĩnh Vi thấy các di thái thái tán gẫu, nàng sẽ tránh đi. Lần này nghe nhắc tên mình, dường như có mối liên quan chặt chẽ, nhưng nghe thật lâu mà nàng vẫn chưa hiểu các bà đang nói gì, khó tránh tò mò nên tiếp tục đứng đó.

Lục di thái cắn vài hạt hạt dưa, hộp một ngụm trà, mới nói: “Không biết Đại thiếu xử trí người trong Giang phủ thế nào?”

Tứ di thái đáp: “Đại thiếu nể mặt thiếu phu nhân, chắc không làm khó người Giang phủ, nhưng đã hạ lệnh không cho phép người Giang phủ liên lạc với thiếu phu nhân.” Giang phủ, chẳng lẽ là Giang phủ Giang Nam, nhà của nàng? Nàng càng nghe càng thấy bất thường. Toàn thân không khỏi run rẩy, may mắn có Hương Lan đỡ giúp, nếu không nàng đã sụp xuống.

Lục di thái nói tiếp: “Thật sự chẳng hiểu nổi Giang tư lệnh, sao đi tự sát chứ? Nghe người ta nói, ông ấy cầm chính khẩu súng thiếu phu nhân tặng để tự sát. Thực ra Giang Nam sớm muộn gì cũng thuộc về miền Bắc chúng ta, ông ấy lại nghĩ quẩn. Cho dù không do miền Bắc chúng ta thu tóm, thì cũng bị nhóm quân phiệt khác chiếm thôi.”

Cha nàng tự sát, Giang Nam bị thu tóm... Toàn thân nàng bỗng mềm nhũn, trước mắt tối sầm như muốn ngất đi. Giây phút hiện giờ nàng mới tường tận, chuyện nàng không muốn đối mặt nhất, không muốn đào sâu nhất, chính là việc này. Nàng cất lực trấn định tinh thần, nhưng từng câu từng chữ của Lục di thái như chiếc kim nhọn đâm vào huyết thái dương, chọc thẳng vào bộ não của nàng rồi sau đó khuấy đảo. Đất trời xoay vòng hết từng dần kiến bò khắp nơi.

Nàng mới từ tiền phương trở về ba tháng, hắn đã thu tóm Giang Nam... Toàn thân nàng run lẩy bẩy, cả người giá lạnh. Khắp cơ thể mất nhiệt độ, gió xuân thổi vu vơ, nàng chỉ thấy lạnh tựa băng, nhưng rét buốt nhất lại đến từ đáy lòng. Tay nàng nắm thành nắm khi nào chẳng hay, móng tay cắm vào da thịt truyền đến đau đớn như nhắc nhở cho nàng biết, tất cả đều là sự thật, không phải ác mộng.

Nha đầu Hương Lan dĩ nhiên cũng nghe, thấy nàng đứng bất động như trời trồng, kinh hãi hét lớn: “Thiếu phu nhân!” Tiếng hét ấy vang dội xuyên qua giàn hoa tử đằng, Tứ di thái và Lục di thái kinh hoàng, đứng bật dậy chạy vội tới, la to: “Thiếu phu nhân!”

Những tiếng ồn ào thất thanh dội vào tai Tĩnh Vi, ngược lại khiến nàng thanh tĩnh. Thấy Tứ di thái, Lục di thái giật mình sợ hãi, nàng lại thật bình tĩnh, một loại bình tĩnh đến vô cùng thương tâm, nói: “Hương

Lan, đỡ tôi về phòng.” Để lại sau lưng đám người Tứ di thái, Lục di thái chưng hửng, hoang mang.

Hách Liên Tĩnh Phong ở đại sảnh, thấy nàng trở về liền tiến nhanh tới đỡ nàng, tạm thời không phát hiện vẻ khác thường của nàng. Tĩnh Vi lạnh lùng nhìn cánh tay hần vươn ra, gương mặt vẫn dịu dàng như nước. Bây giờ trông lại trở nên tuyệt vọng. Hần ôm lấy nàng, hỏi: “Em đi đâu? Anh tìm khắp nơi đều không thấy.”

Tĩnh Vi quay đầu tránh tầm mắt hần, nhìn điện thoại cạnh sofa, đáp: “Em đi ra vườn dạo mát, lúc nào cũng uể oải, buồn muốn chết.”

Hách Liên Tĩnh Phong cười, nói: “Anh biết em nhàm chán! Ra ngoài dạo chơi cũng được nhưng đừng để phiền muộn.” Giọng điệu hần vẫn yêu thương như xưa.

Nàng đau đớn vô ngần, vẫn cười đáp: “Buồn muốn chết người! Hay anh gọi điện thoại cho cha, bảo Tĩnh Tường tới chơi với em.”

Sắc mặt hần khê biến, mắt nhìn chằm chằm gương mặt nàng dò xét, như muốn tìm thứ gì đó. Hồi lâu sau, hần mới nói: “Được, anh sẽ sai Trương Lập gọi điện.”

Nàng hoàn toàn tuyệt vọng, đẩy mạnh tay hần ra, từ từ lùi lại như thể ở gần hần cũng không chịu nổi... Hách Liên Tĩnh Phong thấy sắc mặt nàng, biết nàng đã sáng tỏ, hần không khỏi hoảng loạn. Xưa nay dù trải qua súng đạn như mưa, dù chiến sự bất lợi, chịu tổn thất nặng nề, hần cũng chưa từng hoảng sợ. Hần vốn nghĩ cách nào để nói với nàng, nhưng bây giờ nhìn vẻ lạnh lùng và tuyệt vọng của nàng, thì những lời muốn thốt không bật nổi thành tiếng: “Tĩnh Vi, em hãy nghe anh giải thích...”

Mỗi nàng nở nụ cười thê lương, nói: “Không cần! Những gì cần biết, tôi đã biết, những gì không cần biết hãy dẹp nó đi.”

Nhìn nụ cười thê lương của nàng, hần thậm chí có cảm giác gần như sợ hãi, hần lo lắng nói: “Em hãy nghe anh giải thích, anh không phải... là cấp dưới tự làm càng...”

Nàng lại bật cười, tiếng cười ấy lạnh lạnh như đêm đông: “Thôi đừng, Đại thiếu! Tôi mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi sớm.”

26. Chương 26: Mưa Gõ Cây Chuối.

Hần hoảng hốt bởi ánh mắt đoạn tuyệt của nàng, lòng hần bỗng dâng nỗi sợ hãi như sắp đánh mất nàng. Dù nàng lạnh đậm, nhưng hần biết đó chỉ là sự tự vệ, trước mặt hần nàng đã tháo bỏ. Thế mà bây giờ ngay cả lạnh đậm nàng cũng không cho hần, chỉ có nỗi đau đớn tuyệt vọng và trống rỗng. Hần vội chụp lấy cổ tay nàng, không dám dùng quá sức như sợ bẻ gãy tay nàng: “Tĩnh Vi, em hãy nghe anh nói, đám Triệu Bình Khiêm bí mật điều binh, anh không nắm rõ tình hình.”

Tĩnh Vi ngoài lắc đầu chỉ còn lắc đầu, đẩy mắt nàng lộ vẻ thương đau đến mù mịt, thì thào nói: “Tôi mệt rồi, tôi muốn đi nghỉ.” Những lời ấy gần như cướp hết mọi sức lực của nàng, nàng xoay nhẹ đầu qua một bên, khê khép mắt, hàng lông mi dày hơi lay động.

Tim hần se thắt, không biết vì yêu vì giận hay vì muộn phiền. Hần đành lặng lẽ nói: “Được, anh dìu em đi nghỉ.”

Lòng Tĩnh Vi đau xót khôn xiết, nàng cảm thấy đôi mắt ươn ướt như sắp vỡ òa. Những lời dịu dàng yêu thương này giờ đây toàn là dối gạt, nàng không bao giờ cần nữa. Nàng nhẹ nhàng rút tay ra, nói: “Thôi khỏi, Hi Thước sẽ đỡ tôi.”

Sự cự tuyệt lạnh lùng kia còn khó chịu hơn so với đánh hần, mắng hần. Hần biết bây giờ biện bạch cũng vô nghĩa, đành dịu dàng nói: “Được, em hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Giang sơn xã tắc, đất trời trăm năm, không thể so sánh với một kẻ nhỏ nhoi như nàng. Nàng là gì? Nàng chẳng là gì cả! Nếu hần từng thực sự yêu nàng, sao lại đánh chiếm Giang Nam? Nỡ lòng nào đợi lúc nàng gần sinh nở mà tấn công Giang Nam? Nàng bị hần lừa, lừa vô cùng thâm hiểm, tựa như phơi thây nơi hoang dã, da thịt nứt toạc, tan nát tới bời.

Hỉ Thước không hiểu, dấu hấn tổng Triệu Bình Khiêm vào tù thì sao? Chẳng qua giả dò cho nàng xem và cũng làm màu cho kẻ khác. Dù người lập công trước mắt không tuân lệnh hấn, tự ý hành động, tuy tạo được công lớn cũng khó thoát tội này. Nhưng rất mau sau đó, hấn sẽ lấy cớ các tướng lĩnh làm áp lực mà phải phóng thích Triệu Bình Khiêm.

Hành động quân sự lần này, e rằng đã xoay trong tâm trí hấn cả trăm ngàn lần. Có lẽ hấn đã sớm biểu lộ, dựa theo sự uy nghi của hấn, theo nội quy nghiêm khắc trong quân đội miền Bắc, nếu thực sự hấn không có ý, thì dù Triệu Bình Khiêm có mượn gan Diêm Vương cũng chẳng dám. Chính vì hấn có ý, nên thuộc hạ mới nghiền ngẫm mà hành động. Nhớ ngày ấy, hấn nói sẽ đem toàn bộ mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời đặt trước mặt nàng... Thực ra, hấn đã quyết định muốn thống nhất thiên hạ, mà Giang Nam trước sau gì cũng bị thôn tóm. Vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, không phải ư? Nàng có thể sớm nhận rõ, có thể sớm thoát thân... nhưng nàng thật sự còn toàn thân để trở ra sao? Bỗng dưng nàng bật cười, cười liên tục, cười cho tới khi có thứ gì đó âm âm từ hốc mắt trượt xuống mà nàng vẫn không ngừng lại.

Rốt cuộc nàng là gì đối với hấn? Nàng ngược nhìn vầng trăng chiếu khắp đất trời một màu bàn bạc, tựa đêm giao thừa ngày ấy. Năm năm tháng tháng trăng vẫn thế, tháng tháng năm năm tim đổi thay.[1] Cái gì mà mãi mãi bên nhau? Đây chỉ là lời nói dối xấu xa nhất trần đời. Dù không thể chịu nổi nhưng nàng phải thừa nhận, có lẽ ngay khi bắt đầu, nàng chính là một con cờ của hấn, nàng có vai trò giống như trong mắt cha mình. Cha nàng nghĩ dùng nàng để củng cố liên minh hai vùng Giang Nam – miền Bắc, nhưng nào hay biết đã dùng sai quân cờ, gởi nhầm nàng. Sai lầm nối tiếp sai lầm, cả bàn đều thua. Hấn lợi dụng tâm lý của cha, đang khai chiến với Tây bộ lại cùng cha bàn thảo vấn đề lương thực và quân sự. Cha là tổng tư lệnh Giang Nam, dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội mở rộng địa bàn lần này. Khi cha biết nàng mang thai, ông cho rằng liên minh Giang Nam – miền Bắc càng thêm bền vững, càng thêm tin tưởng. Vì vậy lần này Triệu Bình Khiêm mang theo mấy chục xe đầy binh lính, viện cớ vận chuyển lương thực đi thẳng vào đất tư lệnh Giang Nam mà chẳng ai nghi ngờ. Mãi đến khi đám người xông vào phủ tư lệnh Giang Nam, cha mới bừng tỉnh. Đáng tiếc đã quá trễ.

Nàng và đứa con trong bụng đều là quân cờ của Hách Liên Tĩnh Phong, hấn lợi dụng bọn họ để thôn tóm Giang Nam. Thế lực Giang Nam yếu nhất trong tứ đại quân phiệt, dấu các tướng lĩnh cấp dưới bất phục, nhưng hoàn cảnh thay đổi, đành chấp nhận thực trạng. Giang Nam như rắn mất đầu, hấn chỉ cần điều binh tiếp nhận là được. Hiện thời trên cơ bản Hách Liên Tĩnh Phong đã chiếm hết Tây bộ, lại vừa thôn tóm xong Giang Nam. Nếu lần này không phải miền Nam dựa vào điều đình với nước ngoài, hấn mới hòa hoãn thế cục, bằng không đã sớm khai chiến. Phần nửa giang sơn to lớn cũng đã nằm trong tay hấn, nàng hấn là phải chúc mừng hấn, tuổi trẻ tài cao.

Tách trà trên bàn lật đổ, không dư một giọt. Nước ứ bên trên nương theo mép bàn nhỏ từng giọt xuống tấm thảm dày cộm, chẳng phát ra tiếng động. Khắp phòng yên tĩnh, ngay cả ánh đèn vàng cũng lạnh lạnh, tựa như áng tịch dương chiều đông, đẹp thì có đẹp nhưng cuối cùng vẫn phải lặn về núi. Đúng vậy, việc gì đến rồi sẽ đến, nước trên mặt bàn, ánh trăng ngoài song cửa... còn có duyên phận giữa nàng với hấn đã chấm hết. Cuộc sống của nàng và hấn còn kéo dài, nhưng hai người đã tới hồi kết. Hấn không thuộc về nàng, luôn luôn không phải, những lời ngon tiếng ngọt, những dịu dàng che chở, chỉ là diễn trò, chẳng những để nàng xem mà cho cả cha nàng. Thế mà nàng ngốc nghếch, tới giờ mới biết hấn luôn diễn tuồng... Ha ha!

Chuyện đến mức này, nàng không trách ai, chẳng oán ai. Bởi vì nàng biết người duy nhất có thể trách, kẻ duy nhất có thể oán... chính là bản thân nàng. Nàng sớm biết rằng yêu hấn sẽ như con thiêu thân lao đầu vào đóm lửa, nhất định không toàn mạng trở ra, ấy thế mà nàng liều lĩnh lao vào. Mọi việc hôm nay là do chính nàng tạo thành. Nàng đã sớm biết mình là một đóa hoa trong muôn hồng nghìn tía của hấn, có lẽ không là đóa bắt mắt nhất. Nếu không phải nàng có chút giá trị lợi dụng, hấn chẳng thêm ngó ngàng. Hồng nhan chưa tắt ân tình dứt! [2] Tuy từng có ái ân, nhưng nàng và hấn lại chẳng có gì, có chăng chỉ toàn là gian dối, tất cả đều như giấc mộng hão huyền. Thôi, tất cả đều thôi, nàng kiệt sức rồi, hãy để mọi thứ lùi vào dĩ vãng. Nàng nhiều lần nhắc nhở bản thân đừng cưỡng cầu, lại thả hồn đi hoang. Lần này, cuối cùng nàng đã nhìn thông suốt.

Hỉ Thước đứng bên ngoài phòng canh suốt đêm, cũng lo lắng suốt đêm. Nàng thỉnh thoảng đẩy cửa nhìn động tĩnh của tiểu thư, chỉ thấy tiểu thư đứng bất động lẳng lẳng bên song cửa. Việc đến mức này, nàng không biết phải khuyên tiểu thư ra sao. Nàng từ bé đã theo Tịnh Vi, dĩ nhiên hiểu nỗi khổ đau của tiểu thư hiện tại. Dẫu nói thế nào thì lão gia cũng là cha ruột của tiểu thư, có ơn sinh dưỡng. Trớ trêu thay, chuyện

này lại liên quan đến Đại thiếu...

Hỉ Thước đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe Tịnh Vi gọi: “Hỉ Thước?” Nàng vâng dạ, đẩy cửa bước vào. Trong phòng không kéo rèm, bốn bề nhá nhem như bầu trời bên ngoài. Nàng thấy mặt tiểu thư tiều tụy, tay đỡ lấy thắt lưng, cúi đầu nói: “Em đi lấy cho chị ít nước ấm.” Lấy nước ấm? Chẳng lẽ tiểu thư muốn tắm rửa? Nhưng nàng không hỏi ra lời, bước vào phòng tắm.

Tịnh Vi quay đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, vầng trăng đã ẩn mình để lại sự mù mờ xám xịt, tựa như con đường phía trước không thấy đoạn cuối.

Hách Liên Tĩnh Phong mất ngủ cả đêm, rảo bước tới lui trong thư phòng dưới lầu. Đám Trương Lập chẳng dám khuyên giải, đứng thụt thò ngoài cửa. Hách Liên Tĩnh Phong biết tính tình Tịnh Vi, bình thường nàng đứng đưng chẳng qua là che đậy. Nàng chỉ không muốn tranh giành, đòi hỏi thứ gì mà thôi. Lần này nàng đã thất vọng về hắc đến tột đỉnh, e rằng trong khoảng thời gian ngắn khó lòng tha thứ cho hắc.

Hắc thấy trời đã sáng, liền mở cửa bước lên lầu. Đám Trương Lập thấy vậy cũng không theo sau, chỉ đứng dưới cầu thang. Hỉ Thước đỡ Tịnh Vi nằm xuống, đứng bên ngoài canh chừng. Thấy Hách Liên Tĩnh Phong tới, vội cúi đầu khẽ nói: “Chào Đại thiếu.”

Hách Liên Tĩnh Phong ừ đáp lời. Hắc định đẩy cửa, sức nhớ tới điều gì, bèn rút tay lại xoay người, hỏi: “Tối qua thiếu phu nhân có ngủ không?”

Hỉ Thước đáp: “Dạ tối qua tiểu thư không ngủ, mới vừa nằm xuống.”

Hách Liên Tĩnh Phong im lặng, khẽ hé cửa, thấy trên giường hơi nhô ới yên tâm. Hắc muốn đi vào, bỗng nhớ tới thần sắc tuyệt vọng hôm qua của Tịnh Vi mà có chút hoang mang, lại sợ đánh thức nàng, vì vậy đành đứng bất động hồi lâu mới khép cửa, xoay người đi xuống. Bước chân hắc chông chênh khác ngày thường, như thể do dự mãi phải bắt buộc cất bước.

Hỉ Thước thấy hắc và tiểu thư đều tiều tụy, lúc đóng cửa còn loáng thoáng nghe thấy tiếng thở dài.

Tịnh Vi quá mệt mà muốn nằm nghỉ. Nguyên đêm mất ngủ, hơn nữa trái tim đau đớn đến tột cùng, vì vậy đầu vừa dính gối nàng đã thiếp đi, tận trưa mới thức. Vừa tỉnh dậy, lơ mơ nghe tiếng Hỉ Thước gọi: “Tiểu thư, chị thức đi. Chắc chị đói bụng, chị muốn ăn gì để em kêu nhà bếp chuẩn bị.” Tịnh Vi lắc đầu, chẳng chút thèm ăn. Hỉ Thước ra ngoài dặn Hương Lan đang khoanh tay đứng đó vài câu, Hương Lan vâng lời cất bước.

Hỉ Thước giúp nàng mặc quần áo, thấy thần sắc nàng khá hơn, nhưng giữa ấn đường vẫn đầy phiền muộn. Cô nàng chẳng biết lấy đề tài nào để khơi chuyện, nhưng không nói thì căn phòng quả mức tĩnh lặng, buốt miệng: “Tiểu thư, sáng nay Đại thiếu có tới đây vài lần.” Tịnh Vi đang ngồi chải tóc, nghe nói vậy tay bỗng khựng lại nhưng vẫn im lìm. Hỉ Thước cúi đầu thấy sắc mặt nàng bình thường, nhưng lòng cô nàng vẫn phập phồng lo lắng. Cô nàng hận không thể đem câu nói vừa rồi thu lại. Tịnh Vi lẳng lặng nhìn mình trong kiếng, quá mức ảm đạm. Nàng khẽ cười, cười rất thê lương, trên tay vẫn giữ nguyên động tác.

Hương Lan rất nhanh cùng người hầu mang thức ăn lên, quả nhiên thơm ngon hiếm có. Hỉ Thước đỡ nàng ngồi xuống, Tịnh Vi không một chút thèm ăn, nhìn những thứ hàng ngày mình yêu thích, chỉ gấp mấy đũa rồi nói: “Đẹp hết đi.”

Hỉ Thước thấy nàng ăn cũng như không, giã nẫu: “Tiểu thư, chị ăn thêm vài miếng đi.” Tịnh Vi lắc đầu, không nói thêm gì.

27. Chương 27: Hoa Nở Triều Rơi.

Hỉ Thước dìu Tịnh Vi ngồi xuống sofa kiểu Âu, ngắm thái dương ngoài cửa sổ, cười nói: “Tiểu thư, hôm nay thời tiết đẹp quá! Hay chúng ta ra vườn đi dạo nhé? Trong vườn hoa nở đẹp lắm!” Cô nàng vừa hỏi vừa len lén nhìn sắc mặt Tịnh Vi, thấy nàng vẫn im lặng như thường, thậm chí cả nụ cười trên khóe môi cũng không thay đổi. Tuy nhiên cô nàng cảm thấy sự khác biệt rất rõ, Tịnh Vi dường như bị rút cạn thứ gì đó, chẳng còn chút tinh thần.

“Hoặc... hoặc là chúng ta dạo phố, gọi tiểu thư Tĩnh Kỳ cùng đi. Ghé cửa hàng Tây xem, em nghe nói chỗ đó có nhiều đồ chơi, quần áo, dây dép trẻ em nước ngoài lắm... khác với đồ trong nước chúng ta, nghe đâu rất đẹp.” Hỉ Thước biết lòng tiểu thư đau khổ, chỉ mất ngủ một đêm mà đã hốc hác thành thế này. Dựa theo tính cách của tiểu thư, những khúc mắc giữa tiểu thư và Đại thiếu tạm thời khó thể tháo gỡ. Nàng từ nhỏ lớn lên cùng tiểu thư, sao không hiểu tình yêu sâu đậm của tiểu thư đối với Đại thiếu? Chuyện lần này... mu bàn tay, lòng bàn tay đều là thịt... Nàng biết tiểu thư tự trách quá nặng, ai ngờ lão gia lại dùng chính khẩu súng tiểu thư tặng để tự sát.

Tĩnh Vi nhìn xuất thần ngoài song cửa, dường như thật lâu mới có phản ứng, nói rất nhỏ: “Em ra ngoài trước đi, để chị yên tĩnh một mình.” Hỉ Thước thở dài, cầm tấm chăn đắp lên người nàng, rồi lui ra.

Tĩnh Vi dường như không phát hiện, như động lại như không, chỉ đứng lẳng lẽ nhìn ra ngoài. Ánh dương rất đẹp, vì mùa xuân nên vô cùng ấm áp và thoải mái. Nàng nhìn thấy mà bất lực, dù ngày nắng ra sao thì đối với nàng cũng toàn là u tối.

Nàng trách hấn sao? Không! Nàng chẳng trách hấn! Giang sơn và nàng cơ bản không thể đặt lên cân đo. Hấn mưu lược chí lớn muốn nắm cả thiên hạ, có gì sai? Sai là sai tại bản thân mình. Nếu nàng không trao trái tim, hôm nay chẳng đau đớn nhường này! Nếu nàng không trao tình yêu, hôm nay đâu thương tâm nhường ấy! Hóa ra điều nàng thật sự muốn đều rỗng tuếch...

Nàng khẽ bật cười, chậm chậm tới sát bên song cửa. Khu vườn muôn hồng nghìn tía, trăm hoa khoe sắc, hấn nói đời đời kiếp kiếp sẽ mãi mãi bên nhau... Thì ra toàn là giả dối. Nước mắt bất giác tuôn trào, từng giọt từng giọt trượt xuống đôi gò má... Nàng nhẹ vỗ về vùng bụng giờ đã nhô cao, cúi đầu thì thầm: “Bé yêu, mẹ chỉ còn lại mình con!”

Hỉ Thước mới bước xuống cầu thang đã bị Trương Lập chặn lại, nói: “Đại thiếu cho gọi cô tới thư phòng!” Trương Lập là tổng thị vệ luôn bên cạnh ra vào cùng Đại thiếu, mà Hỉ Thước là nha đầu thân tín của Tĩnh Vi, họ thường xuyên gặp nhau nên cũng thân quen, bởi vậy không ngần ngại gì mà nói thẳng: “Hôm qua tới giờ Đại thiếu mắt cũng chưa nhắm, cơm cũng chưa ăn. Tiền tuyến gọi điện liên miên mà ngài ấy không tiếp, chuyện này nên làm sao đây?”

Hỉ Thước nhìn y thở dài, đáp: “Một nha đầu nhỏ nhỏ như tôi thì có biện pháp gì? Chẳng phải tiểu thư nhà chúng tôi cũng tới sáng mới ngủ sao? Vừa rồi tôi cố ý dặn nhà bếp làm vài món điểm tâm chị ấy thích, vậy mà chị ấy chỉ đựng vài đĩa rồi thôi.”

Nói đến đây thì đã đến cửa thư phòng, Trương Lập chào một tiếng rồi thưa: “Đại thiếu, có cô Hỉ Thước tới.” Sau đó y đẩy cửa để Hỉ Thước vào.

Hỉ Thước vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi xì gà nồng nặc, Hách Liên Tĩnh Phong đang ngồi trên sofa, tay cầm điếu xì gà. Đầu tóc hấn rối tung, sắc mặt rất tiêu tụy. Hỉ Thước theo tiểu thư đã lâu, biết Đại thiếu xưa nay ít hút thuốc, từ lúc tiểu thư mang thai chưa từng gặp hấn hút qua. Hôm nay xem ra hấn đã lo lắng tới tột đỉnh, cái gạt tàn trên bàn đều đầy ắp tàn xì gà.

Hách Liên Tĩnh Phong thấy cô nàng vào, cất tiếng hỏi: “Thiếu phu nhân có ăn cơm không?”

Hỉ Thước đứng từ xa, đáp lời: “Tiểu thư đã thức dậy và dùng cơm rồi ạ.”

Hách Liên Tĩnh Phong im lặng rất lâu, lát sau mới nói: “Cô ra ngoài đi.”

Hấn đứng ngập ngừng, lo sợ không dám đẩy cửa bước vào. Xưa nay hấn làm việc luôn quả quyết, nhưng mỗi lần vấp phải chuyện của Tĩnh Vi, hấn đều mất tự chủ. Nàng ở bên trong cũng nghe tiếng bước chân hấn. Quen thuộc như thế, từng khiến nàng bao nhiêu ngày đêm ám ảnh.[1] Hôm nay nghe tới, chỉ còn nỗi tuyệt vọng mĩa mai và đau khổ ngập lòng.

Cuối cùng hấn vẫn đẩy cửa đi vào, chỉ cách cánh cửa mà nàng và hấn lại xa vời vợi như tận chân trời. Hấn thấy cơ thể nhỏ bé của nàng nằm nghiêng, cuộn tròn trong chăn giống người đang ngủ. Hấn nhẹ nhàng đi đến bên giường, nàng dường như say giấc, hơi thở đều đều, nhưng rèm mi dày khẽ lung lay. Hấn không nói lên lời là yêu, là hận, hay là phiền muộn, chỉ lẳng lẽ ngồi xuống mép giường. Nàng giả vờ ngủ, hấn vừa đẩy cửa, nàng đã nghe tiếng bước chân thân quen. Hấn vừa cúi người, nàng đã hít được mùi hương thân thuộc.

Hương vị ấy, hơi thở ấy vẫn quen thuộc như thuở nào. Trong rất nhiều lần ân ái say đắm, nàng đã hấp thu hơi thở của hắn, thừa nhận sự dành tặng và chiếm lấy của hắn. Giờ đây mang tới là tuyệt vọng vô cùng.

Hắn khẽ vuốt hàng chân mày của nàng, như muốn xóa tan nỗi sầu muộn trong nàng. Thường ngày hắn hăng hái phấn chấn không ai bì nổi, nhưng trước mặt nàng, tất cả đều mềm nhũn. Lẽ nào hắn lại không biết nàng đang giả vờ ngủ? Nhưng ngay cả can đảm đánh thức nàng dậy để đối mặt, hắn cũng chẳng có. Nàng thường ngày dịu dàng hiền thực, không tò mò việc của hắn, không có nghĩa bản tính nàng như thế. Chuyện lần này hẳn thực sự sai, khiến nàng thành người con bất hiếu, nàng tức hận hắn là đúng.

Hắn khẽ thở dài ngồi xuống mép giường, nhìn vẻ nhăn mày của nàng, trăm ngàn lần nghĩ lại không biết bắt đầu từ đâu. Chỉ trông mong nàng có thể thông cảm, hắn cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ. Hành động lần này của Triệu Bình Khiêm ở Giang Nam, cẩn thận mà soi xét là giúp hắn giải quyết vấn đề khó khăn lâu dài. Dựa theo chiến lược cũ của hắn, nếu muốn tiến công, ắt phải chiếm ‘vựa lúa thiên hạ’ Giang Nam trước. Nhưng sự đời làm sao phát triển theo dự liệu của hắn? Nếu lúc đó hắn biết mình sẽ yêu nàng sâu đậm, mất hết tự chủ, liệu có chọn nàng làm vợ hay không? Bởi vì có nàng, bởi vì yêu nàng, hắn mới chọn ngược lại đánh Tây bộ và Nam bộ, nghĩ chiếm xong rồi thì chiêu hàng Giang Nam. Nhưng bởi vậy thì sẽ lãng phí biết bao nhiêu nhân lực và tài lực cho kẻ? Triệu Bình Khiêm thực sự là tướng tài, cậu ta nhận ra điểm này, cũng biết hắn không thể nặng tay với Giang Nam, nên thừa cơ hội thâm tóm. Nếu không phải hắn quá yêu nàng, yêu say đắm như thế, hắn cần gì phải vậy. Thế gian đầy hoa, muôn hình vạn trạng, muốn đóa nào ngắt đóa ấy, nhưng hắn chỉ cần đóa hoa này. Trên đời vô số con sông lớn, hắn lại chỉ muốn mỗi chiếc thuyền này!

Cả tuần nay bầu không khí khắp phủ Đốc quân liên tục đè nặng. Đám người Trương Lập, Bành Đình Lực cũng kém vui, tuy rằng Đại thiếu vẫn giữ phong thái cũ, nhưng các thuộc hạ sao lại không hiểu tâm tình của hắn? Ngày thứ hai sau chuyện đó, thiếu phu nhân yêu cầu chuyển đến phòng khách, Đại thiếu không tán đồng. Vì vậy một ngày trong lầu Tiểu Dương như một năm. Người khác khổ sở một ngày sống bằng một năm, còn bọn họ đúng thật sống một giờ bằng một năm. Hiện tại bọn họ sống tốt đều phụ thuộc vào thiếu phu nhân. Nếu hôm nay thiếu phu nhân ăn nhiều một tí, hoặc Đại thiếu nhìn thiếu phu nhân mà thiếu phu nhân tình nguyện nói nửa chữ, bọn họ mới có thể sống dễ chịu.

Hôm đó trời đẹp, hoa nở khắp vườn, gió lùa qua mang theo hương thơm ngát xông vào mũi. Trương Lập đứng trên hành lang, bớt chút thời gian hút thuốc, hỏi: “Anh xem, chuyện này thiếu phu nhân chừng nào mới giải quyết xong?”

Bành Đình Lực lắc đầu, liếc thoáng qua cầu thang, đáp: “Tôi xem, chuyện này rất khó với thiếu phu nhân... Anh đừng thấy thiếu phu nhân thường ngày dịu dàng hiền thực, thấu tình đạt lý, nhưng hễ gặp việc thì rất có chủ kiến. Đơn cử chuyện Đại thiếu bị thương, cô ấy vừa nghe xong đã nhất định đòi ra tiền tuyến, tôi với các thị vệ nói sao cũng không cản được!”

Trương Lập gật đầu: “Xem ra thời gian này Đại thiếu khó quay về tiền tuyến, có đi cũng chờ thiếu phu nhân sinh tiểu thiếu gia xong.”

Bành Đình Lực rút một hơi thuốc, gật đầu tán đồng với ý: “Tôi cũng nghĩ vậy! Mấy ngày nay Đại thiếu đã sắp xếp việc tiền tuyến rồi, tổng thư kí Khổng đã được điều đi làm nhiệm vụ.”

Đang nói chuyện thì Hỉ Thước từ thang lầu đi xuống, từ xa thấy hai người họ liền chào hỏi: “Trương tổng vệ, Đại thiếu bảo anh đi mời bác sĩ Ngô vào phủ, khoảng thời gian này anh ta sẽ ở lại đây.”

Trương Lập lên tiếng đáp lời, sai tên thị vệ đứng ở cửa đi lo việc. Thấy Hỉ Thước hơn hớn hơn ngày thường, liền hỏi: “Cô Hỉ Thước, hôm nay khẩu vị của thiếu phu nhân có tốt không?”

Hỉ Thước liếc bọn họ một cái rồi thở dài: “Chẳng khá khẩm hơn là bao! Chị ấy ăn ít hơn trước, cả người gầy rộc, có lẽ Đại thiếu thấy xót nên mới gọi bác sĩ Ngô vào ở trong phủ! Thiếu phu nhân còn chưa đến ngày sinh.” Ba người im lặng không nói gì.

28. Chương 28: Nước Chảy Đổ Rực.

Xưa nay bệnh viện St John luôn bận rộn, lúc này càng thêm tất bật. Trên hành lang, bước chân của các bác sĩ, y tá qua lại vội vã. Ngoài cổng, cầu thang, hành lang đứng đầy binh lính canh gác, trông càng thêm

căng thẳng và trang nghiêm.

Trời chưa sáng hẳn, vẫn còn nhá nhem. Đối với các y tá trực ban hay vật lộn với chút thời gian ít ỏi, giờ càng thêm bị tước đoạt. Một nữ y tá tóc ngắn ngang vai, vừa đi vừa ngáp, hỏi: “Chị Đối, bữa nay nhận trận địa nào đây?” Bệnh viện St John ở miền Bắc là bệnh viện tiên tiến và sang trọng bậc nhất. Thông thường những người ra vào toàn thành phần giàu sang phú quý, nhưng chưa từng thấy long trọng như thế.

Người búi tóc cao được gọi là chị Đối, tầm ba mươi tuổi, chĩa ngón vào trán cô y tá, nói: “Cô Yên nha đầu này, em không biết gì hả? Vị nằm trong kia hôm nay đâu so sánh được với các phu nhân tiểu thư trước đây? Em nói xem miền Bắc chúng ta ai lớn nhất?”

Yên nha đầu nhanh nhẩu gật đầu, đáp: “Điều này em biết nhé! Đương nhiên là Hách Liên đại thiếu!”

Chị Đối gật đầu, tỏ vẻ gõ đầu trẻ, nói: “Vị đấy là phu nhân của Đại thiếu!” Thấy Yên nha đầu ngỡ ngàng, chị Đối cười bồi tiếp: “Em không thấy vẻ khấn trương tất bật của viện trưởng hả? Các bác sĩ giỏi nhất bệnh viện chúng ta đều có mặt cả trong phòng phẫu thuật rồi! Đừng nói em chưa từng thấy, chị cũng vậy tuốt. Gặp được dịp này, chị với em trực ca bữa nay cũng có phước!”

Tại phòng VIP bên cạnh phòng phẫu thuật, Hách Liên Tĩnh Phong liên tục đi đi lại lại. Cửa phòng VIP mở toang, thỉnh thoảng nghe tiếng kêu rên trong phòng phẫu thuật truyền ra, khiến mọi người càng thêm lo lắng.

“Sao lâu vậy mà chị ấy còn chưa sinh?” Tĩnh Kỳ nôn nóng quá mức, kìm không được mà bật hỏi. Từ nửa đêm chị dâu được đưa từ phủ đến bệnh viện, tới giờ đã hơn ba tiếng đồng hồ. Vấn đề này vừa được đặt ra, Hách Liên Tĩnh Phong cũng dừng bước, nhíu mày nhìn Kiều viện trưởng bệnh viện St John. Vị viện trưởng chà tay liên tục, đáp: “Đại thiếu, việc này... có lẽ do phu nhân lần đầu sinh nở, cho nên hơi lâu... hơi lâu một chút.” Thực ra nói lâu sẽ là lâu, nói nhanh sẽ là nhanh. Thông thường có vài phụ nữ sinh con còn kéo dài đến cả ngày, và tất nhiên, Kiều viện trưởng chẳng đủ gan để nói mấy câu ấy.

Tứ di thái và Lục di thái là người từng trải, thấy Hách Liên Tĩnh Phong quá sốt ruột, vội vàng xác nhận lời của Kiều viện trưởng: “Đúng là phải lâu thế đấy! Lần đầu tôi sinh còn lâu hơn nữa, lần thứ hai mới dễ dàng.”

Lục di thái cũng chen vào: “Đại thiếu đừng vội, sinh con là phải vậy. Cậu ngồi nghỉ chút đi.”

Hách Liên Tĩnh Phong làm sao có thể ngồi yên, tiếng Tĩnh Vi la hét đứt quãng dội vào màng nhĩ, khiến hần đau như dao cắt. Nếu biết sinh con sẽ làm khổ nàng... Hần tình nguyện không sinh.

Giữa lúc mọi người đang căng thẳng, bỗng nghe phòng phẫu thuật có người đẩy cửa đi ra. Hách Liên Tĩnh Phong lao tới, thấy vẻ mặt bác sĩ người nước ngoài tên Brown sốt ruột nhìn phía Kiều viện trưởng, nói: “Vị trí bào thai nằm chệch, chắc sẽ khó sinh. Chúng tôi sẽ tận mọi sức lực!”

Những câu đó nói bằng tiếng Anh, dĩ nhiên Hách Liên Tĩnh Phong hiểu hết. Khó sinh! Đầu hần nổ oành oành, trống rỗng. Nếu thật sự khó sinh, cả mẹ lẫn con đều gặp nguy hiểm. Hần quên bằng sự ung dung thường ngày, dẹp luôn sự bình tĩnh xưa nay, nắm áo blouse của bác sĩ Brown, vừa giận vừa vội, quát: “Các người làm ăn cái quái gì thế? Sao cô ấy lại khó sinh?”

Tứ di thái và Lục di thái nào hiểu gì về cuộc đối thoại giữa bọn họ, chỉ biết tình hình chuyển biến xấu, dõi mắt nhìn Tĩnh Kỳ. Sắc mặt Tĩnh Kỳ trắng bệch, nàng nghe kể nhiều về việc sinh khó, nếu gặp bất trắc... Không, sẽ không đâu, chị dâu tuyệt đối không sao!

Kiều viện trưởng trán đổ đầy mồ hôi, run giọng hỏi: “Đại thiếu, gần đây sức khỏe của thiếu phu nhân rất kém, nên khi sinh sẽ gặp khó khăn. Nếu... nếu thực sự khó sinh, ngài muốn giữ mẹ hay con?” Những câu nói này không phải bằng tiếng Anh, cuối cùng Tứ di thái, Lục di thái cũng đã hiểu.

Mặt Hách Liên Tĩnh Phong trắng như tờ giấy, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lạng lừng phán: “Các người hãy nghe cho kỹ! Giữ người lớn, nếu giữ không được, các người khỏi cần ra!” Tiếng nói ấy truyền vào tai bác sĩ Brown, ông ta bất giác rung mình, lập tức chạy thẳng vào phòng phẫu thuật.

Hách Liên Tĩnh Phong vừa oán hận vừa hung hăng nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật. Nàng cứ như vậy không cần hần, cứ như vậy để hần cô đơn sao? Có phải nàng đang trừng phạt hần? Trừng phạt hần

giết cha nàng? Nàng thật sự nhần tâm, thậm chí bỏ mặc đứa con, bỏ mặc hấn mà đi?

Mọi người không ai dám khuyên giải, chỉ nói an ủi: “Thiếu phu nhân ở hiền gặp lành...” Họ cũng chỉ biết nói có vậy, rồi nín thở chờ đợi. Thời gian như ngừng trôi, chẳng biết trải qua bao lâu, bầu trời dần dần sáng, vầng dương rất nhanh đã lộ dạng. Ánh nắng bắn qua khung cửa chiếu vào, khiến trong phòng càng thêm u ám buồn bã. Ngoại trừ tiếng bước chân của Hách Liên Tĩnh Phong, khắp phòng đều yên ắng tới mức cả hơi thở cũng có thể nghe thấy.

Giữa lúc lo lắng đến kinh khủng, bỗng nghe tiếng ‘oe’ của trẻ con từ phòng phẫu thuật truyền ra. Âm thanh đó đối với Hách Liên Tĩnh Phong thực sự êm tai như trên thiên đường, nhưng rất mau cũng có sự sợ hãi và lạnh lẽo thấm dần toàn thân. Khi đang hốt hoảng khó hiểu thì bác sĩ Brown đẩy cửa bước ra, trên mặt tươi tỉnh, lòng hẩn nhẹ buông xuôi. Tuy trên trán bác sĩ Brown vã đầy mồ hôi, vẫn nhìn hấn liên tục nói: “Chúc mừng ngài! Chúc mừng! Mẹ tròn con vuông!”

Tĩnh Vi như đã trải qua vài vòng luân hồi, từ nhân gian xuống địa ngục rồi bay vọt lên thiên đường. Nàng cảm thấy mệt mỏi đến vô cùng, rồi khi đứa bé cất tiếng khóc, nàng lại như được Bồ Tát rẩy nước cam lộ cho thanh tỉnh. Nàng hơi hé mắt, bác sĩ Ngô vội vàng bế đứa bé tới bên cạnh, nói: “Chúc mừng thiếu phu nhân, là một vị tiểu thiếu gia.” Bé có làn da hồng nhợt, mắt to long lanh, cái miệng chúm chím rất đáng yêu. Bé giống thiên thần như các quyển sách tiếng Anh hay mô tả. Tĩnh Vi định đưa tay ôm bé, nhưng ngay cả nói cũng không đủ sức.

Bác sĩ Ngô hiểu ý nàng, cười bảo: “Thiếu phu nhân, cô nghỉ ngơi thật tốt trước. Chờ cô khỏe rồi thì có thể ôm tiểu thiếu gia.” Lòng Tĩnh Vi cảm thấy thỏa mãn cùng vui sướng khôn xiết. Vì nhiều ngày u sầu và đau buồn, hơn nữa toàn thân đều kiệt sức, nên nàng thiếp đi.

Khi Tĩnh Vi tỉnh dậy, nắng đã chói chang. Cơ thể nho nhỏ kia đang nằm bên cạnh nàng, say sưa mộng đẹp. Ánh dương dịu dịu lẳng lẳng men theo cửa kiếng dừng trên người cậu bé, nhuộm bé vàng mờ ảo như trong mơ. Tĩnh Vi nhẹ nhàng vươn tay từ từ ôm bé vào ngực, cõi lòng dâng đầy xúc động. Nàng vốn chẳng còn gì, nhưng ngay tại khắc nàng nghĩ rằng mình mất hết tất cả, trời già thương tình ban cho nàng một lễ vật quý giá.

Hỉ Thước đứng canh một bên, thấy nàng thức giấc thì vui mừng, cười nói: “Tiểu thư, chị tỉnh rồi. Chị đã ngủ cả một ngày một đêm.” Cô nàng vội gọi Hương Lan và người hầu mang đồ bổ lên. Thấy Tĩnh Vi hơi quay đầu nhìn bốn phía, thâm tâm cô nàng hiểu, liền giải thích: “Đây là bệnh viện, Đại thiếu định đưa chị về phủ, dầu gì trong phủ nhiều người trông nom và săn sóc vẫn chu đáo hơn. Nhưng ông viện trưởng nói sức khỏe của chị quá yếu, tạm thời ở lại bệnh viện để tiện theo dõi. Nơi này là Đại thiếu đặc biệt bố trí...” Cô nàng ngừng lại, thấy mặt Tĩnh Vi tỉnh bơ, bèn nói thẳng: “Đại thiếu cũng ngồi bên cạnh tiểu thư suốt một ngày một đêm, tới sáng mới rời đi. Trương Lập báo tiền tuyến gọi điện khẩn, chắc phải quay về...” Tĩnh Vi vẫn im lặng. Lúc nàng mơ màng tỉnh dậy, đáy lòng vẫn thấp thoáng muốn gặp hấn. Nhưng khi thấy thái dương, thấy Hỉ Thước, nàng lập tức nhớ ngay đến chuyện đó, những đau thương này, gian dối này, bất kể muốn quên ra sao cũng khó có thể quên được.

Hỉ Thước thấy vậy, bèn giữ im lặng, đánh trống lảng: “Tiểu thiếu gia rất ngoan, biết tiểu thư cần ngủ nên chẳng quấy khóc làm khó. Thậm chí bảo mẫu cũng nói, rất hiếm gặp đứa bé nào ngoan như vậy.” Đang nói chuyện, thằng bé như có thần giao cách cảm, thoáng giật mình, từ từ hé cái miệng nho nhỏ, phèo nước bọt thỏ hắt, đôi mắt cũng chậm chậm mở ra. Thấy Tĩnh Vi, bé liền nhoẻn miệng cười, hệt như biết đây là mẹ mình, hai tay bé còn đưa phía nàng múa máy.

Niềm vui sướng vỡ òa từ sâu trong đáy tim nàng, kéo dài bất tận. Tĩnh Vi không ngăn được bật cười, giang hai tay ôm bé vào ngực, nhẹ nhàng hôn rồi lại hôn. Hách Liên Tĩnh Phong đi từ phủ tới bệnh viện, vừa lướt qua bình phong, liền bắt gặp cảnh Tĩnh Vi như vậy. Sau chuyện đó, chưa từng thấy nụ cười xuất phát từ đáy lòng nàng, hấn không khỏi ngẩn ngơ, quên mất cất bước. Nha đầu Hương Lan và bảo mẫu thấy hấn vào, vội vàng hành lễ, kêu: “Chào Đại thiếu.” Tĩnh Vi nghe được, tay hơi khựng lại nhưng cũng không ngược lên nhìn hấn, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Hách Liên Tĩnh Phong cười, hỏi: “Em tỉnh rồi, có đói bụng không?” Tĩnh Vi từ từ ngược lên nhìn hấn, rồi lại cúi đầu im lìm.

Hỉ Thước thấy thế liền tiếp lời: “Tiểu thư vừa tỉnh, chưa dùng cơm ạ.” Hách Liên Tĩnh Phong liếc nhìn kẻ

hầu người hạ đang khoanh tay đứng đó, khiến ai nấy đều rùng mình. Hỉ Thước vội nói thêm: “Người hầu đang chuẩn bị...” Rồi cô nàng quay qua Hương Lan, nhỏ giọng: “Em còn không mau đi giục!” Hương Lan gật đầu, nhanh chóng lui mất.

Hách Liên Tĩnh Phong đi tới bên giường, kéo chăn đắp cho Tịnh Vi, nhỏ giọng: “Em nghỉ ngơi cho khỏe, đừng để mệt nhọc. Bác sĩ dặn lúc này cần phải tĩnh dưỡng nhiều.” Hẩn biết nàng còn buồn giận, nói tiếp: “Để anh bế con.” Dứt lời liền đưa tay qua, nàng không từ chối, để mặc hẩn ôm con.

Người hầu mang lên đủ thứ đồ đặt trên bàn. Hương Lan và vài nha đầu mở nắp, nhanh tay lẹ chân gấp bỏ vào chén. lát sau đưa tới trước mặt Tịnh Vi, để nàng lựa chọn. Hách Liên Tĩnh Phong trao đứa bé cho bảo mẫu, tự tay lấy một bát canh gà, cười nói: “Em uống vài miếng canh gà trước đi, canh này dùng nhân sâm ngàn năm để hầm đấy! Sâm ngàn năm có lẽ là giả, nhưng củ sâm chắc chắn trồng nhiều năm, rất tốt cho sức khỏe.” Vừa nói vừa đem canh thổi nguội, rồi mới đưa đến miệng nàng.

Cảnh tượng quen thuộc này như mới xảy ra hôm qua, giờ chạm tới, đã xa xôi nhường ấy. Hẩn dịu dàng săn sóc, vậy mà hẩn không biết... không biết sự dịu dàng săn sóc đó đã tổn thương nàng tới tả đến mức nào?

29. Chương 29: Hạnh Phúc Tan, Lời Tắt Lịm.

Không biết vì nắng gắt làm đầu óc quay cuồng, hay do tâm trạng nóng nảy, mà Hỉ Thước lại cảm thấy mùa hè năm nay quá mức ngột ngạt. Những chú ve sầu trên cây kêu réo rất liên tục, khiến đầu óc ai cũng muốn nứt toác. Từ ngày tiểu thư ở bệnh viện về càng thêm kiêu ngạo, ngoại trừ tiểu thiếu gia có thể khiến tiểu thư cười ra, mọi thứ khác đều bình yên lặng sóng, tiểu thư còn đứng đưng hơn so với thời ở phủ Tư lệnh Giang Nam. Nếu tổn hại sâu như giếng cổ ngàn năm thì ngay cả gió thổi mây bay, vật đổi sao dời, hoa nở lá rụng, tiểu thư vẫn bình chân như vại.

Vốn sau khi lão Đốc quân qua đời, mọi việc to nhỏ trong phủ, từ Trịnh tổng quản tới các quản sự khác đều tới xin chỉ đạo của tiểu thư, và tiểu thư luôn cân nhắc từng tình huống. Bây giờ dù ai đến xin ý kiến, tiểu thư cũng chỉ nhàn nhạt bảo: “Dựa theo quy tắc cũ mà làm!” Những lời này bình bình thản thản, nhưng rơi vào tai Hỉ Thước lại đặc biệt kinh hãi. Hãy biết xưa nay các bậc cha mẹ hay giáo dục con cái rằng, khi vướng vào đường yêu thường luôn có trách nhiệm, lòng càng quan tâm thì bất kể che đậy cỡ nào cũng càng thể hiện sự thân thiết. Hằng ngày tiểu thư tự động làm[1] những việc đó, bởi trái tim có tình yêu. Bây giờ lạnh nhạt vì không muốn nỗ lực, hoặc đơn giản là không muốn tiếp tục... Thậm chí nếu Hỉ Thước chẳng biết gì cũng hiểu, biểu hiện lần này của tiểu thư đối với Đại thiếu là rất nghiêm trọng.

Năm đó Giang đại phu nhân ở phủ Tư lệnh luôn đứng đưng, không tranh giành mà cuối cùng rơi vào kết thúc tang thương. Mẹ Hỉ Thước là nha đầu của Giang đại phu nhân, dẫu không cùng lớn lên nhưng chủ tớ tình thâm, vì vậy Hỉ Thước cũng biết chuyện về bà. Tiểu thư giống bà, xinh đẹp thoát tục, thanh lịch nhã nhặn, ấy vậy mà sự đẹp đẽ đó lại có kết cục đau buồn. Bất kể tính tình hay diện mạo của tiểu thư đều giống như Giang phu nhân. Hỉ Thước chỉ nghĩ thôi mà đã hết hồn. Kể có chấp cũng không chịu nổi những tháng ngày dả kích, huống gì ông hoàng Đại thiếu xứ Bắc – người chưa từng gặp đối xử như thế? Hồi ấy Giang tư lệnh quyền thế nhỏ hơn Đại thiếu, chẳng phải vẫn vợ lẽ thành đôi, nhân tình thành đàn? Ngay cả khi tiểu thư sinh tiểu thiếu gia cũng chỉ giữ Đại thiếu tạm thời, làm sao có thể giữ trọn cuộc đời? Suốt hai tháng qua, số lần Đại thiếu tới đây ngày càng ít, thậm chí có lúc trực tiếp gọi bảo mẫu đem tiểu thiếu gia đến nơi Đại thiếu đang sinh hoạt hiện tại.

Hỉ Thước rón rén đẩy nhẹ cửa, thấy trong phòng yên ắng, tấm màn ren vẫn rũ xuống như cũ. Ngoài cửa đứng đầy nha đầu, người hầu do Trương Lập sai tới đón tiểu thiếu gia, vì vậy một đám đi theo còn một đám đứng khoanh tay từ xa xa. Hỉ Thước lui ra, khẽ hỏi: “Thiếu phu nhân đã thức chưa?” Nhóm nha đầu lắc đầu. Nếu tiểu thư thực sự ngủ thiếp như thế, cũng chưa chắc là chuyện tốt. Thâm tâm Hỉ Thước biết, tiểu thư ngày càng gầy yếu, sao có thể bình yên đi vào giấc điệp? Trông tiểu thư ốm tong, chẳng giống một chút với sản phụ đang trong thời kỳ ở cữ.

Hách Liên Tĩnh Phong giữ rít bé không thả. Hẩn lần đầu làm cha, niềm sung sướng như suối nguồn bất tận. Thân hình nho nhỏ kia nhẹ tênh, thật sự bé sợ rớt, ôm sợ đè. Đám Trương Lập thấy hẩn vui vẻ, cũng hòa nhau náo nhiệt, cười nói liên tu: “Cu cậu giống Đại thiếu quá, cái cằm, ánh mắt đều như khuôn đúc.” Hẩn mỉm cười lắng nghe, cảm thấy rất hưởng thụ, trong mắt đầy cưng chiều. Dường như thằng bé cũng thích

chí, hươ tay múa chân lung tung, nhoẻn miệng cười toe toét. Trong những âm thanh tạp nham ấy, bỗng có tiếng ai đó xen vào: “Vàng trán bé y hệt thiếu phu nhân...” Tầm mắt hắn dừng lại, mừng tượng độ cong dịu dàng ấy, đường cong đó dường như đã xa xôi muôn trùng, như đời đời kiếp kiếp...

Trương Lập vừa hung hăng liếc xéo kẻ lỗ lờ kia vừa đổi đề tài, cười nói: “Đại thiếu, tiểu thiếu gia ở đây lâu rồi, chắc đã tới giờ uống sữa.” Hách Liên Tĩnh Phong vẫn ngồi ôm thằng bé, dường như không nghe thấy lời y, bất động trên tư thế đó. Trương Lập lại gọi thêm tiếng nữa: “Đại thiếu!”

Bấy giờ Hách Liên Tĩnh Phong mới choàng tỉnh hồi phục tinh thần, vỗ nhẹ đứa con trong lòng rồi mới trao cho bảo mẫu bên cạnh. Hắn chậm chậm bước tới trước bàn làm việc, khoác tay ý bảo đám Trương Lập lui ra. Trên tường phía sau bàn treo tấm bản đồ tô rõ hai màu sắc so sánh thế lực Nam – Bắc. Miền Bắc đã như đại bàng xoải cánh, khóa chặt miền Nam. Nếu chẳng phải lần này Đoàn Húc Đức nhờ có thế lực nước ngoài chống lưng, e rằng cả giang sơn đã nằm trong tay hắn. Hắn khẽ bật cười, lòng đầy bất lực và cô đơn. Tuy giờ đây đầy đủ giang sơn gấm vóc, vinh hoa phú quý, vẫn không đổi được hai chữ ‘Tĩnh Phong’ dịu dàng từ nàng.

Mấy tháng qua mặc dù hắn không cầu xin nàng, nhưng mỗi cử chỉ mỗi hành động, khắp phủ ai lại không biết, ai lại chẳng hay? Tuy nhiên bạn chỉ nhận lấy vài câu ngữ điệu nhàn nhạt của nàng: “Hỉ Thước, duyên số giữa chị và anh ta đã dứt! Hy vọng anh ta nể mặt đứa con mà cho chị sống một nơi thanh tịnh, để chị được nhìn con từ từ trưởng thành.” Hôm đó đứng ngoài cửa vô tình nghe câu nói ấy, hắn hận không thể dùng sức lay tỉnh nàng, lắc tan nàng, mới có thể giải hận. Thế mà việc duy nhất hắn làm là quay đầu rồi đi, vờ như chẳng nghe gì. Nhiều ngày qua, hắn dè dặt bản thân đừng tới gặp nàng. Hắn coi như chiêm bao, tuyệt đối không tin nàng nói mấy lời đó. Nhưng hắn vẫn nhớ rõ mồn một ngữ điệu khi nàng nói, không oán hận, không phẫn nộ, chỉ có bình tĩnh, duy nhất là bình tĩnh. Những ngày nay khi mộng về giữa đêm khuya, hắn choàng tỉnh nhiều lần, mồ hôi vã đầm đìa. Hóa ra nàng và hắn đã tới đường cùng. Thậm chí ngay cả can đảm nhìn nàng, hắn cũng chẳng có. Hắn không dám đối diện với nàng, sợ chính miệng nàng tuôn ra những lời thẳng thừng đó. Chỉ cần chưa nghe từ miệng nàng thốt ra, hắn sẽ vờ như không biết...

Tĩnh Vi chỉ chớp mắt, khắp phòng đều yên ắng. Nàng biết hắn sai người bế con đi. Không có Duệ nhi, căn phòng thiếu hẳn sinh khí. Nhớ tới đứa con trai đáng yêu, nàng không biết nên vui hay là buồn. Bé có thể sinh ra trong giàu sang phú quý, có thể lớn lên tại gia đình quyền thế, người ngoài trầm trồ đó là may mắn và hạnh phúc. Cuộc sống như vậy, chỉ có người sinh ra bên trong mới có thể trải nghiệm. Ai cũng nói chính nàng là người lắm phước, từ nhỏ được nuông chiều, lớn lên được gả vào nhà quyền quý. Chồng đẹp con xinh, ai cũng mơ ước vươn tới, chẳng phải nàng đã có tất cả? Nhưng mấy ai hiểu...

Căn phòng vẫn trang trí như ngày nàng và hắn còn ân ái mặn nồng, bàn phấn trang điểm, khung cửa sổ ngắm cảnh... từng mơ tưởng lúc có con, dùng kẹo ngậm dụ dỗ bé... Gần đây thậm chí đến... hơi thở của hắn cũng từ từ phai dần, bộ quân phục đã trở thành quá khứ. Trước nay nàng không để ý, tới tận bây giờ khi ngẩng đầu, nàng mới thực sự cảm nhận rõ ràng... Nàng biết mình tự tay đẩy hắn đi xa... những giọt nước mắt vô tình lăn xuống... Trái tim toàn là cay đắng, là tê tái, là đau khổ, là chua xót!

Hỉ Thước hiểu biết hơn, dạo này ngày nào cô nàng cũng khuyên can nàng, hy vọng nàng và hắn có thể đầm ấm như xưa. Nàng làm sao có thể không rõ tâm tư mình? Nàng chỉ là thiếu can đảm, không đủ sức lực. Nàng có tha thứ cho hắn hay không, đã chẳng còn quan trọng. Dẫu tha thứ thì sao? Tuy hắn có nỗi khổ, nhưng rốt cuộc vẫn phản bội niềm tin của nàng với hắn. Điều nàng muốn, hắn không thể cho nàng. Những thứ khác hắn có thể cho, nhưng nàng cần nó để làm gì? Nàng kiệt sức rồi, không còn khả năng phục hồi nguyên trạng.

30. Chương 30: Tĩnh Giác Chiêm Bao

Gần cuối năm, thời tiết càng thất thường, hễ tới chiều lại đổ cơn mưa rào rích. Trong nhà bật lò sưởi, ấm áp như mùa xuân. Hách Liên Duệ mặc bộ quần áo bông vải gấm màu xanh, bò qua bò lại trên mặt thảm. Bé đã hơn sáu tháng tuổi, mắt ngọc mây ngai, ai gặp cũng yêu. Hỉ Thước và Hương Lan ngồi bệt trên sàn, tay cầm lục lạc, chong chóng, đồ chơi ô tô nhập khẩu, liên tục dỗ bé nô đùa. Cậu nhóc cười toe toét, nước miếng chảy nhều nhão.

Đang cười đùa huyên náo, bỗng nghe nha đầu canh cửa báo: “Thưa thiếu phu nhân, có tiểu thư Tĩnh Kỳ đến.”

Tĩnh Vi vốn đang ngồi cười nhìn Duệ nhi nghịch phá, thấy Tĩnh Kỳ tới, nàng vui mừng, hỏi: “Sao trễ rồi mà em còn ghé đây? Trời lại đang mưa nữa!”

Tĩnh Kỳ đáp: “Tan học xong em đi mua vài thứ mang tới dâng tặng cho cậu ấm[1] nhà chúng ta.” Dứt lời cô nàng liền lôi ra một hộp ghi toàn tiếng Anh, liếc sơ đã biết là đồ chơi nhập khẩu.

Tĩnh Vi cười, nói: “Em thương cháu nên có chừng mực, cái gì em cũng mua, vất không kịp. Hơn nữa mấy thứ này còn chất đầy, em đừng mua nữa! Cứ vậy mãi, em sẽ dạy hư nó đấy.”

Tĩnh Kỳ phớt lờ nàng, ngồi xổm xuống phía Duệ nhi vỗ tay, dụ dỗ: “Cháu ngoan, lại đây với cô.” Cậu nhóc cười khanh khách, lạch bạch bò tới.

Bấy giờ Tĩnh Kỳ mới quay đầu ngó Tĩnh Vi, cười: “Chị xem, nhóc con này thông minh ghê, biết ai cưng chiều nó. Huống chi anh cả chỉ có mỗi cậu ấm này, không thương nó thì thương ai?” Tĩnh Kỳ bế lấy Duệ nhi, hôn lên khuôn mặt non mềm của bé, nói thêm: “Nếu chị với anh cả sinh thêm vài đứa nữa, em cam đoan chẳng nuông chiều nó. Em chiều mấy đứa khác.” Dứt lời liền biết mình lỡ miệng, cô nàng vội im bặt, len lén nhìn Tĩnh Vi. Thấy nàng dường như làm lơ, nhìn ra cửa sổ ngắm mưa rơi.

Ngược lại Hỉ Thước nhìn cô nàng, cười gượng gạo. Đại thiếu và thiếu phu nhân sống riêng hai nơi, không còn là bí mật trong phủ, chắc giờ khắp miền Bắc ai cũng biết. Kể hầu người hạ xì xào đủ chuyện tầm phào, còn nói khá nhiều quan chức, tướng lĩnh, thường đưa người đẹp biểu tặng Đại thiếu. Có mấy lần làm y như thật, khiến ai cũng tưởng trong phủ sắp đón vài di thái thái. Đồn tới đồn lui, dinh thự chẳng thêm móng nào, nhưng Đại thiếu tới lâu Tiểu Dương ngày càng thưa dần. Tiểu thư cũng chưa từng chủ động đi tìm Đại thiếu. Cổ nhân có câu ‘tương kính như tân’,[2] tiểu thư và Đại thiếu quả thực ‘tương kính như băng’.

Dù cố tránh gặp hấn, nhưng bữa tiệc trước đêm giao thừa nhằm thăm hỏi các tướng lĩnh cùng gia quyến trong quân đội, vẫn không thể từ chối. Hấn cũng sớm sai người hầu tới thông báo. Trường hợp này, nàng chỉ cần tới đó góp mặt, là việc lớn đã thành.

Hỉ Thước rất tận tâm, sớm giúp nàng chọn quần áo, trang sức, vừa long trọng vừa nặng trĩu, như sợ người khác không biết thân phận của nàng. Xưa nay nàng không ham thích mấy thứ đó, vì vậy cuối cùng chỉ chọn chiếc sườn xám nhung màu tím đỏ thắm, khoác thêm chiếc áo lông chồn trắng. Bộ trang sức kim cương quá rực rỡ, trước giờ nàng cũng chẳng thích, liền cầm lấy chuỗi ngọc trai đeo lên. Sau khi sinh Duệ nhi, cơ thể nàng vẫn gầy ốm, nay mặc chiếc sườn xám này, thắt lưng hơi lỏng, trông càng có vẻ yếu ớt đến nao lòng. Nàng định thay áo khác, thì Hách Liên Tĩnh Phong lại sai Bành Đình Lực tới hối thúc, bấy giờ nàng mới phát giác trời sắp tối, liền dẹp luôn ý tưởng trong đầu. Xuống đại sảnh, nàng đã thấy chiếc xe Hách Liên Tĩnh Phong hay sử dụng đậu trong sân.

Mọi người thấy nàng đi ra, từ xa ai cũng vội vã cúi đầu chào hỏi. Hách Liên Tĩnh Phong đã ngồi trong xe, trên tay còn cầm vài xấp tài liệu. Thấy nàng bước vào, hấn chỉ ngược lên liếc nàng một cái ngán ngùi rồi cúi xuống đọc tiếp. Hai người đã cả tháng không gặp, nàng chỉ im lặng tới ngồi sát cửa xe.

Khoảnh khắc đó trong xe bỗng trở nên yên ắng, thậm chí cả hơi thở lẫn nhau cũng có thể nghe thấy. Chiếc xe nhanh chóng lăn bánh, giữa chốn nhỏ hẹp này, dù ngồi xa cách mấy cũng gần tới mức dễ chạm tới. Mùi xì gà thoang thoảng trên người hấn lấp đầy bầu không gian. Trước đây mùi hương đó quen thuộc như mặt trời mọc đằng đông, vàng trắng lên hàng tháng, vậy mà giờ đã xa xôi... xa tựa như chỉ còn gặp trong những giấc chiêm bao.

Đường từ phủ Đốc quân tới doanh trại khá gần nhưng đối với Tĩnh Vi, nó thật dài. Hai người chỉ toàn là trầm mặc. Cuối cùng xe cũng ngừng lại, phía sau đã có người hầu mở cửa xe giúp họ. Hấn bước xuống rồi đi tới vươn tay ra, nàng hiểu ý hấn, chìa tay cho hấn nắm.

Cửa trước mặt họ bật mở, đám người đã tụ tập đông đủ trong đại sảnh doanh trại. Vì gần tới năm mới, hơn nữa đại quân miền Bắc liên tục chiến thắng, thế mạnh như vũ bão, tướng lĩnh to nhỏ ai nấy cũng vui mừng, hăng hái. Mọi người thấy Hách Liên Tĩnh Phong bước vào, đều vội vàng im lặng. Lập tức toàn đại sảnh yên ắng tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi. Chờ hai người ngồi xuống, Khổng Gia Chung bắt đầu tuyên bố khai tiệc. Tĩnh Vi ngồi ghế chủ tọa, bên cạnh còn gồm có vợ chồng Khổng Gia Chung, vợ chồng

Đồng Đức Toàn, và cặp vợ chồng người đảm nhiệm hôn lễ của nàng năm đó – Diêu tướng quân cùng phu nhân. Tính ra Diêu phu nhân là thân nhân tướng lĩnh trong quân đội quen thuộc Tịnh Vi nhất, lại rất tế nhị, trước nay hay đến phủ Đốc quân thăm hỏi. Giờ gặp nàng, bà ta liền chọn một đề tài nói chuyện, khiến Tịnh Vi thấy dễ thở hơn.

Vừa nhập tiệc, chủ bàn Đồng Đức Toàn bắt đầu mời rượu vợ chồng Hách Liên Tĩnh Phong. Đồng Đức Toàn xuất thân từ phò trợ lão Đốc quân, nhìn Hách Liên Tĩnh Phong trưởng thành, xưa nay rất ủng hộ Hách Liên Tĩnh Phong, nên khi Hách Liên Tĩnh Phong lên cầm quyền khá kính trọng ông ta, tướng lĩnh cấp dưới cũng phải nhường nhịn ba phần. Hôm nay ông ta cao hứng, bỏ qua tôn ti trật tự, liên tục mời rượu Hách Liên Tĩnh Phong. Tịnh Vi chẳng thể từ chối, đành phải uống một ly. Tiền lệ được mở, các tướng lĩnh khác cũng có thiện chí tới mời. Dù không ai dám miễn cưỡng, nhưng khó khước từ tất cả, đặc biệt là thân nhân các tướng lĩnh, không nhấp môi thì cũng uống nửa ngụm. Tuy Hách Liên Tĩnh Phong từ lượng rất cao, có uống giúp nàng khá nhiều, nhưng Tịnh Vi vẫn không thể thắng nổi độ cồn, sau cùng nàng hơi ngà say.

Ăn uống xong thì tới màn dạ vũ. Theo thông lệ, Hách Liên Tĩnh Phong và nàng sẽ khiêu vũ trước. Nàng đã ngà say, đầu óc quay cuồng, toàn thân mềm nhũn, làm sao còn có thể nhảy? Vì vậy nàng để mặc hân ôm nửa người, xoay hết vòng này tới vòng khác. Hách Liên Tĩnh Phong cũng biết nàng say chúi choáng, mới để hân ôm mà không giãy dụa. Hân đã hơn sáu tháng chưa được gần gũi nàng. Bây giờ thân hình mềm mại ả ả đang tựa vào lồng ngực, hân thậm ao ước luôn mãi ôm thế này. Ban nhạc thấy Đại thiếu khiêu vũ cao hứng, không dừng lại mà liên tục đánh hết bài này qua bài khác. Từng đôi tướng lĩnh trẻ cũng từ từ kéo nhau ra sàn nhảy.

Hách Liên Tĩnh Phong thấy nàng đứng bất động làm tỏ trong ngực mình, hân yêu thương khôn xiết, cúi đầu khẽ hỏi: “Anh đưa em đi nghỉ một chút nhé?” Phòng nghỉ đó là nơi hôm nào hân bận việc phải lưu lại doanh trại, tuy không thể so với dinh thự ở nhà, nhưng cũng rất sang trọng. Nàng đâu còn biết đường trả lời, chỉ ‘ư ư’ vài tiếng như mèo kêu, hân thấy quá đáng yêu, bật cười khanh khách. Rất khiếm nhã nếu hai người cứ xông thẳng ra cửa chính, vì thế hân đành di chuyển từ từ đến cửa rồi bế nàng đi.

Tới nơi, trong phòng mở lò sưởi ả ả. Vốn dĩ hân nên đặt nàng lên giường nhưng lại tiếc rẻ. Nếu chẳng phải hôm nay nàng say rượu, hân sẽ không có cơ hội được ôm nàng! Từ khi Tịnh Vi sinh Duệ nhi xong, càng thêm lạnh lùng, tuyệt đối không chừa cơ hội cho hân gần gũi. Hân xưa nay luôn kiêu ngạo, hân từng có lần ở trong phòng Duệ nhi đến rất muộn, ngoài trời còn đổ mưa rào rích. Đấy lòng hân trông mong nàng giữ hân lại, nhưng nàng ngồi rất xa trên giường giải trí bằng cuốn tạp chí tiếng nước ngoài, thỉnh thoảng nhìn phía Duệ nhi mỉm cười dịu dàng, cũng chưa từng đảo mắt nhìn hân. Hân cố ý ngồi lì quá giờ Duệ nhi ngủ, nàng mới nói: “Duệ nhi đã đến giờ đi ngủ rồi, ngày mai Đại thiếu hãy tới.” Lúc đó trái tim hân bỗng ngả ngào xuống thung lũng, tắt lịm. Đã thốt những lời ấy, thì cần gì ép buộc?

Giây phút này, nàng mềm mại dựa vào ngực hân, quả thực khiến hồn người đi hoang. Hân không thể nhịn và cũng chẳng muốn nhịn nữa, hân ôm lấy nàng, môi hân như lửa dán trên môi nàng, mang theo ham muốn tốt đỉnh. Hân quán quít hôn từ môi dần xuống gò má, vành tai, chiếc cằm, sau gáy... Hân hôn nàng, mút lấy nàng, ôm chặt nàng, tựa như bị ngăn cách bởi hàng ngàn vạn năm chờ đợi, cuối cùng hôm nay cũng được cứu rồi.

Nàng mơ mơ màng màng, không biết do rượu làm nàng hỗn loạn hay vì kẻ kia khiến nàng mơ hồ. Nàng bắt giắc tựa vào hân, rúc đầu mình vào vòng ngực rộng lớn của hân. Nàng mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi, nàng thực sự hy vọng có một người bảo vệ. Nàng dựa sát hân, toàn thân hơi run rẩy như con mèo nhỏ bị thương chạy trốn đến rã rời. Đó là giấc mơ, một giấc mơ đẹp...

Bành Đình Lực vốn là bảo vệ bên cạnh Hách Liên Tĩnh Phong, gã dĩ nhiên thấy hân ôm thiếu phu nhân ra khỏi đại sảnh. Gã với vài tên người hầu nổi gót xa xa, thấy Đại thiếu vào phòng nghỉ, hồi lâu vẫn không trở ra, lòng đoán biết đêm nay hân ở lại. Vì vậy gã liền sai vài người hầu đứng từ xa canh cửa và cầu thang, còn chưa kịp về đại sảnh đã gặp Khổng Gia Chung đi tới. Thấy gã, Khổng Gia Chung mở miệng hỏi: “Đại thiếu đâu? Mấy tướng lĩnh muốn chơi bài brit[3], đang thiếu một tay, nhao nhao tìm ngài ấy kìa.”

Bành Đình Lực im lặng, dùng tay chỉ chỉ lên trên lầu. Thấy Khổng Gia Chung có vẻ hiểu, gã bồi thêm một câu: “Ngài ấy lên đó nửa tiếng rồi, hay chúng ta chơi mạt chược đi.”

Tối qua, tối qua dường như ả ả trong một đám sương mù dày đặc, thật mơ hồ, thật hỗn loạn. Chân thực

duy nhất là lúc nàng trợn tròn mắt, hấn vẫn nằm bên cạnh, trên mặt đầy thỏa mãn và mệt mỏi sau cơn ân ái mê mẩn. Hóa ra, nụ hôn dịu dàng, cơ thể nóng bỏng và vài lần tình cảm mãnh liệt là hoàn toàn có thật, không phải giấc chiêm bao. Gương mặt góc cạnh, sóng mũi thẳng tắp của hấn... thực sự gần đến mức có thể chạm vào. Nàng hơi nâng tay lên khẽ chạm nhẹ. Bỗng toàn thân nàng cứng đờ, chiếc vòng ngọc đeo trên tay thuận thể theo động tác của nàng trượt xuống cổ tay. Lời cha còn vang vọng như ngày hôm qua: "...Con và Đại thiếu có thể kết thành vợ chồng cũng đã là duyên phận lớn nhất..." Duyên phận, duyên phận, rốt cuộc duyên gì, phận gì đây?

Nàng cảm thấy dạ dày cuộn sóng quay cuồng. Nàng giật mạnh tấm chăn lông, xộc thẳng vào nhà tắm, nôn mửa liên tục. Rất lâu sau đó, nàng mới có thể ngẩng đầu. Trong gương nàng trông lẻ loi tiêu tụy, làm sao còn có thể trở lại sự yên bình như từng ở Giang Nam? Nàng bỗng giật nảy người, trong gương cũng không chỉ có mình nàng. Nàng quay phắt lại, thấy hấn choàng bộ đồ ngủ, đứng yên bất động dựa vào cửa phòng tắm. Hấn tựa như bị mù phù thủy bất ngờ dùng đũa thần điểm qua, ngay lập tức biến thành hóa thạch. Về mặt hấn không thể hiện bất kì biểu hiện nào, con ngươi vốn đầy ấp dịu dàng giờ đã ngập tràn phần nộ, đôi môi mỏng ngậm kín, sắc mặt trắng như tờ giấy. Hấn im lìm, bất động, chết lặng, chỉ có hơi thở nặng nhọc, dồn dập trong lồng ngực. Trên khuôn mặt trắng xanh ấy trải rộng nỗi tuyệt vọng đến tận đáy. Khấp phòng rơi vào yên ắng, yên ắng tới mức khiến nàng cũng kinh hoàng.

31. Chương 31: Phù Dung Hương Sâu.

Ngày qua ngày, năm lại qua năm, thời gian vẫn thấm thoát trôi đi. Tịnh Vi sống lãnh đạm, đứng đưng như lúc chưa lấy chồng ở phủ Giang Nam. Kể từ hôm chiều đãi các tướng lĩnh miền Bắc xong, đến giao thừa mới gặp hấn một lần. Khoảng một năm rưỡi nay, hành tung của Hách Liên Tinh Phong đối với nàng càng thêm bất định. Khi nào hấn ra tiền tuyến hoặc lúc nào trở về, hấn đã không còn sai người báo với nàng nữa. Thỉnh thoảng nghe kẻ hầu người hạ bàn tán, nàng mới biết chút ít tin về hấn, cả Hỉ Thước cũng cố tránh nhắc đến hấn trước mặt nàng.

Trong phủ đồn nàng bị bỏ rơi, nếu không phải nể mặt tiểu thiếu gia Hách Liên Duệ là con nối dõi và là trưởng nam, e rằng nàng khó sống. Nàng luôn ngó lơ, sống những ngày gian khổ cũng chẳng bằng trái tim cay đắng. Nếu trái tim có thể bình yên, có thể tìm ra lối thoát, đó đã là may mắn.

Hôm qua nàng nhận được thư của Sơ Hương từ Mỹ gửi về. Sơ Hương ngược ngừng báo, cô nàng đang yêu đương với Tiêu Dương, gia đình hai bên đã chấp nhận và đồng ý để bọn họ thành hôn tại Mỹ. Tất nhiên nàng rất vui mừng, thậm chí cả Hỉ Thước cũng nhận ra, cười hỏi nàng xảy ra việc gì, Nàng kể tóm tắt cho Hỉ Thước nghe. Tính tình Tiêu Dương hướng nội, trầm ổn, rất xứng với cá tính tùy hứng vô tư của Sơ Hương. Hồi còn ở Giang Nam, nàng đã ngờ ngợ trước cử chỉ của Sơ Hương, biết nhất định cô nàng có ý tình với Tiêu Dương. Hiện giờ hai người bạn tốt của nàng tâm đầu ý hợp, ân ái tới già, thì không tin tức nào tốt hơn tin tức này.

Duệ nhi sắp đầy hai tuổi, rất nghịch ngợm. Hôm qua Hương Lan bế bé đi ngang cái ao trong vườn, thấy cá chép bơi lội, bé nhớ mãi không quên, vừa thức giấc đã liên tục nhắc: "Cá, cá..." Thấy Tịnh Vi cũng nói: "Mẹ, cá, cá... coi cá đi..." Bé nói được như vậy khiến Tịnh Vi và Hỉ Thước cứng họng, liền bế bé đến hành lang cạnh ao. Bây giờ đúng mùa sen nở, hương thơm ngát xông vào mũi. Ao hồ ngập đầy sen trắng – hồng xen kẽ, phía dưới lá xanh biếc, nước trong vắt, làm lòng người thư thái.

Duệ nhi đáng yêu dầm trên bậc hành lang, đôi mắt đen lay lắt liên tục đảo quanh, hai tay không ngừng khua: "Cá... cá..." Hỉ Thước nhìn đáng yêu bé, biết cậu nhóc thích được sờ, liền gọi A Phúc đi bắt. Hương Lan thấy sen nở mở thịnh thượng, lại thấy Tịnh Vi mỉm cười nhẹ nhàng, nên nhờ A Phúc tiện tay hái luôn mấy bông, muốn đem về cắm trong đại sảnh cho đẹp.

Giữa lúc sôi động, Hỉ Thước tinh mắt thấy từ xa có vài người hầu hộ tống một tiểu thư từ phía Bắc khu vườn đi tới. Thâm tâm cô nàng hiểu, trông mong A Phúc mau bắt được cá, tránh khỏi cảnh này. Cá chép nuôi trong ao lâu năm, nhiều con khá lớn nhưng đều dễ bắt. Do vội vàng tới đây, lại không nghĩ bắt cá nên người hầu không mang theo vợt. Vì vậy A Phúc đứng quờ quạng lung tung mà chẳng tóm được con nào. Cậu nhóc kia xem rất hưng phấn, cười khanh khách liên tục.

Càng gấp thì thời gian càng trôi qua mau, chớp mắt đám người nọ sắp tới gần. Lúc này dù muốn âm thầm tránh đi đã không còn kịp. Đám người đó thấy bọn họ cũng giật mình, người dẫn đầu tên Giản Chính là thuộc hạ của Bành Đình Lực, dưới tình hình này vội hấy người chỉ đường, cười xuề xòa nói với nàng kia: “Hoa tiểu thư, chúng ta rẽ sang đường khác nhé.”

Ả nha đầu của Hoa tiểu thư kia hừ lạnh, nói: “Giản thị vệ, việc gì phải tránh? Dù đằng trước là Tư lệnh phu nhân thì sao? Thực ra chị ta còn phải cảm ơn tiểu thư nhà chúng tôi, đã thay chị ta phân ưu giải phiền.” Giản Chính biết gần đây vị Hoa tiểu thư này được Tư lệnh nuông chiều, nên không dám đắc tội. Nghe nha đầu nàng ta nói vậy, gã đành im lặng, xoay gót dẫn đường.

Tất nhiên Tịnh Vi nhìn thấy và đã biết từ lâu. Một năm rưỡi nay, bất kể hấn ở trong quân đội hay trở về miền Bắc, đều không thiếu mỹ nữ vây quanh. Trong phủ, chuyện được kể hầu người hạ bàn tán xôn xao nhất, chính là vấn đề này. Năm ngoái, họ khao nhau hấn có một tùy quân phu nhân^[1] trong doanh trại, sau lại bồi thêm hấn nuôi mấy cô nhân tình bên ngoài. Nàng chỉ thỉnh thoảng nghe qua, nhưng giáp thẳng mặt thì đây là lần đầu. Nàng bé Duệ nhi, không ngoái đâu, nhìn A Phúc câu cá. Ngược lại, sắc mặt Hỉ Thước và Hương Lan đều thay đổi.

Thị vệ Giản Chính từng bước tới gần, thấy phu nhân và tiểu thiếu gia đang nô đùa. So với những thuộc hạ khác, gã mới đi theo Hách Liên Tĩnh Phong chỉ vài năm, cũng biết phu nhân là người dịu dàng lịch sự, không gây khó dễ cho ai, gã hy vọng phu nhân đừng quay đầu để có thể né qua. Khốn nỗi cái vị Hoa tiểu thư này, thấy bọn họ hành lễ chào hỏi Tịnh Vi, lại cười duyên đáng quay sang hỏi ả nha đầu: “Thúy nhi, khăn tay của chị đâu? Em có nhìn thấy không, hay chị để quên trong phòng Tư lệnh rồi?” Giọng nói ấy êm ái dễ nghe, chần hấn là một mỹ nhân trẻ tuổi.

Ả nha đầu kia cười, đáp: “Em cũng nghĩ vậy. Ngày mai chị về lấy đi, tuyệt đối Tư lệnh không làm mất của chị đâu.”

Họ đã đi xa rồi, mà những câu nói đó luôn vang vọng bên tai Tịnh Vi. Dẫu biết sớm muộn gì cũng có ngày này, nhưng sao lòng nàng vẫn âm ỉ, như bị vật gì đó đè nặng khiến người ta khó thở. Đêm về nàng mất ngủ, liền đứng dậy ra ngoài. Cho tới khi vào phòng trên lầu, nàng mới bất ngờ hoảng sợ... thì ra nàng đi vào căn phòng ngày xưa hấn còn sống với nàng. Từ khi sinh Duệ nhi xong, nàng đã dọn xuống phòng khách dưới lầu, đến nay đã gần hai năm không tới đây. Người hầu vẫn thường quét dọn sạch sẽ, trang trí vẫn ngăn nắp gọn gàng, hết như lúc hấn và nàng còn mặn nồng. Trên bàn phấn kiểu Âu kia, có chiếc hộp đựng đồ trang sức tinh xảo, khi hấn tặng cho nàng còn nói đùa: “Nếu ai mua được cái hộp ‘lấy gùi bỏ ngọc’^[2] đẹp thế này, anh nghĩ cũng đáng.” Kể từ đấy, những trang sức vòng vàng hấn tặng, nàng đều cất vào đó. Giá móc quần áo bên cạnh bộ sofa kiểu Âu kia, thường treo bộ quân phục hấn mặc hằng ngày, vừa bước vào đã có thể ngửi được mùi thuốc lá bạc hà thoang thoảng. Hấn hay mặc quân phục, trông thật oai hùng và uy phong lẫm liệt, nhưng nàng thích nhất hấn mặc thường phục. Bây giờ, nơi đó đã trống trơn.

Nàng đi từ từ, dường như thời gian quay trở lại, nàng ngồi trước bàn phấn, hấn giúp nàng cột tóc. Dù hấn co kéo mãi vẫn không xong, nhưng hai người thấy thật ấm áp, cảm thấy dùng nửa ngày để cột mái tóc cũng xứng đáng. Tuy đến cuối cùng Hỉ Thước phải sửa, nhưng hấn rất thích... Thì ra, mọi thứ đều là hư vô.

Nàng chậm chậm bấm mật mã hộp trang sức, một tiếng ‘tách’ vang lên, nắp hộp vẫn mở ra như cũ. Đủ các màu sắc tỏa sáng, nào là kim cương lấp lánh, nào là ngọc trai mượt mà, nào là phỉ thúy xanh biếc, nào là mã não hồng tươi, thứ nào cũng đắt giá... Lúc đó hấn nuông chiều nàng... Hết như năm xưa, có một ngày nàng nghe Lục di thái nói với Tứ di thái: “Chẳng qua thiếu phu nhân ý được Đại thiếu yêu thương, nên mới đồng ý. Vậy mà Đại thiếu cũng làm ngơ... coi chừng sau này cô ta mắc sai lầm...” Nàng không cần hấn chiều chuộng, thực sự không cần. Nàng chỉ cần hấn yêu nàng, đối tốt với nàng, trân trọng nàng... Chẳng cần dùng những thứ châu báu này, trang sức này... Nàng chỉ cần hấn đặt nàng trong lòng. Nhưng chuyện đơn giản thế đấy mà hấn làm không được, hướng gì là mãi mãi bên nhau... Nó chỉ như cầu vồng sau cơn mưa, đẹp trong chớp mắt rồi biến đi không dấu vết.

Ở một góc sáng sủa đặt một chiếc hộp nhỏ tinh tế, không biết hấn tặng nó cho nàng khi nào. Nàng trông thấy đã thích, liền đem để nó một nơi dễ nhìn. Từng có khoảng thời gian, ngày nào nàng cũng ngắm nghía, đến giờ đã hai năm rồi chưa mở... Nàng từ từ mở ra, trong hộp đựng chiếc nhẫn cổ đuôi chó ngày đó hấn đưa nàng...

Cả con đường khu vườn đều lát đá, hai bên trồng cây cảnh xen kẽ vài khóm mai, gió lùa qua làm hương mai tỏa càng thêm ngào ngạt. Con đường xoay vòng qua các hàng cây, ánh trăng non và những ngôi sao lấp lánh trải dài như con sông uốn khúc, êm ả và yên tĩnh. Hách Liên Tình Phong sợ nàng lạnh, liền ôm lấy cơ thể nàng, hai người im lặng bước chậm chậm bên nhau, thỉnh thoảng ngược lên nhìn bầu trời bao la, các ngôi sao lấp lánh như những viên kim cương phát ra tia sáng rực rỡ...

Hắn cúi đầu hát bài hát tiếng Anh bên tai nàng:

I take you to be my wife, my partner in life and my one true love/Anh sẽ nhận em làm vợ, một phần của đời anh và là tình yêu chân thành của anh.

I will cherish our friendship and love you today, tomorrow, and forever/ Anh sẽ trân trọng tình bạn, tình yêu của chúng ta hôm nay, ngày mai và mãi mãi.

I will trust you and honor you/Anh sẽ tin tưởng và tôn trọng em.

I will laugh with you and cry with you/ Anh sẽ cười và sẽ khóc cùng em.

I will love you faithfully/ Anh sẽ chung thủy với em.

Through the best and the worst/ Dù tốt đẹp và khốn khó.

Through the difficult and the easy/ Dù khó khăn và dễ dàng.

What may e I will always be there/Bất kể xảy ra điều gì, anh cũng sẽ ở bên.

As I have given you my hand to hold/ Anh đã đưa tay mình cho em nắm.

So I give you my life to keep/Anh gởi em cả cuộc đời anh.

So help me God/ Xin hãy giúp tôi, Đức chúa trời!

Giọng hắn ngọt ngào quyến rũ như thứ rượu ngon hảo hạng, nàng say theo lời ca của hắn. Hắn chậm chậm nắm chiếc nhẫn cổ trên ngón tay mình, tựa hồ cả đời yên ổn và an tâm. Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên nhìn đối diện, lặng lẽ nói: “Mãi mãi bên nhau.”

Dường như những thứ đó chỉ diễn ra trong mơ, vì vậy hoàn toàn không có thật. Có đôi khi nàng cũng chẳng phân biệt được đó là chiêm bao hay là sự thật đã từng xảy ra... Nhưng chiếc nhẫn cổ này chân thực tồn tại. Nước mắt nàng lại lăn xuống từng giọt, từng giọt... Nàng không nên tin hắn, nếu chưa từng tin tưởng hắn, hôm nay nàng có thể sống tốt hơn... Cuộc đời vẫn luôn như thế...

32. Chương 32: Tơ Nồng Mùi Nhuộm.

Từ nhỏ nàng thấy mẹ lấy nước mắt rửa mặt. Khi đầu óc biết phán xét, nàng luôn âm thầm tự nhủ với mình, sau này đừng dẫm lên con đường mẹ đã đi qua. Đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là chuyện thường tình, nhưng với phụ nữ quả thực rất dày vò, đặc biệt là người kiêu ngạo giống mẹ. Năm xưa mẹ vì cha mà vứt bỏ gia đình giàu sang, theo cha chinh chiến Đông – Tây, đợi tới lúc được ngẩng cao đầu, an cư lập nghiệp, lại chẳng thể quay về cảnh vợ chồng hạnh phúc, thông cảm như lúc nghèo khó. Mẹ trơ mắt nhìn cha vì đủ loại lí do, lần lượt cưới thêm vợ lẽ. Mẹ vẫn không bỏ cha mà đi, có lẽ lúc ấy nàng còn thơ dại, cũng có lẽ... mẹ đã dần dần kiệt sức... Nàng không biết mẹ có từng cãi vã với cha không, có lẽ có mà cũng có lẽ không. Nhưng mẹ chẳng bao giờ chủ động tìm cha, và tuyệt đối không để cha bước đến gần tiểu viện nơi họ sinh sống...

Ai ngờ nàng vẫn dẫm lên con đường này! Từ tuổi cập kê, nàng đã hiểu chuyện đàn ông ba vợ bốn nàng hầu là thường tình. Vì vậy nàng chưa bao giờ ôm hi vọng vào người chồng tương lai của mình, nàng chỉ muốn sống một cuộc đời bình lặng. Cái gì mà thề non hẹn biển, tất cả đều giả dối. Nàng sớm am tường hiểu tận, nhưng mọi thứ hắn làm cho nàng, những dịu dàng che chở, những nhu tình mật ý, nàng thực sự phớt lờ, ngay từ đầu đã cố tình chống cự, vậy mà đến cuối nàng vẫn lạc lối. Nàng chìm sâu thế đấy, nàng từng nghĩ hắn là cả bầu trời của nàng.

Cha tự tử đích xác là một chậu nước lạnh đủ để đóng băng ngọn lửa đam mê, khiến nàng thức tỉnh từ đầu tới chân. Giờ đây nàng mới hiểu, hẳn có lẽ thực sự yêu nàng, đáng tiếc tình yêu ấy quá nông, cho nên từ đầu hẳn đã chuẩn bị sẵn cơ hội tiêu diệt Giang Nam. Không phải mọi người đều nói ‘yêu ai yêu cả đường đi’ ư? Nếu hẳn thực sự yêu nàng, vì sao giữa lúc nàng và hẳn yêu nhau đắm đuối, ân ái mặn nồng, chỉ vài ngày ngắn ngủi mà hẳn và thế giới của nàng lại xảy ra biến đổi lớn tới nhường ấy? Nếu chưa từng thổ lộ, nàng còn có thể cảm thấy mình không bị mắc lừa, cố sao nhằm khi cuộc sống nàng hạnh phúc nhất, mãn nguyện nhất? Hệt như một người đang ở trên chín tầng mây, bỗng nhiên bị xô ngã, như thế thôi đã khiến người ta không thể hình dung, huống chi người đẩy nàng chính là hẳn!

Bành Đình Lực âm thầm thở dài khi nghe chuyện Hoa tiểu thư từ miệng Giản Chính. Gã vẫn chưa hiểu rõ việc sáng sớm hôm đó trong doanh trại, cũng chẳng biết thực sự đã xảy ra điều gì. Gã cứ tưởng Đại thiếu và thiếu phu nhân cuối cùng được êm ấm. Ai ngờ, mới tỉnh mơ đã thấy Đại thiếu nổi giận dưng dưng từ trong phòng vọt ra. Gã ở bên cạnh Đại thiếu hơn mười năm, chưa từng thấy hẳn nổi cáu như thế. Kể từ đó, hẳn gần như thay đổi hoàn toàn, ‘ôm mận áp đào’[1], phóng túng hơn so với thời độc thân, và không còn tới lầu Tiểu Dương của thiếu phu nhân nữa.

Vài ngày trước, gã và Khổng Gia Chung thấy tâm trạng Đại thiếu tốt, rất hơn hởi, bọn họ liền đánh bạo, thưa: “Tư lệnh, nghe người hầu bên lầu Tiểu Dương nói, tiểu thiếu gia bị ho, ngài có muốn sang thăm không?” Hách Liên Tĩnh Phong chỉ im lặng, ngược đầu lên liếc bọn hắn, sắc mặt tỉnh bơ.

Bọn họ lớn gan, nói tiếp: “Nghe đầu đạo này sức khỏe thiếu phu nhân kém lắm.” Nếu là trước kia, Đại thiếu sẽ rất nôn nóng, vội vàng đi ngay.

Bây giờ hẳn chẳng chút phản ứng, chỉ trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Chờ Duệ nhi hết ho, hãy đưa nó tới đây. Nó sắp hai tuổi rồi, cũng nên mời thầy về dạy vỡ lòng dần dần. Các anh gọi thuộc hạ ngăn chỗ của tôi làm hai phòng đi, chờ vài ngày nữa nó tới ở.”

Hai người nghe xong liền kinh hãi, họ không ngờ mình ‘biến khéo thành vụng’, vội vàng khuyên nhủ: “Tư lệnh, tiểu thiếu gia còn bé tí, cần gì phải mời thầy giáo sớm. Vả lại... vả lại phu nhân bên đó...”

Hách Liên Tĩnh Phong hừ lạnh, cay cú: “Phu nhân, phu nhân bên đó thế nào...? Cô ta đơn giản ý vào trước kia tôi yêu cô ta! Tôi đây muốn làm cho cô ta biết, nếu chẳng phải trước kia tôi yêu thương cô ta, nuông chiều cô ta, thì cô ta sống trong phủ Đốc quân sẽ như thế đấy!” Qua một hồi lâu mới nói tiếp: “Bây giờ tôi không muốn chiều chuộng cô ta nữa, thì sao? Cô ta có hiểm lạ gì đâu...” Hai người thấy vậy, không dám khuyên nhủ thêm, đành cáo lui đi ra.

Từ khi lão Đốc quân qua đời, cả nhà rất hiếm có dịp ăn cơm cùng nhau. Bởi vì cả gia tộc Hách Liên chỉ có mỗi Hách Liên Duệ là con nối dòng, cho nên khắp phủ ai cũng nâng niu như bảo vật. Đón sinh nhật hai tuổi của bé, cả đoàn người kéo đến mời gánh hát biểu diễn. Riêng Tứ di thái và Lục di thái tới chùa Quang Hoa ngoài thành cầu bùa bình an. Mới sáng sớm, thân nhân các tướng lĩnh quân đội đã lũ lượt lại tặng quà. Hách Liên Tĩnh Phong có tâm trạng tốt, liền sai Trịnh quản gia sắp xếp tiệc buffet, mời luôn cả dàn nhạc của khách sạn Sheraton.

Tĩnh Vi đâu nghĩ năm nay hẳn sẽ tổ chức rình rang, nàng định mời các di thái thái, Tĩnh Kỳ tới lầu Tiểu Dương vui chơi. Mỗi khi xế chiều Tĩnh Kỳ lại đây, nàng mới biết. Trẻ hơn chút nữa, Trịnh quản gia cũng sai người tới mời nàng. Nói cho cùng, hẳn chưa bỏ nàng, thì nàng vẫn là phu nhân tổng tư lệnh miền Bắc. Những trường hợp này, nàng muốn tránh cũng không thể.

Chẳng biết bữa nay Tĩnh Kỳ bị sao, thần sắc nặng nề, mím cười miễn cưỡng. Nàng hỏi vài câu, cô nàng toàn lắc đầu, cười bảo: “Hôm nay chị dâu phải diện thật đẹp, phải khiến mọi người lé mắt.” Tĩnh Vi cười cười ngó lơ. Tĩnh Kỳ nhất quyết đeo bám, lôi nàng vào buồng chọn quần áo. Gần hai năm nay, nàng không sắm quần áo mới, cũng chẳng có tâm trạng ấy. Lần gần nhất là dịp đổi quần áo cho phụ nữ trong phủ theo mùa mỗi năm, Tĩnh Kỳ chết sống bắt nàng theo, bảo rằng một như thế này, đẹp như thế nọ. May xong đưa tới, nàng vẫn chưa ướm thử.

Tĩnh Kỳ rất khác thường, lựa trái lựa phải, nhất định ép nàng phải mặc chiếc sườn xám đỏ thắm. Nàng thực sự không thích màu sắc tươi sáng như thế, nói cạ lời mới làm Tĩnh Kỳ để nàng ướm thử chiếc sườn xám không tay màu xanh. Tĩnh Kỳ nhìn hồi lâu, chờ nàng mặc vào đạt hiệu quả mới đồng ý, rồi cô nàng vội vàng đi chọn trang sức. Ngày xưa Hách Liên Tĩnh Phong tặng cho nàng toàn thứ độc nhất vô nhị, nàng để

hết trong hộp trên lầu. Trang sức hiện giờ chẳng qua là của hồi môn nàng mang đến từ Giang Nam, trọng lượng, độ sắc đều sơ xài. Tĩnh Kỳ chọn thật lâu mà vẫn không vừa ý. Đối với những thứ này, Tĩnh Vi vốn ít quan tâm, nàng xưa nay thích ngọc trai, liền lấy một chuỗi ngọc trai đeo lên.

Tĩnh Kỳ không ưng, hỏi nàng: “Những trang sức khác đâu rồi chị?”

Tĩnh Vi cười, đáp: “Em đấy, điệu dàng vừa thôi! Nhân vật chính hôm nay đâu phải chị em chúng ta, mà là đứa cháu bảo bối của em.” Tĩnh Kỳ cười, không nói thêm gì.

Mãi tới khi bước vào đại sảnh, Tĩnh Vi mới hiểu ý của Tĩnh Kỳ. Hóa ra hôm nay không chỉ là sinh nhật của Duệ nhi, mà còn là ngày Hách Liên Tĩnh Phong mang bạn gái đến tham dự. Người cũ – tình mới giáp mặt, hèn nào Tĩnh Kỳ quan tâm tới cách chưng diện của nàng như vậy. Đáng tiếc, nàng phí công cô nàng. Trông từ xa, nàng đã thấy bạn gái của Hách Liên Tĩnh Phong xuất sắc. Nàng ta mặc trên người bộ trang phục kiểu Tây đỏ rực rỡ, xinh đẹp kiêu diễm hết đoá hồng nở rộ, chỉ nhìn cũng đủ mất hồn. Chưa kể trên cổ, trên tai, trên tay nàng ta đeo đầy kim cương, sáng lấp lánh hơn cả sao trên trời. Ngắm thôi đã đầy phong thái, huống gì nàng ta đang khoác tay tổng tư lệnh miền Bắc – Hách Liên Tĩnh Phong. Quả thực nam thanh nữ tú, trai tài gái sắc, tình chàng ý thiếp.

Khắp phòng vốn vô cùng nhộn nhịp, ly rượu lần lượt xoay vòng. Nàng và Tĩnh Kỳ vừa tới, mọi ánh mắt đều dồn hết phía họ. Có lẽ trong đám đông đó có người cảm thông, có kẻ xem náo nhiệt, có kẻ vui mừng khi người gặp họa... Nàng không còn phân biệt được, trên mặt đá hoa cương trơn bóng, nàng thấy như mùa đông lạnh giá ở miền Nam, mảnh băng mỏng trên mặt hồ lập lờ trôi, phải nín thở đưa bước mới có thể an toàn đi tới. Nếu bước nhầm nàng sẽ ngã xuống vực sâu, rét buốt đến thấu xương.

Duệ nhi đang được bảo mẫu bế, từ xa thấy nàng đã khua đôi tay nhỏ bé. Nàng từng bước tới gần, mang theo nụ cười hạnh phúc. Mọi người trong đại sảnh dường như im lặng, mà cũng như đang liên tục nói cười, đầu óc nàng chỉ còn lại những tiếng ‘ong ong’. Thình thoảng nàng nghe văng vẳng có người cung kính nói: “Chào phu nhân.” Nàng chỉ cười, thản nhiên cười, từng bước đưa chân đi tới cuối, sự việc nào cũng luôn có hồi kết.

Tĩnh Kỳ thực sự không hiểu nổi anh cả. Vì sao chị dâu tốt đến thế, mà anh cả cố tình làm khổ chị dâu? Hôm nay sinh nhật Duệ nhi, cũng là ngày chị dâu đau đớn cách đây hai năm. Anh cả vẫn yêu chị dâu như thuở nào, vì sao hôm nay lại tới nông nỗi này? Chị dâu mặc chiếc sườn xám màu xanh, yểu điệu thướt tha, để lộ đôi chân dài, cánh tay thon, làn da trắng, thanh nhã say lòng. Chị dâu đẹp là thế, hơn hẳn Hoa tiểu thư đang khoác tay anh cả, e rằng còn vượt trội hơn nhiều lần.

Hách Liên Tĩnh Phong đương nhiên thấy nàng bước vào, hần hờ hững liếc thoáng, rồi cúi đầu thì thầm với Hoa Vân Diệp. Người ngoài chỉ thấy sự dịu dàng ngọt ngào, đắm say vô hạn. Ai cũng biết Hoa tiểu thư là người yêu mới của Tư lệnh, dạo này họ keo như sơn, dính như mật, đã có nhiều thân nhân các tướng lĩnh miền Bắc tới thăm hỏi. Hôm nay trưởng nam của Tư lệnh sinh nhật hai tuổi, Tư lệnh long trọng mang theo giữa thanh thiên bạch nhật, chẳng khác gì công bố với mọi người: ‘Đây chính là Nhị di thái’. Dù không phải, thì cũng rất gần. Năm ngoái, tùy quân phu nhân trong doanh trại được Tư lệnh cưng chiều, nhưng chưa bao giờ được đưa đi tham gia những sự kiện này. Trường hợp này, có thể gọi là thấy trăng quên đèn.

Tĩnh Vi khẽ mỉm cười, từ từ đến bên Duệ nhi. Như thế cũng tốt, nó khiến nội tâm nàng bớt đau tranh, giảm đau đớn. Hần đối xử dịu dàng với nàng, nàng luôn khốn khổ giãy dụa giữa cha và hần. Dẫu tình cảm cha con nàng luôn nhạt nhẽo, nhưng tóm lại ông vẫn là cha nàng. Dù hần chờ đợi, cả đời nàng mãi mãi không thể thoát khỏi tội danh giết cha. Nếu muốn nàng lờ đi như chẳng biết gì, cùng hần ẩn ái quần quít, trước mắt nàng không làm được. Về sau ra sao, nàng chưa rõ nữa. Cuộc đời còn dài... nàng vẫn mịt mờ. Hần đối với nàng như vậy cũng tốt, đau dài chỉ bằng đau ngắn. Mọi việc sẽ trôi qua, vết thương đau mãi rồi có ngày đóng vảy.

Duệ nhi là một đứa trẻ rất tinh nghịch, lại thích bám mẹ. Bị người này bông, kẻ khác bế mãi mà không thấy mẹ đâu, bé tủi thân méo miệng xuýt khóc. Từ xa nhìn thấy Tĩnh Vi, bé đã liên tục gọi: “Mẹ, mẹ ơi, bế...” Lòng Tĩnh Vi chua xót, trông Duệ nhi nhào tới, nàng lập tức có cảm giác không kìm nổi lệ. Nhưng nàng vẫn cố đứng ung dung, ngồi thanh lịch...

Đám người Bát di thái đã đến, thấy Hách Liên Tĩnh Phong âu yếm Hoa tiểu thư, trong lòng đều hiểu rõ. Bát di thái có giao tình thâm sâu với Tĩnh Vi, rất hiểu tình cảnh của nàng. Nàng ta vội vàng bước tới, thì

thầm: “Thiếu phu nhân, cô cố chịu đựng, vượt qua là tốt rồi. Cô không vì mình, thì hãy vì tiểu thiếu gia.”

Kế tiếp mọi thứ diễn ra thế nào, nàng đều không ấn tượng, chỉ biết khi ban nhạc bắt đầu nổi nhạc... Hấn và Hoa tiểu thư dắt tay nhau khiêu vũ... Tĩnh Kỳ thì thầm gì đó bên tai... Vài phụ nữ đi tới... Nàng chỉ cảm thấy bàng hoàng, mơ hồ, mù mịt. Rồi buổi tối ấy cũng trôi qua, nàng coi đây là giấc chiêm bao.

Ngày vẫn yên bình như thế, chỉ cần dừng hồi tưởng tới hôm ấy tốt cùng đã xảy ra điều gì, trái tim nàng sẽ chẳng quá đau, sẽ chẳng chết lặng, nàng cứ bình thản sống. Mỗi ngày lo mọi chuyện lí nhí của Duệ nhi, đã đủ khiến nàng bận rộn. Tuy trong phủ có hai cô bảo mẫu, lắm kẻ hầu người hạ, nhưng nàng thích tự tay tắm cho bé, mặc dù bé hắt nước tứ tung, nàng vẫn thấy vô cùng hạnh phúc. Hấn muốn để bảo mẫu săn sóc bé, nói đó là quy tắc, nhưng nàng từ chối, sau đó hấn im re.

Mùa hè ngày kéo dài, Duệ nhi thừa tình lực, không chịu ngủ trưa, lần nào nàng cũng dỗ rất lâu bé mới chịu đi ngủ. Hôm đó vừa ru cậu nhóc ngủ xong, thì Hỉ Thước rón rén bước vào, cúi đầu thì thầm bên tai nàng: “Tiểu thư, Bành thị vệ tới.”

Nàng tưởng Hách Liên Tĩnh Phong muốn bế con, liền bảo Hỉ Thước trả lời: “Duệ nhi mới vừa ngủ, nói anh ta khoảng một tiếng nữa hẵng tới.” Ai dè Hỉ Thước rất nhanh trở lại, báo có chuyện.

Bành Đình Lực đứng trước cửa, từ xa thấy nàng đã cúi đầu hành lễ. Chờ nàng ngồi xuống, gã len lén nhìn Tĩnh Vi rồi nói: “Phu nhân, Tư lệnh phái tôi tới đây... thông báo với cô một tiếng, từ ngày mai sẽ đưa tiểu thiếu gia đến sống chỗ của Tư lệnh, ngài ấy nói... muốn bắt đầu mời thầy giáo dạy thêm cho tiểu thiếu gia.” Gã là thuộc cấp, không dám ngẩng đầu nhìn mặt Tĩnh Vi, gã ráng gồng mình nói một mạch cho xong.

Đợi thật lâu mà không thấy Tĩnh Vi trả lời, gã đành phải ngược lên. Gã thấy nàng ngỡ ngàng, sắc mặt trắng như tờ giấy, đôi mắt khẽ nhắm, rèm mi lay động liên tục.

Rất lâu sau nàng vẫn thất thần, Bành Đình Lực hơi hoảng hốt, gọi thành tiếng: “Phu nhân, phu nhân.” Bấy giờ Tĩnh Vi mới hồi hồn, khẽ run rẩy. Bành Đình Lực thấy bất nhẫn, thì thào: “Phu nhân, cô tội gì phải thế!” Nàng nhìn đăm đăm mặt thắm, không nói câu nào.

Trở về phòng, Hỉ Thước đang quạt cho Duệ nhi ngủ. Thấy nàng về, Hỉ Thước không xoay lại, hỏi: “Tiểu thư, chuyện gì vậy?” Qua hồi lâu, không thấy nàng trả lời, Hỉ Thước mới quay người, chỉ thấy nàng hai mắt nhắm lẹ. Cô nàng cả kinh, la lên: “Tiểu thư, chị sao vậy?”

Tĩnh Vi lắc đầu liên tục: “Anh ta muốn bắt Duệ nhi đi...”

Nàng đợi tới tận khuya, đến nỗi nghĩ rằng tối nay hấn sẽ không về. Nàng chuẩn bị đứng lên trở lại lầu Tiểu Dương, thì nghe trong sân có tiếng động cơ xe. Hấn biết nàng chờ hấn cả đêm, nên kéo dài không chịu trở về.

Tĩnh Vi nghe tiếng bước chân hấn, nghe hấn đẩy cửa đánh ‘cạch’... Nàng không ngờ sẽ gặp trường hợp ngỡ ngàng như thế, hấn ôm Hoa tiểu thư đi vào... Gương mặt hấn hết trong mộng, mơ hồ hư ảo, nhưng Hoa tiểu thư nhìn nàng, giật nhẹ khóe môi: “Tư lệnh phu nhân, người khách thực hiếm gặp.” Nàng ngần ngừ, bấy giờ mới kịp phản ứng, vội vàng tông cửa chạy đi.

Mới chạy được vài bước, nàng bỗng thấy cổ tay đau đón, thì ra hấn chụp được nàng. Nàng nghe hấn cười châm biếm: “Thực là khách hiếm gặp!”

Nàng thì thào: “Anh buông tay.”

33. Chương 33: Gió Lay Thanh Ảnh.

Hấn cảm thấy nơi đang nắm mềm mại đến mất hồn, nỗi phiền hận trong lòng muốn nứt toạc, hấn thầm muốn trút sạch ra ngoài. Hấn giật mạnh nàng, bắt lấy bả vai nàng lắc liên tục, hỏi: “Buông tay ư...? Ngày nào tôi chưa bỏ em, ngày đó em vẫn là vợ của Hách Liên Tĩnh Phong tôi. Nói, đường đường Tư lệnh phu nhân đêm hôm hạ cố tới đây, rốt cuộc có việc gì?”

Nàng chưa từng nghĩ sẽ gặp tình cảnh này, đối diện với hấn mà không thốt nên lời chua xót hay đau khổ, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng choáng váng. Sau khi Bành Đình Lực đến, nàng nghĩ niềm hạnh phúc nhỏ

nhỏ là Duệ nhi cũng bị hấn cướp mất, nàng bàng hoàng, trái tim băng giá. Từ trưa tới giờ, một giọt nước nàng cũng không uống nổi, lúc này bị hấn lắ, nàng cảm thấy cả đất trời xoay chuyển. Nếu chẳng phải hấn dùng sức giữ nàng, nàng đã lập tức ngất đi.

Nàng cố giữ tỉnh táo, nhìn diện mạo hấn hư ảo như qua lớp sương mù dày đặc. Nàng ngừng giãy dụa, cúi đầu thì thầm: “Buông ra!”

Hấn giận quá hóa cười: “Buông ra! Được, tôi buông. Nhưng tôi muốn cảnh cáo em một chuyện, tối nay là cơ hội cuối cùng của em. Nếu em dứt khoát bước khỏi cánh cửa này, mai mốt đừng hòng gặp lại Duệ nhi nữa.” Dứt lời, hấn thả tay, để mặc cơ thể nàng chênh vênh liên tục lùi về sau, mãi đến khi đụng vào vách tường mới ngừng lại.

Hơi lạnh dưới đáy lòng nàng không ngừng dâng lên từng ngọn sóng cuộn cuộn dày đặc. Dù mùa hè oi bức, mà nàng thấy tay chân lạnh như băng. Duy nhất chỉ có ngón tay giữa đâm sâu vào thớ thịt, sự đau đớn bất ngờ ấy mới khiến nàng duy trì tỉnh táo. Tĩnh Vi khẽ nhắm mắt, hồi lâu mới mở mắt nhìn tấm rèm màu đen thuê chỉ vàng, điểm các tua vàng óng ánh lộng lẫy. Nàng thì thào rất nhỏ: “Anh không chịu buông tha tôi sao?”

Hấn cười điên cuồng, đáp: “Buông tha em? Có bao giờ tôi không buông tha em chưa, Tư lệnh phu nhân của tôi? Em thích thanh tịnh, tôi liền để trọn tòa nhà cho em. Em không muốn gặp tôi, tôi liền trốn đi thật xa. Em muốn tôi ba vợ bốn nàng hầu, tôi liền trái ôm phải ấp. Em còn muốn tôi ra sao nữa?”

Không phải như thế, hoàn toàn không phải kiểu này. Nàng cúi đầu thì thầm: “Tôi... tôi...” Nàng có rất nhiều chuyện, có rất nhiều thứ muốn nói... nhưng chẳng biết mở miệng từ đâu, bắt đầu thế nào. Nàng luôn như con đà điểu tránh né, làm sao có thể lập tức bỏ bỏ rào cản tâm lý, khéo léo cầu xin hấn? Nàng khẽ ngược lên, đập vào mắt là Hoa tiểu thư rửa mặt, chải đầu xong, mặc bộ đồ ngủ bằng gấm trắng tinh, chậm chậm từ phòng ngủ đi ra. Nàng thấy mình như bị vật gì đó ném trúng đỉnh đầu, tất cả ầm ầm sụp đổ. Cuối cùng mọi thứ giữa nàng và hấn đã ngã xuống, bụi trần bắn tung tóe, cạn kiệt đường lui.

Mặt nàng trắng bệch tựa tờ giấy. Nàng từ từ ngược lên nhìn hấn, rất chậm, rất chậm liếc mắt một cái. Đường như nàng muốn nhìn thông suốt hấn, làm cho tất cả đều minh bạch. Ngay tức khắc, nàng dùng hết sức lực toàn thân, mới có thể xoay gót rời đi.

Hách Liên Tĩnh Phong đứng bất động, nhìn đăm đăm bóng nàng dần dần khuất xa. Tấm lưng nhỏ bé hao gầy ấy, hiện dưới ngọn đèn lạnh lẽo trên con hành lang âm u, khiến hấn yêu thương khôn xiết. Hồi lâu sau hấn mới hồi phục tinh thần, bật cười điên cuồng. Hấn dùng chân đá mạnh cửa một cái, cánh cửa vốn làm bằng gỗ sưa quý giá, bị hấn đá một phát thế mà nứt ra. Hấn bỗng nổi giận khó hiểu, giật mạnh khẩu súng trên lưng chĩa thẳng về phía chiếc bình hoa Cảnh Đức Trấn[1] cỡ lớn trong đại sảnh, bóp cò. Chỉ nghe vài tiếng ‘đoàng đoàng’ rung động, xen lẫn với những tiếng thét thất thanh. Bình sứ vỡ làm đôi, rơi xuống đất như chú sói rừng gục ngã.

Đám người Bành Đình Lực đứng canh không biết ắt giáp gì, cũng không nghe hấn căn dặn, nên chẳng dám tùy tiện đi vào, chỉ đứng lấp ló bên ngoài khẩn cấp hỏi: “Tư lệnh, xảy ra việc gì?”

Hách Liên Tĩnh Phong ném khẩu súng, xoay người thấy Hoa Vân Diệp đang đứng run rẩy hoảng sợ. Lòng hấn chán ghét vô cùng, ra lệnh: “Người đâu, đưa Hoa tiểu thư về đi.”

Hấn là vua một cõi, nói lời giữ lấy lời. Ngày thứ hai liền sai người bế Duệ nhi trên tay nàng đi. Suốt mấy ngày không cho nàng tới chỗ bé đang sinh hoạt nữa bước. Tĩnh Kỳ hết cách, chỉ còn nước một ngày chạy lòng vòng hai nơi, báo cho nàng chút tin của Duệ nhi. Từ khi sinh con xong, sức khỏe nàng càng suy yếu, bởi vậy liền đổ bệnh. Hỉ Thước luống cuống tay chân, vừa săn sóc nàng, vừa chạy tới lấy lòng thị vệ Bành Đình Lực và hai người bảo mẫu, để moi tin tức tiểu thiếu gia.

Tây y – Trung y đều khám qua, uống vài ngày thuốc, mà bệnh tình của nàng chỉ hơi cải thiện. Bát di thái nóng ruột, tối thăm nom hàng ngày. Lòng Hỉ Thước rất hiểu, tâm bệnh thì chỉ có tâm trị. Tiểu thư và Tư lệnh đã cương đến mức này, không thể một sớm một chiều có thể tháo gỡ. Tối mùa thu, sức khỏe tiểu thư khá hơn, nhưng ngàn bồi vụn bổ, vẫn chẳng mập mạp thêm tí nào.

May mắn Tĩnh Vi thường ngày đối với ai cũng ôn hòa hiền hậu, ngày qua ngày, thị vệ Bành Đình Lực cũng mất nhăm mất mở. Hỉ Thước mua chuộc được bảo mẫu, mấy lần thừa dịp Hách Liên Tĩnh Phong ra ngoài

buổi tối, liền lén qua gặp Duệ nhi. Từ bữa đầu Duệ nhi được đưa tới chỗ của Hách Liên Tĩnh Phong, bé đều khóc thét liên tục, hai bảo mẫu dỗ dành cỡ nào vẫn không nín. Mỗi khi bé khóc đến mệt mỏi, mới thiếp đi.

Mẫu tử liên tâm, từ lần đầu Tịnh Vi lén đến thăm, Duệ nhi liền quần quít lấy, ước từng giây từng phút được rúc vào ngực nàng. Mỗi khi nàng nói phải đi, mắt bé lại ướt ướt như muốn khóc. Nàng không nỡ, luôn bế bé dỗ tới dỗ lui, tới khi nào bé ngủ hẳn mới yên tâm rời đi. May mà Hách Liên Tĩnh Phong thường ở doanh trại, hiếm khi ở nhà cả ngày. Hơn nữa đám Bành Đình Lực cũng biết, nhưng đều cật lực giấu diếm.

Mùa thu tiết trời dịu dịu, nhưng hôm đó vẫn nóng bức, ngột ngạt bất thường. Duệ nhi mãi không chịu ngủ, quấy khóc liên miên. Nàng nhìn chiếc đồng hồ quả lắc lăm lăm nhích tới, đã khuya lắm rồi, thường giờ này nàng đã trở về. Lòng nàng trông ngóng Duệ nhi ngủ sớm, để nàng tránh được hấn. Nàng ôm Duệ nhi đi tới đi lui, nhỏ giọng dỗ dành bé. Tầm thẳm trước cửa trái thật dày, tiếng bước chân đạp lên không nghe thấy, chẳng hiểu sao khiến nàng thêm hoảng hốt. Nếu hấn về bất gặp được, đám thị vệ, bảo mẫu sẽ bị trách phạt ngay lập tức.

Cuối cùng nàng cũng dỗ được cậu nhóc đi ngủ, nhẹ nhàng đưa bé đặt lên giường và kéo chăn đắp kĩ. Nàng vừa chuẩn bị ra về, thì bỗng trong sân có tiếng động cơ ô tô vang lên, giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng xe càng thêm âm ỉ. Nàng hoảng sợ, muốn lui cũng hết cách, đành đứng chờ bên trong, thầm cầu mong hấn đừng vào phòng Duệ nhi.

Hách Liên Tĩnh Phong rất thương con, bình thường dù về trễ cũng tắm rửa sạch sẽ rồi ghé phòng bé. Hôm nay hấn ra ngoài xã giao, uống rượu say mèm. Vừa xuống xe, đám người Bành Đình Lực đã tiến lên đỡ lấy, muốn đưa hấn về phòng. Mới tới hành lang, hấn làm theo tiềm thức, nói: “Đưa tôi đến phòng Duệ nhi!”

Bành Đình Lực liếc tên thị vệ gác cửa, thấy tên đó nháy mắt với gã liên tục. Gã hiểu ngay, vội vàng khuyên ngăn: “Tư lệnh, tiểu thiếu gia đã ngủ rồi. Ngài cũng nên nghỉ sớm.”

Hách Liên Tĩnh Phong không chịu, xẵng giọng: “Đi tới phòng tiểu thiếu gia cho tôi.” Quân đội miền Bắc xưa nay kỷ luật phân minh, hai năm qua Hách Liên Tĩnh Phong cầm quyền càng thêm nghiêm ngặt. Thông thường, các người hầu thấy hấn đều rụt cổ vâng dạ.

Bành Đình Lực hết cách, đành đưa hấn tới phòng của tiểu thiếu gia. Gã đẩy cửa, chỉ thấy bảo mẫu đứng bên cạnh giường, bấy giờ gã mới thở phào nhẹ nhõm. Hách Liên Tĩnh Phong nằm phủ phục trên sofa, ra lệnh: “Tất cả ra ngoài hết cho tôi.” Mọi người thấy đạo này tâm trạng hấn rất kém, không ai dám dám đầu vào hòng sủng, bèn lục đục cáo lui. Bành Đình Lực vội vàng liếc mắt ra hiệu cho bảo mẫu mấy cái, ý bảo ra ngoài.

Tịnh Vi trốn trong phòng tắm thật lâu, vẫn không nghe thấy gì. Nàng phập phồng sợ hấn tỉnh rượu, liên lụy các thuộc hạ bị phạt đã đành, e rằng mai mốt nàng khó gặp được Duệ nhi. Hồi lâu sau, nàng mới rón rén đẩy cửa, bất ngờ thấy hấn nằm ỳ trên giường, một tay gác ngang người Duệ nhi, quần áo xộc xệch, mắt hấn sức sống. Hai người nằm đấy, giống hệt y như in. Nơi nào đó dưới đáy lòng nàng ngứa ngứa và chua xót, giống như bị ai dùng móng tay khê gầy. Sự ngứa ngáy ấy chạy từ trái tim rồi lan rộng khắp mạch máu, xông thẳng lên mắt, lên mũi nàng.

Nàng vốn nên tận dụng thời cơ này mà rời đi, nhưng nàng tham lam. Đêm đã khuya, gió thổi hiu hiu pha lẫn hương hoa thanh nhã trong vườn, nhẹ nhàng thư thái, sâu kín thần nhiên. Nàng ngồi trên mép giường, lắng nghe tiếng đồng hồ tích tắc trôi qua, thâm tâm nàng rất rõ: ‘Có thể đi rồi, nên đi sớm thôi, chắc chắn Hỉ Thước đang sốt ruột trông chừng bên ngoài...’ Nhưng nàng lừng khừng không bỏ đi được. Nàng thâm nghĩ nếu đi như vậy, có lẽ cả cuộc đời nàng cũng không còn cơ hội âm áp hiếm gặp này.

Tuy nhiên nàng vẫn phải rời đi. Qua thật lâu sau, nàng nhẹ nhàng đứng lên, định kéo chăn đắp cho con. Ai dè vừa đưa tay, nàng đã bị ai đó giữ chặt. Nàng hết hồn, trái tim đập thành thịch loạn xạ, thấy mắt hấn vẫn nhắm kín, nhưng lại dùng sức kéo nàng khóa vào ngực mình. Nàng sợ làm hấn tỉnh, thậm chí nín luôn thở. Suốt hai năm qua, hấn ngày càng hi nộ vô thường, ai thấy hấn cũng run rớt mật.

Hấn nào có tỉnh, mơ mơ màng màng, trời nghiêng đất lệch, hấn ngỡ là chiêm bao. Nàng nằm trong ngực hấn hết như ngày xưa, dịu ngoan đến nao lòng. Bàn tay nàng mềm mại ấm áp, trắng mịn tới mất hồn. Hấn không kìm chế nổi, rướn lên đặt nụ hôn. Nàng sợ làm hấn tỉnh, không dám giãy dụa, chỉ khẽ đẩy hấn. Ai ngờ nàng càng đẩy, hấn càng ôm chặt, hơi thở hấn nặng nề thổi bên tai nàng, tê dại. Nó vừa quen thuộc

vừa xa lạ khác thường. Bàn tay hắn từ lâu đã men theo vật xẻ áo sườn xám, khám phá khắp nơi. Nàng hoảng hốt, bất chấp tất cả, lấy tay đánh hắn. Ấy vậy mà hắn chẳng hề mảy may nhúc nhích...

Không khí phòng ăn nặng nề, thỉnh thoảng mới vang lên tiếng dao nĩa chạm vào đĩa, trong sự tĩnh lặng của đại sảnh, càng thêm vô cùng nổi bật. Bành Đình Lực và các thị vệ khoanh tay đứng từ xa xa, lâu lâu len lên ngược lên liếc nhìn biểu hiện của Hách Liên Tĩnh Phong, rồi thích thú cúi đầu.

“Nói, tối hôm qua ai vào phòng tiểu thiếu gia?” Giọng hắn không phân biệt được là vui hay là giận.

Đám người Bành Đình Lực chẳng dám suy đoán lung tung, riêng Bành Đình Lực đáp: “Thưa Tư lệnh, tối qua đâu có ai vào phòng tiểu thiếu gia ạ! Tôi đứng gác bên ngoài cả đêm, không thấy bóng người nào.”

Hách Liên Tĩnh Phong ngừng một lúc, hồi lâu không nói thêm gì. Bành Đình Lực thừa thắng xông lên, hỏi: “Tư lệnh, tối qua ngài ngủ trong tiểu thiếu gia cả đêm, ngài thấy có người hả?” Hách Liên Tĩnh Phong ngẩng đầu lạnh lùng quét mắt phía hắn. Bành Đình Lực rùng mình, im bật.

Bọn thị vệ trăm miệng một lời, cùng nhau nhấn mạnh, khiến hắn không thể không tin. Khóe môi hắn khẽ cười mỉa mai, e rằng chỉ trong mơ nàng mới không từ chối sự đụng chạm của hắn. Ở thực tại, làm sao hắn có thể dựa tới gần nàng? Nhưng mọi thứ đêm qua quá quá chân thực, rõ ràng như đã xảy ra, khoan khoái lạc hồn, trái tim lay động.

Rốt cuộc hắn vẫn là tên ngốc nghếch, tự lừa mình dối người. Tối hôm đó, thừa dịp Hỉ Thước mang bánh trái tới cho Duệ nhi, hắn liền gọi cô nàng vào thư phòng. Hắn vừa thăm dò mấy câu, Hỉ Thước đã xua tay xoành xoạch: “Tư lệnh, không được phép của ngài, tiểu thư làm sao dám tới chỗ của tiểu thiếu gia?”

Hóa ra đó thực sự là giấc chiêm bao. Chẳng qua hắn cảm thấy quá mức tuyệt vời, hắn sẵn sàng tin nó là sự thật. Bản chất con người nói chung là như thế!

34. Chương 34: Mưa Gió Lúc Hoàng Hôn.

Bầu trời lấp ló ra vài tia nắng nhạt, không khí dịu dịu mát mẻ pha lẫn hương hoa quế ngọt ngào, khiến tâm trạng ai cũng thư thái. Hỉ Thước đứng trong đại sảnh thì thầm to nhỏ với Hương Lan: “Mấy bữa nay tiểu thư lại kém ăn nữa rồi, em gọi A Thuận xuống kêu đầu bếp làm vài món ngon mang lên đây. Chị ấy đã gầy thế kia, giờ ăn uống thất thường kiểu này thì phải làm sao?”

Hương Lan đi theo Tịnh Vi đã mấy năm, tận đáy lòng cũng yêu thích và tôn kính phu nhân, dĩ nhiên rất thành tâm: “Đúng đó, vài ngày nay em thấy phu nhân ăn khá ít. Để em gọi A Thuận xuống nhà bếp.”

Một lát sau, Hương Lan trở về, cười toe toét, khoe: “A Thuận đi rồi, còn nói hôm nay xe từ Giang Nam đưa tới ít đồ tươi sống, đúng dịp nấu cho phu nhân dùng.” Hỉ Thước nghe xong, liền thả lỏng người. Kể cũng lạ, Tư lệnh hờ hững với tiểu thư suốt hai năm qua, nhưng hề trong phủ có bất kì thứ gì, đều có phần cho tiểu thư. Khác hẳn lúc xưa ở Giang phủ, người ở đó thay trắng đổi đen, nếu họ muốn được vật quý giá nào, sẽ ba lần bốn lượt tới lui, rồi bỏ mặc. Ban đầu nàng còn tưởng vì tiểu thiếu gia, nhưng tiểu thiếu gia bị Tư lệnh bế đi đã bốn tháng, mà tiểu thư muốn cái gì, người trong phủ đều lấy thứ tốt nhất dâng lên.

Trời đã gần trưa, xưa nay tiểu thư luôn thức sớm, nhưng dạo này lại rất ham ngủ, thường ngủ đến giữa trưa mới thức dậy. Ngược lại Hỉ Thước thấy vui mừng. Cô nàng rón rén khẽ đẩy cửa, thấy Tịnh Vi còn ngủ có vẻ rất say, khác với kiểu nửa mê nửa tỉnh thường lệ. Cô nàng chuẩn bị trở ra, thì nghe tiếng Tịnh Vi gọi: “Hỉ Thước, em tới đỡ chị dậy!”

Hỉ Thước cười, xoay người nói: “Em nhẹ tay nhẹ chân để khỏi ồn, làm sao lại đánh thức chị rồi?”

Tịnh Vi khẽ hà hơi, miễn cưỡng duỗi tay: “Chị mới thức thôi, mấy giờ rồi em? Hôm nay chắc Duệ nhi khóc âm ỉ quá.”

Trước khi Hỉ Thước đi vào đã coi đồng hồ, thấy nàng hỏi, cô nàng liền đáp gọn: “Gần mười một giờ rồi chị.”

Tịnh Vi ngẩn ngơ, nàng tưởng còn sớm, thế mà đã gần trưa. Hỉ Thước nhận ra thắc mắc của nàng, cười nói: “Mấy ngày cuối thu thời tiết mát mẻ, ban đêm dễ ngủ. Thu rồi, thu mệt mỏi, người ta mắc kẹt trong mùa thu.” Tịnh Vi dường như không nghe, nàng vẫn thất thần. Hỉ Thước phớt lờ, một mạch đi lấy quần

áo cho nàng thay. Cô nàng mới tới bên giường, thấy mặt nàng hơi tái nhưng đôi mắt lộ vẻ vui sướng. Cô nàng sốt ruột, ngồi xuống thành giường, hỏi: “Tiểu thư, chị bị sao vậy? Chị không khỏe hả? Em kêu người mời bác sĩ Ngô tới.”

Nàng chỉ nở nụ cười tươi tắn, lâu nay Hỉ Thước không thấy nàng mỉm cười như vậy, khiến cô nàng ngẩn ngơ, lại nghe tiếng nàng nói: “Chị khỏe mà, em chỉ thích làm rộn.” Nàng dừng một lát rồi hỏi tiếp: “Hôm nay Duệ nhi có gây âm ỉ không?”

Hỉ Thước đáp: “Em qua lầu phía Bắc lâu rồi, tiểu thiếu gia đã thức. Cu cậu đã uống sữa và ăn dặm ít cháo. Bảo mẫu nói, bé ăn uống rất được, mai một chắc chắn cao lớn. Chị coi đây, mới chút xíu mà tay chân dài ngoằng.”

Nàng rửa mặt chải đầu xong, người hầu đã chuẩn bị sẵn bữa trưa gồm một đĩa ức ngỗng quay, một tô vịt nấu măng, một đĩa rau xanh xào nấm hương, cùng hai món tráng miệng là bánh bơ và bánh đậu xanh. Hỉ Thước trông rồi quay đầu cười với Tịnh Vi: “Đồ còn nóng, chị ăn trước vài miếng rồi chờ thịt cua lên. Ăn lúc này là ngon nhất.” Tịnh Vi nghe vậy, vị giác khá hơn thường ngày rất nhiều, liền bắt đầu ăn ngỗng quay, quả thực rất ngon, nàng ăn thêm mấy miếng. Hương Lan ít khi thấy khẩu vị nàng tốt như vậy, liền nháy mắt với A Thuận, ý bảo hẳn mau xuống hỏi nhà bếp làm thịt cua.

Thịt cua ở Giang Nam có vị rất ngon, ngày trước là cống phẩm của triều đình. Hồi xưa ở Giang Nam, hễ tới mùa, trong phủ chế biến rất nhiều món cua, nàng cũng rất thích ăn. Người hầu mang cua lên, Hỉ Thước liền đứng lên lột vỏ. Cửa sổ bằng kính của phòng ăn mở rộng, gió lùa qua, hương thịt cua bay khắp nơi. Tịnh Vi vốn đang ngon miệng, ấy vậy mà vừa nghe tới mùi cua, nàng bỗng thấy tanh nồng, ngực liên tục cuộn cuộn như muốn nôn mửa.

Hỉ Thước thấy mặt nàng trắng bệch, vội kêu người hầu đem đi. Cô nàng rút khăn lau tay, rồi vỗ vỗ lên lưng nàng: “Chị bị sao vậy? Không phải hồi trước chị thích ăn nhất à?” Đến lúc này, Tịnh Vi đã đoán được, nàng vốn đã hoài nghi các triệu chứng ham ngủ, biếng ăn giống hệt lúc nàng mang thai Duệ nhi. Tuy nhiên lòng nàng hơi bất an. Sau bữa đó mọi thứ vẫn thế, tựa như chưa từng xảy ra điều gì.

Hỉ Thước tiễn đám người bác sĩ Ngô ra về, vẫn còn trong giai đoạn hưng phấn. Cô nàng cảm thấy thời tiết quá tốt, ngày quá tươi, và cuộc sống sau này càng đẹp. Cô nàng vừa giúp Tịnh Vi nằm ngủ, định sai người hầu xuống gọi đầu bếp đun ít thuốc bổ thì thấy xe chở Hách Liên Tĩnh Phong chạy vào sân. Từ ngày Tư lệnh chuyển đi, đây là lần đầu tiên hắn đến lầu Tiểu Dương. Cô nàng cười toe toét ra chào đón, định nói lời chúc mừng.

Cô nàng chỉ thấy mặt hắn xanh mét, thần sắc rất thô bạo. Từ ngày cô nàng và tiểu thư vào phủ tới nay chưa từng gặp biểu hiện kiểu này của hắn bao giờ, hắn luôn ung dung bình tĩnh. Cô nàng chưa kịp mở miệng, Hách Liên Tĩnh Phong đã lạnh lẽo hỏi: “Phu nhân đâu?”

Cô nàng vội trả lời: “Chị ấy đang ngủ trong phòng.” Chỉ thấy hắn dùng dưng nổi giận xuyên qua đại sảnh, dùng chân đá mạnh cánh cửa hai tiếng ‘ầm ầm’, rồi sau đó hắn dùng sức đóng sầm cửa lại.

Tịnh Vi đang nằm chợp mắt, nghe tiếng ồn thì ôm chăn ngồi dậy. Bỗng thấy hắn hai bước nhập một vọt tới bên giường, túm bả vai nàng, hai mắt muốn phun máu, gằn giọng: “Nói? Đứa bé đó là của ai?” Thì ra sau bữa trưa Tịnh Vi nôn mửa mãi, Hỉ Thước cho người mời bác sĩ Ngô đến. Bác sĩ Ngô tới hỏi thăm sơ qua và cầm ống nghe khám, sau đó không ngừng chúc mừng Tịnh Vi, nói nàng lại mang thai lần nữa. Bác sĩ Ngô là người khôn khéo, vừa về bệnh viện đã vội vã gọi điện thoại chúc mừng Hách Liên Tĩnh Phong.

Hách Liên Tĩnh Phong vốn đang họp, nghe người hầu vào báo về tình hình sức khỏe của phu nhân, liền ngừng hội nghị một lát. Ai ngờ, bác sĩ Ngô nói đúng việc này, lúc hắn nghe, máu như dồn hết lên não. Hắn đã gần hai năm không chạm qua nàng, làm sao có thể có con? Mặc dù bất chợt hắn nằm mộng xuân nhưng đó không phải sự thật, đó chỉ là giấc mộng Hoàng Lương[1] của hắn. Vì vậy chưa nghe xong điện thoại mà hắn tông cửa đi thẳng ra ngoài.

Bấy giờ hắn thấy đôi mắt nàng gợi sóng gợn tình, có vẻ mù mịt. Hắn nhìn nàng không chớp, mớ tóc đen như tơ thả lỏng sau lưng, càng tôn thêm làn da tuyết trắng, sương trôn. Đó là một hình ảnh rung động lòng người. Nếu bình thường nàng nhìn hắn như vậy, hắn sẽ chùn bước. Nhưng phút giây này, hắn hận

không thể ăn tươi nuốt sống nàng! Hắn dùng sức hung hãn chộp lấy nàng, quát: “Cô nói đi! Đứa bé đó là của ai?”

Lòng nàng vốn tràn đầy vui mừng, mặc dù hắn hờ hững, trái ôm phải ấp, phong lưu khoái hoạt, nhưng nàng vẫn có thêm con với hắn, đó là niềm vui khôn xiết. Bây giờ thấy khuôn mặt hắn âm u, hân hoan ấy cũng chìm tận đáy cốc. Sao hắn có thể thốt ra những câu này, hắn coi nàng là gì? Trái tim nàng bằng giá tới tột cùng, nàng chỉ nhìn hắn, ghen lời nhìn hắn... Hắn thấy nàng nhìn càng thêm nổi giận, túm bả vai nàng nhắc lên rồi đẩy mạnh xuống sàn nhà, cảm hận hỏi: “Rốt cuộc cô có nói hay không?”

Tĩnh Vi bất chấp toàn thân đau đớn, đưa tay ôm bụng, chỉ sợ hắn sơ suất mà làm bị thương đứa bé. Lòng nàng đau đớn như ai dùng dao liên tục xoắn xoáy, máu thịt lẫn lộn, một mảnh mơ hồ. Thật không ngờ hắn không tin tưởng nàng... Nàng cảm thấy tay chân lạnh lẽo như rơi vào hầm băng... Nước mắt nàng cuối cùng cũng không còn kìm được, từng giọt từng giọt trào ra nơi khóe mắt.

Hắn thấy nàng đưa hai tay ôm bụng theo phản xạ, lại giận đến phát cuồng, giật phắt khẩu súng lục chìa phía nàng, quát: “Cô không nói, tôi bắn chết cô!”

Nàng ngược đôi mắt đầm lệ nhìn hắn, thì thào: “Nói? Anh muốn tôi nói gì? Anh không nhận đứa con này thì thôi, anh muốn tôi nói gì nữa?”

Hắn ngẩn ngơ rồi bật cười khùng khục: “Con của tôi? Con của Hách Liên Tĩnh Phong tôi? Tôi đã hai năm ròng không chạm vào cô, làm sao cô mang thai được? Cô nghĩ mình là Đức Mẹ Maria hả? Nói mau, tên gian dân đó là ai? Sao cô có thể dám dăng như thế? Không cho tôi chạm vào, té ra cô có gã khác!” Nổi tức giận bởi tổn thương nặng nề vì bị phản bội, cộng thêm đau đớn đến cùng cực, nếu chẳng phải toàn thân hắn còn chút tỉnh táo mong manh, e rằng hắn đã thực sự nổ súng bắn chết nàng để thỏa mối hận lòng.

Nàng cảm thấy trước mắt mờ mịt, đáng vẽ hắn càng thêm mơ hồ, giọng nói ấy từng chữ từng chữ lọt vào tai nàng, hết như cây đinh nhọn đóng vào não. Nhưng đau đớn nhất vẫn đến từ đáy lòng, nó mang theo hơi lạnh đủ để đông chết người. Rốt cuộc nàng cũng thấm thía cái gọi là buồn thương cay đắng còn tốt hơn trái tim chết lịm. Hóa ra là thế.

Hôm đó trời còn tờ mờ, nàng đã tránh người hầu từ lầu của hắn ra về, quả thực không ai nhìn thấy. Rồi hắn đi thăm dò Hỉ Thước, mà Hỉ Thước thông minh xóa tan nghi vấn của hắn. Lúc ấy nàng sợ hắn phát hiện mình lên đi gặp Duệ nhi, hôm nay lại biến thành vô chứng cứ phản cung. Hắn không tin tưởng nàng, đẩy nàng vào đường cùng, vậy thì lời giải thích của nàng cũng trở thành ngụy biện. Nếu đã thế, thì cứ cho là thế! Có lẽ vận mệnh an bài, tạo hóa trêu ngươi, rốt cuộc duyên phận giữa nàng và hắn quá mỏng.

Nàng từ từ đứng dậy, lui từng bước về phía sau, mãi đến khi lưng chạm vào sofa mới dừng lại. Nàng lặng lẽ và kiên quyết nhìn hắn, chậm chậm thấp giọng nói: “Anh bỏ tôi đi!” Từ nay về sau Tiêu lang[2] chỉ là người qua đường.

Hắn ngửa mặt lên trời cười điên cuồng. Hồi lâu sau hắn vẫn im lìm, rồi chẳng mang theo chút dấu vết cảm xúc nào nhìn nàng, nhưng quá mức bình tĩnh và yên lặng khiến người ta sợ hãi. Hắn từng bước tiến tới, túm lấy nàng bằng sức mạnh vũ bão, hết như muốn bóp chết nàng: “Bỏ cô! Haha... bỏ cô, cô đừng mơ mộng hão huyền! Tôi muốn cô sống... sống không bằng chết.” Hắn quát lớn: “Trương Lập, anh vào đây cho tôi...”

Hôm đó đúng ngay Trương Lập trực, y đã thăng chức nhưng vẫn là tổng thị vệ của Hách Liên Tĩnh Phong. Bây giờ y đang lo lắng đứng ngoài đại sảnh, chẳng biết vì chuyện gì mà Tư lệnh ầm ĩ với phu nhân. Y vừa nghe hắn gọi, vội vàng chạy tới gần cửa, đáp: “Có tôi, Tư lệnh!”

Hách Liên Tĩnh Phong lạnh giọng phán: “Đưa phu nhân tới bệnh viện.” Nàng ngẩn không được run rẩy, hắn muốn làm gì? Hắn muốn làm gì? Toàn thân nàng mất hết sức lực, nếu chẳng phải dựa vào sofa, e rằng đã ngã quỵ. Hách Liên Tĩnh Phong lạnh lùng liếc nàng, lạnh lùng quét mắt tới vùng bụng chưa nhô cao của nàng, rồi lạnh lùng đẩy nàng ra.

Nàng ra sức lắc đầu, hai mắt đầm lệ: “Không! Không! Đừng... tôi van xin anh, hãy tha cho đứa bé này!”

Hắn bật cười nhưng đáy mắt phẳng lặng: “Tha cho nó, tha cho thứ tạp chủng này? Để nó ngày đêm nhắc nhở với tôi rằng, cô cầm cái súng[3] thật to trên đầu tôi!”

Động tác duy nhất nàng có thể làm chính là lắc đầu: “Không, không phải! Nó là con của anh. Anh hãy tha cho nó, xin anh, đừng...”

Hắn cười ha hả rút cả nước mắt: “Con của tôi, cô nói đó là con của tôi? Người đâu, đưa phu nhân tới bệnh viện.” Thị vệ Trương Lập tuân lệnh đi vào. Mặt Tịnh Vi tái nhợt, lệ rơi đầy mặt. Trương Lập chưa từng thấy qua dáng vẻ này của nàng bao giờ, y không đành lòng bước tới gần sofa, nói: “Phu nhân!” Tịnh Vi im lìm, cũng chẳng liếc nhìn bọn họ, liên tục run rẩy.

Hỉ Thước đứng ngoài cũng nghe được tiếng tranh cãi của Tư lệnh và tiểu thư. Ban đầu còn mập mờ, càng về sau càng minh bạch nhưng cô nàng không dám xông vào. Giờ khắc này, cô nàng bất chấp tất cả xô thẳng vào quỹ gối trước mặt Hách Liên Tĩnh Phong ra sức đập đầu: “Tư lệnh, xin ngài, xin ngài hãy tha cho tiểu thư nhà tôi. Đứa bé trong bụng tiểu thư là của Tư lệnh... là máu mủ của Tư lệnh. Hỉ Thước đêm ngày đi theo bên cạnh tiểu thư, làm sao có thể không nắm rõ?”

Hách Liên Tĩnh Phong phớt lờ, chỉ lạnh lùng nhìn Tịnh Vi. Trái tim hắn như bị lửa đốt, đau đớn đến vô cùng, cắn hận đến vô cùng, cay đắng đến tột đỉnh, giận dữ đến tột đỉnh. Hắn quát lớn: “Các người còn không mau đưa đi?” Đám thuộc hạ chưa từng thấy hắn nổi nóng như thế, ai cũng nơm nớp lo sợ, hai người tiến lên đỡ Tịnh Vi mang tới bệnh viện.

Toàn khung cảnh trắng toát, xen lẫn mùi thuốc khử trùng gay gắt. Trong phòng rất yên ắng, chỉ có nàng và Hỉ Thước. Nàng không ngăn được cả người run rẩy, thật không ngờ hắn quá nhẫn tâm... hắn nhẫn tâm như thế... bác sĩ còn chưa tới... bác sĩ còn chưa tới.

Nàng bỗng tỉnh táo đôi chút, đột nhiên ngồi dậy và đi tới cửa sổ quan sát, có lẽ đây là lần bốn. Hỉ Thước bị nàng dọa, vội túm lấy nàng: “Tiểu thư, chị định làm gì?” Nàng liếc cánh cửa phòng đang đóng chặt, vượt vùng bụng còn chưa nhô lên, hạ giọng nói: “Hỉ Thước, chị muốn bỏ trốn... chạy trốn.”

Hỉ Thước vừa sợ hãi vừa dửng dưng nhìn nàng, đáp: “Tiểu thư, cả đời Hỉ Thước sẽ đi cùng chị, chị ở đâu, em ở đó.” Cô nàng cũng biết loại phẫu thuật này không dễ làm. Nếu bất cẩn, cả mạng người cũng mất.

Tịnh Vi dựa vào vách tường, thở hổn hển thật lâu mới khiến toàn thân tỉnh táo, mở miệng nói: “Ở đây có bao nhiêu tên thị vệ? Trước cửa có mấy người? Trên cầu thang và ngoài cửa có ai không? Em ra do thám thử xem.”

Hỉ Thước tuân lệnh ra ngoài dạo quang một vòng, rất nhanh đã trở về, báo: “Tiểu thư, ngoài cửa chỉ có hai tên thị vệ. Còn Trương tổng vệ đang đứng với bác sĩ, nhưng không có ở tầng này.”

Tịnh Vi âm thầm cười chua chát, hóa ra trời già vẫn xót thương nàng. Cả cuộc đời nàng tới bây giờ đều sống lãnh đạm, ở nhà vâng lệnh cha, tới miền Bắc dựa dẫm chồng. Thì ra tất cả đều là hư vô, giả dối. Hắn rốt cuộc không phải người thương của nàng, cuối cùng giữa họ quả nhiên tóc chưa bạc mà ân tình đã đứt, chẳng có thứ gì đáng tin cậy...

Nàng bóp chặt đôi bàn tay trắng ngần, như thể đang đau đớn đấu tranh, trầm tư hồi lâu rồi thì thầm: “Trước hết em gọi một người về phủ, kêu Hương Lan lấy cho chị ít quần áo lặt vặt... Sau đó... nhờ một người khác gọi Trương Lập xuống, nói chị có việc muốn tìm Tư lệnh... Chúng ta chỉ nhân dịp này trốn khỏi thành An Dương... Nếu không thể thực hiện...” Nàng chậm chậm liếc Hỉ Thước một cái. Hỉ Thước cũng hiểu rõ ý nghĩa trong ánh mắt nàng.

35. Chương 35: Nước Biếc Đông Đưa.

Ba năm sau, thành An Dương.

Bây giờ thời tiết nóng hực như cái lò luyện, quả thực muốn làm người ta ngất đi mới toại nguyện. Khổng Gia Chung đang bước trên hành lang, thì Giản Chính đã nghênh đón: “Trời nóng quá mà ngọn gió nào đưa ngài vội và tới đây?” Mấy năm nay Khổng Gia Chung là người được Hách Liên Tĩnh Phong tin tưởng nhất, liên tục thăng chức, có thể coi là một vài nhân vật có máu mặt tại miền Bắc.

Khổng Gia Chung hỏi: “Tư lệnh đâu?”

Giản Chính đáp: “Ngài ấy đang dỗ tiểu thiếu gia ngủ trưa! Muốn tôi đi thông báo không?”

Đang giữa trưa, khu vườn tàng lá sum suê, sân nhà rợp bóng. Khổng Gia Chung khẽ thở dài: “Khỏi cần thông báo, để tôi tự đi.” Hai năm qua, Hách Liên Duệ đã chuyển đến sát phòng của Hách Liên Tĩnh Phong, nhanh chóng biến phòng nghỉ và thư phòng thành một. Dĩ nhiên y đã thuộc lòng.

Sàn đại sảnh trải thảm dày cộm, dù để giày lính dẫm lên cũng không gây tiếng động. Cửa phòng mở toang, từ xa y đã trông thấy Hách Liên Tĩnh Phong ôm Hách Liên Duệ dỗ trái dỗ phải, đi tới đi lui. Hách Liên Duệ hai mắt thao láo, xoay qua xoay lại, toàn thân nhể nhai mồ hôi. Hắn vẫn không phiền mệt, vừa đóng cửa vừa dỗ dành: “Duệ nhi ngoan, con ngủ đi. Lát nữa con thức, bố đưa con đi xem ngựa nhé.” Thằng bé dồi dào sinh lực, lần nào cũng hao hết tâm tư mới có thể toại nguyện.

Lòng Khổng Gia Chung xót xa, nhà mình trẻ con thành đàn, có khi nào y tận tâm tận lực đến thế? Dưới thời tiết này, đứng một mình đã nóng bức tới ngộp thở, nhể nhai mồ hôi, huống gì ôm thêm cái lò lửa nhỏ đó. Từ sau chuyện xảy ra ở bệnh viện St John, Tư lệnh gần như thay đổi thành người khác. Mấy năm nay hắn gà trống nuôi con, cô đơn gối chiếc, dù ai khuyên nhủ cỡ nào cũng chẳng chịu tái giá. Phu nhân bỏ đi mấy năm, tuy trong phủ thông cáo Tư lệnh phu nhân mắc bệnh phải ra nước ngoài chữa trị, nhưng những năm gần đây chưa từng lộ diện, thực sự đã có lời ong tiếng ve khắp nơi.

Y vừa tới cửa, Hách Liên Tĩnh Phong đã trông thấy, hắn đưa tay lên ra dấu im lặng. Cậu nhóc tinh nghịch mới được dỗ ngủ mơ màng, nếu bị đánh thức sẽ làm ầm cả buổi. Hắn vốn có thể giống nàng lúc còn ở đây, giao bé cho bảo mẫu chăm sóc, nhưng hắn không nỡ. Nếu nàng biết, hắn sợ nàng không tha thứ cho hắn. Đứa con bé bỏng này, hắn từng chút từng chút nhìn nó lớn lên, nó là máu mủ của nàng và hắn dung hợp mà thành. Mỗi lần nhìn con, hắn luôn có thể thấy bóng dáng của nàng. Hết lúc xưa, nàng dịu dàng vén tóc ra sau tai, nàng mỉm cười quay đầu, nàng mang theo hương thơm như có như không...

Hôm nàng rời khỏi bệnh viện St John, các trạm gác phong tỏa ròng rã suốt ba tháng trời, mà bóng nàng vẫn biến biệt. Nàng mang theo giọt máu của hắn kiên quyết bỏ hắn ra đi... Đáng đời hắn! Ngày thứ hai, Bành Đình Lực kể lại chuyện đêm ấy nàng ở trong phòng Duệ nhi, hắn đã biết mình xứng đáng được như thế... Tối hôm đó, ân ái nồng say không phải là chiêm bao, mà là sự thật... Đúng theo lời bác sĩ Ngô, nàng đã có thai hơn một tháng. Đau đớn thay, suýt chút nữa hắn đã tự tay giết chết con mình... Đau đớn hơn, nàng năm lần bảy lượt nói đó là con của hắn, thế mà hắn chẳng tin... Bây giờ rốt cuộc, hắn nhận được trừng phạt. Hắn mất đi họ... cả đời mất đi họ... Hắn không còn cơ hội để bồi thường, để yêu thương, để cưng chiều bọn họ. Điều duy nhất hắn có thể làm là đem mọi khả năng dành cho Duệ nhi... Ai cũng nói hắn quá nuông chiều Duệ nhi, mà không ai biết rằng đây chẳng qua là đền bù, đền bù cái mà bé thiếu hụt. Con người luôn ngu xuẩn, khờ khạo, dấn dốn, chỉ khi mất đi mới biết đó là thứ vô cùng quý giá. Nếu nàng có thể quay về bên cạnh hắn và Duệ nhi, kêu hắn cầm toàn bộ giang sơn ra đổi, hắn cũng thấy xứng đáng. Nhưng giờ nàng ở nơi nao? Mỗi lần Duệ nhi khóc lóc đòi mẹ, đáy lòng hắn như có ai dùng kim đâm tới tấp, không dấu vết thương tích, nhưng bên trong máu bầm tung hoành, nếu vô tình đụng phải sẽ chảy ra lênh láng.

Ban ngày mặc dù khí hậu oi bức, nhưng khi đêm về, trời đổ mưa tầm tã, hết như cột nước trút ụp xuống, phân cách hai vùng trời đất bằng những mảng hơi nước mịt mù. Tĩnh Kỳ hiện đang mang thai, cảm giác bức mình khó chịu. Sở Thiên Lôi cầm cây quạt, quạt hồi lâu mà nàng vẫn không thể ngủ. Đến sau nửa đêm, mưa càng nặng hạt nhưng nhiệt độ giảm dần. Gió nổi lên thổi hiu hiu, loáng thoáng mang theo hơi nước, không khí bỗng chốc mát mẻ trong lành. Lúc này nàng mới mơ màng chớp mắt, thì nha đầu Cúc Lan đứng ngoài gõ cửa: “Tiểu thư, chị có điện thoại.” Lòng nàng hoang mang, tim nhảy thình thịch. Ngoại trừ bệnh viện kia ra, không ai trẻ vậy mà còn gọi điện cho nàng. Sở Thiên Lôi đỡ lấy nàng, nói: “Em đừng vội! Anh cả đã qua cơn nguy hiểm mấy hôm rồi. Không có việc gì đâu!” Nàng cảm thấy hoảng hốt, đứng lên mang dép vội vàng ra ngoài.

Mới cầm điện thoại ‘văng’ một tiếng, toàn thân nàng bỗng cứng đờ, mãi đến khi điện thoại cúp nàng mới có phản ứng. Nàng vội vã gọi: “Cúc Lan, em mau chuẩn bị xe cho chị!”

Sở Thiên Lôi vốn ở bên cạnh đỡ nàng, thấy dáng vẻ của nàng như thế cũng khiến hắn gấp gáp: “Có việc gì vậy em, nửa đêm nửa hôm, ai còn gọi điện thoại tới? Bệnh viện à?” Mấy bữa trước Hách Liên Tĩnh Phong trên đường đến doanh trại, bị gián điệp miền Nam phả tới ám sát, hiện đang nằm bệnh viện trị thương nhiều ngày. Hôm nào Tĩnh Kỳ cũng qua đó chăm sóc. Tĩnh Kỳ thở hổn hển, lát sau mới ngược lên nhìn hắn, trong mắt sáng lấp lánh: “Không phải, là chị dâu.”

Xe chạy mãi đến ngôi nhà tư hợp viện nhỏ mới dừng lại.[1] Xe vừa tắt máy, cánh cửa chính mở đánh ‘cạch’,

một dáng dấp quen thuộc xuất hiện phía trước. Tịnh Vi bế trên tay một cô bé, vẻ mặt đầy lo lắng, Hỉ Thước đứng cầm ô che mưa, trông cũng sốt ruột vô cùng. Tịnh Kỳ vội bước xuống, phớt lờ cơn mưa to như trút nước trên đầu, nhào tới: “Chị dâu.”

Bệnh viện thấy Hách Liên tiểu thư tự mình đưa bệnh nhân đến, chẳng dám đối xử qua loa, vội vã gọi bác sĩ khoa nhi giỏi nhất tới. Ngay tức khắc, trong phòng bệnh bước chân các bác sĩ, y tá tất bật qua lại. Tận tờ mờ sáng, đứa bé mới dần dần giảm sốt, bấy giờ ai nấy mới lấy lại bình tĩnh.

Tịnh Kỳ thấy chị dâu nắm lấy tay mình, bàn tay ướt rượt. Lúc đó nàng mới thảng thốt nhận ra, đó là mồ hôi lạnh. Đến khi nghe bác sĩ báo tình hình ổn định, lòng nàng mới thả lỏng. Gần ba năm trời, hơn một ngàn ngày dài đằng đẵng chỉ như lướt thoáng. Giờ đây chị dâu đang đứng trước mặt nàng.

Tịnh Vi cũng thở phào nhẹ nhõm, thả lỏng lòng. Hôm qua Hỉ Thước bế Huyền nhi ra ngoài hít thở không khí, tránh mưa không kịp khiến quần áo hơi ướt. Đến tối, bé phát sốt cao, dùng đủ cách cũng chẳng thuyên giảm. Hỉ Thước sợ hãi, liên tục tự trách mình không nên mang tiểu thư đi chơi.

Khốn nỗi nhiều ngày nay thành An Dương giới nghiêm kỷ lưỡng. Tối đến, ngoại trừ có giấy thông hành đặc biệt, bất kể ai cũng không được tự ý ra ngoài vào ban đêm. Tối gần sáng, nàng không thể nhắm nhện, bởi Huyền nhi mới hai tuổi, nếu cứ mãi phát sốt như thế, e rằng... Hỉ Thước quá sợ hãi, liên tục nói: “Tiểu thư, làm sao để tiểu thư hạ sốt bây giờ? Cứ thế này mãi, rất nguy hiểm tính mạng.” Lòng nàng cũng hiểu, nhưng chẳng biết làm cách nào để thông qua tầng tầng lớp lớp các trạm kiểm soát, đưa bé tới bệnh viện mà không để hấn biết.

Tịnh Kỳ kéo tay nàng, nói: “Chị dâu, mấy năm nay chị đi đâu, để bọn em tìm mãi? Chị về nhà đi, dù anh cả không nói, nhưng em biết anh ấy rất hối hận.” Bên ngoài mưa to như trút nước, liên tục gõ vào cửa sổ, rồi rơi xuống mặt đất, lặn tẩn gợn sóng... Tịnh Vi mỉm cười lắc đầu.

“Vậy còn Duệ nhi thì sao? Chị không nhớ cháu? Nó càng ngày càng hiểu chuyện, chỉ lén lút gọi mẹ...” Đường như có làn gió nhẹ lật mở những vết thương đã đóng vảy từ lâu. Hình dáng kia đã trăm ngàn lần hiện trong giấc mơ, cùng với tiếng trẻ thơ non nớt, từng tiếng gọi lớn... Nàng cảm thấy mù mịt... Những năm gần đây, trời đất bao la, tại sao nàng còn ở lại thành An Dương? Đơn giản chỉ vì nàng muốn gặp lại đứa con thơ dại.

Những giọt lệ bất chợt ứa trong hốc mắt, nàng cúi đầu nói: “Tịnh Kỳ, em hãy sắp xếp giúp chị gặp con đi.”

Hai mắt Tịnh Kỳ cũng đầm lệ, gật đầu: “Vậy anh cả thì sao? Mấy năm nay anh ấy sống khổ lắm. Anh ấy càng im lặng chôn kín, em càng hiểu. Chị dâu, anh cả thực sự, thực sự rất hối hận. Rất nhiều lần em bắt gặp anh ấy ngẩn ngơ ôm Duệ nhi đứng trong phòng chị từng ở... Rất nhiều lần anh ấy say mèm, luôn miệng gọi tên chị... Trước kia anh ấy tồi tệ, nhưng những năm gần đây, anh ấy chỉ nhớ mãi mình chị, thì ra những gì trước đây anh ấy đã tổng đi sạch sẽ. Anh ấy không nói, nhưng em biết, mọi người trong phủ biết, anh ấy đang chờ đợi chị trở về... Lâu Tiểu Dương chưa từng thay đổi bất cứ thứ gì, kể hầu người hạ vãn lau chùi hằng ngày, hệt như khi chị còn sống ở đó. Năm đó thị vệ Bành Đình Lực vì gạt anh ấy, mà tới tận hôm nay vẫn còn điều đến doanh trại quét rác... Chị dâu à, lúc đó anh ấy bị tức giận che mắt, nhưng chỉ vì anh ấy quá để tâm đến chị, quá yêu chị... giờ đây khắp phủ ai cũng biết. Chị hãy vị tình của Duệ nhi, tha thứ cho anh ấy lần này đi... chị dâu.”

Nàng vốn đối với hấn đã tắt hy vọng, nhưng đáy lòng chưa xót vẫn ngọ nguậy liên tục, từng mảnh dày đặc bên trong vặn xoắn đến trời nghiêng đất lở. Những đấm say dĩ vãng như vở kịch trình diễn từng màn... Nào là lần đầu gặp mặt ở quán trà, nào là ngày đại hôn trong phủ, nào là mẻ trứng gà cháy khét, nào là bình bình lọ lọ trên bàn phấn, nào là đủ loại trang sức, nào là mấy tủ quần áo tràn đầy... nào là đêm trăng thơ mộng, nào là chiếc nhẫn thô ráp... Những năm qua, nàng không nghĩ và không dám nghĩ, không thể nhớ, và không muốn nhớ. Hiện giờ được khơi dậy, nàng thấy nó rõ ràng rành trước mắt. Nàng ngỡ rằng mình đã quên, đã lãng quên, nhưng hóa ra là bị bụi bặm che mờ. Ngờ đâu chỉ cần nhắc nhở, thì mọi thứ như thủy triều mãnh liệt ập tới.

Mới vài ngày, Huyền nhi đã khỏe hơn, có thể chạy nhảy và làm nũng. Mỗi lần Tịnh Kỳ tới, bé luôn miệng gọi ‘cô’ khiến Tịnh Kỳ rất thích. Tịnh Vi định cho bé xuất viện, nhưng Tịnh Kỳ ngăn cản, mà bệnh viện cũng từ chối. Nàng luôn yêu cầu Tịnh Kỳ đừng đem hành tung của mình báo với hấn, nếu để hấn biết, nàng sẽ đi xa hơn. Nàng cũng đồng ý sẽ giữ liên lạc với Tịnh Kỳ, nhưng đáy lòng luôn có cảm giác bất an. Không biết bệnh viện có việc gì, mà tầng của Huyền nhi nằm đứng đầy binh lính. Nàng hỏi Tịnh Kỳ, cô nàng chỉ

nói qua loa đại khái có một vị lãnh đạo quân đội bị thương đang nằm ở phòng VIP phía Đông. Nàng nghe xong lại càng chẳng dám tùy tiện ra ngoài. Hồi đó những nhân vật tai to mặt lớn của miền Bắc đều gặp nàng, nàng sợ họ tới thăm bệnh nhân mà hai bên chạm mặt.

Khu vực lầu bảy toàn là phòng bệnh săn sóc đặc biệt, trên hành lang trải thảm dày cộm, bất chợt có bác sĩ hoặc y tá đi ngang cũng không gây tiếng động. Đám binh lính đứng gác thấy một cô bé mũm mĩm đáng yêu, cười toe toét chạy lằng xằng nô đùa trên thảm. Dẫu các binh lính có lệnh không để kẻ lạ tiếp cận, nhưng giữa thời khắc buồn chán tự dưng xuất hiện một cô bé mắt ngọc mây ngài, khiến họ cảm thấy hơi phấn chấn. Họ không nỡ đuổi bé, để bé chạy lăn tăn từ tầng trệt phía Tây lên. Hôm đó đúng lúc Khổng Gia Chung có việc tới báo cáo với Hách Liên Tĩnh Phong, nhưng thấy tinh thần hân mệ, liền lui ra. Vừa mở cửa, y đã thấy cô bé ngồi phía trước, nước miếng nhiều nhão, hai tay khê khua, dường như đòi bế. Y khẽ nhú mồm, nghiêng đầu hỏi: “Con cái nhà ai lại thả tới đây?”

Tên thị vệ vội đáp: “Chúng tôi cũng không biết, thấy cô bé này chạy từ lầu phía Tây tới đây ạ.”

Khổng Gia Chung chỉ ừ một tiếng, nếu có thể ở tầng lầu này, thì đều là nhân vật tiếng tăm của miền Bắc. Chắc là con cháu của đồng nghiệp, vì thế rất khiêm nhã nếu y đuổi đi. Y thấy bé vẩy hai tay nhưng không ai đáp lại, miệng bé cong cong như muốn khóc bất kì lúc nào. Y khom lưng, nhẹ nhàng bế bé lên.

Cô bé vĩnh miệng, gọi to: “Mẹ? Mẹ đâu...?” Hóa ra bé muốn tìm mẹ.

Khổng Gia Chung mỉm cười, thuận tay đưa cho người hầu bên cạnh, nói: “Cậu đến hỏi y tá xem là con cái nhà ai? Rồi giao cho họ.” Ai ngờ đầu người hầu vừa bế, cô bé đã khóc òa: “Mẹ... cháu muốn mẹ...”

Hách Liên Tĩnh Phong nghe tiếng khóc, cất giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Khổng Gia Chung đáp: “Ngoài cửa có một đứa bé bị lạc đường, đang muốn tìm mẹ.”

Hách Liên Tĩnh Phong vừa nghe nhắc tới trẻ con, chẳng biết tại sao tim bỗng mềm nhũn, nói: “Anh phái thị vệ đi tìm xem.” Hắn nghe giọng trong trẻo của cô bé kia hết chim Hoàng Oanh hót, lòng hắn như bị sương mù bao phủ, chỉ mới nghe qua mà đã có cảm giác quen thuộc: “Bé cô bé vào đây.”

Kể cũng lạ, cô bé này thấy hắn mà chẳng hề sợ hãi, bỏ tới bỏ lui trên mặt thảm, thỉnh thoảng còn nhìn hắn cười khanh khách. Mấy năm nay hắn càng thêm lạnh lùng nghiêm trang, khiến các người hầu bên cạnh không ai dám tùy ý đùa giỡn, dù giờ hắn bị thương, vẫn vô cùng nghiêm túc. Nhưng cô bé chẳng hề sợ hãi, vài lần bỏ tới gần giường, nhiều nước miếng nhìn hắn, đôi mắt tròn xoe đảo quanh liên tục, mới bé tí đã toát vẻ một mỹ nhân. Hắn thấy lòng bỗng chốc nhu hòa, dễ chịu khôn tả. Nếu trên người đừng bị thương, cử chỉ bất tiện, hắn rất muốn ôm bé đến đây hôn vài cái.

Tĩnh Vi từ chỗ bác sĩ trở về đã phát hiện Huyền nhi mất dạng. Khi bác sĩ gọi nàng tới văn phòng có chút việc, đúng lúc Hỉ Thước về nhà tắm rửa, nàng đành để bé ở một mình. Rõ ràng lúc nàng đi, bé đang ngồi trên thảm chơi chong chóng. Nàng tìm hồi lâu mà bóng bé vẫn biệt tăm. Nàng vội hỏi mấy cô y tá, ai cũng nói không thấy. Nàng gấp đến sắp khóc, đành phải lần mò dò tìm, thăm cầu mong cô nhóc có thể đột nhiên nhảy ra.

Phía Tây chỉ có vài căn phòng, tìm mãi vẫn không thấy bé. Nàng hết cách, đành phải bắt chặp tới phía Đông. Nàng hỏi tên lính gác, tên họ đã được bọn thị vệ căn dặn, vội trả lời có nhìn thấy và bé hiện đang ở trong phòng. Nàng vừa tức vừa buồn cười, bé lại còn vào tận phòng bệnh của người ta, lòng thầm nghĩ khi trở về sẽ phạt bé như thế nào.

Trên hành lang rất yên tĩnh, hết như chốn không người. Dù bên ngoài ánh nắng chiếu khắp nơi, nhưng chỗ này lại râm mát, thỉnh thoảng còn nghe tiếng ve sầu kêu vang, mới biết là ngày nắng gắt. Tuy nàng chỉ đi vài bước, nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy rất kì lạ, đáy lòng đầy bất an.

Đó là hai cánh cửa chạm trổ màu trắng, tay cầm mạ vàng, nhìn cao sang quý phái. Trước cửa đứng bốn binh lính, không, mà là người hầu – người hầu trong phủ. Bối màu xanh quân áo đậm hơn so với màu xanh trang phục của binh sĩ quân đội. Lúc ra đường, người ta nhìn vào màu sắc này mà tôn trọng hơn. Vì thế, bên ngoài mới phổ biến một câu ‘đậm hơn thì cao hơn’. Ý nói màu quân phục đậm hơn, tương đương với địa vị cao hơn.

Nàng thấy trước mắt là một mảng đen mờ mịt, toàn thân yếu ớt. Nếu chẳng phải đang dựa vào vách tường, e rằng nàng đã ngã quỵ. Hèn nào mấy ngày nay, quân đội ra lệnh giới nghiêm. Hèn nào lúc nàng hỏi, Tỉnh Kỳ trả lời vòng vèo... Hóa ra hẳn bị thương... Lòng nàng rối loạn tới cùng cực, nàng nhắm mắt khế dựa vào tường bình ổn hơi thở. Bất chợt nàng nghe tiếng nói quen thuộc kêu to: “Phu nhân!” Nàng quay đầu, Khổng Gia Chung rành rành ở trước mắt...

36. Chương 36: Trăng Tròn, Hoa Đẹp.

Từ cửa băng qua phòng khách nhỏ, rồi tới giường bệnh của hân ngần ngụi chỉ vài bước chân, vậy mà nàng ngỡ như đã cách thiên sơn vạn thủy,[1] một đời một kiếp. Hân nằm nghiêng người, đưa lưng về phía nàng, trêu ghẹo Huyền nhi – con gái của bọn họ nô đùa. Tính cách Huyền nhi kì quặc, nếu bé thích ai, bé sẽ đeo dính lấy người đó. Ngược lại nếu bé không thích, thì dù chỉ một cái ôm cũng khiến bé khóc thét. Bé đang cầm trái táo và quả sơn trà liên tục lăn qua lăn lại trên mặt đất, hết con mèo con chuột bắt cuộn chỉ thêu, trông rất đáng yêu. Thỉnh thoảng bé ngược lên nhìn hân cười khanh khách, đủ biết bé thích hân. Có lẽ đây chính là máu thịt hòa tan, bất kể cách bao xa, qua bao lâu, cái cảm giác máu mủ tình thâm vĩnh viễn tương thông.

Hân khẽ nghe được tiếng bước chân, tưởng là Khổng Gia Chung nên quay đầu, nói: “Có phải đã tìm được...” Hai chữ ‘người nhà’ nghẹn cứng trong cổ họng hân. Lúc này, cả thế giới giữa hân và nàng như dừng trôi. Hân cảm thấy trái tim mình đập thành thịch, càng lúc càng gấp, càng lúc càng nhanh, hết một giây sau sẽ phá ngực mà chui ra. Máu khắp nơi ngừng chảy, cuối cùng dồn hết lên não. Nàng đứng trước cửa, tựa trong giấc mơ, không thể tin nổi. Hân nắm chặt hai tay, liên tục gõ vào đầu, thậm chí cả mắt cũng quên chớp. Hân chỉ sợ nháy mắt, nàng sẽ biến mất như vô số lần trong những giấc chiêm bao. Mãi đến khi bàn tay truyền tới cơn đau đón, trên trán truyền tới sự nhức nhối, bấy giờ hân mới bật cười, run giọng gọi: “Tĩnh Vi...”

Mấy năm nay nàng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại hân, càng không nghĩ sẽ gặp nhau dưới tình cảnh này. Xưa nay hân tràn đầy sức sống, chẳng ai bì nổi, hiện giờ thời gian tôi luyện thành người chín chắn. Đường như mấy năm qua, hân sống cũng kém vui, đã mất đi dáng vẻ ngông cuồng thuở nào. Bởi vì bị thương, trông hân vô cùng xơ xác, cả người gầy rộc, bụng quần băng dày, loáng thoáng còn thấy cả vết máu thấm ứ. Giống như nhiều năm trước, nàng mang thai bụng to, ngần dậm xa xôi chạy tới đồn đóng quân gặp hân. Thoảng giật mình, đã ngần đó năm trôi qua. Họ bị ngăn cách bởi nhiều chuyện, nhiều người, nhiều tháng như thế, những năm gần đây, trái tim nàng đã bình yên. Ấy vậy mà thấy hân, lòng nàng vẫn chưa xót cuộn cuộn, nước mắt lại tích tắc trào ra.

Hân cố gắng xuống giường, đưa tay gạt những giọt lệ đang tuôn của nàng, mang theo muôn vàn trân trọng: “Cuối cùng em đã trở về! Đừng buồn giận anh nữa, được không? Mấy năm nay em trừng phạt anh đủ rồi. Dù em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, sao em lại nhẫn tâm bỏ mặc luôn Duệ nhi? Năm đó là anh sai, anh không nên nghi ngờ em. Chỉ vì bữa ấy anh say, anh không biết... Tĩnh Vi, xin em hãy vị tình của con mà đừng bỏ anh đi nữa.” Nước mắt nàng rơi như mưa, từng chuỗi từng chuỗi.

Hân bắt chắp vùng bụng đau đón mãnh liệt, kéo nàng ôm chặt vào lòng, cảm thấy đời đời kiếp kiếp chỉ là thoáng qua. Được ôm nàng trong vòng tay, chân thực và tốt đẹp là thế! Rốt cuộc hân có thể ngửi được mùi hương như có như không trên người nàng, hân cảm thấy khắp người an tâm và yên bình. Ngần ấy năm trôi qua, hồn về ngàn lần trong mộng, thì ra là thứ này, thì ra đúng là thứ này...

Nàng không biết tại sao, chỉ là rơi lệ. Cầm hận hân, phiền giận hân, chộc tức hân, đều hóa thành nước mắt. Nàng để mặc hân ôm chặt, đầy lòng vừa chua lại vừa chát, nghĩ ngợi trăm điều. Nếu ngày xưa hân thực sự yêu thương nàng, tin tưởng nàng, chắc chắn sẽ không thốt những lời cay đắng đó. Rất lâu, rất lâu sau, hết như đã trôi qua cả đời, nàng mới nhẹ nhàng đẩy hân ra, thì thào: “Ngài hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Xa cách ngần ấy năm, dĩ vãng đều tan thành mây khói, nhưng có những thứ mà cả đời nàng mãi mãi không thể nào quên. Đó là cái chết của cha, sự tuyệt tình của hân. Nếu con người có thể mất trí nhớ thì tốt quá, có điều kí ức của nàng vẫn còn đây. Vì vậy duyên phận giữa nàng và hân, cuối cùng quá mỏng manh. Nàng chậm chậm bế đứa con gái bé bỏng vô tư chẳng hay biết gì, từ từ xoay gót, nhỏ giọng: “Tôi không thể quên được!”

rõ, dĩ nhiên quên bằng chuyện muốn gọi mẹ. Cô bé kéo tay anh trai, nhảy từng từng chạy đi.

Ráng chiều tà chiếu lên hình dáng hai anh em, kéo bóng họ dài ra thêm rồi biến mất.

HẾT

37. Chương 37: Phiên Ngoại – Giang Hải Quyền Vs Tô Mi.

Giang Hải Quyền đứng ngoài cửa, năn nỉ: “Tô Mi, em hãy nghe anh giải thích. Tối qua anh uống say, do các anh em quây phá... Anh... Anh không hiểu sao... Sáng sớm tỉnh dậy lại nằm trên giường của cô ta...”

Bên trong phòng im bật như vắng bóng người sinh sống. Giang Hải Quyền gõ cửa hồi lâu mà vẫn không ai đáp lời. Mặt trời dần lặn về đằng tây, thậm chí đã nhá nhem. Giang Hải Quyền ngược nhìn bầu trời, thở dài: “Ba ngày nữa anh lại ra chiến trường, nếu em không chịu gặp anh, anh sẽ qua nhà anh Tiêu nghỉ hai ngày.”

Hắn xoay gót chuẩn bị rời đi, bỗng nghe tiếng mở cửa ‘lạch cạch’. Một thiếu phụ xinh đẹp mặc bộ sườn xám kẻ ca-rô trắng xuất hiện nơi bóng tối. Giang Hải Quyền đến gần, nhưng không dám đối diện với đôi mắt trong veo ấy: “Tô Mi, là anh sai. Anh thật sự uống say, do các anh em quây phá. Anh... nhất định trách mắng bọn họ, sẽ không tái phạm lần sau.” Tô Mi im lặng, quay gương mặt dịu dàng tinh tế như ngòi bút vẽ ra ngoài.

Giang Hải Quyền thu can đảm, bước lên phía trước quàng lấy bờ vai mỏng manh của nàng. Tô Mi khẽ chuyển thân, tránh đi cánh tay hắn. Giang Hải Quyền làm lơ, ôm lấy nàng vào lòng. Giang Hải Quyền xuyên qua mái tóc đen mượt thơm ngát hoa mai của nàng, hứa: “Tô Mi, chuyện tối qua là anh sai, anh say rượu làm vậy. Tuyệt đối sẽ không có lần sau, anh xin thề!”

Tô Mi rũ mắt không nói câu nào, vì cơn giận còn âm ỉ. Giang Hải Quyền nâng mặt nàng lên, chỉ thấy đôi mắt ấy ứa lệ long lanh, quả thật khiến người ta thương xót. Lòng hắn nhoi nhói, khẽ thở dài: “Nếu mai sau anh còn làm chuyện có lỗi với em, anh sẽ chết không được tử tế.”

Bấy giờ Tô Mi mới ngẩng đầu, đưa tay che miệng hắn: “Anh đừng nói vậy.” Ngày qua ngày đều sống trong bom đạn, mà hắn dám thề những câu như thế. Hắn thừa cơ cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, dỗ dành: “Em không muốn, sau này anh không bao giờ nói nữa, nhé?”

Tô Mi quay mặt đi chỗ khác, hai tay vuốt ve bụng, cúi đầu thì thầm: “Nếu anh gặp chuyện chẳng lành, em với con phải làm sao đây...?”

Giang Hải Quyền sững sờ ngẩn người, vội hỏi: “Em nói gì?”

Tô Mi lặp lại đều đều: “Em có thai rồi...”

Cuối cùng Giang Hải Quyền cũng phản ứng kịp, vui sướng hóa cuồng, hét: “Em có thai rồi! Thật tốt quá! Anh sắp làm cha... Giang gia chúng ta đã có hậu!” Lát sau hắn mới sực nhớ, hỏi: “Mấy tháng rồi em?”

Tô Mi đáp: “Hơn ba tháng...” Vốn hôm qua định báo cho hắn biết, nhưng hắn về chưa bao lâu đã bị cấp dưới kéo đi xem kịch. Ai ngờ, còn cùng đào hát...

Giữa trưa hôm đó, trên bầu trời bao la từng đám mây xanh trôi lững lờ qua mái hiên rồi xoẹt qua những ngọn cây. Dưới tàng nguyệt quế trong sân, ánh dương len lỏi qua từng đám lá xanh um tùm như chiếc rây tách những ánh vàng rạn vỡ.

Tô Mi bỏ đồ may vá trong tay xuống, đỡ thắt lưng đứng dậy. Bấy giờ nàng đã mang thai hơn năm tháng, vòng eo lớn hẳn, tinh thần bắt đầu uể oải. Lan Chi chạy lại đỡ nàng: “Tiểu thư, hay là chị về phòng nằm nghỉ đi, quần áo em bé đã đan được nhiều rồi. Huống gì cũng chưa mặc ngay, còn tới mấy tháng nữa tiểu thiếu gia hoặc tiểu tiểu thư mới ra đời.”

Tô Mi cười nhẹ, nói: “Bản thân chị không có mệt. Dù sao cũng nhàn rồi, đơn giản là giết thời gian.”

Đương nói chuyện, bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa, Lan Chi quay đầu, cất giọng hỏi: “Ai đấy?” Chỉ nghe vọng tới âm thanh sợ hãi: “Xin hỏi đây có phải là nhà của Giang đội trưởng không ạ?” Lan Chi ngoái lại liếc tiểu thư một cái, thấy tiểu thư cũng đang lộ vẻ nghi hoặc.

Vài giây sau, Tô Mi nói: “Ra đó xem.”

Đi vào là một thiếu nữ xa lạ, nàng ta mặc chiếc áo sườn xám gấm màu xanh thẫm, dáng người yếu điệu xinh đẹp tựa một mỹ nhân trên các tờ tạp chí. Nàng ta chậm chậm tiến vào, bước chân nhỏ nhẹ, dáng đi uyển chuyển toát lên vẻ mỹ hoặc phong tình. Nàng ta đến trước mặt Tô Mi, mỉm cười cúi chào, đôi môi khẽ hé phát ra tiếng nói nũng nịu: “Xin chào chị.”

Tô Mi cũng đáp lễ: “Không dám, xin hỏi cô là ai?”

Nàng ta cười, mắt phượng híp lại: “Chị ơi, em đây tên Tiêu Quế Khanh. Chị gọi em là Quế Khanh được rồi.”

Tiêu Quế Khanh... Tên này rất quen thuộc! Đây chẳng phải tên đứng đầu Phú Quý lâu của Quế gia ư? Sao tự dưng lại đến nhà nàng? Não của Tô Mi bắt đầu hoạt động, đột nhiên nhớ một vấn đề, sắc mặt nàng thoáng thay đổi: “Không biết Quế Khanh tiểu thư tìm tôi có việc gì?”

Tiêu Quế Khanh nghe hỏi thì biến sắc, lập tức quỳ sụp xuống. Đôi mắt rũ ra, nhanh như cắt lệ đã tuôn trào: “Xin chị hãy phân xử giúp em.”

Trong đầu Tô Mi đầy căng thẳng, như bị vật gì đó lấp kín. Nàng khom người kéo nàng ta lên, nói: “Quế Khanh tiểu thư, có chuyện gì từ từ nói.”

Tiêu Quế Khanh khóc như mưa: “Chị nhất định phải phân xử cho em! Nếu chị không phân xử, Tiêu Quế Khanh chẳng sống nổi nữa.”

Tô Mi từ từ buông lỏng tay ra, thở dài hỏi: “Rốt cuộc là sao? Thiết nghĩ hôm nay Quế Khanh tiểu thư tới tìm tôi, chắc chắn có lời muốn nói. Nếu đã thế, xin đừng khóc nữa.”

Tiêu Quế Khanh kéo khăn tay lau nước mắt, tủi hờn đáp: “Chị ơi, giờ Giang đội trưởng không ở đây, chuyện của Tiêu Quế Khanh chỉ mình chị giải quyết được. Tiêu Quế Khanh... Tiêu Quế Khanh hiện đang mang thai giọt máu của Giang đội trưởng rồi, nó đã hơn hai tháng... Xin chị hãy phân xử giúp Quế Khanh!”

Nàng dường như bị sét đánh trúng giữa lúc trời quang đãng, toàn bộ thế giới đang đổ ầm trước mắt. Tô Mi lùi từng bước, Lan Chi phải tới đỡ lấy nàng. Tô Mi như người sắp chết đuối, níu chặt tay Lan Chi, sững sốt hồi lâu mới thì thào hỏi: “Cô lập lại lần nữa?”

Hai tay Tiêu Quế Khanh xoắn tẩm khăn lụa, đôi mắt rưng rưng: “Em có thai với Giang đội trưởng, xin chị thương tình, xin chị phân xử.” Dường như lúc này Tô Mi mới nghe rõ, lùi thêm từng bước về phía sau.

Lan Chi nhìn Tiêu Quế Khanh, hỏi: “Cô nói thật?”

Tiêu Quế Khanh lại quỳ xuống. Lan Chi cúi nhìn, chỉ thấy dáng vẻ đau đớn bất lực, nhu nhược không nơi nương tựa: “Chị ơi, em làm sao dám lừa gạt chị? Hiện giờ em đã hết đường đi, xin chị hãy tác thành cho em. Bất kể ở Giang gia làm kẻ hầu người hạ gì cũng được, Tiêu Quế Khanh đều biết ơn chị đã rộng lượng.”

Hồi lâu sau, Tô Mi ngơ ngác nói: “Chuyện này tôi không thể giải quyết. Quế Khanh tiểu thư hãy về đi.”

Tiêu Quế Khanh kéo tay áo nàng, lập đi lập lại câu: “Xin chị tác thành.” Ngữ điệu mềm mại đáng thương, khiến người ta không đành lòng từ chối.

Tô Mi bóp chặt tay, móng nhọn đâm vào lòng bàn tay mà nàng lại chẳng phát hiện một tia đau đớn, khung cảnh phía trước hoàn toàn mờ mịt, vô tận mờ mịt: “Xin Quế Khanh tiểu thư hãy về đi. Chờ chồng tôi trở lại, chuyện này mới có hướng giải quyết. Thứ lỗi, tôi không tiễn!”

Nàng ngơ ngác đứng dưới tàng cây thật lâu, mãi đến khi Lan Chi đi tới khẽ vuốt nàng: “Tiểu thư, chị đứng đây lâu rồi, chị về phòng nghỉ đi.”

Nàng sầm sẫm ngược đầu lên: “Lan Chi, chuyện này giải quyết sao cho phải đây?”

Lan Chi trấn an nàng, đáp: “Tiểu thư, chớ đừng nghĩ nhiều. Theo em thấy chuyện này hãy giữ cô gia về nói sau. Thứ nhất, giọt máu trong bụng Tiêu Quế Khanh chắc gì đã là của cô gia. Dẫu em không rành thế sự, cũng biết Tiêu Quế Khanh này là hồng bài[1] trong thành, thường ngày lả lơi với đám quan lại quyền quý... Rốt cuộc sự thực ra sao, chỉ có nàng ta mới biết.”

“Thứ hai, cho dù là máu mủ của cô gia chẳng nữa, trước giờ cô gia đều tính toán tốt...” Tiêu Quế Khanh nhìn nhu mì nao lòng, nhưng nếu nàng ta có thể trở thành hoa đán của Quế gia, thành hồng bài hạng nhất trong thành, ắt hẳn nàng ta đầy thủ đoạn. Lòng Lan Chi càng nhiều lo lắng.

Tô Mi cười méo xệch, nhẹ nhàng lắc đầu. Lan Chi nào hiểu, nếu hẳn không để Tiêu Quế Khanh chui vào bụng, làm sao người ta có thể to bụng mà mò đến tận cửa? Nếu chẳng phải mang thai máu mủ của hẳn, ai dám lớn mật tới tìm?

Nàng bầu chặt tằm chần, mặc cho đau đớn vẫn như cơn thủy triều từng đợt ập tới. Đau quá, đau quá, nhưng hẳn đang ở đâu? Hẳn chẳng có ở đây...

Ngày ấy hẳn hứa: “Tô Mi, đi theo anh nhé! Cả đời anh sẽ đối xử tốt với em.” Nàng đứng dưới tàng cây ngô đồng, những chiếc lá thu vàng rớt trên đỉnh đầu, che tầm mắt của nàng và hẳn rồi lượn lờ rơi xuống. Nàng cúi đầu, liên tục vắn xoắn chiếc khăn trong tay, không dám trả lời. Lòng nàng thấp thỏm bất an như có hươu chạy... lại như có đàn bướm tung tăng nhảy múa trong tim... Nàng không biết rốt cuộc đó là cảm giác gì, không dám nói ‘được’, cũng chẳng dám trả lời ‘không’. Bởi vì nàng biết, bất kì chữ nào cũng khiến cuộc đời nàng từ nay về sau đảo lộn, không thể quay về như xưa.

Hắn đứng chờ thật lâu dưới tàng lá um tùm âm u, đợi đến gần như tuyệt vọng. Rất lâu, rất lâu sau, hẳn mới mỉm cười như không màng tới, nói: “Được rồi, anh đưa em về nhà.”

Hai người im lặng, kẻ trước người sau bước đi rất gần nhau, nàng cảm thấy như chỉ cách hai ba bước. Hẳn bỗng dừng chân, nói nhẹ: “Đội quân của bọn anh sắp nhổ trại chuyển tới Giang Dương[2], chẳng biết khi nào mới có thể tới thăm em.” Nàng nín thở, toàn thân cứng đờ, cảm lạnh không thốt được nửa chữ. Ý của hẳn quá rõ ràng, lần chia tay này, có thể là một đời. Cả cuộc đời này, có lẽ không ngày gặp lại.

Nàng liền liền lĩnh đi theo hẳn, không có chỗ ở cố định. Mãi khi đến nơi này, vì hẳn lập nhiều chiến công, được thăng chức, cuối cùng mới hơi yên ổn.

Mồ hôi nàng tuôn như mưa, chảy ướt đầm đìa. Nàng bầu chặt chần, dồn hết sức lực cuối cùng. Đau đớn vô ngần! Hải Quyền, anh ở đâu? Em đau quá...

Sau đó hẳn trở về, thừa nhận với nàng sự nghi ngờ kia. Đứa bé ấy quả thật là con của hẳn. Tốt, thật tốt! Hẳn nói: “Cả đời anh sẽ đối xử tốt với em.” Tốt chỉ là bấy nhiêu đấy thôi!

Nàng từ từ đứng dậy, quay đầu nhìn hẳn, trong ánh sáng mờ lung, gương mặt hẳn trắng bệch. Chỉ là lệ chảy ra từ khóe mắt che mờ tầm nhìn của nàng, rốt cuộc nàng đã không thấy rõ.

Từ đó về sau, nàng không bao giờ tình nguyện liếc hẳn một cái. Nhưng hôm nay đau đớn đến vô cùng, hiện ra trước mắt nàng vẫn là gương mặt hẳn. Nàng muốn kêu, nàng muốn gọi cũng chỉ tên của hẳn. Vậy mà điều nàng làm là cắn chặt đôi môi, chôn những từ ngữ ấy, nén nỗi đau thương ấy tan biến trong cổ họng...

Nàng hơi nhướng mắt, chỉ thấy vẻ mặt kinh hoàng của Lan Chi đang cất cao giọng: “Tiểu thư, tiểu thư, cố gắng lên...” Ánh mắt nàng rệu rã... Lan Chi dường như hiểu ý, nói: “Tiểu thư, cô gia, cô gia đang ở bên ngoài... Chớ yên tâm... Cô gia đang ở bên ngoài...”

Sinh con xong, miễn đừng nghĩ đến chuyện kia, nàng cảm thấy vui vẻ. Thế mà Tiêu Quế Khanh lại ôm đứa con mới sinh tới, quỳ lạy nàng: “Giang đội trưởng đặt tên cho nó, gọi là Tịnh Tường. Em vội mang theo con tới đây dập đầu cảm ơn chị.”

Ánh mắt nàng dừng trên gương mặt trắng nõn của đứa bé. Đôi mắt nó tròn xoe, rõ ràng là ánh mắt của hẳn. Khoảnh khắc đó, trái tim nàng như bị ai lấy dao đâm vào. Nàng khẽ nhắm mắt, thì thào: “Đứng dậy đi.” Ba chữ ấy như dùng dao rạch cổ họng nàng mà thốt ra, nghèn nghẹn đau đớn, không chú ý sẽ chẳng nghe thấy.

Vài năm sau, hắc lữ lượt chiếm nhiều chiến công, dần dà thành đạt, bắt đầu nhòm ngó quyền lực của Giang Nam. Trong phủ càng thêm mở rộng, càng thêm tráng lệ.

Hôm đó, Lan Chi mang bánh trái vào, thấy tiểu thư đang cầm sách, liền đem các thứ trên tay đặt xuống bàn, nhưng ngay cả đầu Tô Mi cũng không ngước. Lan Chi thở dài nặng nề.

Tô Mi vẫn cúi đầu, hỏi: “Em làm sao thế?” Ngờ ngẩn thản nhiên trước sau như một.

Lan Chi nổi cáu: “Tiểu thư?”

Bấy giờ Tô Mi mới ngước lên: “Sao vậy? Ai chọc giận em rồi?”

Lan Chi liếc nàng, đáp: “Chị chọc em! Khắp cái phủ này, trừ chị ra thì còn ai dám chọc em?” Trong thành chỉ có nàng với mẹ con của tiểu thư sống nương tựa lẫn nhau. Năm đó tiểu thư mang nàng theo cô gia tới đây, không người thân thích, giờ nhiều thêm cũng chỉ là tiểu tiểu thư.

Tô Mi nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc em làm sao vậy?”

Lan Chi cắn môi dưới, ngập ngừng rồi dứt khoát nói thẳng: “Em mới nghe chú Chu bảo, cô gia đã sai người đến dặn dò, đầu tháng mười là ngày lành sẽ chuyển nhà. Còn nói, về sau mọi người từ trên xuống dưới đều phải gọi ngài ấy bằng Tư lệnh...”

Lan Chi luyên thuyên cả đồng, vừa nói vừa len lén xem phản ứng của tiểu thư. Thế nhưng sắc mặt tiểu thư như cũ, chẳng thấy chút khác thường, chỉ nhả ra một từ “Ồ” ngắn gọn. Lan Chi dừng lại, hồi lâu mới nói: “Nghe chú Chu nói, đến lúc đó, bên ngoài... cũng sẽ chuyển vào... sẽ chuyển vào phủ...”

Lan Chi cẩn thận nói xong, thấy tiểu thư vẫn đọc sách đến xuất thần, tựa hồ không nghe, cũng chẳng phản ứng. Nàng khẽ thở dài, quay người bước ra.

Chuyện của Tiêu Quế Khanh là cô gia sai. Từ đó về sau tiểu thư lãnh đạm như mất hết hy vọng. Bất kể cô gia dùng cách gì để lấy lòng, tiểu thư vẫn không xoay chuyển, dần dà trái tim cô gia cũng nguội lạnh phân nửa. Nàng là người ngoài cuộc lại rất hiểu. Cách cư xử của tiểu thư, khác nào đẩy cô gia vào tay của Tiêu Quế Khanh? Nhưng nàng dùng cách nào để khuyên, cũng chẳng lọt tai tiểu thư.

Giao thừa năm đó, Tiêu Quế Khanh dẫn theo con gái tới chào hỏi. Trước mặt mọi người, cô gia không đuổi bọn họ đi, cũng chẳng mở miệng giữ lại. Nhưng Tiêu Quế Khanh rất nhạy bén, đưa con gái vào nơi ở của tiểu tiểu thư: “Tịnh Tường, đây là chị Tịnh Vi, con hãy gọi chị gái đi. Không phải con hay nói thích chị gái ư? Đây chính là chị con đấy, mau gọi nào!”

Tịnh Tường phần lớn ở nhà được dạy tốt, liền ngoan ngoãn cất tiếng gọi đáng yêu: “Chị ơi.” Trước giờ tiểu thư Tịnh Vi vẫn cô đơn lẻ loi, giờ có một người bạn trang lứa thì vô cùng sung sướng. Hai đứa bé chơi đùa tại hành lang, lảng xảng tới tui, vui cười tranh cãi âm ỉ.

Tiêu Quế Khanh nhân cơ hội đó được ở lại. Đến giờ dùng cơm, cô gia chỉ nói: “Ồ lại ăn cơm đi.” Trong bữa cơm, Tiêu Quế Khanh bám lấy cô gia, liên tục gấp thức ăn cho cô gia. Lúc ấy nàng len lén nhìn tiểu thư vài lần, vẫn không nhận ra điều gì bất thường.

Tối hôm đó, có lẽ cô gia say rượu, quá canh hai xảy ra tranh cãi với tiểu thư. Người bên ngoài tất nhiên không dám lại gần, nàng len đến gần cửa phòng bọn họ, chỉ nghe tiếng cô gia mơ hồ nói những lời vô vị: “Em làm như vậy, chẳng phải buộc anh ra ngoài sao?”

Tiểu thư im lặng, cô gia lại nói: “Được... được... tốt lắm. Bây giờ anh sẽ tới chỗ Tiêu Quế Khanh, Tô Mi... em đừng hối hận. Với địa vị của anh bây giờ, muốn kiêu đàn bà nào mà không có?” Tiểu thư vẫn trầm mặc. Lát sau, cô gia mở cửa đi ra. Nàng đứng nhìn từ xa, tuyết bay đầy bầu trời vẫn có thể thấy vẻ giận dữ trên mặt cô gia. Nàng khẽ đẩy cửa, chỉ thấy tiểu thư đứng bên song cửa, bóng dáng gầy yếu thê lương, ngơ ngác nhìn ra ngoài.

Sau đó nghe người trong phủ nói, cô gia từ bên ngoài về sẽ tới ở chỗ của Tiêu Quế Khanh. Tiếp về sau, kẻ hầu người hạ lại bàn tán, nói cô gia cưới thêm vợ lẽ. Ban đầu nàng chưa tin nhưng rất nhanh, cô gia thật sự dắt theo một cô gái xinh đẹp đến. Vừa vào đại sảnh, cô gia đã gọi nha đầu dặn dò: “Đi mời phu nhân, nói có Tam di thái tới đây quỳ dâng trà.”

Hôm đó nàng với tiểu thư đang dạy tiểu thư ngâm thơ, nha đầu đi tới trình bày đầu đuôi, sắc mặt tiểu thư trắng bệch, hồi lâu mới vịn ghế đứng lên, thản nhiên bảo: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay.”

Nàng đỡ tiểu thư, nói: “Tiểu thư, về phòng thay quần áo đi.” Nhưng tiểu thư nhẹ nhàng cười: “Thôi khỏi.”

Nàng đi sau lưng tiểu thư, thấy tiểu thư mặc chiếc sườn xám tơ tằm màu hạnh nhân sờn cũ. Nàng nhận ra bộ y phục này, tiểu thư đã mặc nó vài năm, vì gầy ốm mà không vừa thắt eo, trông càng thêm suy nhược.

Tiểu thư đi vào, cô gia vẫn nhìn tiểu thư đến xuất thần, ánh mắt rực sáng như thiêu cháy người. Hồi lâu sau, cô gia mới nói: “Tuệ Thiên, tới chào chị của em đi.”

Tam di thái nâng chén trà, cung kính quỳ xuống: “Em mời chị dùng trà.” Tiểu thư lặng lẽ nhận lấy uống một ngụm, mới đưa qua cho nàng.

Tiểu thư cười nhàn nhạt, nói: “Cô lần đầu tiên tới đây, người làm chị như tôi cũng không có lễ vật giá trị gì...” Vừa nói vừa giơ tay trái tháo chiếc vòng ngọc xuống: “Chiếc vòng này tuy đơn giản nhưng đã theo tôi nhiều năm rồi, nếu cô không chê thì hãy nhận đi.”

Tuy nàng cúi đầu, chỉ khẽ chuyển tầm mắt, nhưng vẫn nhận ra sắc mặt cô gia biến đổi. Ở đây chỉ có cô gia, tiểu thư và nàng hiểu, chiếc vòng kia là trang sức đáng giá nhất mà cô gia từng tặng cho tiểu thư sau khi kết hôn. Tiểu thư trân trọng yêu quý nó như bảo vật, luôn đeo trên tay chưa từng tháo xuống.

Sắc mặt cô gia thay đổi, môi bặm thành đường thẳng. Tam di thái kia chẳng hay biết gì, vui mừng hơn hờ đứng lên cất tiếng: “Em cảm ơn chị.” Nàng ta nghe đồn tính tình phu nhân lạnh lùng, ghét náo nhiệt. Giờ được gặp mới biết, phu nhân là người rất hòa đồng.

Bây giờ nghĩ tới, những ký ức ấy còn mới nguyên như vừa xảy ra hôm qua. Nàng thở dài: “Tiểu thư, chị tội gì phải thế!”

Tô Mi cười nhợt nhạt, trên mặt vẫn giữ vẻ dịu dàng như nước. Nhưng nụ cười kia rõ ràng châm biếm: “Lan Chi, chị như vậy không tốt sao? Quần áo mặc tận tay, cơm nước dâng tận miệng, cơm ngon áo đẹp, vàng bạc châu báu, trong mắt mọi người vinh hoa phú quý cũng chỉ thế thôi! Chị thỏa mãn!”

Kể khác chắc không biết, nếu tiểu thư ham thích những thứ đó, năm ấy làm sao có thể bỏ trốn theo cô gia? Tiểu thư sinh ra ở Tô gia Tà Châu, đây là dòng dõi thư hương nổi danh, cũng là gia đình thương nhân nổi tiếng. Cho dù ở đây hay xa ngàn dặm, chỉ cần nhắc tới Tô gia ở Tà Châu, ai lại không bật ngón cái lên phán: ‘Giàu có một cõi’.

Năm đó cô gia là cháu trai của bảo mẫu tiểu thư. Lần ấy Giang bảo mẫu bị bệnh, tiểu thư dắt nàng qua thăm hỏi, kết quả gặp cô gia tại nhà Giang bảo mẫu. Có lẽ như các cụ già thường nói ‘là phúc hay họa, là họa khó tránh khỏi’. Nếu khi đó, bọn họ đến sớm một ngày hoặc trễ một ngày, hay sớm một giờ hoặc trễ hơn giờ, thì nay cuộc sống tiểu thư đã khác. Có thể An An nghe trộm được tin bà mới tới, lão gia muốn gả tiểu thư cho người có gia cảnh tốt được hứa hôn từ nhỏ.

Ai ngờ chuyện xưa như vậy lại có kết cục thế này!

Khi đó cô gia vẫn còn là sinh viên trường sĩ quan Tà Châu, khoác trên người bộ đồng phục sinh viên, quả thật anh khí bức người. Lúc cô gia mở cửa giúp bọn họ, nàng thấy rõ ràng tai tiểu thư đỏ bừng. Thực sự, tiểu thư và cô gia cũng chỉ gặp vài lần rồi yêu mến ái mộ. Nhưng từ nhỏ tiểu thư đã có hôn ước. Sau đó... sau đó... tiểu thư liền đem nàng trốn đi...

Đêm nay Lan Chi mất ngủ, những mảng ký ức luôn hiện lên trong đầu, khiến nàng chưa đi vào giấc điệp. Đến khi vừa mơ màng chợp mắt, thì nghe tiếng đập cửa dồn dập: “Chị Lan Chi, chị Lan Chi ơi... chỗ phu nhân xảy ra chuyện rồi...” Đây là tiếng của nha đầu Đông Noãn. Nàng thất kinh, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Mặt Đông Noãn trắng bệch, khúm núm đáp: “Phu nhân... Tư lệnh...”

Lan Chi vội kéo áo khoác, phớt lờ cơ thể suy yếu, vừa đi vừa hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì, em nói mau coi.”

Giọng Đông Noãn run rẩy, như có việc rất đáng sợ: “Phu nhân... trong phòng phu nhân có người... Tư lệnh bắt gặp được...”

Lan Chi đứng sững lại, xoay người phẫn nộ quát: “Không bao giờ có chuyện đó! Làm sao có chuyện này được?”

Đông Noãn co rút người, khóc toáng: “Chị Lan Chi, em chẳng biết gì hết. Lúc canh một phu nhân uống thuốc xong, bảo em về ngủ... Nhưng khi em quay lại, trong phòng phu nhân có tiếng ồn, em vội chạy tới... kết quả... kết quả...”

Lan Chi choáng váng, hai ngày nay nàng nhiễm cảm lạnh, sợ lây cho tiểu thư. Nàng biết mấy năm nay sức khỏe tiểu thư rất yếu, mặc dù săn sóc kỹ mỗi ngày vẫn không lên cân, vì vậy liền sai nha đầu Đông Noãn hầu hạ tiểu thư vài ngày. Ai dè mới mấy ngày ngắn ngủi, đã xảy ra chuyện.

Nàng từ khi còn rất bé đã theo tiểu thư, tình thân hơn chị em ruột, biết việc này chắc chắn có vấn đề. Mấy năm nay cô gia và tiểu thư ‘tương kính như băng’, đâu dễ dãi gì đến tiểu viện. Tại sao bỗng dưng trở như thế lại đến chỗ của tiểu thư? Nàng vừa đi vừa hỏi: “Hôm nay, hôm nay có xảy ra việc gì đặc biệt không?”

Đông Noãn lắc đầu: “Không ạ...”

Trong phòng một mớ hỗn độn, trên sàn nhà đầy những mảnh vỡ. Tiểu thư ngã ngồi trên đất, quần áo xóc xệch, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn cô gia. Hai mắt cô gia đỏ ngầu, có lẽ đã giận đến tột đỉnh, quát: “Tô Mi, cô giải thích sao với tôi?”

Tô Mi giật mình nhìn hần, cuối cùng nở nụ cười thê lương: “Tôi không có gì để nói.” Đã vậy thì cứ cho là vậy! Nếu hần đã không tin, nàng giải thích cũng thành ngụy biện, đều vô nghĩa.

Tiêu Quế Khanh ở bên cạnh như khuyên can lại như châm dầu vào lửa: “Tư lệnh, đều là lỗi tại em. Em muốn đến thăm bệnh tình của chị...”

Trên sàn còn một người khác quần áo hỗn độn đang quỳ, dập đầu liên tiếp, trán đã tươm máu đầm đìa: “Tư lệnh tha mạng... tư lệnh tha mạng... Là đại phu nhân... kẻ hèn này không dám nữa... kẻ hèn này không dám nữa.” Giọng nói kia, Lan Chi nhận ra là thuộc hạ bên cạnh Tư lệnh.

Bấy giờ Giang Hải Quyền đã giận đến tột đỉnh, ánh mắt như loài thú hoang cắn người, tiến lên từng bước bắt lấy cả vai Tô Mi lắc điên cuồng: “Cô nói đi, nói đi!”

Tô Mi khép hờ mắt, rèm mi khẽ lay nhưng vẫn im lìm. Tất cả dường như cho thấy đây là sự thật. Giang Hải Quyền đẩy nàng ra, khinh bỉ lão đảo liên tục lùi mấy bước, đứng phải cạnh bàn ngã ngồi trên mặt đất. Bỗng dưng hần rút súng, chĩa thẳng vào đầu tên thuộc hạ bóp cò ‘đoàng đoàng đoàng’, pha lẫn tiếng la hét thất thanh của đám người Nhị di thái.

Cuối cùng mọi thứ đều tĩnh lặng, toàn bộ sân vườn yên ắng như đã chết. Sau đó tiểu thư chuyển đi khỏi sân viện ấy, đến một góc hẻo lánh trong phủ sinh sống.

Mấy năm sau, phủ tư lệnh Giang Nam...

Tô Mi nằm nghiêng trên giường ho khan, nói: “Lan Chi, đừng mời bác sĩ. Mấy thứ thuốc đó đáng quá, uống cũng vô dụng.”

Hốc mắt Lan Chi đỏ hoe: “Tiểu thư, thuốc đắng dã tật, uống rồi sẽ khỏi.”

Tô Mi ho một hồi lâu, thở hổn hển nói: “Chị hiểu bệnh của mình, may mắn Tịnh Vi đã khôn lớn, chị ra đi cũng yên tâm rồi.”

Lan Chi ngoảnh mặt, len lén lau nước mắt: “Tiểu thư, chị hãy uống thuốc đi. Chị hãy sống khỏe mạnh chờ nhìn tiểu thư Tịnh Vi lấy chồng, nhìn tiểu thư Tịnh Vi sinh cho chị vài đứa cháu trai, cháu gái bụ bẫm...”

Tô Mi cười nhẹ, hàng chân mày như giãn ra: “Chị sợ mình đợi không nổi tới ngày đó. Người nào có số mạng của người này... Không cưỡng cầu được... Dù cưỡng cầu, nhất định cũng không đạt kết quả tốt...”

Lan Chi cắn môi, nói: “Tiểu thư, em đi báo với cô gia, kêu ngài ấy đưa chị tới bệnh viện. Ở đó có bác sĩ nước ngoài...”

Tô Mi thở dài, nói: “Chuyện của chị, tự chị biết.”

Lan Chi dậm chân, kêu: “Tiểu thư...” Tô Mi che ngực, quay mặt chỗ khác không thèm nhắc lại. Lan Chi thấy thế, nhẹ nhàng ra ngoài, lặng lẽ khép cửa.

Tô Mi tỉnh giấc ho khan. Đêm đã khuya, ánh trăng như nước, mát mẻ soi vào. Nàng vì ho quá nhiều mà đôi gò má nóng như lửa đốt khó chịu. Trong không khí thoang thoảng hương thơm, lúc đậm khi nhạt. Tô Mi hít thử, hóa ra là mùi nguyệt quế. Vậy là lại thêm một mùa thu.

Nhớ cái ngày nàng quyết định theo hần cả đời, cũng là mùa thu. Hôm đó, nàng ở trong khuê phòng đi tới đi lui liên tục, từ sáng sớm tới chiều tối, đếm không biết bao nhiêu bước chân... Đến đêm khuya, nàng mới quyết định...

Thoáng giật mình, đã là mấy mươi năm!

Lúc đó nàng thật gan dạ! Chẳng sờn bước mà theo sát hần... Chỉ vì tin hần hứa: “Tô Mi, cả đời anh sẽ đối xử tốt với em, nếu anh phụ lời ấy, đời này anh chết không được tử tế!”

Hồi ấy khi còn ở Tà Châu, thỉnh thoảng nghe mẹ, chị dâu, cô dì nói chuyện phiếm. Bảo rằng một số phú hộ thường xuyên đánh bạc, vung tiền như rác. Càng về sau nàng mới hiểu, mình lúc đó chẳng phải lấy cả cuộc đời ra làm canh bạc hay sao?

Đáng tiếc, nàng thua cuộc!

Khi đó không phải nàng không muốn tha thứ cho hần. Hần nói đúng, xã hội này đàn ông phổ biến ba vợ bốn nàng hầu. Lan Chi cũng từng khuyên nhủ nàng, chỉ cần hần đối tốt với nàng. Đáng tiếc họ chẳng hiểu, thứ ấy không phải là điều nàng ao ước. Nếu hần đã nuốt lời, không cho điều nàng muốn, vậy thì nàng tình nguyện nhận thua! Sau đó xảy ra chuyện Nhị di thái diễn tuồng, chẳng qua chỉ uống công.

Ngoài hành lang loáng thoáng có tiếng quần áo cọ xát, và dường như có tiếng bước chân. Nàng hỏi: “Lan Chi hả?” Hồi lâu sau vẫn không ai trả lời. Cổ họng nổi cơn ngứa, nàng lại ho kịch liệt.

Ngày thứ hai, có hai bác sĩ người nước ngoài đến. Sau khi chẩn đoán, chụp X-quang, đưa nàng vài viên thuốc nhỏ. Uống những viên thuốc đó xong, cơn ho cũng giảm hẳn.

Khu viện này vốn thừa người, sau khi bác sĩ người nước ngoài đi, càng ít ai bén mảng. Lan Chi lén lau không biết bao nhiêu nước mắt vì nàng, lòng nàng hiểu nhưng làm ngơ chẳng biết.

Trưa hôm sau, nàng chớp mắt ngủ trưa, mơ hồ cảm giác bên giường có người. Ban đầu nàng tưởng Lan Chi, chẳng biết sao khi mở mắt thì khuôn mặt hần hiện ra. Nàng theo phản xạ nhắm mắt một lúc rồi lại giương mắt, hần cũng đang giật mình nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau, chỉ là câm lặng.

Tim nàng dâng trào nỗi đau thương khôn xiết, ai có thể ngờ hai người sẽ đi đến hoàn cảnh này. Nàng quay đầu, từ từ khép mắt: “Ngài ra ngoài đi, ngài không nên tới đây.”

Hần im lặng, lẳng lặng đứng đó. Hần đứng đó không biết qua bao lâu, nàng khó nhịn mở miệng: “Tư lệnh, mời ngài ra ngoài.” Dường như hần chẳng nghe, thật lâu sau mới xoay người rời đi.

Nàng nghe tiếng ‘cách’ của cánh cửa khép lại, nước mắt nàng lặng lẽ trượt xuống má. Bao cảnh tượng trước kia như là bông tuyết, bay lả tả đầy trời... Hần sớm đã không còn phong thái chàng thiếu niên năm xưa... Dù chỉ thoáng liếc mắt, nàng cũng tinh tường trông rõ trên thái dương của hần đã nhạt nhòa dấu vết.

Vài năm trước vào dịp lễ tết, nàng khó tránh gặp mặt hần. Hần sống rất tốt, bên người đầy mỹ nhân vây quanh, ai cũng trẻ trung xinh đẹp. Nàng chỉ ngồi đấy trong đêm giao thừa, xem cả nhà náo nhiệt. Cho hần và cũng cấp cho người ngoài một biểu tượng.

Sau khi xảy ra chuyện kia, nàng không còn tham dự nữa. Căn nhà nhỏ của nàng là góc hẻo lánh nhất trong phủ, còn hần bận rộn quân vụ, chiến sự liên tục quanh năm, từ đó không còn gặp nhau.

Nàng nâng nhẹ cánh tay, tuy gãy trơ xương nhưng cổ tay vẫn trắng nõn, chỉ là đã không còn dấu vết của chiếc vòng ngọc. Hần hứa: “Tô Mi, cả đời anh sẽ đối xử tốt với em.”

Có một số điều không cần phải ghi nhớ, có một số người cuối cùng chẳng thể nào quên!

38. Chương 38: Phiên Ngoại – Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng.

Bác sĩ nói hẳn đã qua cơn nguy hiểm, chỉ cần tịnh dưỡng là khỏi, nhưng suốt hai ngày mà hẳn chưa tỉnh lại. Lòng nàng bối rối vô cùng. Thì ra tới giờ khắc này, nàng mới biết mình thương hẳn, yêu hẳn sâu đậm như thế, dẫu rằng không thể chịu đựng một chút phản bội của hẳn. Tuy hẳn còn hôn mê, nhưng vẫn giữ chặt tay nàng không thả, giống một năm nào đó. Đường như hẳn sợ thả tay nàng ra, từ nay về sau trời cao biển rộng, không bao giờ gặp nhau nữa.

Đến ngày thứ ba, hẳn mới hoàn toàn tỉnh hẳn. Hễ nàng đi tới đâu, tầm mắt hẳn sẽ dời theo tới đó. Biết nàng thực sự tha thứ ỉn, lòng hẳn vui mừng khôn xiết, tốc độ hồi phục nhanh hơn. Mới khoảng hai tháng, hẳn đã khỏe hơn phân nửa. Những ngày này, nàng luôn ở bên cạnh trông nom, Huyền nhi được đưa về phủ, mỗi ngày bé và Duệ nhi đều tới đây. Hai bé mới ở bên nhau ngắn ngủi vài hôm, mà như rất thân thuộc. Nghe Hi Thước kể, Duệ nhi đem hết đồ chơi yêu quý của mình cho em gái. Huyền nhi tuyệt đối chẳng hề bỏ ngỡ, hết như từ nhỏ cùng nhau lớn lên, luôn miệng gọi ‘anh trai’. Thực ra, Duệ nhi phải thích ứng vài ngày mới chịu gọi nàng bằng mẹ. Đợi từng ấy năm, rốt cuộc được nghe chính miệng cậu bé gọi mình, lòng nàng vô cùng áy náy. Dù tình thế bất đắc dĩ, nhưng cậu bé đã thiệt thòi nhiều.

Bỗng dưng hẳn thành đứa trẻ con, trở về phủ cũng chẳng rời nửa bước, hằng ngày còn phải dỗ dành hẳn uống thuốc. Hôm đó nàng thấy hẳn ngủ, liền dắt bọn trẻ và các di thái thái ra vườn dạo chơi. Mới thoáng chốc đã thấy Trương Lập sai người tới tìm, báo tin Tư lệnh nổi giận, không chịu uống thuốc. Nàng vừa bực tức vừa xấu hổ, mặt đỏ như từ mang tai tới cổ.

Quay về phòng, thấy hẳn nằm trên giường như đang giận dỗi. Nàng ngồi xuống mép giường, dịu dàng hỏi: “Anh uống thuốc nhé?” Hẳn im lìm, phớt lờ luôn nàng. Nàng mỉm cười, nói: “Được rồi, thuốc đã nguội, anh uống nha?”

Bấy giờ hẳn mới lật người, có vẻ tức giận, đáp: “Em không giữ lời, rõ ràng em hứa sẽ giúp anh, vậy mà lặn bặt tăm.”

Nàng cứng họng, liên tục nhận sai: “Được, được, là lỗi của em! Vậy anh uống thuốc đi!” Lúc này hẳn mới cảm thấy thư thái, cầm lấy bát thuốc nàng đưa, uống cạn.

Chờ kẻ hầu người hạ lui hết ra ngoài, hẳn mới sấn tới, oán trách: “Uống ba cái thứ đồ bỏ này làm quái gì? Uống mãi chẳng thấy khỏe lên.” Không biết hẳn đã trách móc trước mặt nàng bao nhiêu lần. Nàng dĩ nhiên hiểu được ý hẳn, mặt bỗng đỏ ửng. Hẳn dịu dàng vén tóc nàng ra sau tai, cúi người hôn lên chiếc cổ trơn bóng như ngọc của nàng. Nàng vừa nhồn nhột, vừa ngựa ngựa như vô số con kiến bò: “Đừng anh, nhột chết em.” Hẳn làm ngơ, trượt dọc từ cổ xuống... Nàng cảm thấy hô hấp hẳn ngày càng nặng nề, lòng nàng biết rõ, vội vàng ôm hẳn thở hào hển, nói: “Anh đừng làm loạn nữa!” Hẳn không cam lòng, cúi đầu tới trước ngực nàng, dùng sức khê cần... Nàng hơi đau, nhưng toàn thân run rẩy, khê rên rỉ ‘ư’ thành tiếng. Bấy giờ hẳn mới toại nguyện nhìn nàng, nở nụ cười xấu xa.

Mặt nàng đỏ bừng, hơi thở gấp gấp, chỉ liếc xéo rồi dùng sức đẩy hẳn ra. Vừa cúi đầu đã thấy chiếc sườn xám lụa tơ tằm hoa văn mờ, bị hẳn cởi mấy nút thắt, vo tròn như nắm hoa mai khô nhăn nhúm, không thể mặc ra đường. Trên vạt áo mở toang còn có thể thấy dấu răng hẳn cắn rành rành... Nàng nổi cáu, đánh bờ vai hẳn: “Anh, anh, anh, anh làm việc tốt thật đấy!” Hẳn bị đau nhưng chỉ mỉm cười, tựa như trên thế gian này chuyện vui sướng nhất cũng chỉ có thế!

Nàng bị hẳn kéo lên giường, cảm thấy chiếc gối êm nhuyển pha lẫn hơi thở của hẳn, khiến người ta yên tâm hơn bất kì thứ gì. Nàng khẽ thở nhẹ nhõm, mí mắt nặng trĩu. Bỗng dưng nàng nhớ tới một việc, liền xoay qua khều hẳn, mơ màng hỏi: “Anh ngủ rồi hả?”

Hẳn làm sao có thể ngủ nhanh như vậy, yêu thương nhéo chóp mũi của nàng, đáp: “Chuyện gì em?”

Nàng thấy cơn mệt mỏi đổ ụp tới, miễn cưỡng nhướng mắt nói: “Anh nên thả thị vệ Bành Đình Lực ra đi. Nghe đâu anh ta còn quét rác trong doanh trại đó.”

Hẳn bật cười gật đầu, dịu dàng nói: “Anh biết rồi, em mau ngủ đi!” Phải nên thả rồi! Sau khi gặp lại nàng, hằng ngày lo nhớ, lo nhung đều là nàng, làm sao còn tâm tư bỏ vào việc con con đây?

Ở xa xa trong doanh trại, Bành Đình Lực đang cùng thuộc cấp quét rác trước sân, bỗng dừng hắt xì liên tiếp mấy cái. Gã vừa ngước đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời một cảnh xuân vô hạn.

39. Chương 39: Phiên Ngoại – Hách Liên Tĩnh Triết.

Hách Liên Tĩnh Phong vừa về tới nhà thì có tâm sự, đi tới đi lui trong phòng. Hồi lâu sau hắn mới ngồi xuống cạnh nàng, tay trái cầm lấy tay phải của nàng bóp chặt, nói: “Gia Chung mới tới tìm anh... báo Nhị đi nương bệnh nặng...” Tĩnh Vi biết hắn có việc muốn nói, nhưng không ngờ là chuyện của Nhị đi nương. Nàng giật mình ngước lên, hỏi: “Nhị đi nương về từ bao giờ?”

Hách Liên Tĩnh Phong đáp: “Khoảng nửa năm trước...”

Sau cuộc nổi loạn năm đó, Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết được đưa xuất ngoại. Nhị di thái tử muốn theo hai con trai, Hách Liên Tĩnh Phong cũng đồng ý với yêu cầu này. Những năm gần đây, họ vẫn phiêu bạt nơi xứ người, xưa nay chưa từng có tin tức.

Hơn một năm trước, Hách Liên Tĩnh Phong bỗng nhận được một bức thư dài của Nhị di thái tử. Bà ta nói sức khỏe mình càng ngày càng yếu, rất hi vọng có thể trở về, sau trăm tuổi lá rụng về cội. Mặt khác, bà ta đi cùng với một người nữa – đó là con trai Hách Liên Tĩnh Triết.

Hách Liên Tĩnh Phong suy nghĩ mãi. Mấy năm nay trong quân đội uy danh của hắn như mặt trời buổi trưa. Các bè phái thân thiết năm đó với Hách Liên Tĩnh Lôi và Hách Liên Tĩnh Triết đã giải quyết xong từ lâu, hoặc buồn bã rút lui, hoặc thất bại tử hình. Hắn sai người hỏi thăm mới biết, sau khi Hách Liên Tĩnh Triết đến Đức thì học ngành y. Thậm chí hai anh em cải họ sang họ của Nhị di thái tử, thành Chu Tĩnh Lôi và Chu Tĩnh Triết.

Không còn ai có thể uy hiếp hắn. Việc năm đó, suy cho cùng cũng vì quyền lực. Cái gọi là ‘người không vì mình, trời tru đất diệt’. Nếu đổi ngược lại, có lẽ hắn cũng lựa chọn tương tự.

Hắn chuẩn bị cả tháng, căn dặn thuộc hạ sắp xếp một tòa dinh thự. Ai ngờ, khi Nhị di thái tử trở về lại từ chối vào ở căn nhà do hắn tặng, còn bảo tên thuộc hạ hắn sai tới báo lại rằng: “Đại thiếu có thể ẹ con tôi trở về, chúng tôi vô cùng biết ơn. Nhà của thì xin miễn, chúng tôi đã chẳng còn quan hệ gì với Hách Liên gia. Đại thiếu hãy coi như mấy người chúng tôi đã chết, cho chúng tôi một cuộc sống thầm lặng.”

Trả lời dường như có vẻ lãnh đạm. Hách Liên Tĩnh Phong vừa nghe xong, liền sai người tặng mấy vạn đồng, ý hắn cũng muốn để bọn họ tự mình chọn nhà. Ai dè Nhị di thái tử ba lần bảy lượt trả về: “Đại thiếu có tám lòng thì chúng tôi nhận. Tĩnh Triết đã tìm được việc làm, không nhọc công Đại thiếu lo lắng.” Theo tin tức các thuộc hạ, Hách Liên Tĩnh Triết đang làm bác sĩ trong bệnh viện của người nước ngoài xây dựng tại An Dương. Nhị di nương mới qua khỏi những ngày sóng gió, bỗng gửi thư báo bệnh nặng, chẳng biết họa phúc lúc nào.

Tĩnh Vi nghe xong cũng im lặng hồi lâu, bấy giờ mới nhẹ giọng nói: “Không thể ngờ được những năm gần đây, Nhị đi nương đã thay đổi nhiều đến vậy.” Chẳng biết Nhị đi nương còn canh cánh chuyện cũ trong lòng, tránh né không muốn gặp, hay thật sự quên hết mọi quá khứ, định cả đời cắt đứt quan hệ với Hách Liên gia?

Trong các bà vợ của lão Đốc quân, Nhị di thái tử đi xa, Thất di thái tử bệnh chết, chỉ có Tứ di thái tử còn trong phủ. Mấy năm nay, Bát di thái tử luôn xin ở biệt viện, một lòng hướng Phật, thỉnh thoảng còn tới Hoa tự trên núi để thanh tu. Nếu chẳng phải chủ trì khăng khăng Bát di thái tử phạm duyên chưa dứt, e rằng đã quy y. Nếu không thì với tâm tư của nàng ta, ắt hẳn sớm làm bạn bên đèn Phật. Lúc này nàng ta bắt ngờ về phủ đúng dịp.

Quả thực là không mất đi một người có cùng ý tưởng, Hách Liên Tĩnh Phong gật đầu tán đồng: “Em nói đúng.”

Sau cách biệt nhiều năm, Nhị di thái tử xưa kia qua bốn mươi tuổi vẫn quyến rũ, thông minh, giờ đã thành một lão bà tóc bạc với ánh mắt nhu hòa. Hệt như gió mưa nước ngoài đã rút sạch mọi sức sống của bà ta.

Thấy mọi người, bà ta chỉ mỉm cười, nói: “Các người có lòng.”

Tứ di thái và Nhị di thái sống chung lâu nhất, cũng quen thuộc nhất. Tứ di thái tới bên giường bệnh nắm lấy tay bà ta, thở dài: “Chị hai...” Đã từng đó năm, đây là lần đầu tiên bà ta thành tâm thành ý gọi bà ấy như vậy.

Hồi lão Đốc quân còn sống, hai người xích mích, âm thầm đấu đá nhau hơn mười năm trời. Giờ chợt nghĩ tới, thực sự, tất cả đều là hư không!

Tĩnh Vi cũng làm đủ nghi thức chào hỏi. Nhị di thái nói: “Cảm ơn thiếu phu nhân đã đến thăm bà già tôi đây, làm cô lo lắng rồi.” Tĩnh Vi cười nhẹ, đáp: “Nhị di nương khách sáo quá.”

Bát di thái luôn cúi đầu, lúc này mới khẽ ngược lên gọi nhỏ một tiếng: “Nhị nãi nãi.” Nhị di thái yên lặng nhìn nàng ta coi như là trả lời.

Có người đẩy cửa bước vào, mới tới mép cửa thì dường như người đó giật mình đứng chết trân, quên cả cử động. lát sau người nọ đi vào, đó là Hách Liên Tĩnh Triết.

Chẳng qua chàng thanh niên trẻ tuổi ngông cuồng, đẹp trai đầy sức sống năm xưa sớm đã bị tháng năm mài mòn, chỉ chừa lại sự vững vàng mà thâm thúy. Nếu không phải giáp mặt tại đây, chắc bọn họ cũng không dám nhận nhau. Dù diện mạo hắc vẫn như cũ, nhưng ánh mắt ẩm ướt khiếp người kia đã tắt, chỉ còn lại đôi con ngươi sâu lắng, thăm thẳm như không thấy đáy.

Hách Liên Tĩnh Triết mặc chiếc áo blouse trắng, đứng lẳng lẳng chào hỏi từng người: “Chào Tư lệnh phu nhân, Tứ di nương...” Hắn chuyển tầm mắt sang Bát di thái, ngừng một chút mới nhả ra ba chữ ‘Bát di nương’.

Tĩnh Vi đã nhiều năm không gặp Hách Liên Tĩnh Triết, nàng bất giác nhìn hắn vài lần. Nàng dường như cảm thấy sắc mặt hắn tái nhợt.

Thừa dịp Tứ di thái kéo tay Hách Liên Tĩnh Triết hỏi han này nọ, Tử Tuệ lén lút trốn ra khỏi phòng bệnh. Nàng vất vả tìm được một góc yên tĩnh dưới cầu thang để ổn định tinh thần. Trái tim nàng đập thình thịch, dường như có hàng ngàn sừng nai đang đấu đầu với nhau, muốn phá ngực nàng chui ra. Không thể ngờ sau từng đó năm, nàng vẫn gặp lại hắn. Nàng ngơ ngác vuốt mặt mình, mờ mịt bất lực.

Trên cầu thang vắng vẻ bỗng vang lên tiếng bước chân ‘lộc cộc... lộc cộc’ thong thả, có người dần dần tới gần rồi đứng ở cửa bên kia. Người nọ đè nén hơi thở, lại càng khiến nó ồ ồ nặng nề từ từ lan rộng trong không khí. Bấy giờ dường như cả dưỡng khí cũng trở nên loãng. Nàng thấy chân mình mềm nhũn, nơi nào đó trên cơ thể loáng thoáng đau nhức. Mọi cảm giác ủa nhau đánh ập tới, khiến cơ thể này không còn là của nàng nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, có lẽ chỉ vài giây, có lẽ là vài tiếng, hoặc có lẽ là cả đời... Bước chân hắn dần dần rời xa. Nước mắt nàng chứa ở nơi nào đó cuối cùng cũng rớt xuống, lặng lẽ thấm vào đất, rồi tiếp tục biến đi không dấu vết.

“Anh, anh nói xem cha đã bao nhiêu tuổi rồi, lại còn sắp cưới thêm bà vợ thứ tám? Xung hỉ cái quái gì, đây chẳng phải chà đạp con người ta sao?” Hách Liên Tĩnh Triết vừa dặt ngựa, vừa nhỏ giọng thì thầm.

Anh hai Hách Liên Tĩnh Lôi quay đầu, ánh mắt sâu lắng, đáp: “Những lời này chú chỉ được phép nói trước mặt anh thôi đấy! Việc của cha chưa tới phiên chúng ta giải quyết, ngay cả con trai trưởng cũng không được xía kia.”

Hắn có chút bất bình, nhưng thấy vô vị nên nói: “Em biết rồi.” Dứt lời liền phóng người lên ngựa.

Hách Liên Tĩnh Lôi hỏi: “Chú chạy đi đâu đấy?”

Hách Liên Tĩnh Triết chẳng thèm quay đầu, đáp: “Em muốn đi dạo một vòng.”

Hách Liên Tĩnh Lôi gọi to ở đằng sau: “Chú đừng đi, trời sắp mưa lớn rồi kia.” Nhưng Hách Liên Tĩnh Triết đã sớm chạy xa, chỉ còn văng vẳng tiếng vó ngựa ‘lách cách, lách cách’ truyền tới. Rất mau, ngay cả tiếng vó ngựa cũng im bật.

Mưa to tầm tã, đồi núi gập ghềnh, nhưng hắn vẫn phi ngựa như bay về phía trước. Đột nhiên có thứ gì đó đập vào tầm mắt, hắn kim dây cương ngựa kêu ‘phì’ một tiếng. Hắn quay đầu quan sát kĩ, quả nhiên trên

vách núi gần đó có một cô gái đứng run rẩy. Dẫu cách một đoạn đường, không nhìn rõ mặt mũi, nhưng trông dáng vẻ của cô nàng thì tám chín phần là muốn nhảy xuống vực.

Hắn nhảy xuống ngựa, nhào tới chèo kéo: “Này... này... cô đang làm cái quái gì thế?” Dường như người nọ bị hắn làm kinh hoàng, vội xoay người. Đó là một cô gái rất xinh đẹp. Dẫu lúc này trên mặt thấm nước mưa, quần áo ướt đầm, cả người nhếch nhác, nhưng vẫn khiến hắn ngẩn ngơ, quên luôn nơi này là vách núi. Dưới chân hắn đường đá trơn trượt, xuýt tí nữa là ngã nhào. Nàng kia thấy thế, vội hét lên: “Anh cẩn thận.” Hắn nhân cơ hội kéo theo cô nàng tuột khỏi vách núi.

Ngày tái ngộ, không ngờ là ngày cưới của cha hắn. Sau hôn lễ hai ngày, cả nhà sửa soạn đón vào là Bát di thái. Hắn ngây người như phỗng, chết đứng tại chỗ. Hắn dựa theo nghi thức, mời nàng dùng trà: “Bát di nương, mời bà dùng trà.” Nàng cúi mặt, không nhìn rõ mọi thứ trong đáy mắt.

Hắn đứng từ xa xa, nhìn hai hàng chân mày thanh tú mảnh khảnh cong cong của nàng khắc trên làn da trắng sứ. Nhưng nó tựa như khắc vào nơi nào đó trên cơ thể hắn, khiến hắn như gặp ma, không tự chủ mà đi theo hình bóng nàng.

Căn phòng tối đen, nếu cẩn thận nhìn sẽ bắt gặp trong góc có một bóng người hao gầy. Nàng chấp tay trước ngực, miệng lẩm bẩm, trên gương mặt trang nghiêm yên tĩnh hòa nhập cùng màn đêm.

Mai Hương gõ cửa: “Bát nãi nãi, có người tìm bà.” Từ hôm ở bệnh viện về, Bát nãi nãi nhốt mình trong thư phòng.

Chỉ nghe giọng nói bên trong đáp: “Tôi không muốn gặp ai cả.”

Mai Hương giải thích quanh co: “Nhưng... là Tứ thiếu gia...” Tất cả đều im lìm không có bất kì âm thanh nào, hết như chốn vắng người.

Hắn cúi đầu đứng ở một góc khuất, ánh sáng héo hắt, thậm chí giọng nói hắn cũng cô liêu, nặng nề: “Mấy năm nay tôi xa xứ, vẫn luôn muốn biết em sống thế nào?” Hắn dường như không cần nàng trả lời, cứ tiếp tục nỉ non: “Năm đó tôi muốn đưa em theo, tôi đã cầu xin anh hai, cầu xin anh ấy để tôi lén lút mang em đi. Nhưng anh hai kiên quyết ngăn cản tôi...”

Năm đó hắn quỳ gối trước mặt Hách Liên Tĩnh Lôi van xin: “Anh hai, đời này em chỉ yêu một mình cô gái ấy. Em muốn mang cô ấy theo, thậm chí tương lai chẳng được quay về, em chết cũng không hối tiếc.”

Trên mặt Hách Liên Tĩnh Lôi chỉ có một nắm tro tàn: “Cô gái đó, trên danh nghĩa là người đàn bà của cha.”

Trán hắn toát đầy mồ hôi, trầm mặc một lát rồi giọng nói đang kích động bỗng trở nên dè dặt: “Anh biết mà, cha cưới cô ấy chẳng qua để che mắt thiên hạ. Đơn giản làm cho người ba miền biết ông ấy vẫn cường tráng, gù gù càng già càng cay, uy chấn một cõi. Cô ấy chỉ là Bát di thái trên danh nghĩa của cha thôi.” Nếu không mang nàng đi, có lẽ đời này hắn không còn được gặp nàng nữa. Giữa hắn và nàng cũng coi như chấm hết, hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha?

Hách Liên Tĩnh Lôi thở dài một hơi: “Chú tư à, anh với chú đều cùng một mẹ sinh ra. Anh từng hứa với chú nếu là chuyện anh làm được, anh sẽ không từ chối. Bây giờ tình hình trước mắt đâu phải chú không biết, người làm anh hai này không đủ khả năng, không đủ sức lực. Hiện tại ngay cả tính mạng của tôi và chú cũng chẳng nằm trong tay mình... Huống chi...”

Hách Liên Tĩnh Lôi ngập ngừng một lát rồi nói tiếp: “Huống chi, cô ấy cũng sẽ không đi theo chú.”

Hách Liên Tĩnh Lôi phản đối: “Không, không có đâu! Cô ấy nhất định sẽ theo em.”

Hách Liên Tĩnh Lôi từ từ rời khỏi ghế, nghĩ một hồi mới nói: “Chú biết đấy, một tháng trước, cô ấy đã nạo phá một đứa bé... Chú tư, chú biết đứa bé đó là con của ai mà, phải không?”

Hách Liên Tĩnh Lôi cứng đờ như bị sét đánh trúng, vô thức lắc đầu: “Không, không có chuyện đó đâu...” Trong tích tắc hắn lấy lại phản ứng, đứng bật dậy xông ra cửa: “Em muốn hỏi cô ấy, em muốn chính miệng mình hỏi cô ấy...”

Nhưng ngoài cửa binh lính cầm vũ khí dàn hàng ngăn cản bước chân hắn: “Xin lỗi Tứ thiếu gia, Đại thiếu gia dặn ngài không thể rời đi lúc này.” Hắn túm cổ áo tên lính, đôi mắt đỏ ngầu hết dãi thú sắp phát điên:

“Tôi cứ đi đấy, anh làm quái gì tôi hả? Có can đảm thì anh nổ súng đi!”

Người bên cạnh đã sớm đi tìm Khổng Gia Chung. Đại thiếu có lệnh phải đối xử tử tế với hai anh em họ, nên Khổng Gia Chung phải khiêm nhường khuyên nhủ: “Tứ thiếu gia, tôi xin lỗi. Ngài đừng làm kẻ thuộc hạ này khó xử, thực sự là quân lệnh khó cãi!”

Giữa lúc dần co thì bỗng nghe ‘ầm’ một tiếng, giọng Hách Liên Tĩnh Lôi cay cú truyền vào bên tai hắn lần nữa: “Vì một ả đàn bà, chú làm vậy có đáng không?”

“Chú tư, giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt!”[1]

Bốn bề như đang xoay vòng đẽ ép về phía hắn, nghiền nát hắn thành bùn, xay vụn hắn thành bột. Nhưng tất cả vẫn không bù được sự thật phũ phàng nàng đối gạt hắn mà vứt bỏ đứa con.

Hắn vì anh hai mà làm rất nhiều việc, làm như thế chỉ để được ở bên cạnh nàng. Chính cuối cùng mọi thứ đều rỗng tuếch, đều giả dối!

Hắn sớm biết nàng bị miễn cưỡng, nhưng hắn luôn tin tưởng rằng nếu mình chờ đợi nàng, đến một ngày nào đó nàng sẽ thông suốt, sẽ trao trái tim cho hắn.

Rốt cuộc nàng vẫn nhẫn tâm như thế!

Cửa – vẫn im ỉm đóng chặt, hắn đột nhiên bật cười vô cùng chua xót: “A Tử, em thực sự tiếp tục không muốn nói với tôi một câu nào sao?”

Rất nhiều năm trước hắn ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của nàng, đặt nụ hôn xuống: “Cho dù cả đời em hận tôi, tôi cũng bằng lòng.” Từ đó về sau, nàng không nói câu nào với hắn nữa.

Hắn hỏi: “Những năm gần đây, em có bao giờ nhớ tới tôi? Có nghĩ đến tôi còn sống hay là đã chết?”

Giọng nói cô đơn ném vào không khí, kết quả vẫn yên tĩnh như nghĩa địa. Hóa ra tất cả mọi thứ đều là do hắn quá cuồng si vọng tưởng.

Hắn bỗng dừng cười phá lên, cười ha hả, điệu cười ấy lọt vào trong tai lại chứa đựng bao điều đau khổ: “Tôi hôm nay rốt cuộc tôi mới hiểu rõ, tôi vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. A Tử, có phải đứa con của tôi và em năm đó không được sinh ra, cũng là điều may mắn? Ha ha... ha ha...”

Trong phòng bỗng vang tiếng đổ ‘phịch’, có người ngã ngồi trên sàn nhà, dấy lên một màn trầm đục. Toàn thân hắn chấn động, hắn dùng hết sức lực cuộc đời chạy xộc vào. Cánh cửa bị phá ‘bình’ một tiếng, hắn thấy nàng ngã ngồi trên mặt đất, toàn thân vô lực.

Hắn tiến lên vài bước túm lấy bả vai nàng, ánh mắt từng chút từng chút lạnh dần, hết đốm lửa trong cơn mưa rên rĩ ‘xèo xèo’ rồi dập tắt: “Thì ra đây là sự thật.” Đây là nỗi nghi ngờ nặng nề luôn nằm sâu trong tâm trí hắn suốt những năm qua. Hắn luôn muốn biết, nhưng có lẽ vì quá lâu nên hắn khẳng khái phản đối. Hoặc bản thân hắn tình nguyện đó không phải là sự thật.

Sắc mặt nàng tái nhợt, hai mắt nhắm kín, môi không còn giọt máu, thậm chí đôi môi khẽ run rẩy. Phản ứng của nàng như lời công nhận tàn khốc sự thật kia là đúng. Lời của anh hai nói... không sai một từ.

Tay hắn từ từ buông lỏng, thậm chí dư âm ấm áp lưu lại trên bờ vai nàng cũng dần dần tiêu tan. Cuối cùng hắn chậm chậm đứng dậy, khập khiễng rời đi.

Hóa ra đây là đoạn kết của câu chuyện quá khứ, đoạn kết giữa hắn và nàng. Hắn chờ suốt nhiều năm qua, cuối cùng đợi được kết quả này!

Nhưng đây là khởi đầu câu chuyện, là mở đầu cho nàng. Đêm đó gió thổi mưa bay, nàng quay đầu lo lắng sợ hắn ngã xuống.

Sau đó khi hắn mù quáng tìm kiếm cuộc sống của nàng, nàng lại khoác trên người bộ quần áo đỏ[2] xuất hiện trước mặt hắn. Hắn trở mắt nhìn nàng, buồn cười gọi nàng một tiếng ‘Bát di nương’.

Tĩnh Vi trở về, đem tình hình của Nhị di thái kể lại toàn bộ cho Hách Liên Tĩnh Phong nghe. Lúc nhắc đến Hách Liên Tĩnh Triết, Hách Liên Tĩnh Phong rất trầm mặc.

Nghe nàng nói xong, Hách Liên Tĩnh Phong mới mở miệng: “Thực ra, có một việc anh chưa từng kể với em.” Tĩnh Vi ngẩng đầu đưa đôi mắt trong veo nhìn hắn.

Hách Liên Tĩnh Phong nói: “Năm đó trước khi chú tư rời đi, từng cầu xin anh một chuyện, cầu xin anh ang theo một người.” Hắn dời tầm mắt về phía Tĩnh Vi: “Em biết cậu ấy cần ai, đúng không?”

Tĩnh Vi khẽ giật mình: “Sao anh biết?”

Hách Liên Tĩnh Phong đưa tay vuốt mái tóc nàng, đáp: “Trên đời này có gió nào mà không lọt khỏi tường?”

Năm xưa hắn hiểu lầm chuyện Tĩnh Vi nạo thai, sau đó gắng hỏi bác sĩ, mới biết mình đã nhầm. Hắn liền sai người âm thầm điều tra, kết quả lại khám phá ra việc của Bát di thái và chú tư.

“Thực ra, trước khi Bát di nương được cha cưới vào nhà đã quen biết với chú tư rồi. Năm đó cậu ấy quỳ xuống cầu xin anh... Nhưng anh thực sự không thể đồng ý, cứ cho là phút giây hồ đồ của chú tư. Ai ngờ... ai ngờ ngần ấy năm trôi qua, chú tư vẫn không chịu cưới vợ.”

Ba tháng sau, báo chí An Dương đăng một bản báo tang thật to. Đại khái viết rằng, bà vợ thứ tám của Hách Liên Khiếu từ trần, hưởng thọ ba mươi hai tuổi. Tang lễ được cử hành đơn giản tại tư gia.

Ngày nào đó cách một tháng trước, Tĩnh Vi tiễn đưa Bát di thái: “Bát di nương, ồ, không, Tử Tuệ! Từ nay về sau trên đời không còn ai là Bát di nương, chỉ có Lâm Tử Tuệ.”

Lâm Tử Tuệ cười nhẹ, trong mắt ẩn lệ: “Thiếu phu nhân, cô hãy bảo trọng.”

Tĩnh Vi nắm tay nàng ta: “Chị cũng vậy, nhớ viết thư cho em nhé.” Lâm Tử Tuệ gật đầu.

Quá khứ ngày hôm qua hãy để gió cuốn bay. Con đường tương lai phụ thuộc vào duyên phận của mỗi người.

Tĩnh Vi nhìn theo con tàu gào rú rời đi, cuối cùng tan biến giữa đất trời bao la. Lòng nàng âm thầm nói: “Tử Tuệ, em và Tĩnh Phong chỉ có thể làm bấy nhiêu cho chị. Hạnh phúc của chị nhất định có người đang chờ cho chị. Nếu không ở nơi đây, thì là nơi khác. Không phải lúc này thì là lúc khác, mãi luôn có một người như vậy.”

40. Chương 40: Phiên Ngoại – Hách Liên Huyền.

Hách Liên Huyền đã là cô gái bảy – tám tuổi rồi, dáng vẻ trắng trẻo mũm mĩm, mắt mày như vẽ. Bé đứng từ cửa sổ nhìn vào, chỉ thấy cha đang liên tục lau chùi con dao găm. Bé nheo mắt cẩn thận ngắm nghía thật lâu, vẫn thấy con dao thực bình thường, rất bình thường. Nó chỉ là con dao gọt hoa quả! Trong phủ còn đầy những con dao tinh xảo và quý giá hơn con dao này.

Thế nhưng bé thực sự chẳng hiểu nổi, cha hết việc làm rồi hay sao mà hễ rảnh rỗi lại vào thư phòng ngồi lau chùi con dao này. Hơn nữa mỗi lúc lau chùi đều hơi xuất thần, dường như đang trầm tư nhớ về điều gì đó...

Từ nhỏ tới lớn bé luôn thấy cha vô cùng trân trọng con dao đó, hệt như nó là bảo vật độc nhất vô nhị trên đời. Xưa nay cha thương bé nhất, mỗi lần anh em trai bị phạt quỳ trong sân, chỉ cần bé chạy tới chỗ cha chu môi nũng nịu gọi vài tiếng ‘bố yêu quý’, sau đó hôn lên khắp mặt cha, thủ thủ muốn được chơi cùng anh em trai, thế là cha thả họ ngay.

Bữa nọ bé tò mò, len lén trèo lên ghế, trườn đến tủ treo quần áo định trộm con dao mang tới hỏi mẹ, ai dè bị cha bắt được mắng ột trận. Cha chưa từng mắng bé lần nào. Mắt bé hồng hồng, sau đó cha dỗ dành cỡ nào, bé cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Cha hết cách, thừa dịp mẹ vắng mặt, mới to nhỏ với bé: “Nếu như không có con dao này, nhà chúng ta chưa có mẹ, cũng sẽ chẳng có Huyền nhi, và dĩ nhiên càng không có em trai! Vì vậy con đừng lộn xộn.” Bé không hiểu vì sao chưa có mẹ, nhưng vẻ mặt của cha rất trịnh trọng, bé đành mở mồm gật đầu.

Bé lại len lút tới hỏi mẹ, mẹ chỉ mỉm cười vuốt ve mặt bé, và hoàn toàn im lặng. Nhưng thật ra, bé dường như thấy mặt mẹ thoáng ửng hồng.

Tới giờ bé vẫn không hiểu đây! Bé ngồi trên mặt thảm dày cộm trong phòng, vuốt ve bộ lông mềm mại của con mèo nhỏ, đôi mắt to tròn long lanh, lầm bầm: “Mèo con ơi, cậu xem bọn họ cứ bí bí mật mật! Vì sao không có con dao ấy thì chưa có mẹ chứ? Mèo con à, cậu có biết không?”

Con mèo nhỏ dịu ngoan nằm trên vai bé, dường như được bé vuốt ve rất thư thái, thật lâu sau mới kêu hai tiếng ‘meo meo’ coi như đáp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-han>